Дзённік Юліяны Эберт

Айцец Славка Барбарыч хросціў Юліяну Эберт 19 мая 1984 года ў Меджугор'і.

(**J**) Юліяна перад сваім домам у Чорным лесе – у 2014 годзе.

Тлумачэнне

У адпаведнасці з дэкрэтам Кангрэгацыі для Дактрыны Веры, выдадзеным Папам Паўлам VI (14 кастрычніка 1966 г.), артыкулы 1399 і 2318 кананічнага права былі адменены.
Рэлігійныя пісанні могуць чытацца і распаўсюджвацца вернікамі без асаблівага царкоўнага дазволу, пры ўмове, што яны адпавядаюць агульнай хрысціянскай маралі.

Каментарый:
Святы Гасподзь і Бог — гэта таксама жывы Бог у Святой Камуніі. Святы Бог прысутнічае нават у самых маленькіх часціцах (як можна ўбачыць на Святым Знаку з Радальбена: маленькая чырвоная кропка, бачная ў левай ніжняй частцы знака Крыві).
Таму пры сакрамэнце Эўхарыстыі неабходна выкарыстоўваць патэну.

У адпаведнасці з воляй Усемагутнага Святой Тройцы,
† Айца, Сына і Духа Святога, я, Юліяна Эберт,
напісала гэты дзённік.

(Бясплатна)

Вы можаце бясплатна спампаваць дзённік, усе малітвы, цуды і кампакт-дыскі тут:

www.gnadenvolle-gebete.de
www.vater-unser.net
www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

Д-Форбах, Эрберсброн – Дайдсхайм – Нідэркірхен – ЗША

Падрыхтавана да друку: сакавік 2026
г. **Аўтары:** Усемагутная Святая Тройца, Юліяна Эберт Тэкст перапісаны з арыгінала дзённіка: Бернхард Копенгаген
Праверана на наяўнасць памылак братам у Хрысце Самуэлем

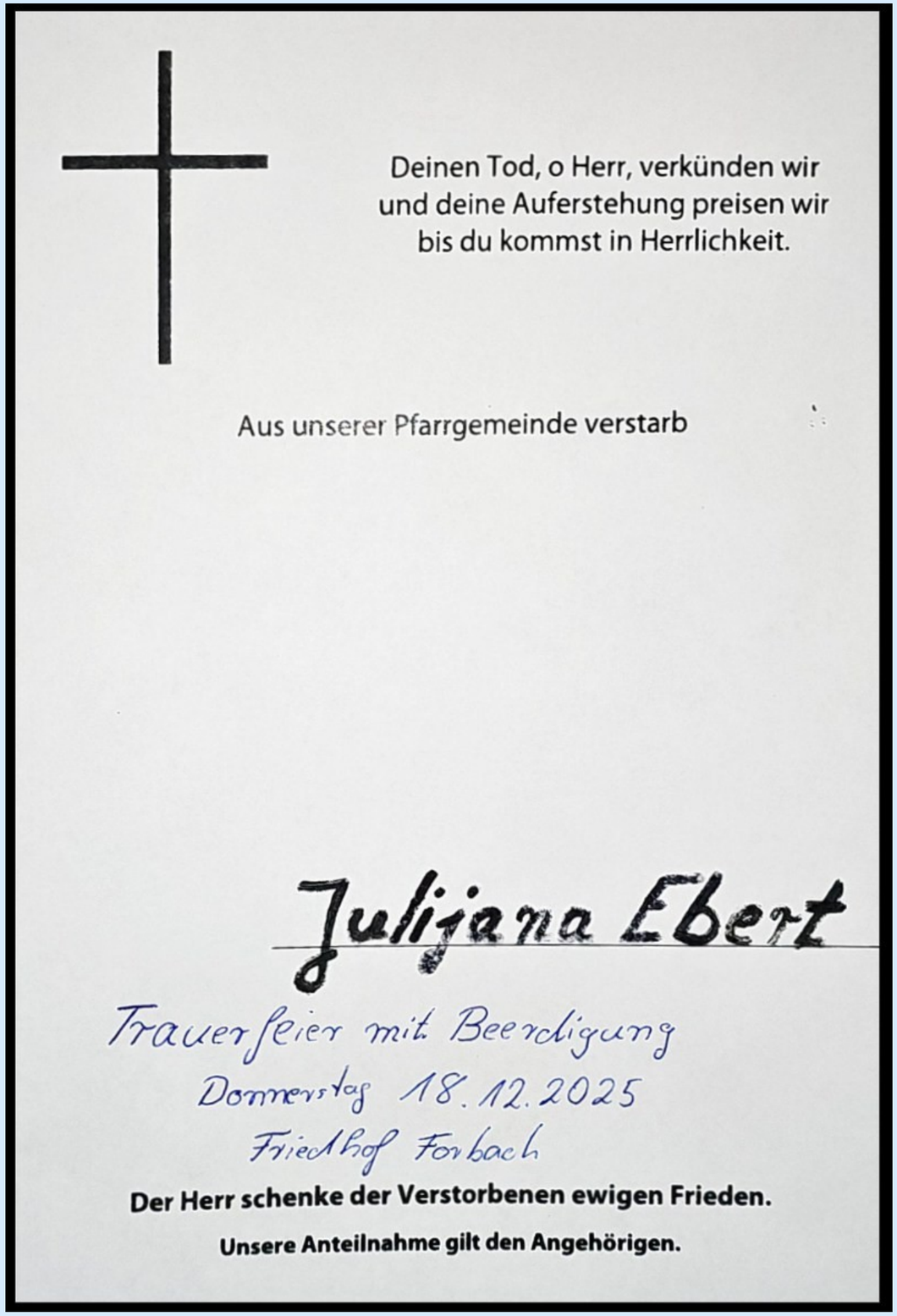
Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung
Donnerstag 18.12.2025
Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Юліяна Эберт,
Кальпінгштрасэ, 19
68789 – Ст. Леон-Рот *(адрас на той час)*

Сакавік 1991:

Каля сямі гадоў я вагалася запісаць тое, што перажыла з дня майго хрэшчання, 19 мая 1984 года. Я перажывала відзенні, а цяпер чую галасы — голас Пана Ісуса Хрыста, або галасы анёлаў, або голас нячыстага духа — і адчуваю нападкі д'ябла.

Я ўвесь час вагаўся, бо не ведаў, ці будзе гэта наогул карысна. Існуе так шмат падобных рэчаў, напрыклад, касет і кніг на гэтую тэму. Я таксама меркаваў, што кожны каталік чуе гэты голас і адчувае гэты глыбокі супакой падчас з'яднання з Панам Ісусам Хрыстом у Святой Камуніі. Я не ўсведамляла, што гэта асаблівы дар і ласка ад Бога. Яшчэ адной прычынай маіх ваганняў было маё дрэннае валоданне нямецкай мовай. І самае галоўнае, я думала сабе, што людзі, якія не моляцца, не постяць, не практыкуюць пакаянне і не жывуць паводле Дзесяці запаведзяў, у любым выпадку не могуць верыць у Бога, за выключэннем тых, каму Бог дае ласку веры. Я таксама атрымала гэтую вялікую ласку, не таму, што была добрай, а таму, што была грэшніцай. Міласэрны Бог дае ласку таму, каму хоча, калі хоча, дзе хоча і ў якой хоча меры. Бо Ён ведае маю душу лепш за ўсіх кардыналаў, біскупаў і святароў на ўсёй зямлі. Я зразумеў, што Тройчы Бог — мой найлепшы Айцец, і што Благаславёная Дзева Марыя — мая найлепшая Маці, і што самае важнае — гэта «сапраўдная любоў», якую можа даць толькі Ты. Бо існуе таксама псеўда (хлуслівая) любоў, якая маскіруе сваю зласлівістасць пад выглядам дабрачыннасці.

Усё жыццё я шукала таго, хто не толькі любіць мяне, але і каго люблю я. Пасля доўгіх пошукаў я знайшла гэта. Аднак я не

не знайшоў «кагосьці», а сапраўднага, жывога Бога, з якім я духоўна яднаюся некалькі разоў на дзень і якога прымаю адзін раз на дзень у Святой Камуніі.

Асабліва я злучаюся з Ім у Найсвяцейшым Сакрамэнце, калі прымаю Святую Камунію, дзе Ён прысутнічае як сапраўдны Бог і сапраўдны чалавек з плоці і крыві.

Праз нашу нябесную Маці Марыю, якая ў Меджугор'і называе сябе Каралевай Міру, я змагла зрабіць свой першы крок да Бога.

Да свайго хросту я быў сляпы і глухі. У той час я яшчэ не ведаў сапраўднага супакою. Зноў і зноў мяне ахоплівала гэтае ўнутранае неспакой, і былі незлічоныя ночы, калі я не мог заснуць. Цяпер я сведка сапраўднага супакою, які можа даць <u>толькі</u> Тройчы Бог, а ніхто іншы на гэтай зямлі.

Вось чаму, калі я аб'ядноўваюся з Ім у Святой Камуніі, я заўсёды хачу сказаць: «Ты — мой Цар Супакою». Гэта не мы, людзі, ствараем супакой; хутчэй, мы павінны прасіць у Бога супакою і прымаць яго як дар ад Бога і як Божую ласку.

<u>24 красавіка 1991 г.</u>

Я малілася ў капліцы з 12.05 да 12.40. Мушу сказаць, што мне не падабаецца знешні выгляд капліцы. Перад капліцай стаяць непрыгожыя статуі, а ўнутры табернакульум выглядае як печ. Таму яе дызайн вельмі сучасны. Спачатку я часта плакала, калі малілася ў капліцы, бо лічыла гэта абразай для Бога. Тым не менш, мяне зноў і зноў цягнула туды маліцца, бо я адчувала, што і ў гэтай капліцы прысутнічае жывы Бог.

І ўсё ж так шмат людзей — дактароў, медсясцёр і пацыентаў — кожны дзень праходзяць міма гэтай капліцы, не ўшаноўваючы Госпада нашага.

Як і кожны дзень падчас абедзеннага перапынку, я была глыбока паглынутая малітвай да Збаўцы. Упершыню я пачула: «Я — твой духоўны настаўнік».

а
д
з
і

Я была крыху здзіўленая; насамрэч, я была больш здзіўленая, чым спалоханая. Праз нейкі час гэта здарылася зноў.
Пасля гэтага я спытала ў Збаўцы, што мне трэба рабіць перш за ўсё, калі Ён — мой духоўны настаўнік. Збаўца сказаў мне: «Спачатку ты павінна прысвяціць сябе Мне».
Мая першая думка была: «Вось яшчэ адно слова, якое мне цяжка зразумець».
Я ўжо раней чуў слова «асвяціць», але яшчэ не ведаў яго глыбейшага сэнсу. Я сказаў Ісусу, што ўжо аддаў яму ўсё: сваё сэрца, сваё жыццё, сваю душу, сваё цела. Але Збаўца сказаў мне: «Я хачу тваё будучынне».
І я адказала, што Ён можа мець і гэта.
Потым я спытала ў Ісуса, ці варта мне расказаць пра гэта святарам, думаючы пра айца Даша, айца Янаса, айца Фогта і айца Гебхарда Хайдэра, якія зараз з'яўляюцца маімі духоўнымі айцамі. Збаўца сказаў: «Так».
Увесь дзень я была шчаслівейшай, чым калі-небудзь у сваім жыцці. Збаўца надарыў мне столькі ласкаў, што я не магу апісаць іх словамі, і за якія я не магу дастаткова падзякаваць Яму. Гэта было проста невымоўна адчуваць гэтую ўнутраную радасць. Я проста стала іншай асобай.
Увечары я пайшоў у капліцу Святога Роха ў Мінгольсхайме. Там я споведаўся.
Хоць святар і сказаў, што гэта не грахі, я хацела быць цалкам чыстай. Пасля прычасця я атрымала яшчэ больш ласкі. Я ледзьве магла гэта вытрымаць. Маё сэрца гарэла ад любові. Калі я выходзіла з капліцы, я плакала ад той чыстай ласкі, якую мне дазволілі атрымаць. Потым я сустрэла сваіх сябровак з малітоўнай групы, Хільдэ і Хедвіг, і распавяла ім пра свой досвед. Яны падзялілі маю радасць. Па дарозе дадому я сустрэла сляпога чарнаскурага мужчыну, якога вяла жанчына. Я падарыла сляпому мужчыну ружаннец, а жанчыне — асвячоны абраз Божай Маці і папрасіла Збаўцу, каб Ён даў гэтым людзям таксама ласкі, якія мне было дазволена атрымаць. Сляпы мужчына быў вельмі задаволены, і я паехала дадому. Удома я нічога не магла з'есці, бо да нас прыйшлі госці. Мы разам адмалілі адну дзесятку ружанца, якую я потым прысвяціла Маці Божай.
У тую ноч, каля 23:30, спакуса адразу ж прыйшла. Я ляжала ў ложку, калі раптам адчула, што нехта скокнуў на мяне і пачаў трасяць. Я проста сказала «Ісусе», і ўсё скончылася. Потым я зноў заснула.

<u>25 красавіка 1991 г. – чацвер</u>
Увечары ў Рот, у касцёле перад Святой Імшой, я малілася на ружанцы паводле Таямніц Болесных. Пасля прыняцця Святой Камуніі я аб'ядналася з Езусам. Езус сказаў мне: «Маўчы». Праз некалькі хвілін маўчання я спытала ў Збаўцы, што мне рабіць, бо я ж аддала Яму сваю волю. Я атрымала адказ ад Збаўцы: «Ты заўсёды павінна заставацца вернай Мне». Потым зноў настала цішыня, пакуль я не пачула: «Ты не павінна сыходзіць без Мяне». Я разважала, што меў на ўвазе Збаўца, і падумала, што перад тым, як сысці, я павінна злучыцца з Ім духоўна. Але я вырашыла спытаць пра гэта ў свайго споведніка пазней. Удома, пасля святой Імшы, мне патэлефанаваў айцец Яханэс Ордынскі. Ён даў мне благаслаўленне па тэлефоне. Праз некалькі хвілін мой муж зноў падаў мне слухаўку. Гэтым разам на лініі быў айцец Гебхард Хайдэр з Рэгенсбурга. Мы дамовіліся, што я наведаю яго ў наступную нядзелю а 11-й гадзіне раніцы. Ён таксама благаславіў мяне па тэлефоне. Гэтае благаславенне было іншым, чым у айца Яна. Я адчула столькі любові і сілы ў благаславенні айца Гебхарда Хайдэра, што адразу ж пасля размовы прамаўляла тры «Ойча нашу» за яго.
З таго часу, як я прыняла хрост, я размаўляю з пацыентамі — не з усімі, а толькі з тымі, да каго вядзе мяне Дух Святы. Так было і сёння, калі адна пацыентка сказала мне, што ўжо тры дні не праходзіць боль у яе шчоках. Я спантанна адказала: «Тыя, у каго мала веры, павінны пакутаваць даўжэй». (Гэта словы, якія даў мне Святы Дух.) Яна ўсміхнулася і сказала, што гэта добра.

26 красавіка 1991 г. – пятніца

На працы пацыент скардзіўся мне, пакуль яму рабілі рэнтген. 14 дзён таму ў яго была аперацыя, яна зусім не дапамагла, і цяпер яму трэба было рабіць яшчэ адну. Спачатку я падумала: «Я нічога не скажу». Але калі мы скончылі рабіць рэнтген, я раптам спытала ў яго: «Цяпер вы моліцеся больш ці менш?» Поўны гонару, ён сказаў, што ён вольны чалавек, не верыць у Бога і што Бога няма.

На што я адказала: «Калі ты верыш, што ў цябе ёсць мозг, то ты таксама верыш, што існуе Бог». Ён з радасцю адказаў: «Гэта добра, я такога ніколі раней не чуў». У той вечар у Рот, у царкве перад Святой Камуніяй, я ўбачыла сястру (манашку).

Мне было сапраўды цяжка падысці да манашкі, каб прыняць Камунію, і я спытаў Ісус: «Я даў табе сваю волю». Ісус сказаў: «Ідзі да святара». І манашка прайшла міма мяне, не працягнуўшы мне прыняць Цела Хрыста.

Я прыняла Найсвяцейшае Цела Хрыста ад святара.

27 красавіка 1991 г. – субота

У той раніцы мне было вельмі цяжка ўстаць. Тым не менш, я была поўная рашучасці прысутнічаць на Святой Імшы. Яна пачалася а 7:15 раніцы ў пілігрымкавай царкве ў Вагхаўзеле. Ужо па дарозе ў Вагхаўзель і перад Святой Імшой у царкве я малілася за святара, які будзе яе цэлебраваць. Імшу служыў пажылы святар, айцец Аланус, і я адчуваў і мог бачыць, што айцу Аланусу было цяжка служыць Імшу. Яго малітву нешта турбавала. Перад Прэсвакрашчэннем я меў відзенне. Я ўбачыў, як айцец Аланус стаіць ля алтара ў цемры і служыць Імшу. Я была вельмі здзіўлена гэтым і задумалася, што гэта магло б азначаць. Калі ён раздаваў Святую Камунію, я адчула яго неахвоту даць мне Найсвяцейшую Камунію, пакуль я стаяла на каленях. Паколькі ў царкве няма кліраса, мне давялося стаць на калені на падлогу. Я магу прымаць Святую Камунію толькі стоячы на каленях, бо я маю вялікую пашану да Тройцы. Ён вагаўся і трымаў Найсвяцейшую Ахвяру прыкладна за дзесяць сантыметраў ад майго рота. Я адкрыў рот, і Найсвяцейшая Ахвяра сама паляцела з той адлегласці ў мой рот. Гэта быў не першы раз, калі я сутыкаўся з такім тут; і з іншымі святарамі Найсвяцейшае Цела Хрыста само па сабе прылятала да мяне.

Каля 10:30 раніцы я паехаў у кармэліцкі манастыр у Шпейеры. Я хацеў забраць свечкі са сімвалам Цанотнай Крыві з Родальбена.

Пасля гэтага я наведаў прэлата Бруна Тыбеса ў доме састарэлых па адрасе Энгельгасэ, 4, у Шпейеры. Было каля поўдня, і, паколькі мне трэба было чакаць яго, я памаліўся за яго ружанцам у капліцы. Прыкладна за год да гэтага я сустракаў прэлата Цібеса ў Мінгольсхайме, у капліцы Святога Роха. Разам з айцом Цайтлерам, з Стыльскіх місіянераў ад Святога Аўгустын, мы тады размаўлялі пра Родальбен, у тым ліку пра цуд крыві ў Родальбене. У той час монсіньёр Тыбес не верыў у гэта і адкрыта выступаў супраць.

На працягу таго года я малілася за яго і прасіла Ісуса, каб Ён не дазволіў яму памерці, не прасвятліўшыся наконт падзей у Родальбене. Канцлер Бруна Тыбес адразу ж пазнаў мяне, калі я прыйшла ў візіт. Я падарыла яму букет чырвоных руж і свечку са сімвалам Дарагой Крывёй з Родальбэна, а таксама кнігу айца Гебхарда Хайдэра пра падзеі ў Родальбэне. Ён быў вельмі задаволены гэтымі падарункамі і папрасіў мяне перадаць свае павагі айцу Гебхарду Хайдэру і сказаць яму, што ён старанна вывучыў падзеі ў Родальбэне. Ён таксама ўжо не быў такім рашуча супраць іх, як год таму. Перад гэтым візітам я была на рынку ў Шпайеры і не ведала, якія кветкі купіць прэлату. Я спытала ў Збаўцы, і ён адказаў: «Што б вы ні далі святару, вы далі гэта мне». Таму я вырашыла набыць букет чырвоных руж.

Проста цудоўна бачыць Ісуса ў кожным святары.

28 красавіка 1991 г. — Нядзеля

Сёння я прысутнічаў на Святой Імшы ў кармэліцкім манастыры ў Рэгенсбургу. Там я таксама правёў каля чатырох з паловай гадзін з айцом Гебхардам Хайдэрам. Я дзякую Богу, што ў нас ёсць такія святары. Падчас нашай размовы я задаў яму больш за 20 пытанняў, на якія ён адказаў з супакоем, спакоем і любоўю. Было так, нібыта я правяла гэты час з Ісусам. Яму 86 гадоў, ён вельмі добра чуе для свайго ўзросту і вельмі дакладны ў адказах. Вернасць айца Гебхарда Богу павінна служыць прыкладам для многіх святароў. Пасля нашай размовы ён дабраславіў для мяне свечкі, выявы і ваду. Праз яго я атрымала шмат ласк, і мне было цяжка з ім развітацца. Я аддала яму грошы, якія збірала для яго ў нашай малітоўнай групе, каб магла выйсці новая кніга пра Родальбен. Айцец Гебхард Хайдэр быў сведкам цуду крыві ў 1952 годзе, які адбыўся ў Родальбене. Кожны раз, калі мне аказваюцца вялікія ласкі, я пасля яшчэ мацней адчуваю нападкі д'ябла. Так было і ў дарозе дадому з Рэгенсбурга ў Шэн-Леон-Рот. Пакуль мой муж вадзіў, я заўважыла, як ён змяняецца; яму стала кепска. Аднак у душы я адчула прысутнасць нячыстага духа. У мужа пачырванела твар, і яму стала млосна. Я папрасіла яго спыніцца на ўзбочыне, але ён адказаў, што гэта забаронена. Я адразу зразумела, што гэта быў выбрык нячыстага духа, таму я адразу апырскала мужа святой вадой і гучна сказала: «Я загадваю табе імем Бога, неадкладна спыніся». Ён адразу ж так і зрабіў. Мы памяняліся месцамі; я трымала ружанцы ў адной руцэ, а руль — у другой, і спакойна ехала дадому. Мой муж адразу заснуў і прачнуўся прыкладна праз сто кіламетраў, і ўсё скончылася. Пакуль мой муж спаў, я моцна малілася за яго. Гэта быў не першы раз, калі я сутыкалася з падобным нападам дэмана.

29 красавіка 1991 года – панядзелак

Я ўжо чула, што наш парафіяльны святар знайшоў двух новых памочнікаў для раздачы Камуніі. Пасля прычасця я спытала ў Ісуса, ці сапраўды дзве жанчыны будуць раздаваць Святы Камунію ў чырвоным у найбліжэйшай будучыні. Езус
сказаў: «Так. Наперадзе чакае нешта горшае».

Увечары, каля 20-й гадзіны, зноў пачалася наша малітоўная група. Таксама прыйшоў айцец Дахат і прынёс з сабой Святую Камунію, якую ён раздае вернікам пасля Адарацыі. Мы славілі Збаўцу; я стаяла на каленях прыкладна за метр ад Яго. Падчас малітвы на ружанцы я пачула, як Збаўца сказаў: «Толькі тыя, хто хворы і не мог прысутнічаць на Імшы, могуць прыняць Святую Камунію». Калі мы скончылі малітву, я падышла да споведзі да айца Дашата і сказала яму, што Ісус — мой духоўны кіраўнік. Ён сказаў, што ведаў гэта даўно. У той дзень я адчувала, быццам на мяне робіцца напад знутры, часткова з-за прысутнасці айца Дахата. Аднак я нічога не паказала. Я ледзь не страціла давер да яго. З гэтага я зразумела, што мне трэба больш маліцца за яго. У той вечар мой муж зноў быў пад нападзеннем нячыстага духа.

Адна з малітоўнікаў, Марга, таксама гэта заўважыла. Ён бы з задавальненнем усё разбіў. Але пакуль мы маліліся ў нашай малітоўнай групе, ён заснуў.

У малітоўнай групе, пасля раздачы Святой Камуніі, айцец Дахат узяў невялікую чару, у якой ён захоўваў Найсвяцейшы Сакрамэнт падчас працэсіі, і выліў рэшткі — малюсенькія часцінкі ці крошак Святой Камуніі — у святую ваду. Гэта быў для мяне шок. Я падумала, што гэта няправільна. Але потым я пайшла спаць.

30 красавіка 1991 года — аўторак

Рана-раненька, калі я прачнулася, я адразу ж пабегла да святой вады, у якую айцец Дашат паклаў крошкі са Святой Камуніі. Я ўзяла ў рукі кубак са святой вадой і сказала: «Я п'ю чашу з Табою, Ісусе». Потым я выпіла ўвесь кубак святой вады, бо верыла, што ў ім прысутнічаў Ісус Хрыстос.

Увечары, пасля Святой Камуніі, я спытала ў Ісуса, ці правільна зрабіў Айцец Дахат. Ісус сказаў: «Гэта няправільна». Я спытала ў Збаўцы, ці трэба мне пра гэта сказаць Айцу Дахату. Збаўца сказаў: «Так». Я думала, што ж скажа мне святар, ці будзе ён мяне лаяць. Ісус сказаў: «Святар гэта прыме».
У гэты час у царкве спяваўся гімн «Сапраўднае Цела, о, вітаем». Я плакаў і прасіў у Збаўцы прабачэння за ўсіх святароў, якія не вераць, што Збаўца прысутнічае нават у найменшых часціцах Святой Ахвяры.
Мне трэба зноў вярнуцца да панядзелка, **29 красавіка 1991 года**:
Удзень у капліцы на працы, пасля «Анёльскага пакланення», я злучылася з Збаўцам і спытала ў Яго пра айца Алануса, якога бачыла ў цемры ў мінулую суботу і ўсё яшчэ не ведала, што гэта азначала. Езус сказаў мне:
«Вось як выглядае святар без ласкі». Збаўца дазволіў мне пайсці да айца Эміліяна, які таксама быў у Вагхаўзеле, каб пагаварыць з ім пра гэта. Таму ў аўторак,
30 красавіка 1991 года. Мой мясцовы парафіяльны святар, айцец Фогт, якому я пра гэта расказаў, таксама пра гэта ведаў.
Калі я прыбыў у манастыр у Вагхаўзеле, брат Алоіз паведаміў пра маё прыбыццё айцу Эміліяну. Пакуль я чакаў яго, падбег брат Блазісус, і я памаліўся з ім два дзясяткі ружанца, пакуль не прыбыў айцец Эміліян. Падчас размовы з айцом Эміліянам я адчуваў, што не самотны, бо раней прасіў Ісуса быць са мной, каб не сказаць нічога няправільнага. Я быў моцны, спакойны і практычны, і нават гаварыў пра прыняцце Камуніі на язык і на калене; я таксама распавёў яму пра айца Алануса і пра тое, што пражыў у суботу раніцай. Падчас нашай размовы я папрасіла яго памаліцца за айца Алануса, а таксама паабяцала маліцца за айца Алануса і за яго самога.
Айцец Эміліян благаславіў мяне, і я рада была, што выканала Божую волю, калі ішла дадому.

4 мая 1991 года – субота
Я вярнулася ў Вагхаўзель на Святую Імшу а 7-й гадзіне 15 хвілін раніцы. Зноў Імшу адправіў Айцец Аланус, і я зноў убачыла яго ў цемры.

6 мая 1991 года — панядзелак
Увечары я быў у касцёле ў Рот. Пасля была малітоўная група. Затым я пагаварыў з айцом Дашатам і папрасіў яго больш не заліваць астатнія кавалачкі і крошкі Святой Ахвяры ў святую ваду. Я сказаў яму, што Збаўца сказаў мне, што гэта няправільна, і патлумачыў, што я выпіў усю святую ваду на мінулым тыдні, таму што Ісус Хрыстос прысутнічае нават у самых малых часціцах, і што гэта мая вера.
Ён паабяцаў мне, што ў будучыні будзе браць крошкі Найсвяцейшай Ахвяры дадому.

7 мая 1991 года — аўторак
У капліцы на працы я злучылася са Збаўцам. Я сказала Збаўцу, што я — нішто. Я працягнула: «Збаўца, я ўжо аддала Табе ўсё. У Цябе ёсць і мая воля. Што яшчэ магу я Табе аддаць?» Збаўца адказаў: «Я хачу тваё рух». Я не змагла гэтага зразумець.
Пазней, падчас рэнтгена, адна з пацыентак спытала, чаму ёй не далі свінцовы фартух для абароны ад прамянёў, хоць ён і вісеў на крэсле, на якім яна сядзела, і цалкам яе абараняў. Я зусім спантанна адказала: «Вам трэба маліцца, каб бачыць і чуць усё». Яна засмяялася і сказала, што гэта добра, і пайшла далей.

8 мая 1991 года — серада
У сераду я прысутнічаў на набажэнстве-вартаванні перад святам Узвышэння ў Мінгольсхайме,

9 мая 1991 г. — чацвер — Дзень Узвышэння
На дзяржаўнае свята я пайшоў на імшу ў Рот, а потым удзельнічаў у працэсіі па вёсцы. Было цудоўна.

10 мая 1991 г. — пятніца
Увечары ў царкве ў Роце, калі я прычасцілася, аб'яднаўшыся з Збаўцам, Езус сказаў мне, што я магу сказаць айцу Янесу, што яго кнігі некарэктныя, і што я павінна пайсці да яго ў суботу і сказаць яму пра гэта.

11 мая 1991 года — субота
Я спазнілася і прапусціла ранішнюю імшу, але адразу ж малілася гадзіну, каб надоўжыць.
Каля 11-й гадзіны раніцы да мяне прыйшоў спадар Дэрыс з Цютэрна і сказаў, што Ралан бяспечна прыбыў у Расію з кнігамі айца Яна. Гэта быў для мяне цяжкі ўдар, бо я ведала, што гэтыя кнігі былі дрэннымі.
Каля 15:30 я пайшоў наведаць нашага парафіяльнага святара, айца Фогта, у Рот і сказаў яму, што цяпер хачу пайсці да айца Яна, і паведаміў яму тое, што сказаў мне Збаўца пра айца Яна. Нарэшце я папрасіла ў айца Фогта благаслаўлення і пайшла дадому. Ужо дома я памалілася на ружанцы за айца Іаанэса, перш чым адправіцца да яго. У сваёй асабістай, шчырай малітве я папрасіла Ісуса пайсці са мной да айца Яна. Калі я прыйшла да дома айца Яна, ён павітаў мяне пацалункам. Спачатку я ўспомніла пацалунак Юды і не магла адказаць на гэты пацалунак. Як толькі я ўвайшла ў дом, ён сказаў мне, што я сёння зусім іншая. Ён сказаў: «Ты не такая, як звычайна». Ён быў вельмі неспакойны. Я сказала: «Так, я не адна». Ён здзіўлена адказаў: «О, я разумею». І я сапраўды была не адна; я адчувала ў сабе асаблівую спакоju і сілу, і не мела ні найменшай турботы пра тое, што трэба сказаць айцу Янесу. Падчас нашай размовы я расказала яму, што сказаў мне Ісус пра яго кнігі.
Яго адразу ахапіла трывога. Ён паказаў сваю няўпэўненасць, і я адчула, што яго мучаць некалькі нячыстых духаў, хоць яны не маглі зрабіць мне нічога дрэннага, бо ён адчуваў павагу да мяне і да майго спадарожніка (Ісуса). Я выпраменьвала любоў і спакой і была пакорнай. Ён паказаў мне некалькі кніг і паспрабаваў апраўдацца. Потым ён сказаў: «Цяпер я зноў хворы і павінен памерці». Аднак ён быў вельмі імпульсіўным. Я адказаў: «Гэта ўсяго толькі кропля ў моры ў параўнанні з вечнасцю». Я падбадзёрыў яго і дадаў, што прыйшоў, каб дапамагчы яму. Ён спытаў, што яму рабіць цяпер, і я сказаў яму, каб ён спыніў выдаваць кнігі і не дазваляў іх распаўсюджваць. Пазней айцец Яханэс расказаў мне, што **7 мая 1991 года** яго епіскап, епіскап Горніляк Платон, патэлефанаваў яму і паведаміў, што ў яго кнігах утрымліваюцца ератычныя вучэнні. Айцец Яханэс назваў гэтага епіскапа псіхапатам і лічыў, што той з глузду з'ехаў. Ён адмовіўся яго слухаць. У падарунак я прынесла айцу Янесу букет чырвоных руж і фрэзій, як знак таго, што я клапачуся пра яго і хачу яму дапамагчы. Айцец Янес забараніў мне размаўляць з епіскапам Горнілякам Платанам і хацеў у нейкі момант запрасіць мяне, каб абмеркаваць яго кнігі з іншымі епіскапамі. Ён дадаў, што я, маўляў, цяпер прымусіла яго адчуваць сябе зусім дрэнна, і што ён мне не паверыць, але ўсё ж мне даверыцца. На гэта я адказала: «З такімі рассеянымі сэрцамі нельга верыць».
Я была рада, што ў мяне адбылася гэтая размова з айцом Янасам. Напачатку я спытала ў Ісуса, ці магу я ўвогуле гэта яму сказаць, бо ведала, што ён хворы чалавек. Але Збаўца сказаў: «Праўда важнейшая за хваробу».

12 мая 1991 г. – нядзеля
Сёння майму мужу спаўняецца 50 гадоў. Мы не святкавалі, бо нашы думкі былі з галоднымі людзьмі свету.
Падчас Святой Імшы ў Рот: у тую нядзелю пропаведзь прамовіла міс Веннебуш. Мне яна не спадабалася, бо прысутнічаў і айцец Фогт, і я малілася на ружанцы з гэтым намеру.

Увечары я спытала ў Збаўцы, ці трэба мне ехаць у Мюнхен да біскупа Горніяка. Езус сказаў: «Як мага хутчэй». Я спадзявалася, што змагу паехаць у суботу.
Вечарняя марыянальская набажэнства была вельмі прыгожай. Айцец Фогт добра правёў набажэнства.

13 мая 1991 г. – панядзелак

Каля 10-й гадзіны раніцы ў клініцы: я спытала ў Збаўцы, якую пэўную прыкмету Ён мне дасць, калі я павінна буду выступіць супраць ерасей. Збаўца сказаў мне: «Я дам табе сваё разуменне». Я сказала: «О, але гэта зашмат». 12:00 у капліцы клінікі: я адчула, што візіт да біскупа ў Мюнхене тэрміновы, што гэта справа хуткасці. Я спытала ў Збаўцы, калі мне трэба ісці да біскупа, і ён адказаў: «У пятніцу». Я далей спытала, чаму я павінна насамрэч наведаць біскупа Горніляка. Збаўца сказаў: «Для Каталіцкай Царквы». Калі я далей спытала, ці ўвогуле будзе епіскап са мной размаўляць, Збаўца сказаў: «Так». Маё наступнае хваляванне было: «Ісусе, у пятніцу будзе шмат транспарту, бо Пяцідзясятніца!» Але Ісус адказаў: «Не раніцай». Я выйшла з капліцы, поўная радасці і супакою.
Паміж 16:30 і 16:50 я размаўляў па тэлефоне з епіскапам Платанам Горнілякам у Мюнхене. Перад размовай я адмаліў за яго некалькі ружанцаў. Потым я сказаў епіскапу прычыну, па якой хацеў яго наведаць. Ён прызначыў мне сустрэчу на пятніцу а 15:00.
Я пагадзіўся.
Падчас гэтай размовы ў мяне не склалася ўражання, што біскуп Платон Горніяк — псіхапат, як апісваў яго айцец Ян. Наадварот, ён быў практычным, стрыманым і адданым волі Божай чалавекам. Я ўжо з нецярпеннем чакаў пятніцы, бо тады змагу лепш пазнаёміцца з ім.
А 19-й гадзіне я была на марыйнай набажэнстве ў Рот, а а 20-й пачалася наша малітоўная група. Па словах спадарыні Нунцыі з Манхайма, у той дзень мне павінна было з'явіцца Найсвяцейшая Панна Марыя. Але Збаўца ўжо сказаў мне не верыць гэтай жанчыне. Падчас малітвы дэман даў адчуць сваю прысутнасць. Мяне штурхалі і пхнулі, і мая малітва была моцна парушана. Таму я апырскала святой вадой сваё месца. Я падумала, што цяпер магла б яму ўдарыць. Але я не хацела, каб хто-небудзь, хто стаіць на калене побач са мной, атрымаў удар. Калі гэтыя думкі праляталі ў маёй галаве, я раптам пачала смяяцца. Да канца малітвы я атрымала столькі ласкаў, што гэтыя перашкоды мяне зусім не турбавалі.

14 мая 1991 г. – аўторак

Мяне і майго мужа ўначы турбаваў злы дух. Я рэдка бачу сны, ці, можа, проста не памятаю іх, але сёння раніцай я ўспомніла сон.
Сон быў цікавы, і я хацела б запісаць яго:
Я ўбачыла вельмі шмат птушак, незлічонае мноства птушак, якіх насамрэч не існуе на зямлі. Яны выглядалі як шпакі, але быццам надутыя і памерам з галубоў. Раптам яны ператварыліся ў людзей, якія былі брудныміі, забруджанымі і жаласнымі на выгляд. Яны прасілі дапамогі, і немагчыма было не адчуць да іх спагады. Я благаславіў іх, і ў гэты самы момант пачуў, як з іншага боку крычаць зусім іншыя людзі: «Адчапіцеся ад іх — у іх СНІД і праказа». Я не спалохаўся; я стаў на калені і ўвесь сілай крыкнуў: «Ісусе, дапамажы гэтым людзям». Гэтыя брудныя людзі таксама ўпалі на калені і пачалі прасіць дапамогі. Раптам адзін з іх ударыў мяне ў правую руку. У тую ж хвіліну мая рука загарэлася, як агонь. Я адразу ж зразумеў, што гэта былі дэманы. Потым я прачнуўся; яшчэ некалькі хвілін я адчуваў пякоту ў руцэ, а потым усё памеркла.
У той дзень мы спалі даўжэй, і я спазніўся на працу. Такога са мной не здаралася з дня майго хросту ў 1984 годзе.
Учора д'ябал хацеў бы з'явіцца ў абліччы Маці Божай. Але з-за нашых малітваў, нашай вернасці і нашай любові да Ісуса і Маці Божай яму гэтага не дазволілі.

Бо д'ябал можа рабіць такія рэчы толькі тады, калі гэта Божая воля і калі ён мае на гэта Божую згоду.
Паміж 10:00 і 10:30 раніцы ў агульнай зале клінікі:
Я спытала ў Ісуса пра дэманаў з папярэдняга дня. Ісус сказаў: «Будзе яшчэ больш падобных выпадкаў». Пад «выпадкамі» Ён меў на ўвазе напады дэманаў. Я далей спытала: «Дарагі Божа, калі молішся шмат, ці будуць нападаць яшчэ мацней?» Ісус адказаў: «Так, ты адбіраеш у іх шмат душ!»
Маё наступнае пытанне было: «Ці ведае Айцец Яханэс, што кнігі няправільныя?» Езус адказаў: «Так!» Тады я здзівіўся, чаму кнігі не спыняюць, то-бок іх не выводзяць з абароту. Езус адказаў: «Сатана мае над ім уладу».
Каля 14:30 мой муж патэлефанаваў мне ў клініку і сказаў, што бярэ выходны, каб ехаць са мной у Мюнхен да біскупа Платона Горніляка, хоць раніцай ён ужо казаў мне, што мне давядзецца ісці самой. А сёння раніцай я малілася, каб, калі гэта была Божая воля, каб я пайшла да біскупа, то ўсё склалася. Каля 16:30 мы з мужам ехалі дадому з працы. Падчас паездкі муж расказаў мне, як д'ябал мучыў яго ўначы. Ён бачыў відзеж пекла, і д'ябал сказаў яму: «Бачыш, Найсвяцейшая Панна Марыя тваёй жонцы не з'яўлялася. Усё гэта было хлуснёй і падманам. І ў Меджугор'і ёй таксама не было з'яўлення Найсвяцейшай Панны Марыі». Гэта было прыкладна а 2:30 ночы. Потым ён устаў, апусціў пальцы ў святую ваду і адмаліў 30 «Вітай Марыі», не вымаючы пальцаў з вады. Пасля гэтага настаў супакой, і ён зноў заснуў.
А 19-й гадзіне я наведала марыйную набажэнства, якое вёў айцец Фогт. Было вельмі прыгожа. Ён адмаўляў Літанію да Найсвяцейшай Панны Марыі. Гэта мне вельмі спадабалася, бо яе так рэдка адмаўляюць. Яшчэ да таго, як дайсці да царквы, я сустрэла пажылую жанчыну з Літвы. Яна сказала мне, што ўсю ноч яе мучылі, і яна не магла заснуць, і што такое з ёй часта здараецца. Яна пайшла са мной дадому, і я дала ёй святой вады, асвечанай солі і асвечаных свечак. Пасля яе адходу да мяне завітала яшчэ адна жанчына з Рот (Гэдвіг Х.). Яна плакала і папрасіла ў мяне дапамогі, бо ў яе былі праблемы з мужам. Мы разам памаліліся на ружанцы паводле жалосных таямніц.

<u>15 мая 1991 г., серада</u>
Рана раніцай мой муж распавёў мне пра сон, які ён бачыў, у якім ён бачыў шмат чорных птушак памерам з галубоў.
Каля 10-й гадзіны раніцы ў кабінеце ўрача я спытала ў Ісуса: «Ісусе, калі майго мужа так мучаць дэманы, як я тады змагу паехаць з ім у Польшчу?»
Ісус адказаў: «Я з табой!»
Падчас абедзеннага перапынку я пайшла ў капліцу, злучылася з Ісусам і малілася. Потым я спытала ў Ісуса, што маглі б азначаць чорныя птушкі. Я атрымала адказ: «Гэта дэманы нечыстасці». Потым я спытала ў Збаўцы: «Дарагі Ісусе, ці ёсць Твая воля ў тым, каб я выступала супраць ерасей Каталіцкай Царквы?» Ісус адказаў: «Так, гэта Мая воля». Я спытала ў Збаўцы, ці трэба мне расказаць усё айцу Вогту, і Збаўца адказаў: «Так». Пасля гэтага Ісус спытаў у мяне: «Ці адчуваеш ты цяпер супакой?» Я адказала: «Так», і пачула, як Ісус сказаў: «Нечысты дух не можа даць сапраўднага супакою».
А 14:15 прыйшоў пацыент на рэнтген (шыі), у якога быў толькі адзін рукаў. Ён сказаў мне, што страціў яго падчас вайны ў Францыі. Я пагаварыў з ім і сказаў, што ён стойка пераносіць цяжкае выпрабаванне без рукі. Тады ён сказаў, што да ўсяго можна прызвычаіцца.
Я адказаў адразу:
«Было б добра, калі б усе людзі змаглі прызвычаіцца да Бога».
А 19:30 я прысутнічаў на Святой Імшы ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Святар адправіў Імшу вельмі хутка. Гэта было непрыемна, і прыхаджане таксама не вельмі добра спявалі. Пасля гэтага я пайшоў да святара і меў

спавядаўся. Святар выглядаў даволі неспакойным. У маім сэрцы быў глыбокі супакой, і я адчуваў, што не адзін; Ісус быў са мной.
Калі святар скончыў размову, я сказаў яму: «Гэта была зямная мудрасць». Я хацеў атрымаць адпушчэнне грахоў, і святар сказаў мне: «У цябе няма граху».
Потым я папрасіла ў яго благаслаўлення і пайшла. На вуліцы мяне ўжо чакала Юльчэнка з Мальхенберга. Яна сказала мне, што сёння ў Кронаўе ідзе размова пра монсіньёра Лефебўра. Я была ў захапленні і адразу ж пайшла туды з Юльчэнкай. Гаварыў парафіяльны святар з Мінгольсхайма. Але ён не гаварыў праўды. Ён так дрэнна гаварыў пра Лефеўра, што я задумаўся, які вялікі грэх ён, магчыма, спрабуе прыкрыць у Каталіцкай Царкве. Ён бачыў габлюшку ў воку Лефеўра, але не бачыў бярвення ў сваім.
У канцы пропаведзі я задала яму два пытанні: **1**. «Вы кажаце пра непаслушэнства Лефеўра; на гэта я хацела б заўважыць: "Я не вельмі добра ведаю Лефеўра, але мая душа адчувае, што добра, а што дрэнна". А цяпер я хацела б спытаць: колькі ж святароў у гэтым свеце непаслухмяных, бо яны прыбралі парканчыкі для прычасця з касцёла?
Але ж існуюць яшчэ разумныя цэрквы, дзе прычасныя лаўкі засталіся ўнутры. Кожны мае свабодную волю выбіраць, ці хоча ён прычашчацца стоячы ці на каленах, а таксама атрымліваць прычасце на язык ці ў руку. Але тым, хто жадае прыняць Камунію на каленях, павінна быць дадзена такая магчымасць, і прычасны лаўка павінен быць даступны. Бо ў Святой Ахвяры прысутнічае сапраўдны Бог і сапраўдны Чалавек з плоці і крыві; таму я станаўлюся на калені, калі прымаю Жывога Бога».
Людзі вакол мяне быццам былі апантаныя нячыстым духам. Яны крычалі на мяне і сказалі: «Зыходзь адсюль — хто цябе ўвогуле запрашаў? Хочаш — кладзіся на калені дома ўвесь дзень».
У той момант я падумаў пра Біблію і пра тое, што і Ісусу таксама не было лягчэй. Тады я ў думках спытаў у Духа Святога, ці варта мне задаваць другое пытанне. Я атрымала адказ: «ТАК». Я падзякавала Богу за глыбокі спакой, які адчула, і задала другое пытанне: «Паважаны, вы не можаце параўноўваць Уту Ранке-Хайнеман і Лефеўра!» Ён крыху завагаўся, перш чым адказаць, і сказаў: «Магчыма, з-за непаслушэнства».
Я вярнуўся дадому з Юльчэнам і атрымаў шмат ласкаў.
Каля 22:30 я падышла да нашага домашага абраза Маці Божай, запаліла свечку за Лефеўра і памалілася за яго, бо яго так абразілі. Потым я з усяе душы спытала ў Маці Божай: «Чаму Лефеўр быў адлучаны ад Касцёла?» Я атрымала адказ: «Ісус быў з ім». Потым я паспала.

16 мая 1991 года, чацвер
Амаль кожную раніцу, калі я прачынаюся, я ахвярую індульгенцыі, якія б прасіла ў той дзень ад імя кагосьці. Сёння я ахвяравала ўсе індульгенцыі за Лефебўра. А 12-й гадзіне я пайшла ў капліцу ў клініцы. Спачатку двое людзей вельмі гучна размаўлялі паміж сабой, а потым нехта вельмі гучна граў на аргане. Я падумаў, што памалюся «Анёльскую песню»; гэта, безумоўна, была б Божай воляй, бо было 12:00. Спачатку я памаліўся некалькі «Вітай, Марыя» і «Малітву да Архангела Міхаіла» за двух джэнтльменаў. Потым да размовы далучыўся трэці мужчына, і я памаліўся за яго таксама. Мая малітва была выслухана, бо яны ўсе выйшлі на вуліцу. Я падзякаваў Богу і змог працягнуць малітву ў спакоі.
Каля 15:30 я быў у абацтве ў Нойбургу. Я размаўляў з братам Яханесам каля паўгадзіны. Пасля гэтага я маліўся перад табернакулем каля дзвюх гадзін. Потым я паехаў у Рот. Паколькі там не было Святой Імшы, я паехаў у Майш і адслужыў Святую Імшу за біскупа Платона Горніляка.

17 мая 1991 года — пятніца
Рана раніцай мы з мужам паехалі ў Мюнхен, каб наведаць біскупа Горніляка. Усё было менавіта так, як сказаў Ісус. На дарогах не было руху, ніякіх заторaў, і ўсё ішло цудоўна.

Біскуп прыняў нас а 15-й гадзіне. Мяне здзівіла вялікая любоў і спакой, якія выпраменьваў біскуп Горніляк. Біскуп сказаў мне, што айца Ёганеса раней адхілілі ад служэння, бо ён напісаў шмат хлусні пра вучэнне Ісуса. Ён дадаў, што ўжо пісаў шматлікім святарам, папярэджваючы іх, што артыкулы айца Ёганеса няслушныя, але ніхто яму не верыў.
Як бачыце, айцец Яханэс быў непаслухмяны свайму біскупу. Я правёў з біскупам каля гадзіны і дзякую Богу, што змог з ім пагаварыць.
Па дарозе дадому мы заехалі наведаць айца Гебхарда Хайдэра ў Рэгенсбургу. Калі мы змянялі аўтамагістраль у бок Рэгенсбурга, мы пачулі цудоўнае спеванне. Каля 20 хвілін мы слухалі хор анёлаў; гэта быў незямны спеў. Мы адчулі глыбокі страх павагі, і кожны з нас вельмі рупліва маліўся ў сэрцы. Я дзякую Богу, што мой муж таксама змог гэта пачуць, бо я ўжо аднойчы перажыла гэта некалькі гадоў таму. Да таго часу, як мы вярнуліся дадому, мы памаліліся сем ружанцаў і іншыя малітвы. —Мы правялі каля гадзіны з айцом Гебхардам.—

18 мая 1991 года — субота
Я прысутнічала на ранішняй імшы а 6:30 у Вагхаўзеле. Святая Імша адпраўлялася за маіх нябожчыкаў-бацькоў і маіх братоў і сясцёр. Гэты дзень таксама быў сёмай гадавінай з'яўлення Маці Божай мне.
Удзень я злучылася з Збаўцам і спытала ў Яго: «Ісусе, калі Ты быў з біскупам Лефеўрам, чаму Ты дазволіў яму быць адлучаным ад Касцёла?» Ісус адказаў: «Каб многія душы былі збаўлены». Гэты адказ быў для мяне крыху незразумелым, тады Ісус дадаў: «Праз яго пакуты многія душы былі збаўлены».

19 мая 1991 года — Велікодная нядзеля
10.00 — я наведала Святую Імшу ў Рот.
Каля 13-й гадзіны мне патэлефанаваў айцец Буран з Манхайма. Ён сказаў, што айцец Яханэс здаровы і што яму трэба ехаць у Францыю да біскупа. Айцец Буран хваліў Яханэса, але я не стаў нічога каментаваць, бо ведаў, што ён не кажа праўды. У мяне склалася ўражанне, што айцец Буран патэлефанаваў таму, што ў айца Янаса быў неспакойны сумленне і ён шукаў кантакту з айцом Буранам.
Удзень я малілася на ружанцы разам з Гэдвігай з Рота. А 19-й
гадзіне я пайшла на марыйную набажэнства ў царкву.
Каля 20:00 да мяне прыйшла ў госці Зіта з Рот, і мы памаліліся
Разам мы маліліся на ружанцы. Зіта расказала мне, што парафіяльны святар з Мінгольсхайма прамовіў дрэнную пропаведзь. Ён сказаў, што людзям не варта здзяйсняць паломніцтвы ў святыя мясціны. (Гэты святар таксама выступаў супраць Лефеўра. Я ўжо некалькі дзён шмат маліўся за гэтага святара.
Гэта быў вельмі прыгожы дзень, бо сёння спаўняецца сем гадоў, як я была ахрышчана, і я засталася вернай Ісусу і Марыі. Я дзякую Богу за гэтую вялікую ласку, якой Ён надзяліў мяне. Як цудоўна быць з Ісусам і Марыяй. Я ўжо не магла ўявіць сабе жыццё без Бога. Гэта было б жахліва, бо няма большага зла, чым быць адлучаным ад Бога.

20 мая 1991 года — Велікодны панядзелак
А 7-й гадзіне раніцы я прысутнічала на Святой Імшы ў Вагхаўзеле, якая адпраўлялася за маіх нябожчыкаў-бацькоў і маіх братоў і сясцёр. Было вельмі прыгожа. Я аб'ядналася з Ісусам і Марыяй. Ісус сказаў: «Працягвай маліцца так, мая дачцэ».
Пасля гэтага мы пайшлі ў дом сям'і Хамш у Візентале і паснедалі там. Яна падарыла мне цудоўны букет чырвоных руж Маці Божай. Гэта быў букет, які яе муж падарыў ёй з нагоды гадавіны вяселля.
Калі я вярнулася дадому, я адразу ж памалілася на ружанцы за гэтую сям'ю.
Удзень мяне спакушалі. Мне стала дрэнна, і я ванітавала.

Я паляжала крыху і мяне не пакідалі словы: «Не хадзі ў касцёл, ты хварэеш, ты ўжо сёння хадзіла ў касцёл, і г.д.»
Я паглядзела на абраз Ісуса і пачула: «Маліся!» Я адразу ж устала і памалілася на ружанцы Болеснай Маці Божай, а потым памалілася на чэпленні Божага Міласэрнасці.
Потым сімптомы раптам зніклі.
Я пайшла ў царкву на марыйную набажэнства. Службу вёў малады святар. Ледзь праз пяць хвілін пасля майго вяртання дадому, у пакоі ўжо было поўна людзей. Аднак я раней думала, што ў Пяцідзясятніцу ніхто не прыйдзе на малітоўную групу. Але я шмат малілася за нашу малітоўную групу. У той дзень мы асабліва маліліся за святароў.

21 мая 1991 г. – аўторак
З 9:00 да 10:00 раніцы я была ў стаматолага. Я ахвяравала боль на большую славу Божую. Я малілася ў душы на працягу ўсяго лячэння. Бо ведала, што міс
Бенебуш у той вечар будзе весці служэнне Слова, а потым будзе раздаваць Святую Камунію, я спытала ў Ісуса, што Ён зрабіў бы на маім месцы. Збаўца сказаў: «Не хадзі туды». Я малілася дома каля гадзіны і духоўна прыняла Святую Камунію.

22 мая 1991 г. – серада
Я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Я прынесла ў ахвяру Святую Імшу і Святую Камунію за маладзенькую жанчыну з ГДР. Я дала ёй малітоўныя карткі, асвечаныя медалікі і асвечаны абраз Маці Божай. Яе выхоўвалі ў камуністычным духу, і яна была ў захапленні ад асвечаных рэчаў. Я мала задумвалася над тым, што 26 гадоў таму ў гэты ж дзень мы з мужам узялі шлюб па-каталіцку ў Вагхаўзеле, і я не была раней хрошчаная. Паколькі ў той час я ведала ўсяго некалькі слоў па-нямецку, я зусім не разумела святара. Сёння я лічу гэта грахом, за які часта каялася.

23 мая 1991 года – чацвер
Я была ў капліцы клінікі і спытала ў Збаўцы, ці павінна я ісці на служэнне Слова міс Беннебуш. Збаўца сказаў: «Не». Потым я спытала ў Збаўцы, ці павінны стаць святарамі Калуджэра і Вендзі з Кронаў. Збаўца сказаў «Так» наконт абодвух.
Увечары я ўпершыню пайшоў у царкву ў Мальш. Паколькі там не было Святой Імшы, я паехаў у Мюльгаўзен і прысутнічаў там на марыйнай набажэнстве.

24 мая 1991 г. – пятніца
Паколькі ў Рот не было Святой Імшы, я паехала ў Мальш. Але і там яе не было. Тады я сказала Збаўцу: «Калі Ты хочаш, каб я была злучана з Табою, то дапамажы мне трапіць у Мюльхаўзен своечасова, бо ўжо сем гадзін дваццаць». З Божай дапамогай мне ўдалося прыбыць у Мюльхаўзен якраз на Святую Імшу. Гэта было падобна на цуд. Было вельмі прыгожа; я атрымала шмат ласкаў і змагла глыбока аб'яднацца з Збаўцам. Дзякуй Табе, мой Госпадзе і мой Божа.

25 мая 1991 года — субота
Раніцай а 7:15 я наведала Святую Імшу ў Вагхаўзэле. Удзень з Візенталя прыйшлі Беатэ і Марыён Амбш і прынеслі торт. Пасля гэтага прыбыў таксама спадар Дытэр Эрбен. Потым я малілася з ім тры дзясяткі Ружанца за яго намер.

26 мая 1991 г. — Нядзеля
А 10-й гадзіне раніцы я наведала Вялікую імшу ў касцёле ў Роце. У гэты дзень мяне моцна разбалела галава, таму я паляжала з 13:30 да 15:00. Потым прыйшла Гэдвіг з Рота. Мы ўтрох маліліся на ружанцы з раздзелам Болеснай Маці; мой муж маліўся разам з намі. З 15:00 галаўны боль адступіў.

Я ахвяравала свае пакуты за навяртанне грэшнікаў. Увечары я пайшла на марыянальныя набажэнствы ў Рот.

27 мая 1991 г. – Панядзелак

Гэта быў цяжкі дзень. Я адчула нячыстага духа ў некалькіх пацыентаў. У капліцы на працы я сустрэла румынскую жанчыну, якая падзякавала мне за малітвы.
Увечары я пайшла ў Рот на Святую Імшу. Наша малітоўная група пачалася а 20-й гадзіне. Там было вельмі шмат людзей, у тым ліку шмат дзяцей. Мы пакланяліся Збаўцу, і многія людзі таксама споведзіліся ў айца Дохарта. Было вельмі прыгожа, і я атрымала шмат ласкаў.

28 мая 1991 г. — аўторак

Добрая здабыча!
Да мяне як да ўрача звярнулася каталічка, гадоў 30, і я вельмі выразна адчула, што яна апантаная.
Дэман цалкам сказіў яе нос і рот. Яе нос быў зусім вывернуты. Яна была поўная нянавісці да Бога і вельмі неспакойная.
Потым прыйшла пацыентка з Румыніі; яна была пакорлівай перад сваім мужам, як рабыня. Яму было 58, а ёй — 32. Я дала ёй абраз Маці Божай, некалькі медалёў і некалькі малітваў. Гэта было цікава, бо яна не размаўляла па-нямецку, але разумела, што я сказала ёй пра Бога.
Потым прыйшоў яўрэй, якому я таксама дала абраз Маці Божай.
Наступнай пацыенткай была паляк, з якой я таксама размаўляла пра Бога. У капліцы я малілася за ўсіх. З 15:00 да 15:30 мы з калегай Веранікай маліліся на ружанцы паводле жалосных таямніц.
Калі я малілася адна ў капліцы, я злучылася з Збаўцам, духоўна зносілася з Ім і спытала, ці павінна я таксама ехаць у ГДР і Польшчу. Адказ быў: «Ратуй душы». Я сказала, што без Ісуса не магу ратаваць душы. Збаўца сказаў: «Я заўсёды з табой». Я спытала ў Збаўцы, як я магу дапамагчы пацыентам, і Ён адказаў: «Маліся за іх». Я далей спытала, ці трэба мне гадзіць за іх. Езус адказаў: «Калі можаш». Потым я малілася за румынскую пацыентку, якой рабіла рэнтген той раніцай, асвячаючы яе святой вадой і малячыся за яе. Я малілася за яе, каб яе муж не змог забраць у яе паперкі з малітвамі, бо ён быў злы і забараняў ёй усё. Яна была худая і хворая, як рабыня, і д'ябал мучыў яе. Я папрасіла Маці Божую абараніць яе.
Я зноў папрасіла Ісуса, каб яе муж не змог забраць у яе малітоўныя запіскі, і тады Ісус сказаў мне: «Няўжо ў цябе так мала веры?» Я адразу ж папрасіла Ісуса даць мне больш веры.
Пасля малітвы ў капліцы я адчула сябе вельмі шчаслівай; я нават не адчувала стомленасці, хоць легла спаць толькі каля гадзіны ночы. Збаўца даў мне вялікую ласку
і сіла.
У кабінет рэнтгена ўвайшоў доктар, доктар Вэніг. Падчас размовы са мной ён абразіў Збаўцу. Я спытала ў Веранікі, што меліся азначаць яго словы. Яна сказала, што ён лаяў Бога. Смяючыся, ён зноў сышоў. Адразу пасля гэтага я пачула голас: «Не кідайце жэмчугі перад свінямі».
У думках я адразу адказала: «Збаўца, я не ведала, што ён свіння». Я была ўражаная ўласнымі думкамі. Калі праз паўгадзіны вярнуўся доктар, я сказала яму, што сказаў мне Збаўца, і што так раптоўна прыйшло мне ў галаву. Ён пачырванеў і сказаў, што проста пажартаваў. Я адказала, што нельга жартаваць з Бога і што нам абодвум трэба пайсці на споведзь.
Каля 16:15 я пакінула клініку і паехала забіраць мужа з працы. Я праязджала міма станцыі. Пасля першага скрыжавання ў бок Рамэркройса я спынілася, бо мусіла саступіць дарогу іншаму аўтамабілю. Пакуль я стаяла, у мой аўтамабіль урэзаўся чорны машына. Мой бампер быў пагнуты. Я адразу адчула, што ў душы таго чалавека быў Сатана.

Ён не хацеў выклікаць паліцыю. Я кажу яму: «Вы даўно не былі на споведзі». Ён адказаў, што ніколі не споведваўся. Я сказаў яму, што шкода складзе як мінімум 500 DM. Ён адказаў, што дасць мне DM
200. Я сказаў, што гэта добра.
Ён адкрыў кашалёк, але ў яго было толькі 130 DM. Я ўзяў 130 DM і сказаў яму: «Астатняе я ахвярую за ваша навяртанне». Ён запярэчыў, што яму Бог не патрэбны, што ў яго ўсё добра. Ён адказаў: «Ты баішся, так?»
Тады я сказаў яму, што ў вечнасці ён будзе баяцца.
Ён адказаў, што калі паміраеш, нічога не застаецца.
Я сказала: «Так, ёсць», — і паказала яму ружанцы, які ўсё яшчэ трымала ў руцэ, сказаўшы, што буду маліцца за яго. Ён запярэчыў і злавана адказаў, што мне не трэба маліцца за яго. Я паклікала мужа, і пакуль мы ехалі дадому, малілася на Ружанцы Болеснай Маці Божай за гэтага чалавека.
А 18:20 я пайшла ў касцёл у Роце, памалілася там Ружанцам і ахвяравала Святую Камунію за пацыентаў, якіх я сёння зрабіла рэнтген.
Як сённяшні вылаў быў добрым, так і д'ябал аказаў супраціў. Я веру, што гэтая душа была важная для Ісуса з-за няшчаснага выпадку, бо я буду і надалей маліцца за гэтага чалавека.

29 мая 1991 года — серада
Я не пайшоў у царкву і не прысутнічаў на Святой Імшы. Я маліўся ў капліцы і шкадаваў, што не прысутнічаў на Святой Імшы.

30 мая 1991 г. — чацвер — Цела Хрыстова
Я ўдзельнічаў у працэсіі ў Ротэ. Гэта было цудоўна. Перад працэсіяй на мяне напаў Злы. Пасля працэсіі я атрымаў шмат ласк. Надвор'е было выдатнае, ніводнай хмары на небе, і можна было набожна маліцца падчас працэсіі. Айцец Фогт арганізаваў яе вельмі прыгожа.

1 чэрвеня 1991 г. — субота
Раніцай я пайшла ў касцёл у Вагхаўзеле. Святую Імшу адпраўляў айцец Рэйнхольд, які нядаўна прыбыў у Вагхаўзель. Перад кансэкрацыяй айцец Рэйнхольд глыбока паглядзеў мне ў вочы, і я паглядзела яму ў адказ, бо я малілася, каб ён даў мне Святую Камунію, пакуль я стаяла на каленях, бо я сядзела ў першай лаўцы, а некаторыя святары прыносяць Святую Камунія вернікам у першай лаўцы, каб яны маглі прыняць Збаўцу, стоячы на каленях. Іншыя парафіяне, якія прысутнічалі на ранішняй імшы, сказалі мне, што ў папярэднія дні ён не падыходзіў да першай лаўкі. Я заставалася на каленях у лаўцы, і айцец Рэйнхольд падышоў і прынесла мне і іншым прыхаджанам Святую Камунію. Астатнія былі здзіўленыя.

2 чэрвеня 1991 года, нядзеля
Я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот, а таксама на пасляабедзенных набажэнствах, перад якімі маліліся на Ружанцы.
Увечары, пасля малітвы «Анёлс», я духоўна прыняла Святую Камунію. Пасля гэтага я сказала Збаўцу: «Я ніколі не знайду спакою, пакуль не атрымаю яснасці ў пытанні прыняцця Камуніі ў руку». Я адчула глыбокі спакой, будучы з'яднанай са Збаўцам. Раптам я пачула галасы. «Паверыш мне, калі я табе нешта скажу?» Я адказаў: «Збаўца, калі Ты скажаш, я паверу». Ён сказаў: «Я ўстрымліваю ласкі ад тых, хто выцягвае рукі». У тую хвіліну ў мяне перахапіла дыханне. Я адразу ж падумала пра людзей у нашай парафіі ў Рот, якія, хоць і прымаюць Святую Камунію стоячы на каленях, усё роўна бяруць яе ў рукі. Збаўца сказаў мне: «Я запісваю ім гэта ў провіну». Пасля гэтага я малілася на ружанцы на Глорыязовыя таямніцы і малілася на шапельцы Божай Міласэрнасці.

3 чэрвеня 1991 г. – панядзелак
У капліцы на працы я памалілася Анёльскім малітвам. Пасля гэтага я злучылася з Збаўцам і адчула глыбокі спакой. Я спытала ў Збаўцы: «Ці трэба мне сказаць айцу

Дохарт і айцу Вогт, што вы ўстрымліваеце ласкі, калі Цела Хрыста прымаюць у рукі?» Я пачула: «Так, дачушка мая, скажы ім; гэта важна».
Я спытала ў Збаўцы: «Што, калі яны скажуць, што падпарадкоўваюцца біскупу?» Збаўца адказаў: «Тады спытай у іх, ці падпарадкоўваюцца яны ўсяму, што кажа біскуп».
А 15:30 я малілася на Ружанцы Болючым разам з калегам Веранікай за святароў і за навяртанне грэшнікаў.
Каля 14:00 я злучылася з Збаўцам; прыняла Святую Камунію духоўна. Я спытала ў Збаўцы пра перажытае мной з айцом Дохартам. Калі ён даваў благаслаўленне, я ўбачыла за ім постаць таго ж росту і будовы, што і айцец Дохарт, з распасцёртымі рукамі для благаслаўлення, якая стаяла ў яркім святле. Я спытала гэта другі раз, бо першы раз не зразумела як след. Збаўца сказаў мне: «Гэта быў нячысты дух». Я думала, што гэта быў Ісус. Збаўца сказаў мне: «Я ў сэрцах святароў, а не па-за імі».
Мне было цяжка зразумець, бо айцец Дахарт — харызматычны святар. Але я падумаў, што, магчыма, ён мусіў даць благаславенне так, як прадпісвае Царква.
Пасля гэтага прыйшла пацыентка, якая вельмі развілася пасля ўколу.
Я ўзяла святой вады, апырскала яе і адразу ж разам з ёй памалілася «Будзьце здаровы, Марыя». Яна адразу ж адчула сябе лепш. Гэтая ж пацыентка ўжо была ў нас на рэнтген-аддзяленні той раніцай. Я сказала ёй, што ёй трэба пайсці да споведзі, бо яна блюзніла супраць Бога.
А 19-й гадзіне я прысутнічаў на Святой Імшы ў Рот. Я прыняў Святую Камунію за спадара Вермута, які трапіў у няшчасны выпадак і быў цяжка хворы.
А 20-й гадзіне пачалася наша малітоўная група. Таксама прыйшоў айцец Дохарт і прынёс з сабой Святую Камунію, Збаўцу. Мы правялі час пакланення. Мне было крыху цяжка, бо у мяне балелі калені; я стаяла на каленях без перапынку каля дзвюх гадзін.
Потым я была апошняй, хто пайшоў да споведзі да айца Дохарта. Я не зусім зразумела, што ён сказаў мне, але я вырашыла пасля спытаць у Збаўцы, ці праўда гэта.

4 чэрвеня 1991 года — аўторак

Удзень да мяне прыйшла пацыентка з Румыніі, Манона Горча. У яе ўжо было некалькі рэнтгенаўскіх здымкаў. Я дала ёй святой солі. Насамрэч я дала яе ёй, каб яна магла пасыпаць ёю, молячыся, бо яна сказала мне, што адчувае неспакой падчас малітвы. Гэтую соль асвяціў айцец Гебхард Хайдэр, які таксама прамаўляў над ёй малітвы аб ацаленні і праводзіў над ёй экзарцызм. Яна сказала мне, што выкарыстоўвала гэтую соль даволі часта. На працягу некалькіх дзён яна клала некалькі зярнятак асвечанай солі на язык і хутка вылечылася ад хранічнага захворвання. Доктар Маран з клінікі ЕВО быў здзіўлены, чаму яна вылечылася так хутка. Спадарыня Горча паведаміла мне, што яна не адважвалася расказаць доктару Марану пра асвечаную соль, бо ён не каталік, а мусульманін. Я дала ёй яшчэ некалькі малітоўных картак, і яна пайшла. Мано́ніка Корча — набожная жанчына, якая працуе ўніверсітэцкай выкладчыцай нямецкай і англійскай моў у горадзе Клуж-Напока ў Румыніі. Яна прыехала ў Германію з-за хваробы. Яна была шчаслівая, калі развітвалася са мной. Яна таксама сказала, што будзе маліцца цяпер больш, чым раней, і мы падзякавалі Богу за яе выздараўленне.
Увечары я наведала Святую Імшу ў Рот.

5 чэрвеня 1991 г. – серада

Я маліўся ў капліцы на працы. Збаўца даў мне глыбейшае разуменне прыняцця Камуніі ў руку. Ролю адыгрываюць некалькі фактараў. Мы павінны сапраўды прымаць Камунію стоячы на каленах і на язык. Мы павінны спытаць сябе, чаму яно называецца «Найсвяцейшым Сакрамэнтам Алтара»? Ці якая мэта святарскага пасвячэння і колькі вялікая наша любоў да Ісуса? Наколькі важнымі з'яўляюцца пашана да Бога, а за ёй — чысціня і паслухмянасць.
Ісус устрымлівае Сваю ласку ад тых, хто працягвае рукі на Святую Камунію, але Ён пакутуе, робячы гэта, бо не можа даць Сваю ласку гэтым людзям.

Калі Езус сказаў мне, што Ён пакутуе падчас супольнай Камуніі, маё сэрца стала вельмі цяжкім. Я задумаўся, як мне пра гэта сказаць святарам. Я лічу, што павінен шмат маліцца за гэты намер. Увечары я была ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Місіянер з Кёльна, які
які вядзе місіянерскую працу ў Парагваі, адслужыў Святую Імшу і прапаведаваў. Падчас пропаведзі ён гаварыў вельмі хутка. Я адразу ж памалілася Збаўцу: «Дарагі Ісусе, даражы яму любоў і мір; дай яму сілы прапаведаць тое, што нам трэба ведаць. Калі ласка, дай яму прапаведаваць вельмі павольна».
Адразу ж ён пачаў прапаведаць больш павольна і з вялікай любоўю. Ён адразу ж перамяніўся. Пасля Святой Камуніі я змагла вельмі глыбока з'яднацца з Збаўцам.
Сёння я спытала ў Збаўцы: «Ці стану я святой?» Адказ быў: «Так, дачушка мая, ты станеш святой». Я сказала: «Фармуй мяне, як хочаш, бо я аддала табе ўсё, або скажы мне, што я павінна рабіць». Збаўца сказаў: «Распаўсюджвай мае словы». Я сказала: «Так, я зраблю гэта. Бо Вы заўсёды будзеце са мной». Я спытала ў Ісуса, ці трэба мне аддаць місіянеру кнігу з Родальбена і асвечаную свечку з Родальбена. Збаўца сказаў: «Так». Пасля Святой Імшы я пайшла да місіянера ў сакрыстыю і размаўляла з ім каля 20 хвілін. Ён быў вельмі задаволены. Ён сказаў мне, што наведаў Айца Ёганеса ў той самы дзень. Я даведаўся ад яго, што Айцец Ёганес напісаў шмат біскупам, бо яму былі патрэбны грошы на свае кнігі. Я сказаў місіянеру, што Езус сказаў мне, што кнігі Айца Ёганеса не слушныя. Нарэшце, місіянер благаславіў мяне і пацалаваў мне руку. Я спадзяюся, што ўбачу яго зноў.

6 чэрвеня 1991 года — чацвер

Я хацела паслухаць яшчэ адну пропаведзь айца Ёзэфа, місіянера з Парагвая. Таму сёння я зноў пайшла на Святую Імшу ў капліцу Святога Роха ў Мінгольсхайме. Гэта была добрая пропаведзь.

7 чэрвеня 1991 г. — Пятніца Сэрца Езуса

Я спытаў у Збаўцы, ці можа Ён расказаць мне больш пра людзей, якія прымаюць Святую Камунію, жывучы ў цяжкім граху, бо нехта сказаў мне, што Збаўца не можа заставацца ў такіх сэрцах. Я хацеў даведацца пра гэта больш ад Збаўцы. Езус адказаў: «Не можаце служыць двум гаспадарам». Увечары я наведала Святую Імшу ў Рот. Пасля гэтага мы паехалі ў Громбах, недалёка ад Зінсхайма. Гэта парафія айца Дохарта, які ў пятніцы Сэрца Езуса ладзіў у сваёй царкве начную набажэнства.
Чакаючы чаргі да споведзі, я малілася на Радасныя таямніцы ружанца. Падчас малітвы Маці Божая благаславіла мяне водарам руж. Праз некалькі хвілін спадарыня Рыта Нок, жанчына з маёй малітоўнай групы, таксама адчула гэты водар. Прыкладна за два метры ад нас знаходзілася грута Лурдская са статуяй Маці Божай.

8 чэрвеня 1991 года – субота

Айцец Ёзеф з Парагвая выказаў жаданне сустрэцца са мной. У той час ён яшчэ быў у Мінгольсхайме на курсе лячэння. Мы дамовіліся, што ён наведае мяне ў суботу а 20-й гадзіне. Мы размаўлялі каля дзвюх гадзін. Мы абодва адчулі, што атрымалі шмат ласк. Наша сустрэча адбылася па Божай волі. Я падарыў яму Біблію ад айца Гэбхарда Хайдэра, якую ён хацеў.

9 чэрвеня 1991 г. – нядзеля

Я наведаў Святую Імшу ў Рот. Пасля гэтага я паехаў у Мінгольсхайм да капліцы Святога Роха, дзе зноў сустрэўся з айцом Ёзефам. Падчас Святой Камуніі Езус сказаў мне пайсці да яго і сказаць, каб ён пагаварыў з біскупам Платанам. Айцец Юзаф паабяцаў мне, што патэлефануе яму. Потым айцец Юзаф даў мне ікону Найсвяцейшай Дзевы Марыі з немаўлём Езусам.

10 чэрвеня 1991 г. — панядзелак

Каля 19:00 мы з мужам адправіліся ў адпачынак. Калі мы праехалі каля 20 км, мужу стала так дрэнна, што ён больш не мог кіраваць дамам на колах. Я ўзяла на рукі малітоўнік і села за стырно. Ён заснуў. Калі я пачала другі малітоўнік, ён зноў адчуў сябе добра. Мы спалі ў аўтадоме, але ноч была неспакойнай. Мой муж быў неспакойны, дрэнна спаў і нават гаварыў у сне. Злыдзень хацеў перашкодзіць нам наведаць айца Гебхарда Хайдэра.

11 чэрвеня 1991 года — аўторак

Каля 10-й гадзіны раніцы мы прыехалі да айца Гебхарда Хайдэра, не дамаўляючыся з ім загадзя. Было важна, каб я там была. Ён даў мне некалькі добрых кніг для распаўсюджвання і папрасіў маліцца за яго справу. Ён хацеў выпусціць кнігу пра Родальбен, але не змог, бо сёстры Анелізе Вафзік былі супраць.

У другой палове дня мы наведалі Меттенбух, месца паломніцтва, прысвечанае Маці Божай Смутнай. Там было вельмі прыгожа. Гэта быў мой трэці візіт у Меттенбух, і я сустрэў там Аннэмары, якая даглядае месца паломніцтва. Каля 17:30 мы ўжо вярнуліся ў Аўстрыю. Дзякую Богу, бо мы маглі шмат маліцца ў дарозе. Мы адчувалі, што з Меттенбуха зыходзіла шмат ласкі.

12 чэрвеня 1991 года — серада

Мы прыбылі ў Сінтаву, горад у Чэхаславакіі. Там я наведаў сям'ю Маркасавых, якую сустракаў у святым месцы Турзоўка ў 1985 годзе. Маці Божая з'явілася ў Турзоўцы ў 1958 годзе.

13 чэрвеня 1991 г. — чацвер

Сёння я выступіў з прамовай на славацкай мове пра сваё навяртанне ў каталіцкую веру ў Меджугор'і.

14 чэрвеня 1991 г. — пятніца

Раніцай я наведаў айца Даніэля ў Сінтаве. Я перадаў яму некалькі кніг айца Гебхарда Хайдэра. Мы размаўлялі каля гадзіны. Я распавёў яму пра сваё навяртанне ў каталіцкую веру і пра тое, як цяпер жыву ў веры.

Увечары мы прыбылі ў Літманаву, месца, дзе Маці Божая цяпер з'яўляецца двум дзецям. Калі я туды прыехала, я адразу ж пайшла ў царкву і сустрэлася з дзецьмі. Пасля Святой Імшы мы пайшлі да айца Яна, а мой муж і я засталіся на ноч у яго доме. Ужо ў першы дзень я зразумела, што з'явы сапраўдныя і што дзеці не хлусяць. Дзеці і святар выпраменьваюць вялікую любоў, і адчуваецца, што іх вядзе Святы Дух.

Уначы я пакутавала; д'ябал хацеў адбіць у мяне веру ў гэтыя з'яўленні. Мне снілася адна з відушчых дзяўчынак. Я ўбачыла яе перад сабой з вялікімі іклямі, і яе баялася.

Але я ведаю д'ябальскія шляхі і яго хітрасць. Ён спрабаваў падманам выклікаць у мяне адвражэнне да відзельцаў. Але ён не дасягнуў свайго.

15 чэрвеня 1991 года — субота

Я адчуваў сябе як дома з айцом Янам. Было так, нібы мы ведалі яго сто гадоў. Рэдка сустрэнеш такую добрую душу. Сапраўдны дар ад Бога.

Раніцай мы ўсе разам маліліся Ружанцам на лацінскай мове.

А 11-й гадзіне раніцы павінна была прыбыць біскупская камісія, каб расследаваць падзеі. Пакуль сястра айца Яна рыхтавала абед, я малілася на ружанцы да Духа Святога за камісію, якая ўжо была ў суседнім пакоі.

Потым я памалілася на Ружанцы Болесным, Літаніяй да Найсвяцейшай Панны Марыі, Літаніяй да Езуса і пяццю «Ойчамі Нашымі» ў гонар Найсвяцейшай Крыві.
Ужо была 13-я гадзіна, а дзеці ўсё яшчэ былі з камісіяй. Два святары прыбылі ў Літманаву значна раней за іншых следчых. Я размаўляў з імі амаль гадзіну пра сваё навяртанне і сваё жыццё. Я таксама распавёў ім пра з'явы Маці Божай, якія мне выпаў шчаслівы лёс перажыць у Меджугор'і. Адзін з двух святароў быў у слязах. На камісіі таксама прысутнічаў псіхіятр. Я размаўляў з ім у той дзень удзень. Ён быў вельмі добры і таксама добра ведаў Біблію. Пазней я сустрэў дзвюх дзяўчынак-відавіцеляк, Катарыну і Івету, якім я навучыў малітвы «Ойча наш», «Вітай, Марыя» і «Слава Айцу». Яны вельмі хутка вывучылі лацінскія малітвы на памяць.

16 чэрвеня 1991 года – нядзеля
Сёння я гатаваў для айца Яна Завацкага. А 7:30 раніцы мы прысутнічалі на Святой Імшы. Айцец Ян прамовіў вельмі прыгожую гамілію. Удзень мы пайшлі на месца з'яўлення, якое называецца Майдан. Там было некалькі тысяч пілігрымаў, і дзеці-візіянеры ўзначалілі нас у малітве на ружанцы. Увечары жанчына з Братиславы паказала нам фільм пра з'явы ў Літманаве. Пасля гэтага мы наведалі маці айца Яна, якая жыла прыкладна за 40 км адтуль.

17 чэрвеня 1991 г. – панядзелак
Разам з айцом Янам мы адправіліся ў паход у Высокія Татраўскія горы.
Пасля вечарняй Святой Імшы многія людзі сабраліся ў доме айца Яна, і я распавёў ім, як прыйшоў да веры. Падчас майго аповеду мяне прасвятліў Святы Дух, і айцец Ян уключыў значную частку гэтага ў сваю пропаведзь на наступны дзень.
Бог паслаў нам цудоўны, вясёлы вечар.

18 чэрвеня 1991 г. – аўторак
Увечары а 19-й гадзіне мы наведалі Святую Імшу ў Літманаве. Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы, ці варта мне нешта сказаць айцу Яну.
Езус адказаў па-славацку: «Povedz mu, že ho ľúbim». Гэта азначае па-англійску: «Скажы яму, што я люблю яго». Я сказала гэта Айцу Яну пасля Святой Імшы. Айцец Ян усміхнуўся. Удзень, каля 16-й гадзіны, я была ў Кракаве, у кляштары, дзе жыла Сястра Фаўстына. Карціна «Езу, я давяраю Табе», якая там вісіць, настолькі прыгожая і жывая, што я плакала паўгадзіны і малілася перад ёй. Каля 16:45 я сустрэла сястру Марыю Рут з Германіі. Яна сказала мне, што намалявала выяву, якая вісіць у капліцы ў Меттэнбуху. Яна падарыла мне ружаннец Божага Міласэрнасці. Я лепш пазнала сястру Марыю Рут; яна валодае крывадушнай пакорай. Яна некалькі разоў турбавала мяне, калі я маўкліва малілася.

19 чэрвеня 1991 г. — серада
Сёння мы былі ў Аўшвіцы. У той жа дзень мы таксама паехалі ў Чэнстахову, да Каралевы Польшчы.

20 чэрвеня 1991 г. — чацвер
Увечары мы наведалі Імшу ў НІ, пасля таго як удзень каля 15:30 выступіў хор трамбонаў і шторы перад выявай Цёмнай Мадонны ў Чэнстахове былі адчынены. Каля 22:30, падчас прагулкі, мы сустрэлі пажылую жанчыну з Варшавы, у якой не было ні дзе жыць, ні грошай. Мы аплацілі за яе начлег у хостэле для пілігрымаў і пайшлі далей.

21 чэрвеня 1991 года — пятніца
Увечары мы прыбылі ў Турзоўку ў Чэхаславакіі. Мы адразу ж пайшлі ў царкву. Пасля Святой Імшы відзец Латус Матус даў нам прытулак на ноч у двары суседа.

22 чэрвеня 1991 г. — субота
Мы прысутнічалі на ранішняй імшы ў Вісіі, паселішчы Турзоўкі. Адтуль сцежка ідзе ўгару да месца з'яўлення. Малую святую імшу адпраўляў малады святар па імені Балаж. Ён вельмі прыгожа прапаведаваў. Імша адбывалася на адкрытым паветры, бо прысутнічала так шмат людзей, што ў капліцы ўжо не было для іх месца. Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы, дзе ў Турзоўцы трэба пабудаваць царкву. Гэта было таму, што дзеці з Літманавы сказалі, што Маці Божая гэтага жадае. Збаўца адказаў мне: «Tu».
Збаўца зноў загаварыў па-славацку; «Urob to» азначае «Зрабі гэта».
Адразу пасля гэтага я расказала пра гэта святару, айцу Міхаэлю Балажу. Ён сказаў мне, што дзве царквы ўжо пабудаваны, але, на жаль, у няправільным месцы.
Удзень, на месцы з'яўленняў, я гаварыла перад вялікім натоўпам пра сваё навяртанне і пра Літманаву.
Прыкладна праз паўтары гадзіны мяне папрасілі прамовіць да людзей з трох аўтобусаў пра маё навяртанне і пра Літманаву. Адзін з іх ужо чуў, як я гаварыў на гары.
У той жа вечар мы вярнуліся ў Літманаву, у дом айца Яна.

23 чэрвеня 1991 года — нядзеля
Мы наведалі ранішнюю імшу ў Літманаве. Удзень мы пайшлі на Гарачку Аб'яўлення і маліліся.

24 чэрвеня 1991 г. — панядзелак – Дзень святога Яна
Раніцай я прысутнічала на Святой Імшы. Удзень я выступала перад сотнямі людзей на Гурце з'яўленняў. Разам з айцом Янам, маім мужам і трыма іншымі жанчынамі мы пайшлі на пікнік у поле і ўстроілі барбекю.
Пасля гэтага мы наведалі пастуха, у якога купілі авечы сыр. Увечары зноў прыйшло шмат людзей, і я распавяла пра сваё навяртанне і сваё цяперашняе жыццё ў веры. Сёння таксама спаўнялася роўна 10 гадоў з таго часу, як Маці Божая з'явілася ў Меджугор'і, Югаславія.

25 чэрвеня 1991 г. — аўторак
Вярнуўшыся ў Сінтаву, мы наведалі царкву. Увечары я выступіла з прамовай, на якую зноў сабралася шмат людзей.

26 чэрвеня 1991 г. — серада
Мы наведалі айца Даніэля ў Сінтаве, прынеслі яму ежы і пакінулі грошай. Рана раніцай Святая Імша адбывалася перад царквой, бо ў самой царкве ішлі рамонтныя работы. Адразу пасля Імшы мяне запрасілі ў дом да Жозка; неўзабаве пасля гэтага ён павінен быў адслужыць сваю першую Імшу ў якасці святара. Мы размаўлялі і маліліся разам з ім каля дзвюх гадзін.
Удзень ён суправаджаў нас у капліцу. Мы яшчэ раз памаліліся там. Увечары людзі зноў сабраліся, і я зноў распавёў пра сваю веру.

27 чэрвеня 1991 года — чацвер
Аўстрыя

28 чэрвеня 1991 г. — пятніца
Увечары мы вярнуліся дадому ў Рот.

30 чэрвеня 1991 г. — нядзеля
Мы наведалі Імшу Хрысціянскіх Жыццяў (НІ) у Рот. Я запрасіў польскага святара, айца Станіслава, паехаць з намі ў Родальбен.

1 ліпеня 1991 г. – панядзелак
Сёння ў Родальбене шанавалася Найсвяцейшая і Найдрагацнейшая Кроў.
Раніцай я наведала Святую Імшу ў Роце. Каля 12:30 бацька Дохарт прыйшоў на абед. Таксама прыйшоў бацька Ёзеф з Парагвая і далучыўся да нас за сталом. Я была вельмі здзіўлена, што двое святароў і яшчэ 20 чалавек адправіліся з намі ў Родальбен.

5 ліпеня 1991 г. — пятніца Сэрца Езуса
Я наведаў Ноч пакаянства ў Громбаху і там споведзіўся. У канцы я адчуў сябе вельмі сумна. Там прысутнічалі чатыры святары, і ўсё ж айцец Дохарт адышоў да задняй сцяны і раздаваў Святы Ён раздаваў Святую Камунію стоячы, хоць ззаду было ўсяго 8 ці 10 чалавек. Для мяне гэта было падобна на аплявушку. Калі я прымаў Святую Камунію, я стаў на калені на падлогу. Але я падумаў пра людзей, якія не могуць стаць на калені на падлогу без апоры ці дапамогі. Я задумаўся, навошта наогул патрэбныя лавы для прычасця. Гэта не віна людзей; святару проста не хапіла цярпення, і ён проста хацеў паскорыць працэс. Пасля прычасця я спытаў Ісуса, ці правільна гэта.
Ісус адказаў даволі строга: **«Гэта было няправільна».**

8 ліпеня 1991 г. – панядзелак
Удзень я спытала ў Збаўцы пра ліст, які мне напісалі сёстры (усе тры) Анелізэ Вафцыг. У лісце тры сёстры выступілі супраць публікацыі кнігі пра Родальбен. Прычынай, якую яны назвалі, было тое, што ўрэшце Анелізэ Вафцыг стала залежнай ад марфіну. Ісус сказаў мне прыслухацца да таго, што скажа мне айцец Гебхард. Таму мне трэба вярнуцца ў Рэгенсбург, каб убачыцца з айцом Гебхардам.

9 ліпеня 1991 года — аўторак
Я малілася ў капліцы на працы. Я спытала ў Ісуса, ці пабудаваў бы ён малітоўную, калі б быў на маім месцы. Ісус сказаў: «Так».
Я сказала Езусу, што ў мяне няма грошай. Езус сказаў мне: «Маліся з гэтым намеру». Я атрымала шмат ласк і падзякавала Езусу за іх.
Сёння раніцай мая калега Вераніка страціла прытомнасць. Зараз яна знаходзіцца ў неўралагічным аддзяленні неадкладнай дапамогі.

10 ліпеня 1991 г. — серада
Я была ў капліцы і малілася, але сёння не наведвала Святую Імшу.

11 ліпеня 1991 г. — чацвер
Я пайшла на Святую Імшу ў Рот. А 16:30 я пайшла ў абацтва Штыфт-Нойбург споведацца. Сталы святар выслухаў маю споведзь. Я засталася незадаволеная.
Ён вельмі дрэнна гаварыў пра тых, хто прымае Камунію на язык.
Ён палічыў гэта неэстэтычным і дадаў, што ў некаторых людзей смярдзіць з рота. Я сказаў яму, што Ісус мыў ногі вучням, на што ён адказаў, што яны і самі б мылі свае ногі. Пасля гэтага я дадаў, што Ісуса не агідзіла мыццё ног вучням, але я вырашыў больш не ісці да гэтага святара.
А 23:00 прыехаў Бернд з Ладэнбурга са сваёй жонкай. Ён прынёс мне пяць кніг Марыі Агрыды на чытанне.

13 ліпеня 1991 года — субота
Мы з мужам паехалі ў Рэгенсбург, каб пабачыць айца Гебхарда Хайдэра.

14 ліпеня 1991 г. — нядзеля
А 10-й гадзіне раніцы мы наведалі Святую Імшу ў кармэліцкім манастыры. З 11:30 да 17:00 я правяла дзень з айцом Гебхардам. Для мяне гэты святар — жывы Ісус. Ад яго можна навучыцца толькі добраму. Я дзякую Богу, што змагла правесці з ім час. У канцы ён благаславіў нас, наш аўтадом і рэчы, якія мы прынеслі на благаслаўленне: соль, ваду, ружанцы, выявы і г.д. Ён прысвяціў рэчы цудоўна, па-лацінску, выкарыстоўваючы старажытную формулу благаслаўлення і экзарцызм. У дарозе дадому мы шмат маліліся.

15 ліпеня 1991 г., панядзелак
Я пайшла ў царкву ў Майшы з Фрыдлінам. Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы пра кнігу пра Родальбен і Працяглае Крывацёк. Езус адказаў: «Так, дачушка мая, кніга павінна быць напісана». Гэтае пытанне ўсё яшчэ вельмі непакоіла мяне, бо айцец Гебхард таксама атрымаў ліст ад трох сясцёр Анелізэ Вафцыг. Я таксама адразу ж усё расказала Фрыдоліну, бо ён жа родам з Родальбена.
Увечары Збаўца зноў быў з намі ў малітоўнай групе. Многія людзі прыйшлі маліцца. Айцец Дохарт слухаў споведзі. Мы ўшаноўвалі Збаўцу.
Гэта было вельмі прыгожа. Я дзякую Богу за гэтую
вялікую ласку. Я легла спаць а 3-й гадзіне ночы.

16 ліпеня 1991 г. – аўторак
Я адчувала, што мне было дадзена шмат благаслаўленняў, бо была поўная энергіі і шчаслівая, хоць і легла спаць так позна. Паколькі мая калега Вераніка ўсё яшчэ хварэла, мне давялося рабіць усе рэнтгенаўскія здымкі самастойна.

17 ліпеня 1991 года – серада
Я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Таксама я там споведалася.

18 ліпеня 1991 года — чацвер
Фрыдэлін патэлефанаваў мне і папрасіў спытаць у Збаўцы, ці варта ім ехаць у Меджугор'е цяпер, калі ў Югаславіі вайна, і ці будзе з імі Клод з Люксембурга. У той дзень у другой палове дня ў капліцы я спытала пра гэта ў Ісуса. Ісус сказаў мне: «Ім варта ехаць. Клод з Л. не прыедзе».

19 ліпеня 1991 г. – пятніца
Фрыдэлін зноў патэлефанаваў і хацеў даведацца, што сказаў Збаўца. Я расказала яму.

20 ліпеня 1991 г. – субота
Мы паехалі ў Гейдэльберг, каб знайсці працу для маёй пляменніцы, якая ў той час была ў нас у гасцях. Яна ўладкавалася на працу памочніцай на кухні.

21 ліпеня 1991 г. – нядзеля
Я наведала Імшу ў Хрысціянскім руху ў Рот і а 13-й гадзіне — малітву на ружанцы ў касцёле і набажэнствы. Удзень мы з мужам адправіліся на прагулку: мы пракаціліся на лодцы па рацэ Нэкяр і пагулялі. Было цудоўна. Муж таксама атрымаў задавальненне.

22 ліпеня 1991 г. – панядзелак
Я была ў царкве ў Рот. Айцец Фогт прапаведаваў пра Марыю Магдалену. Калі ён сказаў, што Марыя Магдалена была блудніцай, я была вельмі шакаваная і адчула боль у сэрцы. Я адразу ж ахвяравала гэты боль за навяртанне грэшнікаў. Гэтая заява моцна мяне ўразіла, бо я адчувала, што гэта не праўда.

Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы: «Кім была Марыя Магдаліна?» Езус адказаў: «Яна была грэшніцай». Тады я спытала ў Збаўцы, чаму айцец Фогт гэта сказаў.
Ісус адказаў: «Таму што ён так хацеў».
А 20:00 адбылося яшчэ адно сустрэча малітоўнай групы. Я шмат малілася за айца Фогта. Сённяшняя сустрэча малітоўнай групы працягвалася крыху даўжэй; было вельмі прыемна.

23 ліпеня 1991 г. – аўторак
Каля 18-й гадзіны Фрыдэлін патэлефанаваў, каб сказаць, што Клод не будзе ехаць з намі ў Меджугор'е. Фрыдэлін патлумачыў, што Клод баіцца ехаць у Югаславію з-за вайны. Падчас нашай размовы я зразумела, што Фрыдэлін таксама баіцца. Ён нават вагаўся, ці ехаць самому ў Меджугор'е. Я сказала яму: «Малаверны, як ты можаш баяцца, калі Ісус сказаў табе ісці?»
Увечары я наведала Святую Імшу ў Рот. Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы, ці варта мне пагаварыць з айцом Фогтам наконт прыняцця Святой Камуніі ў руку і пра Марыю Магдалену. Збаўца сказаў мне: «Так, у суботу».

24 ліпеня 1991 г. – серада
Ужо памаліўшыся ў той дзень некалькі ружанцаў, я злучылася з Збаўцам у капліцы на працы. Я спытала ў Яго, ці зменіць сваё стаўленне Айцец Вогт, калі я пагавару з ім у суботу пра прыняцце Камуніі ў руку. Езус сказаў, што ён не зменіцца. Я сказала Езусу, што ў такім выпадку мне зусім не трэба з ім размаўляць. Але Езус адказаў: «Так, трэба. Рабі тое, што ён табе кажа».
Я падумала, што будзе няпроста зрабіць тое, што кажа айцец Фогт, калі сам айцец Фогт не робіць таго, што кажа Езус.
Але я сказаў Езусу: «Я зраблю гэта».
Пазней я спытала ў Збаўцы, ці павінен мой сын стаць святаром, ці яму варта ажаніцца. Ісус адказаў: «Так, ён павінен стаць святаром».
Гэта было для мяне няпроста, бо я ведаў, што мой сын не хацеў станавіцца святаром.
Пасля гэтага я спытала ў Збаўцы, ці варта мне сказаць яму, і Езус адказаў: «Не, Я прасвятлю яго; ён сам гэта зразумее».
Цяпер я ведаю, што павінна шмат маліцца за свайго сына. Гасподзь мой і Божа мой, дзякую Табе, што я ведаю, што мой сын павінен стаць святаром.
Гасподзі, няхай будзе воля Твая.
Так, Гасподзь мой, ён мой адзіны сын, і ўсё ж не мой, бо мы абодва належым Табе.

25 ліпеня 1991 года — чацвер
Я была ў касцёле ў Рот на Святой Імшы. Пасля Святой Камуніі я спытала ў Езуса, калі мне трэба ісці да айца Фогта. Ён сказаў: «У суботу».

26 ліпеня 1991 г. — пятніца
Пасля Святой Імшы ў Рот я спытала ў айца Фогта, ці магу я з ім пагаварыць у суботу. Ён пагадзіўся, і мы дамовіліся сустрэцца ў суботу а 16-й гадзіне.

27 ліпеня 1991 г. — субота
А 7:15 раніцы я прысутнічала на Святой Імшы са сваёй пляменніцай у Вагхаўзеле. Падчас Прэсваення я ўбачыла, што святар і царква пакрыты цемрай, хоць і не зусім змрочнай. Пры прыняцці Святой Камуніі я сказала Езусу: «Ты са мной».
Усе стаялі, прымаючы Святую Камунію. Я ўпала на калені. Святар вагаўся даць мне Святую Камунію. Ён дрыжэў, быццам Сатана адцягваў яму руку. Пасля Імшы я малілася на каленях перад табернакулам за гэтага святара. Потым я спытала кагосьці, як завуць святара, і даведалася, што гэта быў айцец Флорын.

Там былі некалькі жанчын з маёй малітоўнай групы, якіх я ведала, і я папрасіла іх памаліцца за маё намер і сказала, што ў мяне ў той дзень павінен быў адбыцца сустрэча з айцом Фогтам.
Я таксама папрасіла спадарыню Ветэр і сваю пляменніцу памаліцца за маё намер паміж 16:00 і 17:00.
Калі я прыбыла да айца Фогта а 16-й гадзіне, ён цёпла мяне сустрэў, і мы размаўлялі каля 50 хвілін. Мы размаўлялі пра прыняцце Камуніі на язык і ў руку, а таксама пра Марыю Магдалену. Я сказала яму, што Марыя Магдалена была не блудніцай, а грэшніцай.
З 17:45 да 22:30 да мяне прыходзілі Нікола і Адрана, дзве славацкія жанчыны.
Я распавяла пра Бога і сваё навяртанне. Пасля гэтага мы чыталі пасланні Маці Божай з Літманавы (Чэхаславакія). Я навучыла іх маліцца на ружанцы.
Пасля гэтага таксама завіталі дзве жанчыны з Югаславіі, якія жывуць у Германіі.

28 ліпеня 1991 года — нядзеля
Я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот. Малілася на ружанцы са сваёй пляменніцай Якулінай.
Потым мы памаліліся яшчэ двума ружанцамі, гуляючы па лесе.

29 ліпеня 1991 г. — панядзелак
Малітоўная група а 20:00. Таксама прыйшоў айцец Дохарт.

12 жніўня 1991 г. — панядзелак
Апошнія некалькі дзён я амаль штодня малілася, каб Маці Божая прывяла сёння ўвечары шмат людзей у малітоўную групу. Маці Божая не падвяла мяне, як і ніколі раней. Наадварот, у капліцы ў Мальшэнбергу, дзе айцец Дохарт служыў Святую Імшу, таксама а 20-й гадзіне, было вельмі мала людзей. Лепш было б, каб айцец Дохарт выбраў для яе іншы час.
У той дзень у малітоўнай групе мы зачыталі пасланне ад Маці Божай, якое яна дала ў Літманаве.

19 жніўня 1991 г. — панядзелак
Учора мне патэлефанаваў айцец Дохарт і спытаў, ці можа ён прыйсці сёння. За два дні да гэтага мяне наведаў айцец Буран з Манхайма. Ён перадаў прывітанне ад айца Ёганеса. Я зразумела, што айцец Буран не быў шчыры, і стала асцярожнай. Мне не падабалася ў ім шмат што; напрыклад, ён аддае перавагу атрымліваць Камунію ў руку, каб не было відаць, што ён святар; ён не носіць ні крыжа, ні святарскага адзення, ніякіх іншых знакаў свайго сану. Мне здалося, быццам Айцец Яханэс паслаў яго як дэтэктыва. Я таксама адчула, што ён ганарлівы. Ён сказаў: «Ніхто не мае такой улады, як святар падчас Эўхарыстыі». Я адказала: «Так, вы маеце рацыю, але ніхто не нясе такой адказнасці, як святар». Ён не ўспрыняў гэтага ў шчырасць.
У той панядзелка ўвечары, падчас малітоўнай групы, айцец Дохарт сказаў, што прыняць Камунію ў руку гэтак жа сціпла, як і на язык. Для мяне гэта было як аплявушка ў твар, і мяне гэта глыбока закранула.

20 жніўня 1991 года – аўторак
Інгрыд Баўэр прабыла з намі адзінаццаць дзён. Сёння мой муж адвёз яе назад у Пірмансэндс.
Яна пражыла тут бясплатна і хацела ўмацаваць сваю веру.

21 жніўня 1991 года — серада
Мяне мучылі выпрабаванні. Сатана спрабаваў шаптаць мне, што гэта не Ісус размаўляе са мной, а д'ябал. Хоць я і хадзіла на споведзь 14 і 19 жніўня, спакусы ўвесь час вярталіся.
Пасля майго першага прычасця я спытаў Ісуса: «Я прашу ў Цябе накіравання. Калі са мной будзе гаварыць Сатана, калі ласка, скажы мне. Я буду больш асцярожны».

Я ледзь скончыла гаварыць, як Езус сказаў мне: «Я ўжо з табой гаварыў». Я спытала гэта таксама таму, што айцец Фогт лічыў, што некалькі тыдняў таму я няправільна зразумела Езуса. Я дзякую Богу, што атрымала гэтае пацвярджэнне, што гэта Езус гаворыць са мной, а не д'ябал.

23 жніўня 1991 года – пятніца
Пасля Святой Імшы мы з мужам выправіліся ў дарогу. Мы хацелі паехаць у Шэврмон у Бельгіі.

24 жніўня 1991 г. — субота
Мы былі ў Банё, у санктуарыі «Маці Бедных».

25 жніўня 1991 года — нядзеля
Штогод у Шэврмоне праходзіць «Міжнароднае згуртаванне Малых Душаў».
Незадоўга да Святой Імшы я падышла да споведзі. Я хацела пазбавіцца ад сваіх венечных грахоў і быць цалкам чыстай. Малітоўшыся на ружанцы, я пачула голас, які прасіў мяне ўзначаліць малітву па-харвацку перад усімі пілігрымамі. Адна дзясятка ружанца, гэтак жа, як і ў мінулым годзе ў Лурдзе. Я падумала, што калі гэта будзе Божая воля і калі Маці Божая пажадае, я павяду малітву. Каля 15-й гадзіны мая чарга настала. Я запрасіла Маці Божую і Ісуса памаліцца са мной і папрасіла Збаўцу быць са мной.
Я вела малітву вельмі рупліва, ад сэрца і выразна, і не баялася маліцца перад такой колькасцю людзей. Наадварот, я адчула ў малітве сілу, якой ніколі раней не адчувала. Я дзякую Богу і Маці Божай за тое даверу, які я маю да іх.

26 жніўня 1991 года — панядзелак
Раніцай я зрабіла рэнтген мужчыну, Томасу Хенцэ. Яго нехта збіў; ён быў бяздомным і параненым. Лекары агледзелі яго і адпусцілі, сказаўшы, што ён нездаровы.
Я сказаў яму, што ён можа застацца ў мяне дома, пакуль не паправіцца. У гэтым пацыенце я ўбачыла пакутуючага і бездапаможнага Ісуса. Я патэлефанавала мужу і сказала, што вяду дадому бяздомнага мужчыну. Ён быў вельмі злы. Але паколькі я загадзя малілася аб гэтай справе ў капліцы, мой муж мусіў выканаць волю Божую.
Я раблю гэта з вялікай любоўю да Ісуса і Марыі, бо я веру, што калі ты любіш Ісуса ўсім сэрцам, то ты любіш і іншых.
Каля 16-й гадзіны прыбыў пацыент, Томас. Я забрала яго да сябе дадому. У машыне я малілася на ружанцы паводле таямніц смутку. Пах ад Томаса быў невыносны. Ад яго жудасна смярдзела. У доме я знайшла яму чыстую вопратку і абутак, а потым ён памыўся. Увечары мы елі гуляш з рысам і салатай. Наш госць з'еў вельмі шмат.
Пасля вячэры я папрасіла яго паліць агарод, пакуль я пайшла ў царкву. Я прычасцілася за яго. Томас таксама прысутнічаў на вечаровай малітоўнай групе і далучаўся да малітваў.
Сёння айцец Дохарт прывёз невялікую споведную лаўку. Спадзяюся, што ў наступны раз ён прынясе і патэну, каб Збаўца зноў не ўпаў на падлогу. Гэта мяне вельмі засмуціла. Айцец Дохарт паабяцаў мне, што ў наступны раз прынясе патэну.

27 жніўня 1991 года — аўторак
Я вёў Томаса, пацыента, назад у клініку; яму паставілі нос на месца.

28 жніўня 1991 г. — серада
Я паехала з Адраян з Эмертсгрунда ў капліцу Рохуса ў Мінгольсхайме, дзе споведзілася.

29 жніўня 1991 г. – чацвер
Я пайшоў у царкву ў Рот са сваім пляменнікам Ратка.

30 жніўня 1991 г. — пятніца
Я дапамог Ратка шукаць працу і зноў пайшоў з ім у царкву ў Рот. Ён маліўся са мной ружанцам.

31 жніўня 1991 г. – субота
Раніцай я пайшоў у царкву ў Вагхаўзель з Якулінай. Пасля гэтага мы пайшлі па крамах у «Глобус». Удзень Эрых прынёс карціну, на якой была паказана адзінаццатая Станцыя Крыжа.

1 верасня 1991 — нядзеля
Мы наведалі Святую Імшу ў Роце.

2 верасня 1991 г. – панядзелак
У капліцы клінікі я спытала ў Збаўцы пра размову, якую мела напярэдадні з айцом Яханесам. Айцец Яханес хацеў ведаць, што сказаў біскуп Платон.
Але я нічога не расказала пра размову, якую мела з біскупам Платанам Горнілякам.
Айцец Яханэс Ортынскі, напэўна, адчуваў сябе вінаватым за свае кнігі. Збаўца сказаў мне ў капліцы, што я зрабіў усё правільна.
Дзякуй Богу.
Вечаровая малітоўная група: айцец Дахарт раздаваў Святую Камунію, упершыню выкарыстоўваючы камунільную агароджу і патэну. Я заўважыў, што ўсе былі асабліва шчаслівыя і атрымалі ласку.

6 верасня 1991 года — пятніца Сэрца Езуса
Увечары я наведала Ноч пакаянства ў Громбаху. Пасля Святой Імшы,
Адбываўся пакланенне Найсвяцейшаму Сакрамэнту. Я глядзела на манстранцыю і голасна плакала. Біскуп Ратцынгер сказаў, што Меджугор'е не з'яўляецца звышнатуральным; так было напісана ў *Bildpost*.
Я плакаў каля 15 хвілін.
Тады Ісус прамовіў да мяне. Унутраны голас быў выразным і ясным, як ніколі раней.
Ісус сказаў: «Паглядзі на мой крыж». Крыж вісеў над алтаром і над манстранцыяй. Я паглядзеў на крыж і пачуў, як ён працягнуў: «Паверылі мне?»
У той момант я адразу ж перастала плакаць.
Я веру, што Езус сцёр мае слёзы. Для мяне гэта было пацвярджэннем таго, што Мяджугор'е сапраўднае; проста Касцёл адмаўляецца ў гэта верыць.
На першым тыдні верасня я спытала ў Збаўцы пра Літманаву ў Чэхаславакіі і атрымала адказ: «З'явы ў Чэхаславакіі — надзвычайныя».
На гэта я адказала, што значыць, што дзеці не хлусілі. Потым я пайшла ў капліцу ў клініцы і зноў спытала, бо я ўспомніла ўпёрты позірк Іветкі, адной з відзельшчыц, і гэтыя вочы прымусілі мяне задумацца. Я спытала ў Збаўцы, ці можа д'ябал выклікаць такі позірк. Збаўца сказаў: «Так».
Тады ён паўтарыў: «З'явы звышнатуральныя».
У той час я мала што з гэтага разумеў. Магу толькі сказаць тое, што кажа Святы Павел: «Усё даследуйце і трымайцеся таго, што добрае».

12 верасня 1991 года — чацвер
Я пайшла на споведзь у абацтва Нейбург. Святар даў мне пакаянне — дазволіць Збаўцу паглядзець на мяне. Ніводзін святар раней мне такога не казаў, і я была шчаслівая, што Збаўца хацеў паглядзець на мяне.

13 верасня 1991 г. – пятніца
Набажэнства на паставе ў Рот. Царква была ўпрыгожана ёлкамі для «Імшы Святога Губерта». Мне гэта не спадабалася, бо было падобна на Каляды і здавалася недарэчным.

14 верасня 1991 – субота
Я наведала Вялікую імшу ў Мальшэнбергу. Мой крыж, які звычайна стаіць у нашай спальні побач з маім ложкам, быў унесены ў царкву.
Імшу вялі маладыя людзі. Аднак адчувалася недахопа пабожнасці. Мы павінны захоўваць традыцыі і не ператвараць царкву ў тэатр.

16 верасня 1991 г. – панядзелак
Я пайшоў у капліцу клінікі. Увечары я прысутнічаў на Святой Імшы ў Рот. Пасля была малітоўная група; прыйшоў таксама айцец Дохарт.

Кастрычнік 1991
Пасля доўгіх пошукаў я зноў знайшла свой дзённік.
На пахаванні нашага былога парафіяльнага святара, айца Кёстэля, прысутнічала шмат людзей, у тым ліку шмат святароў. У мяне склалася ўражанне, што айца Кёстэля ўшаноўвалі больш, чым Бога. Святары заклікалі вернікаў прымаць Святую Камунію стоячы, хоць і была там камунічная перагародка. Калі я прыняла Святую Камунію, я ўпала на калені на падлогу. Я адчула прысутнасць мноства нячыстых духаў і зразумела, што яны разарвалі б мяне на кавалкі, калі б ім дазволілі. Аб'яднаўшыся з Ісусам пасля Прычасця, я сказала Збаўцу: «У нас цяпер так шмат святароў, а ўсё ж яны раздаюць Святое Прычасце так, што людзям даводзіцца стаяць». І тады я пачула: «Працягвай стаяць на каленах, дачушка мая». У тую хвіліну мне стала шмат чаго зразумела.
Праз некалькі дзён я паведаміў пра гэта вялебнаму Фогту. Вялебны Фогт сказаў, што гэта датычыцца толькі мяне, а не іншых.

23 лістапада 1991 г.
Я наведаў Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Там я споведваўся з місіянерам.

25 лістапада 1991 г. – Панядзелак – Свята святой Кацярыны
Я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот. Падчас майго з'яднання з Ісусам пасля Святой Камуніі Ісус сказаў мне: **«Маліся, маліся шмат, дачушка мая; з Расіі ідзе вайна!»**
Спачатку я вельмі спалохалася, а потым заплакала. Я спытала, ці трэба мне пайсці да айца Фогта. Езус сказаў: «Не, ён табе не паверыць». Тады я далей спытала, ці трэба расказаць малітоўнай групе. Езус адказаў «так».
Я была ў разгубленасці, бо ў малітоўнай групе таксама прысутнічаў святар. Я выйшла з касцёла ў вялікім эмацыйным узрушэнні і горача плакала.
Надворку царквы Рыта і дзве іншыя жанчыны з Пімасэнс ужо чакалі мяне; яны хацелі далучыцца да малітоўнай групы.
Перш чым я сказала пра гэта што-небудзь у малітоўнай групе, я папрасіла айца Дохарта дабраславіць мяне. Айцец Дохарт прынесла з сабой Збаўцу, і мы пакланяліся Яму. Але я не магла перастаць думаць пра словы Збаўцы, і я плакала і рыдала.

26 лістапада 1991 года – аўторак
Я ўвесь час думала пра вайну і спытала ў Збаўцы, калі яна адбудзецца. Збаўца сказаў: **«Неўзабаве».**

27 лістапада 1991 г. – серада
Я спытала ў Збаўцы, ці важныя гэтыя словы толькі для мяне.
Збаўца сказаў: **«Раскажы ўсім!»**

29 лістапада 1991 – пятніца

У капліцы на працы. Я хацела быць упэўненай, таму зноў спытала пра вайну. Я зноў пачула: **«У Расіі будзе вайна».**

2 снежня 1991 – панядзелак

11:15 раніцы ў капліцы клінікі. Я была рада, што мне зноў дазволілі стаць на калені перад табернакулам. Я прыняла духоўную Камунію і спытала ў Збаўцы, дзе Ён быў, калі прамаўляў да мяне. Езус адказаў: **«У глыбіні сэрца».**

Я далей спытала ў Яго, як мне трэба растлумачыць іншым, што я магу
Яго чуць. Езус адказаў: «Гэта звышнатуральна; інакш гэта не было б ад
Мяне». Я далей спытала, ці не можа быць, што я знаходжуся пад
гіпнозам.

Ісус сказаў: «Кожны, хто злучае сябе з маім сэрцам, не можа
падвяргаць сябе гіпнозу».

Я падумаў пра вайну ў Югаславіі і пра тое, як відзельшчыкі Іван і Якаў паехалі за мяжу. Я спытаў, ці павінен і я пакінуць Германію з-за вайны, якая яшчэ будзе. Але Езус сказаў: «Я не люблю баязліўцаў».

Тады я падумала пра святую Жанну д'Арк, якая змагалася супраць англічан і вызваліла Францыю. Я таксама расказала Езусу пра свайго сына, што ён не можа ўявіць, каб вайна ішла з Расіі. Езус сказаў мне: «Ён павінен тэрмінова пайсці да споведзі».

Увечары, падчас малітоўнай групы пасля трэцяй дзясяткі Ружанца, мы, як звычайна, захавалі некалькі хвілін маўчання, каб кожны мог памаліцца ад сэрца і даверыць свае намеры. Я спытала ў Збаўцы, ці трэба мне перадаць паведамленне малітоўнай групе.

Ісус сказаў: «Скажы ўсім, што Я іх люблю».

Гэта быў першы раз, калі я пачула Збаўцу ў малітоўнай групе.

3 снежня 1991 г. – аўторак

У капліцы клінікі я пачула голас Ісуса:

«Слухай мяне, дачушка мая, маліся, маліся шмат».

У той вечар у Рот, у касцёле, падчас Святой Камуніі грала запісаная музыка; я не магла адкрыць сваё сэрца Збаўцу — музыка адцягвала мяне.

4 снежня 1991 года — серада

У кабінеце ўрачоў у клініцы каля 10:45 раніцы: я злучылася з Збаўцам і пачула голас: «Ты — мая слуга; рабі ўсё, што я табе кажу. Май вялікую веру ў мяне.

Заставайся нязменнай. Перад табой — кароткі жыццёвы шлях. Я вазьму цябе да сябе. Доказам гэтага з'яўляецца твая вера».

Адразу пасля таго, як я гэта запісала, я спытала ў Збаўцы, ці запісала я гэта правільна. Езус адказаў: «Так, дачушка мая».

Увечары: Кожны дзень я ўсё больш малілася за айца Фогта і пра яго асвятленне, і прасіла Ісуса даць мне дазвол пагаварыць з айцом Фогтам. Ісус сказаў: «Ідзі».

З 18:00 да 18:45 я размаўляла з айцом Фогтам. Пасля гэтай размовы айцец Фогт сказаў мне, што ён мной захапляецца і што я павінна працягваць так, як я раблю.

Калі я спытала ў яго, што азначалі словы Ісуса «доказам гэтага з'яўляецца ваша вера», ён адказаў: «Ці трэба вам усё разумець?»

5 снежня 1991 года — чацвер

А 9-й гадзіне раніцы я спытала ў Збаўцы, ці сапраўды мне не трэба ўсё разумець, як казаў пастар Фогт. Збаўца сказаў: «Так, табе не трэба ўсё разумець. Усё прыйдзе ў свой час. Што не разумееш, аддай мне».

Тады я спытаў у Збаўцы, ці варта мне даслаць папярэджанне пра вайну з Расіі галоўнаму рэдактару *Bild am Sonntag*.

Збаўца адказаў, што я павінен зрабіць гэта сёння.

6 снежня 1991 г. – пятніца

Я прыйшоў у капліцу клінікі каля 8:25 раніцы і памаліўся там, каб ліст быў апублікаваны. Падчас малітвы я спытаў у Збаўцы, ці добры ліст. Яго адказ: «Твой ліст добры». Мяне напоўніла ласка, і я заплакаў ад радасці, што люблю Збаўцу.

Збаўца сказаў мне: «Я вельмі люблю цябе; ідзі з мірам».

У той вечар у царкве ў Рот я спытала ў Збаўцы, як можна прадухіліць вайну. Збаўца адказаў: «Толькі праз пост і малітву».

Я таксама спытала ў Збаўцы, чаму Ён гаварыў са мной з усіх людзей, бо я грэшніца. Збаўца адказаў: «Кожны — грэшнік».

Тым не менш, я працягвала задавацца пытаннем, чаму Ён размаўляў са мной, і я пачула Ягоны голас: «Я ўваходжу, куды хачу».

7 снежня 1991 года — субота

Рана раніцай я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Пасля прычасця Збаўца сказаў мне: «Парайся з місіянерам».

Я пагаварыла з місіянерам пра сваё навяртанне і пра вайну. Ён плакаў, калі мы размаўлялі. Удзень я малілася разам з Фрыдолінам Кельхаўэрам, студэнтам-тэолагам з Лантэрсхофена.

8 снежня 1991 г. — нядзеля

Раніцай я прысутнічаў на Святой Імшы ў Рот. З 12:00 да 13:00 я таксама быў у касцёле і маліўся; гэта гадзіна ласкі ў свята Беззаганнага Зачацця Марыі. Пасля гэтага быў час малітвы прыкладна да 14:00.

Удзень падчас размовы з Фрыдлінам ён спытаў мяне:

«Што ў цябе ёсць такога, чаго ты не атрымаў ад Бога?»

Падумаўшы хвілінку, я адказаў: «У мяне нічога няма, і ўсё, што ў мяне ёсць, паходзіць ад Бога».

9 снежня 1991 г. – панядзелак

Некалькі дзён таму Збаўца сказаў мне: «Аддай мне ўсё сваё быццё».

Я не зразумеў гэтага і аддаў Яму ўсё, як ён сказаў. Тады Збаўца працягнуў: «Ты павінен прасіць пра ўсё».

Таму сёння я спытала ў яго, каля 9:45 раніцы: «Збаўца, што я магу Табе даць?»

Ісус адказаў: «Дай мне ўсё».

Пасля гэтага я спытала, ці павінна я перадаць паведамленне нашай малітоўнай групе. Ён сказаў, што яны павінны памножыць свае малітвы і пост.

Увечары я пайшоў да споведзі да айца Дохарта.

10 снежня 1991 г. — аўторак

10:10, пакой урачоў: Я аб'яднаўся са Збаўцам, потым пачуў: «Напішы: Я люблю сваіх авечак і хачу, каб усе, хто зблудзіў, вярнуліся. Шукай іх. Дапамажы Мне. За кожную знойдзеную авечку — вялікая ўзнагарода ў небе. Твая задача — працягваць шукаць. Ніколі не спыняйся. Злыдзень чакае ў засадзе».

Я сказаў: «Гасподзь, я такі слабы».

Збаўца адказаў: «Але са Мной вы маеце сілу».

У той вечар у царкве ў Рот: я не ведаў, які ўрывак з Евангелля павінен быў дзень. Я была здзіўлена, калі пачалі чытаць Евангелле паводле Мацвея — прытчу пра загубленую авечку. Я здзівілася, што Збаўца ўжо расказаў мне пра гэта ў тую ж раніцу. Сёння я малілася за вялебнага Фогта больш, чым звычайна. Я прычасцілася, і як толькі я была з'яднана з Збаўцам, я пачула голас вельмі павольна і выразна: «Ты мяне чуеш?» Я сказала: «Так». Была глыбокая цішыня. Потым я пачула: «Ідзі да святара».

Зноў маўчанне. «Скажы яму» — маўчанне — «што я сур'ёзна стаўлюся да вайны». Гэта было для мяне як удар. Я паўтарыла гэта пра сябе і спытала, ці правільна я зразумела і калі мне трэба ісці да святара. Ён сказаў: «Пасля Святой Імшы».
Збаўца пацвердзіў, што я пачуў правільна. Тады я пачаў голасна плакаць. Да мяне падышла Зіта і спытала, што здарылася. Потым падышла і спадарыня Шпекарυ і распытала. Яны пацвердзілі гэта і сказалі: «Гэта нічога новага; мы знаёмыя з гэтым з Ночы ўталення». (Яны мелі на ўвазе вайну ў Расіі.) Потым я пайшла проста да айца Фогта. Айцец Фогт выслухаў мяне і сказаў: «Усё, што можна зрабіць, — гэта маліцца». Прайшло крыху менш за тыдзень з таго часу, як я ўпершыню пагаварыла з ім пра вайну ў Расіі, як менавіта і навучыў мяне Збаўца.
Я папрасіў у яго благаслаўлення і потым вярнуўся дадому.

11 снежня 1991 года — серада

Неўзабаве пасля 10-й гадзіны раніцы ў кабінеце ўрачоў: я аб'ядналася з Збаўцам. Тады вакол мяне ўзнікла прыемнае пачуццё міру і цішыні. Я адчула цяпло, але нічога не пачула.
А 12:30 у капліцы клінікі: я малілася «Ангелус», злучылася з Збаўцам і адчула прыемнае цяпло, супакой і ціхамірнасць. Некаторы час я нічога не чула, а потым раптам пачула: «Я спачываю ў тваім сэрцы». Гэта было так прыгожа, і я была такой шчаслівай, што нават не магу гэта апісаць. На жаль, я не змагла падоўжыць гэтую паўзу, бо мая калега ўсё яшчэ хварэла, і мне давялося ўсё рабіць самой.
Ведаць, што Збаўца спачывае ў тваім сэрцы, — гэта такая цудоўна-прыгожая пачуццё, і ты адчуваеш мір, які можа даць толькі наш Гасподзь.
У той вечар у капліцы Святога Роха я спытала ў Збаўцы, як доўга трэба пасціць перад прыняццем Святой Камуніі, бо Рыта з Вюрцбурга спытвала мяне пра гэта.
Збаўца сказаў: «Некалькі гадзін перад Святой Камуніяй — правільна». Я сказала: «Што, на вашу думку, сказаў бы святар, калі б я яму пра гэта расказала?» Збаўца адказаў: «Я буду гаварыць за цябе. Ідзі з мірам».

12 снежня 1991 года — чацвер

10:15 раніцы ў кабінеце ўрача: я спытала ў Збаўцы, ці з'яўляюся я ілжывым прарокам, бо чытала нешта ў Біблії пра апошнія часы. Збаўца сказаў мне: «Ты не ілжывы прарок; ты — Мая слуга. Рабі ўсё, што Я табе кажу. Будзе вайна. Я — твой Гасподзь і Бог. Цябе будуць спакушаць зноў і зноў».
Я спытаў у Збаўцы, ці не магу я атрымаць нейкі знак. Збаўца: «Я дам
табе знак, калі прыйдзе час».
Я спытаў, ці прызначана гэтая прыкмета для
мяне. Збаўца: «Для ўсіх».
12.15 у капліцы клінікі: я маліўся Анёльскую малітву.
Я спытаў у Збаўцы, ці будзе гэтае знамене ў паветры, ці на мне. Тады
Збаўца спытаў мяне: «Згодны?»
Не вагаючыся, я сказала: «Так».
Але потым я сказала Ісусу: «Ніколі не дазволь мне быць адарванай ад Цябе, бо я вельмі люблю Цябе». Я спытала ў Збаўцы, ці добрыя малітвы, якія мы чытаем у малітоўнай групе, ці мне трэба нешта змяніць?
Збаўца сказаў: «Маліцеся шмат; падвоіце малітвы. Усе малітвы добрыя».

Пятніца, 13 снежня 1991 года

Прыём урача: я малілася, потым аб'ядналася з Збаўцам і пачула, як Ён сказаў: «Уважліва слухай, дачушка. Ідзі да святароў і скажы ім.
Я сур'ёзна стаўлюся да вайны."
Я спытала ў Збаўцы, як мне гэта сказаць. Збаўца адказаў: «Я буду
гаварыць праз цябе».

Я сказала Збаўцу, што яны мне не паверылі б, але Збаўца адказаў: «Пакінь гэта Мне».
Збаўца: «Ты не разумееш звышнатуральнае. Ніхто не можа зразумець звышнатуральнае, акрамя Мяне».
Я адчула ў сабе цяпло і спакой і сказала Ісусу: «Я веру, што Ты са мной».
Ісус: «Ты ў гэта верыш! Тады веры і ў астатняе».
У той вечар у царкве ў Рот я спытала ў Збаўцы, ці правільна тое, што я дагэтуль напісала.
Ісус пацвердзіў гэта словам «ТАК» і сказаў: «Ідзі ў міры, мая дачцэ».

14 снежня 1991 г. – субота
А 7-й гадзіне раніцы я была ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Я малілася аб міры і плакала. Потым я пачула: «Ідзі з мірам, дачушка мая».

15 снежня 1991 года — нядзеля
Мы паехалі ў Рэгенсбург і а 10-й гадзіне раніцы прысутнічалі на Святой Імшы ў кармэліцкім манастыры. Падчас майго з'яднання са Збаўцам Ісус сказаў:
«Ці паслухаеш мой голас?»
Я сказала «так», і Збаўца сказаў мне: «Тады вер».
Я сказала: «Калі ласка, дай мне насенне гарчыцы, інакш я не змагу перамяшчаць горы». Затым настала цішыня.
Тады Збаўца сказаў: «Я люблю цябе».
Пасля Святой Імшы я размаўляў з айцом Гебхардам Хайдэрам. Ён азнаёміўся з унутранымі размовамі, якія я запісаў у сваім дзённіку. Дзякую Богу, што ён яшчэ з намі, бо яму ўжо 86 гадоў. Ён не свецка-мудры, а боска-мудры.
Такога, як ён, трэба шукаць пад лупай. Я не супраць праехаць агулам больш за 600 км, каб пагаварыць з ім. Ён вельмі мне дапамог. Нарэшце, ён пацвердзіў мне, што для яго не ў навіну тое, што вайна прыйдзе з Расіі. Ён згадаў Тэрэзу Нейман (нямецкую містычку, стыгматычку), якая аднойчы сказала, што праз 30 гадоў пасля яе смерці рускія будуць топтаць яе магілу. Яна памерла ў 1962 годзе. Айцец Гебхард таксама згадаў Херольдсбах, Меттенбух і іншыя месцы, дзе згадваюцца звесткі пра гэтую вайну.
Ён таксама асвяціў рэчы, якія мы прынеслі з сабой, такія як вада, свечкі, выявы і г.д. Айцец Гебхард асвяціў гэтыя рэчы з асаблівай дбайнасцю. Так і павінен святар асвячаць рэчы.
Калі я вярнулася дадому, я адразу пачала гатаваць, бо ў нас быў галодны госць. Я нічога не ела і пайшла ў царкву ў Вагхаўзеле. Я адслужыла Святую Імшу за памерлых. У той дзень я шмат малілася. Але ў Вагхаўзеле, у царкве, я адчула, што вакол мяне пякельныя сілы. На мяне быў зроблены напад. Было асабліва кепска, калі я прымала Святую Камунію, стоячы на каленях. Я адчувала, што святар адмаўляецца даць мне Святую
Прычасця, калі я стаяла на каленях. Толькі пасля трэцяга «Вітай Марыя» ён даў мне Святую Ахвяру. Я адчувала вельмі моцныя атакі на сваю душу. Я доўга гэтага не забуду. Але Збаўца заўсёды пераможа. Пасля майго з'яднання з Ісусам я адчула ў сабе той супакой, які можа даць толькі Бог.
Збаўца: «Я люблю цябе, мая дачушка». Пасля гэтага я малілася за гэтага святара.

16 снежня 1991 г. – панядзелак
Паколькі я адчувала, што прызнанне Харватыі і Славеніі як незалежных дзяржаў — гэта дрэнна, я спытала ў Збаўцы, ці правільна гэта.
Збаўца адказаў: «Мне не патрэбныя межы; я люблю ўсіх людзей». А 17-й гадзіне ў клініцы ў нас была калядная вечарына.

Прафесар Вайдаўэр, дырэктар нашай клінікі, выступіў з прамовай і раздаў падарункі. Пасля гэтага я адразу пайшла ў царкву, бо мне хацелася атрымаць Святое Прычасце, а не хадзіць на ўсе калядныя вечарынкі, якія ладзяцца на працоўных месцах па ўсім свеце. Хай Бог прабачыць ім за тое, што яны назвалі гэта каляднай вечарынкай. Для мяне гэта фарысейскія калядныя вечарынкі. Таму я пайшоў у царкву ў Рот. Па дарозе ў Рот я маліўся за калег, якія засталіся на вечарынцы.
Я прычасцілася за памірaючых і за душы, якія знаходзяцца ў чысцы. Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы, ці правільна я зрабіла ў той вечар.
Збаўца: «Так, гэта правільна, я дзякую табе за
гэта». Збаўца ніколі раней гэтага не казаў.
Я сказаў Збаўцу, што павінен за гэта падзякаваць.
У той раніцы ў капліцы на працы я спытала ў Збаўцы пра тое, што адбылося напярэдадні ўвечары ў царкве ў Вагхаўзэле, бо айцец Вернер Эгон спачатку адмовіў мне ў Святой Камуніі, калі я стаяла на каленях, і я адчула моцныя ўдары ў сэрцы. Гэта быў напад, такі, якога я ніколі раней не адчувала. Я спытала ў Збаўцы, колькі д'яблаў было вакол мяне ў той момант.
Збаўца сказаў: «Калі б ты іх убачыў, ты б памёр».
Гэты святар не жыве ў Божай ласцы. Я спытала ў Збаўцы, ці варта мне сказаць яму пра гэта, бо я прасіла прабачэння за гэтага святара. Збаўца сказаў: «Скажы ім».
Я падумаў, што пайду да айца Эміліяна і пагавару з ім пра гэта.

18 снежня 1991 г. – серада

Я была ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме са сваёй пляменніцай. Калі
Раздавалі Святое Прычасце, я пакланілася на клірос. Іншыя стаялі, прымаючы Найсвяцейшую Ахвяру, або клалі калені на прыступкі перад святаром. Я дзякую Богу за тое, што Ён даў мне столькі мужнасці, каб пакланіцца адной на клірос.
Я чакала і малілася за святара, пакуль ён не падышоў да мяне. Пасля раздачы Святой Камуніі святар павярнуўся і зрабіў каля двух крокаў у бок алтара.
Некая сіла вярнула яго назад. Ён падышоў да мяне і даў мне Святое Прычасце. Я спытала ў Збаўцы, ці правільна гэта.
Збаўца: «Працягвай так, дачушка. Дзякую табе за гэтую адвагу».
Я сказала Збаўцу: «Дзякуй вам, бо гэтая адвага паходзіць ад вас, а не ад мяне». У той раніцы ў капліцы клінікі я спытала ў Збаўцы, ці паспявае паспавядацца той, хто памірае раптоўна. Я спытала гэта таму, што некалькі дзён раней аб гэтым абмяркоўвалася. Адзін святар нават сказаў, што часу не застанецца.
Збаўца: «Ёсць пэўная колькасць часу для пакаяння ў сваіх грахах.
Гэты час залежыць ад Бога».
Тады я спытаў у Збаўцы, як часта можна прымаць Святое Прычасце ў сакрамэнце кожны дзень.
Збаўца: «Толькі адзін раз на дзень, а духоўна — як часта захочаш».
Збаўца працягнуў: «Калі чалавек прымае Святую Камунію некалькі разоў на дзень, у яго недастаткова даверу да Бога. Бо калі чалавек прымае Святую Камунію з нячыстым сэрцам, то нават пасля дзясятага разу Святая Камунія не будзе мець сілы».

19 снежня 1991 г. – чацвер

Мяне непакоіў тэлефонны званок ад брата Алоіса ўчора. Ён сказаў мне, што айцец Вернер Эгон атрымаў ананімны ліст і што я мог бы быць пад падазрэннем. Калі я потым сказаў бр.
Алоіс, што я ўсё роўна планаваў пайсці і пабачыць святароў у Вагхаўзеле, ён быў здзіўлены і сказаў, што я не магу гэтага рабіць, інакш яны выкінуць яго з манастыра.
Варта згадаць, што я ніколі нікому не пішу ананімных лістоў. Бо я іду да святароў асабіста, калі адчуваю, што парушаецца сапраўднае вучэнне Хрыста.

Вось чаму я спытала ў Збаўцы, ці павінна я ісці да святароў у Вагхаўзель з-за таго, што я пражыла там 15 снежня 1991 года. Збаўца: «Ідзі да айцоў і раскажы ім». Я бяру на сябе адказнасць пайсці туды, калі гэта Божая воля. Потым Збаўца сказаў мне: «Маліся шмат кожны дзень».

20 снежня 1991 г. – пятніца

У капліцы клінікі: Збаўца сказаў мне: «Маліся шмат, дачушка, вайна блізка». Я спытала ў Збаўцы, калі прыйдзе інфляцыя.
Збаўца: «Перад вайной».
Потым я спытала ў Збаўцы, як доўга трэба пасціцца перад Святой Камуніяй. Збаўца: «Пост ад ежы і піцця на працягу некалькіх гадзін перад Святой Камуніяй — гэта акт пакаяння для неверуючых!»
Я спытала, ці ёсць што-небудзь, што я павінна перадаць.
Збаўца: «Айцец Вогт павінен маліцца нашмат больш з вернікамі перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам, чым ён рабіў дагэтуль». Увечары я была ў касцёле ў Роце.

21 снежня 1991 г. – субота

Святая Імша а 7:15 раніцы ў Вагхаўзеле.
Перад Святой Імшой я малілася за святара, які будзе яе цэлебраваць. Гэта быў айцец Аланус. Спачатку я ўбачыла царкву ў цемры; я не магла ўбачыць святара, хоць ён і цэлебраваў Святую Імшу. Я настойліва маліўся за святара. Потым я ўбачыў і святара, але ён таксама быў у цемры. Пасля Прэсваення ўся царква стала крыху святлейшай. Я не ведаў, што гэта азначала, і адказу так і не атрымаў. Пасля Святой Імшы я наведаў сям'ю Хамбш.
Увечары да мяне прыйшоў спадар Занк і сказаў, што ён даслаў ліст святару ў Вагхаўзель. Ён сказаў, што напісаў, быццам лічыць пропаведзь святара дурной, і што ў лісце ён таксама згадваў Меджугор'е. Я спытаў у спадара Занка, ці атрымаў ён адказ ад святара. Ён сказаў, што не чакае адказу. Я раскрытыкаваў яго і спытаў, чаму ён не пайшоў пабачыць святара асабіста. Я адчуў, што гэты чалавек не шчыры і што ён хлусіць. Ён падаўся мне баязліўцам. Цяпер мне нешта стала зразумела, і я ўспомніў пра ананімны ліст да айца Вернера Эгана, пра які расказваў мне брат Алойс. Але я не выдам яго святарам у Вагхаўзэле. Святары ў Вагхаўзэле, безумоўна, заподозрыць мяне — ужо другі раз. Я не лепшы за Ісуса. Віну перакладаюць на нявінных.

22 снежня 1991 года – нядзеля

Перад тым, як я наведаў Святую Імшу ў Рот:
Ранняй нядзельнай раніцай я маліўся каля паўтары гадзіны, асабліва за айца Фогта і святароў у Вагхаўзэле. Я спытаў у Збаўцы пра пляскі ў далоні ў царкве.
Збаўца: «Мая царква — не тэатр; трэба больш верыць у "Дай Бог здароўя"». Я шмат маліўся за святароў і людзей, якія былі ў царкве. Я спытаў у Збаўцы, калі ён прыйдзе па мяне дадому (у Рай).
Ён сказаў: «Хутка». Потым Збаўца спытаў мяне, ці не баюся я. Я
адказала: «Не, калі Вы са мной».
Удзень я была ў царкве на малітве на ружанцы і набожных чытаннях.
Удзень я малілася на два ружанцы з Эрыхам. Я адчула моцнае жаданне маліцца, быццам нехта сказаў мне, што я павінна маліцца. Увечары я пачула па радыё, што ў той самы час, калі я малілася, каля Хайдэльберга разбіўся самалёт, і загінула 26 чалавек. Каля 20:00, будучы ў еднасці з Ім, я спытала ў Збаўцы, ці будзе мая смерць мучаніцтвам. Жанчына з Манхайма сказала мне, што бачыла маю смерць у відзенні; яна распавяла пра цяжкае мучаніцтва, пра тое, як мяне спалілі.

Пачуўшы, што дзейнічаў дэман, я хацела сама даведацца ад Збаўцы, ці праўда гэта.
На маё пытанне Збаўца адказаў: «Так, гэта будзе кароткае мучаніцтва, і Я буду з табой».

23 снежня 1991 г. – панядзелак

Спачатку я прамалілася на ўсю Кнігу Псалтоў і іншыя малітвы дома. Потым я прычасцілася духоўна; я была злучана са Збаўцам каля 20 хвілін. Была асаблівая цішыня, і я адчула глыбокі спакой у сабе.
Я запісваю толькі тое важнае, што дазваляе мне запісаць Збаўца. Праўда павінна выйсці на святло, нават калі яе цяжка запісваць. Я спытала ў Збаўцы, колькі людзей загіне ў вайне.
Збаўца сказаў: «Амаль усе яны. Тыя, хто застанецца ў жывых, пашкадавалі б, калі б памерлі. Грэх — цяжар вялікі».
Я падумаў пра атамную бомбу.
Збаўца: «Атамныя электрастанцыі таксама забрудзяць зямлю». Я папрасіла Збаўцу сказаць нешта ад мяне.
Збаўца: «Я вельмі люблю вас; заставайцеся вернымі мне, стойце цвёрда і не пакідайце мяне».
Тады я папрасіла Збаўцу даць нам знак у малітоўнай групе, каб мы засталіся моцнымі ў веры. Я сказала: «Я ведаю, што мы не годнія атрымаць гэты знак, але я пакідаю гэта Госпаду Богу нашаму».
Пасля гэтага мяне напоўніла глыбокае пачуццё спакою і міру, якога я ніколі раней не адчувала. Магло быць толькі так, што Збаўца быў ува мне, а я была ў ім.
Няма нічога больш прыгожага, чым быць адзіным з Збаўцам. Так, адзін Збаўца — гэта досыць.
Апоўдні, адразу пасля 11-й гадзіны, я пайшоў у лес са сваёй пляменніцай Хасэлінай. Мы маліліся на ружанцы да Беззаганнай Марыі. Пасля гэтага мы спявалі «Salve Regina» па-лацінску. Калі мы спявалі ў глыбіні лесу, раптам зляцелася шмат птушак і пачало разам з намі спяваць і свістаць. Непасрэдна перад гэтым моцна дзьмуў вецер, але раптам ён цалкам сціх; вецер спыніў свой подых. Падчас спеваў мы былі поўныя глыбокай пабожнасці. Калі мы скончылі «Salve Regina», птушкі адляцелі, і вецер зноў пачаў дзьмуць. Гэта быў трэці раз, калі я сутыкаўся з такім з птушкамі, і другі раз, калі спыняўся вецер.
Вечар: Малітоўная група. Я пайшоў да споведзі да айца Дохарта. Сёння ў малітоўнай групе шмат людзей прыступіла да споведзі. Мы пакланяліся Збаўцу і, як заўсёды, маліліся на ружанцы і іншыя малітвы.

24. 12.91 — Аўторак — Калядная вачара

Я наведала Паўночную імшу і моцна плакала.

25.12.91 — Каляды

Перад Святой Імшой я малілася Псалтыру; пасля атрымала Святую Камунію духоўна. Каля 20 хвілін я была злучана са Збаўцам.
Збаўца: «Я заўсёды з вамі».
Я спытала ў Ісуса пра тое, пра што абмяркоўвала з айцом Дохартам. Збаўца: «Тое, што я кажу табе, — для цябе, для святароў і для ўсіх».
Ісус сказаў мне, што я павінен ісці да святара, калі Ісус скажа мне, а не тады, калі я сам хачу, а калі надыдзе правільны час.

26.12.92 – Дзень бокса

Музычнае таварыства ўдзельнічала ў Святой Імшы. Мне гэта не спадабалася. Пакуль гучала музыка, я малілася Літаніяй да Найсвяцейшага Сакрамэнту і Літаніяй да Найсвяцейшага Сэрца.
Я змагла добра аб'яднацца са Збаўцам і атрымала шмат ласкаў.

27.12.91 – Пятніца
Увечары я прысутнічаў на Святой Імшы ў Рот.

28.12.91 — субота
Я прамаўляла ўвесь Псалтыр.

29.12.91 — Нядзеля
З 6:30 да 8:30 раніцы я малілася Псалтыром перад Святой Імшой. Я духоўна аб'ядналася са Збаўцам і ўпершыню спытала пра сваю сям'ю. Я спытала, як справы ў маёй сям'і. Збаўца: «Усе яны на шырокім шляху. Яны яшчэ могуць вярнуцца, калі захочуць». Я спытала пра свайго мужа і Жакеліну. Я не атрымала адказу.
Калі я пыталася пра сваю сям'ю, я думала пра сваіх братоў і сясцёр, якія яшчэ жывыя ў Францыі, Югаславіі і тут, у Германіі. Потым я спытала пра свайго сына. Збаўца: «Ён таксама».

30.12.91 – Панядзелак
Спадар Эрбен папрасіў мяне спытаць у Збаўцы, ці правільна тое, што ён зараз робіць. Збаўца: «Шлях, які ён абраў, не правільны».
Я спытала ў Збаўцы, ці правільным было круглае лісце ад Марыі Ітэн (Разенкройц).
Збаўца: «Ліст правільны. Рабіце шмат копій. А тых, хто не верыць, пакіньце Мне». Я пайшла да споведзі да айца Дохарта.

31.12.91 — Аўторак
У клініцы: я спытала ў Збаўцы, што здарылася з маім мужам. Збаўца: «Моліцеся моцна за яго, мая дачцэ. Гэта бітва з нячыстымі духамі». Але я сказала Збаўцу, што ён учора споведваўся.
Збаўца: «Ён зноў зграшыў».
Я сказала Збаўцу, што мой муж сказаў, што святар яму не дапамог. Збаўца: «Ён не пакаяўся ў сваім граху глыбока».
Я спытала, ці правільна, што айцец Дохарт служыць Святую Імшу ў прыватным доме спадара Дэрыса з Цютэрна.
Збаўца: «Айцец Дохарт не мае рацыі, бо яму патрэбны дазвол.
Гэта азначае, што Царква адмаўляецца рабіць што-небудзь дрэннае. У маёй Царкве можна маліцца ў любы час».
Я спытала ў Збаўцы, ці былі ўчорашнія малітвы добрымі.
Збаўца: «Гэта было добра; я быў задаволены».
12:00 у капліцы клінікі: Было асабліва прыемна адчуваць сувязь з Збаўцам. Я сказала Збаўцу: «О, Збаўца, у мяне цяпер няма сумневаў; гэта так цудоўна, і я ва ўсё веру».
Збаўца адказаў: «Твая душа цяпер чыстая». Я таксама сказала, што цяпер лепш яго чую.
Збаўца: «Таму што ты больш адкрылася мне».
Я спытала ў Збаўцы, што Ён хацеў бы сказаць мне ў канцы года.
Збаўца: «Працягвай, дачушка. Я задаволены ўсім, што ты робіш». Я спытала, ці трэба мне будаваць малітоўную залу.
Збаўца: «Пабудуй».
Потым я спытала, што мне рабіць, калі мой муж не пагодзіцца. Збаўца сказаў: «Ён пагодзіцца».

Навагодняя ноч:
У тую ноч я была засмучаная; я горка плакала. Мне не падабаліся феерверкі апоўначы, бо так шмат людзей галадае. У той час я малілася.

1 студзеня 1992 г. – серада

Святая Імша ў чырвоным рызу. Пасля царквы я размаўляла з спадарыняй Шпекарт пра копію з Айзенберга, якую чыталі на малітоўнай групе. Калі мы стаялі на вуліцы, д'ябал выдзяляў пякельны смурод каля пяці хвілін, таму я апырскала святой вадой. Смурод адразу ж знік.
З 16:00 да 19:00 я размаўляў з Артурам Вагнерам, студэнтам-тэолагам. Падчас гэтага мы таксама маліліся па-лацінску.
Я спытаў пра гэта Збаўцу, бо спадар Цыглер змяніў назву кнігі
Меджугор'е — Божы дар міру свету, якую ён напісаў, ён змяніў назву.
Збаўца: «Неправільна скажаць імёны».
Потым я спытаў пра відзельца Івана. Іван часта бывае ў Германіі, у суседнім горадзе. Я спытаў у Збаўцы, чаму ён не прыходзіць да мяне ў госці,
бо я часта наведваў яго ў Меджугор'і.
Збаўца адказаў: «Пакінь гэта мне».

12.10:

Я спытаў у Збаўцы наконт загалоўка ў часопісе *Medjugorje—Aktuell*, старонка 12, у інтэрв'ю з прафесарам Максам Тюркфаем. Загаловак гучаў так: «Мы павінны жыць так, каб людзі паверылі ў нашу веру».
Збаўца адказаў: «На трэба прасіць веры».
Потым я спытала, ці варта мне чытаць гэты часопіс «Меджугор'е — Актуэль».
Збаўца: «Такі часопіс табе чытаць не трэба; кніга *Маленькія душы* важнейшая за мільёны такіх часопісаў».
Пасля гэтага я спытала пра свайго мужа, бо яго занадта часта
атакуюць. Я думала пра дэмана.
Збаўца: «Так, дачушка мая, іх шмат. Гэта ягоны Крыжовы шлях. Гэта выпрабаванне. Праз гэта ты дапамагаеш мне ратаваць душы».
Я сказала Езусу, што многія людзі вераць дрэнным рэчам, якія мой муж кажа пра мяне. Збаўца: «Людзі нашмат больш вераць таму, што кажа д'ябал. Праўду рэдка прымаюць. Інакш мяне б не ўкрыжавалі».
Вечарам у царкве ў Рот:
Пасля Святой Камуніі я спытала ў Збаўцы, ці правільна я зрабіла, што сказала свайму мужу на 5.20 вечара пра яго апантанасць.
Збаўца: «Гэта было слушна. Табе не трэба баяцца. Я з табой». Я
напоўнілася радасцю і адчула глыбокі спакой у сабе.

3 студзеня 1992 года — пятніца Сэрца Езуса

Наведвала Святую Імшу ў касцёле ў Роце.

4 студзеня 1992 г. — субота

Я наведала хворага айца Мюлера ў Мінгольсхайме. Мы размаўлялі з ім каля 45 хвілін. Пазней я спытала ў Збаўцы, ці добра я размаўляла.
Збаўца: «Гэта быў не ты, а Я гаварыў праз цябе». Гэтая
размова была прадыктаваная Богам.
Пасля нашай размовы я пайшла да яго споведзі.

5 студзеня 1992 г. — нядзеля

Перад Святой Імшой д'ябал спаліў мой асобнік круглага ліста ад Марыі Ітэн (Айзенберг). Мая спальня ледзь не загарэлася.

6 студзеня 1992 г. — панядзелак, Эпіфанія

Я наведаў Імшу Святога Ігнацы ў Роце і малітоўную службу. Увечары: група малітвы; сабралася шмат людзей.

7 студзеня 1992 г. – аўторак

10:00, пакой для дактароў: Паколькі напярэдадні я адчуў жаданне атрымаць святую Камунію сакраментальна другі раз за той дзень, але не зрабіў гэтага, я спытаў у Збаўцы, ці правільна атрымліваць святую Камунію сакраментальна толькі адзін раз на дзень.

Збаўца: «Адзін раз на дзень — правільна».

Потым я спытаў у Збаўцы, ці варта мне расказаць пра гэта святарам. Збаўца: «Тое, што я кажу табе, — для цябе, для святароў і для іншых».

Потым я спытаў у Збаўцы, ці, калі я раскажу малітоўнай групе, што сакраментальную Святую Камунію можна прымаць толькі адзін раз на дзень, я страчу гэтую групу.

Збаўца: «Нават калі ты страціш іх усіх, праўда застаецца нязменнай». Тады я спытаў у Збаўцы, ці ёсць якія-небудзь выключэнні.

Збаўца: «Толькі адзін раз».

Я спытала ў Збаўцы, ці запісала я гэта правільна.

Збаўца: «Ты напісаў правільна; не дазваляй іншым уплываць на цябе».

Мне прыйшло ў галаву, што напярэдадні Новага года айцец Фогт падзякаваў свецкім асобам, якія раздаюць Святую Камунію. Я спытаў у Збаўцы, ці правільна было з боку айца Фогта дзякаваць ім за гэта.

Збаўца: «Ён пакрыўдзіў мяне, зрабіўшы гэта».

Потым я спытаў у Збаўцы, ці дажыву я да таго дня, калі свецкія людзі больш не будуць раздаваць Святую Камунію.

Збаўца: «Так, ты ўбачыш, як гэта адбудзецца. Маліся за гэтую справу».

Потым я спытаў у Збаўцы (каля 12-й гадзіны дня ў клініцы), ці Святы Суботні вечаровы Імша — гэта нядзельная Імша, бо ў суботу ў царкву ходзіць так шмат людзей.

Збаўца: «Нядзеля — святы дзень; яго нельга зневажаць».

8 студзеня 1992 г. – серада

Увечары ў Мінголсхайме ў капліцы Святога Роха:

Я стаў на калені за парапетам, хоць ніхто іншы і не стаяў на каленях. Я спытаў у Збаўцы, ці аднолькавыя Вячэра Гасподняя і Святая Камунія, бо пратэстанцкая манашка сказала мне так.

Збаўца: «Пратэстанцкі святар не мае ўлады транссубстанцыяцыі. Тое, што было праўдай для Пятра тады, застаецца праўдай і сёння».

9 студзеня 1992 г. — чацвер

10.15 раніцы ў кабінеце доктара: Маліўшыся, я паабяцала Збаўцу, што паверу і зраблю ўсё, што Ён скажа мне; але я таксама папрасіла Яго, каб Ён, перш чым што-небудзь сказаць, зняў усе мае сумневы, апрануў маю чалавечнасць у боскасць і даў мне чысціню і супакой. Потым я спытала ў Яго, калі мне трэба ісці да святара, айца Фогта.

Збаўца: «Як мага хутчэй! З Расіі ідзе вайна. Святар павінен больш маліцца перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам і, перад Святой Імшой,
».

Я спытала ў Збаўцы, ці будзе ён маліцца разам з намі, калі я перакажу яму гэта.

Збаўца: «Так, ён будзе маліцца разам з намі. Гэта зойме некаторы час».

Я далей спытала ў Збаўцы, як яму трэба маліцца на ружанцы — перад выстаўленым Найсвяцейшым Сакрамэнтам ці не.

Збаўца: «Як жадае святар».

Маё наступнае пытанне было, ці павінен ён маліцца на ружанцы раз на тыдзень ці штодня.
Збаўца: «Штодня».
Калі я спытала, ці будзе Збаўца са мной, калі я пайду да святара, ён адказаў: «Так, я буду з табой».
12.20 Капліца ў клініцы: Я малілася ў капліцы. Калі я была
Я спытала ў Збаўцы, як мне сказаць гэта айцу Вогту. Я мела на ўвазе
манеру выказвання; хутчэй нават, я не была ўпэўненая ў правільным
падборы слоў –
«трэба» ці «павінна».
Збаўца: «Слухай, дачушка. Ён павінен штодзень маліцца на ружанцы разам з вернымі». Пасля працы я зноў малілася. Я была так паглынутая малітвай, што забылася забраць мужа з Баўхаўза. Я спазнілася на 30 хвілін. Па дарозе насустрач мужу я малілася другі ружаннец у машыне, а потым трэці — разам з мужам. Я малілася асабліва за айца Фогта.
Калі я вярнулася дадому, я падышла да статуі Маці Божай і памалілася, каб Яна дапамагла мне зрабіць тое, чаго Бог хоча ад мяне, і падказала, калі мне трэба ісці да айца Фогта.
Мяне нешта падштурхоўвала і не давала спакою, пытаючыся, ці павінна я ісці да айца Фогта.
Потым я пакланілася перад крыжам, памалілася пяці ранам Езуса і спытала ў Яго, калі мне ісці да айца Вогта. Збаўца: «Ідзі пасля Святой Імшы».
Я зноў спытала, ці будзе ў святара час для мяне.
Збаўца: «Так».
Я адказала: «Калі гэта Божая воля, то я пайду да яго».
Пасля Святой Імшы я папрасіла некалькіх чалавек з малітоўнай групы, якія ўсё яшчэ былі ў касцёле, памаліцца за мяне, бо мне трэба было ісці да айца Фогта. Я сустрэла святара ля дзвярэй прэзбітэрыя і спытала, ці магу я з ім пагаварыць.
Ён сказаў: «Хвілінку», але быў не такім прыязным, як звычайна, і дадаў:
«Толькі некалькі хвілін».
Як толькі мы апынуліся ў кабінеце, я паспрабавала коратка расказаць яму ўсё. Калі я сказала яму, што ён пакрыўдзіў Збаўцу, дзякуючы свецкім асобам, якія раздзяляюць Святую Камунію, ён адказаў, што не верыць мне. Я працягнула і сказала айцу Фогту, што Збаўца ўжо сказаў мне, што раздача Святой Камуніі — гэта абавязак святара. Потым я таксама сказала яму, што Збаўца хацеў, каб ён маліўся на ружанцы з вернікамі перад Святой Імшой.
Тады ён разнервaваўся і сказаў, што Збаўца павінен забяспечыць яго святарамі; у яго і так хапае спраў з алтаршчыкамі.
Айцец Фогт адказаў, што, у рэшце рэшт, ружанцы ўжо моляцца перад Святой Імшой. Тады я сказала яму, што, магчыма, да малітвы далучылася б больш людзей, калі б ён таксама яе маліўся.
Я папрасіла ў яго благаслаўлення і пайшла дадому. Я была
з ім каля 30 хвілін.
Калі я вярнулася дадому, я адразу ж памалілася Збаўцу і спытала ў Яго, ці не сказала я штосьці няправільнае святару наконт яго заклапочанасці наконт памочнікаў на камуніі.
Збаўца: «Пакінь гэта мне». Я сказала Збаўцу, што парафіяльны святар мне
не паверыць.
Збаўца: «Пакінь гэта Мне».
Потым я таксама сказала Збаўцу, што ён не хацеў маліцца на ружанцы перад Святой Імшой.
Збаўца: «Дачушка мая, надыдзе час, калі ён будзе маліцца на ім».

<u>10 студзеня 1992 г. — пятніца</u>
А 10:15 у кабінеце ўрача: Я шмат малілася і сказала Збаўцу, што айцу Фогту хацелася б мець больш святароў.
Збаўца: «Калі б у яго было больш святароў, ці працягваў бы ён раздаваць Камунію ў руку?»

Я яшчэ раз праверыла, ці правільна я запісала. Збаўца: «Так,
дачушка мая, ты запісала правільна».
14.15: Я сказала Збаўцу, што калі гэта Божая воля, каб святар рабіў усё гэта — гэта значыць, маліўся на ружанцы перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам , больш не даваць Камунію ў руку, а толькі на язык стоячы на каленах, і такім чынам навярнуць шмат душ, то я была б гатовая вынесці адкрытыя стыгматы за гэта, пры ўмове, што я застануся вернай Збаўцу, ніколі не адвярнуся ад яго і змагу вынесці гэтыя пакуты да канца, і пры ўмове, што гэта Божая воля.
Збаўца: «Дзякуй табе за гэтую прапанову. Ідзі з мірам». Яшчэ раз
я праверыў, ці правільна напісаў гэта.
Збаўца: «Так, вы напісалі правільна».
P.S.: Я ведаю, што адкрытыя стыгматы выклікаюць невыносны боль. Але я гатовы пакутаваць разам са Збаўцам, калі гэта Божая воля і калі праз гэта я змагу разам са Збаўцам ратаваць душы. Гасподзь, няхай будзе Твая воля.

11 студзеня 1992 г. – субота

Я наведала ранішнюю імшу ў Вагхаўзеле. Падчас кансэкрацыі я ўбачыла, як айцец
Бенэдэкт стаіць у цемры. Навокал яго было змрочна. Я ўбачыла гэта
заплюшчанымі вачыма і спытала ў Збаўцы, што гэта значыць.
Збаўца: «Ты бачыш, як пакутуе Ісус». Пасля гэтага я
шмат маліўся за святара.
А 11-й гадзіне раніцы я малілася разам з пляменніцай Жакелінай, каб рух «Новая эра» не распаўсюджваўся і не змог прынесці ніякай шкоды.
А 17-й гадзіне я пайшоў да споведзі ў капліцу Святога Роха ў Мінгольсхайме. Увечары, каля 20:00, прыйшло шмат людзей, і мы зноў маліліся, каб рух «Новая Зорка» не прычыніў ніякай шкоды і супраць сатанінскай імшы. Мы маліліся да прыкладна 23:00. Я расказала ім, што сказаў мне Збаўца, і падбадзёрыла вернікаў.

12 студзеня 1992 г. — нядзеля

Нават перад Святой Імшой я памаліўся на два ружанцы і Літанію да Езуса. Каля
А 11:40 бацька Фогт быў у доме з маёй цешчай, віншаваў яе з яе
80-годдзе. Ён зноў хутка сышоў, і калі яго не стала, я заплакала, бо малілася за яго восем гадоў, а ён нават на хвіліну не падняўся наверх.
Гэта глыбока мяне параніла; потым я абняла вялікі крыж у сваім пакоі і заплакала. Раптам я перастала плакаць, быццам слёзы ў мяне забралі, і тады я пачула, як Збаўца сказаў:
«Не плач; у Айца Фогта ёсць сумневы і ён адчувае глыбокую пашану. Маліся за яго; яму стане лепш».
Пасля гэтага я адчула радасць, а потым а 13-й гадзіне пайшла ў царкву, памалілася на ружанцы за айца Фогта і засталася на набажэнства.
А 17-й гадзіне са мной былі Марга Ф. і яе муж. Пазней да нас далучыўся Эрых. Мы
з мужам разам маліліся на ружанцы з разважаннямі на Болі Маці Божай.
А 7-й гадзіне вечара я наведала Святую Імшу ў капліцы Рохуса ў Мінгольсхайме і духоўна прыняла Святое Прычасце. Я спытала ў Збаўцы, ці магу я разлічваць на ахвяраванне для нашай малітоўнай пакоі.
Збаўца: «Спадар Мюлер крыху вам дапаможа».
Пасля гэтага, падчас нашай унутранай размовы, Збаўца сказаў:
«Я вельмі люблю цябе».
Я вярнулася дадому шчаслівая, але неўзабаве Злы дух напаў на майго мужа.
Ён зноў быў апанаваны. Я адразу ж памалілася Літаніяй Дарогай Крыві, Літаніяй Найсвяцейшага Сэрца, Літаніяй Маці Божай Лурэцкай і іншымі малітвамі. Пасля гэтага вярнуўся супакой.

13 студзеня 1992 г. – панядзелак

Як і кожную раніцу, мы з мужам адмалілі дзясятак ружанца, Анёльскія малітвы, Магніфіка, Салютэ Рэджына, дзве малітвы да Духа Святога, Літанію да Найсвяцейшай Панны Марыі, Фацімскую малітву, Малітву да Святога Архангела Міхаіла, Малітву да Анёла-ахоўніка, Малітву да Найсвяцейшага Сэрца Езуса, «Sanctus», «Gloria» і «Cor Jesu Sacratissimum». Потым я адвезла мужа на Баўхаус і працягвала маліцца. На працы я працягваю маліцца, пакуль не прыходзяць пацыенты. Каля 10-й гадзіны раніцы я заходжу ў кабінет дактароў, каб запісаць пацыентаў у рэестр. Пакуль іншыя робяць паўза на цыгарэту, я працягваю маліцца ў кабінеце, апырскваю святой вадой душы ў чысцы і асвячаю пацыентаў, дактароў, медсясцёр і іншы персанал знакам крыжа.

Потым я ўступаю ў духоўную сувязь са Збаўцам.

Сёння каля 10:10 раніцы я была ў кабінеце ўрачоў. Я зноў праверыла, ці пацвердзіць мне Збаўца яшчэ раз тое, што Ён сказаў мне 10 студзеня 1992 года, бо айцец Фогт усё ж хацеў мець больш святароў. Я спытала ў Збаўцы, ці запісала я гэта правільна.

Збаўца: «Ты мяне чуеш, дачушка
мая?» Я: «Так, Гасподзь».

Збаўца: «Калі б у яго было больш святароў, ці працягваў бы ён раздаваць Камунію ў руку?»

Гэта былі тыя ж самыя словы, што і тры дні таму.

Збаўца: «Ты можаш яму сказаць. Табе не трэба баяцца; Я буду з табой». Я спытала ў Збаўцы, што адбудзецца, калі яны адлучаць мяне за гэта.

Збаўца: «Любіш мяне?» Я
сказала: «Так».

Збаўца: «Заставайся вернай мне».

Я зноў спытаў: «Гэта значыць, што яны мяне адлучаць». Збаўца:
«Цябе адлучаць».

Я спытала зноў, бо думала, што ў нашы дні нікога ўжо не адлучаюць.

Збаўца: «Мая дачо, цябе адлучаць». Я: «Гэта
будзе вельмі балюча».

Збаўца: «Але цябе не адлучаць ад мяне. Я буду з табой». Я спытала ў Збаўцы,
ці прычынай адлучэння з'яўляюцца свецкія і прычасце ў рукі.

Збаўца: «Так, з-за свецкіх і прыняцця Камуніі ў рукі; гэта будзе прычына. Ты ўгадала».

Я спытала ў Збаўцы, ці запісала я правільна, і ці трэба мне ісці да айца Фогта.

Збаўца: «Ты запісаў правільна. Рабі, як я табе сказаў. Ідзі да яго».

Перад маёй сённяшняй размовай з Збаўцам я сказаў яму, што паверу ўсяму, што ён мне скажа. Я маліўся: «Я паверу таму, што вы скажаце, але спачатку адбярыце мае сумневы, ачысціце маю душу, аднімце маю чалавечнасць і апраніце мяне ў сваю боскасць».

Збаўца сказаў мне: «Я хачу тваю маёмасць».

Але я не зразумеў гэтыя словы дакладна і сказаў: «Але ж я аддаў табе ўсё. У мяне
нічога няма; усё належыць табе, бо я сам нішто».

Я спытаў у Збаўцы, ці будуць людзі прыходзіць да мяне маліцца, калі мяне адлучаць ад царквы.

Збаўца: «Так, сапраўды, многія».

Я сказала Збаўцу: «Дзякуй табе, Гасподзь мой, за тое, што ты сказаў мне. Я таксама кажу ТАК гэтаму, калі душы могуць быць збаўлены такім чынам, і калі я павінна быць з табой заўсёды».

Я спытала ў Збаўцы, ці задаволены Ён тым, як я гэта запісала. Збаўца: «Ты ведаеш, мая дачцэ».
Пасля гэтага я спытала, ці магу я падзяліцца гэтым з малітоўнай групай і расказаць айцу Дохарту пра адлучэнне.
Збаўца: «Ты можаш усё сказаць. Я — твой Гасподзь і Бог. Усё, што Я натхняю ў цябе, — гэта праўда. Ідзі з мірам».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа».
12.10 у абед у капліцы клінікі: Падчас малітвы «Анёл», будучы ў еднасці з Збаўцам, я спытала: «Гасподзі, як мне зразумець, што Ты хочаш маёй маёмасці?»
Збаўца сказаў: «Я павінен заўсёды пытаць перад новай задачай. Маёмасць — усё. Тваю душу, тваё цела».
Я агледзела сваю душу, каб зразумець, у якім яна стане, і адчула ў сэрцы асаблівую спакойнасць, любоў і мір, быццам у ім не было ніводнай плямы.
Я адчувала, быццам магу ляцець.
У той вечар у царкве, падчас Святой Камуніі, я спытала ў Збаўцы, ці магу я падзяліцца з малітоўнай групай тым, што Ён сказаў мне ў той дзень.
Збаўца: «Можаш; я ўжо з нецярпеннем чакаю гэтага».
У той вечар на малітоўнай групе: спачатку мы маліліся і спявалі, а потым я расказала тое, што сказаў мне Збаўца.
Хоць я ўжо гадзіну добрай гадзіны размаўляла з спадаром Мюлерам з Вюрцбурга позна ўдзень (спадар Мюлер запісвае ўсё на магнітафон), я таксама распавяла пра свае размовы са Збаўцам у малітоўнай групе ў той вечар.

14 студзеня 1992 г. – аўторак
10:10 раніцы ў кабінеце ўрача: Я спытала ў Збаўцы, ці трэба мне ісці да Папы, бо перада мной стаялі важныя справы, і ці трэба мне пісаць да Святога Айца, ці лепш звярнуцца да яго асабіста.
Збаўца сказаў: «Ідзі да яго, дачушка. Табе будзе добра пайсці да яго. Я суправаджаць цябе».
Я: «Я не разумею, што Вы маеце на ўвазе пад "суправаджаць"». Збаўца: «Я буду з табой».
Я працягнула: «Збаўца, са мной будзе цяжка размаўляць». Збаўца: «Дачка мая, ён будзе размаўляць з табой».
Я сказала: «Дзякуй табе, Гасподзь мой і Божа мой. Я падрыхтуюся пайсці да яго шматлікімі малітвамі».
Збаўца: «Дзякуй, дачкі маёй. Ідзі ў міры».
А 12-й гадзіне дня ў капліцы пасля Анёльскага малітвы я спытала, ці трэба мне пайсці да майго духоўнага кіраўніка, айца Гебхарда Хайдэра.
Збаўца: «Яшчэ не. Усё, што ты робіш, правільна; працягвай так і далей. І да Айца Вогта яшчэ не хадзі; спачатку памаліся за яго».
У той вечар у царкве ў Роце падчас Святой Камуніі айцец Фогт прыціснуў Святую Ахвяру да маіх вуснаў і зубоў з такой сілай, што я падумаў, яны зламаюцца. Такога з айцом Фогтам раней ніколі не здаралася.
Гэта было балюча, і я заплакаў, бо ў той дзень я шмат маліўся за яго.

15 студзеня 1992 года – серада
10:10, у прыёмнай доктара: я зноў спытала ў Збаўцы пра айца Фогта, бо ён учора няправільна даў мне Святую Камунію.
Збаўца: «Нечысты дух не даў яму часу; ён падштурхнуў яго хутчэй даць Святую Камунію».
Паколькі я таксама малілася за спадарыню Веннебуш, памочніцу на споведзі, я спытала ў Збаўцы, ці не адчувала спадарыня Веннебуш, што такі спосаб раздачы Святой Камуніі няправільны.

Збаўца: «Дачушка мая, усе яны ведаюць, што гэта няправільна».
Я: «Але, Гасподзь, калі я ведаю, што раздаваць Святую Камунію няправільна, то я гэтага не буду рабіць».
Збаўца: «Дачушка мая, яны баяцца Сатаны».
Я не зусім зразумела гэта і папрасіла Збаўцу растлумачыць мне гэта крыху больш ясна.
Збаўца: «Калі б ты шанавала Бога, ты б не раздавала Святую
Камунію».
Я спытала ў Збаўцы, што гэта значыць, калі святар прымушае вернікаў прымаць Святую Камунію ў руку.
Збаўца: «Ён не робіць справы Божыя».
Потым я спытала, што адбываецца, калі святар прымушае вернікаў устаць, калі яны ўжо стаяць на каленях. Збаўца: «Ён выконвае загады д'ябла і спрабуе прымусіць іх устаць».
14:30, рэнтген-кабінет: Я памаліўся і прыняў Святую Камунію духоўна. Я спытаў, што значыць, калі я прымаю Святую Камунію ад свецкага чалавека.
Збаўца: «Калі ты гэта прымаеш, ты робіш ласку д'яблу».
А што, калі я застануся сядзець і не прымаю Камунію, таму што свецкі чалавек раздае Святую Камунію з іншага боку, дзе я сяджу?
Збаўца: «Тады ты баязлівец і робіш ласку д'яблу».
Я працягнула: «Тады я магу прыступіць да Святой Камуніі, і калі свецкі чалавек падыдзе да мяне, я магу пакланіцца Збаўцы, але не браць Святую Камунію; замест гэтага я магу прыняць яе духоўна і вярнуцца на сваё месца».
Спасіцель: «Так, вы можаце гэта зрабіць».
Потым я дадала, што біскупы дазволілі свецкім раздаваць Святую Камунію. Збаўца: «Яны нясуць найвялікшую адказнасць».
Я спытала ў Збаўцы, ці застануся я аднай, калі раскажу пра гэта вернікам. Збаўца: «Адна перад людзьмі, але ты не адна. Дачушка мая, Я з табой». Удзень я зграшыла. Мне было шкада. Увечары я пайшла ў капліцу Святога Роха ў Мінгольсхайме. Перад Святой Імшой я памалілася на шасці Станцы Крыжа.
Хоць я і была на споведзі ўсяго чатыры дні таму, я адчула, што павінна пайсці зноў. Пасля споведзі я падзякавала Богу; я была шчаслівая і сказала, што няма нічога прыгажэйшага, чым чыстая душа. Затым я прыняла Святую Камунію за Святога Айца, які так моцна пакутуе.

16 студзеня 1992 г. – чацвер

10.10 – прыём урача: Ужо некалькі дзён я асабліва малілася за айца Фогта, як раіў Збаўца. Маліўшыся і ў еднасці са Збаўцам, я спытала, калі мне ісці да айца Фогта.
Збаўца: «Слухай, дачушка мая, ідзі да яго сёння. Ён прыме цябе». Я спытала:
«Гасподзі, а што яму сказаць?»
Збаўца: «Ты заўсёды хвалюешся, што скажаш. Я буду гаварыць праз
цябе».
Я спытала, ці варта мне ўзяць з сабой дзённік.
Збаўца: «Можаш узяць яго з сабой».
Пасля гэтага настала маўчанне; я некаторы час не чула Збаўцу.
Тады Збаўца сказаў: «Ты заўсёды павінна захоўваць маўчанне; Злы падсцерагае, бо ён таксама хоча ўмяшацца і прамовіць да цябе».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа, за гэтыя словы, якія Ты прамовіў мне. Я павінен проста берагчы іх, як жэмчуг, які так прыгожы, што пра яго клапоцяцца,
каб не страціць яго».
Збаўца: «Вы цудоўна гэта выказалі».

Я спытаў у Збаўцы: «Гасподзь, ці ёсць нейкая асаблівая прыкмета, калі ўмешваецца нячысты дух?»
Збаўца: «Гэта адразу прыносіць сумнеў».
Я: «Мой дарагі Ісусе, цяпер я адчуваю такую цудоўную спакойнасць, мір і цяпло. У мяне няма ніякіх сумневаў».
Збаўца: «І ў такім стане я заўсёды з табой, мая дачушка». «Я веру, што мая душа цяпер павінна быць прыгожай і чыстай».
Мяне паклікалі ў рэнтген-кабінет. Спадар Флейдэрэр, інжынер з кампаніі «Мюлер і К», хацеў пагаварыць са мной пра абсталяванне. Я вельмі мала гаварыла пра рэнтген-апарат, але шмат — пра Бога. Бо спадар Флейдэрэр — вялікі скептык і жудасна лае Папу. Збаўца даў мне патрэбныя словы, і ён сышоў задаволены.
12.00 пасля Анёльскага малітвы: Пасля малітвы я папрасіла ў Збаўцы дадатковых знакаў, каб распазнаць нячыстага духа. Я таксама сказала яму, што баюся ісці да айца Фогта.
Збаўца: «Бачыш, дачушка, гэты страх — але ты не баішся». Я сказала: «Не вельмі».
Збаўца: «Правільна. Нячысты дух усяляе страх».
Я паўтарыла: «Дык страх — гэта другі знак пасля сумневу?» Збаўца: «Так, а потым — неспакой».
Збаўца: «Людзі ў такім стане часам не могуць валодаць сабой». Я: «Тады нельга набліжацца да людзей у такім стане». Збаўца: «Не вельмі — усё ў пакоры».
Удзень я патэлефанаваў вялебнаму Фогту і спытаў, ці ёсць у яго час, каб я мог з ім пагаварыць. Спачатку ён адмовіў. Аднак, калі я сказаў яму, што хачу толькі коратка пагаварыць, каб перадаць тое, што Збаўца сказаў мне ад яго імя,
Потым ён сказаў, што я магу прыйсці а 17:30.
Па дарозе дадому я маліўся на Журботным ружанцы за айца Фогта; потым, дома, я адмаўляў Экзарцызм, малітвы да Найсвяцейшай Дзевы Марыі і 7-ю, 8-ю, 9-ю, 10-ю і 11-ю Станцыі Крыжа. Я таксама малілася ў маўчанні за айца Фогта. Потым я зайшла ў царкву і, стаўшы перад вертепам, зноў памалілася за айца Фогта.
Я прыбыла да дому айца Вогта роўна а пятай з паловай вечара.
Ён цёпла мяне сустрэў. Ува мне было адчуванне супакою і любові да айца Фогта.
Я ведала, што не адна, бо Збаўца сказаў мне, што будзе са мной, і я ў гэта веру.
Калі я расказала святару пра гэта, ён сказаў, што я проста гавару тое, што мне падабаецца. Такім чынам, Бог праз мяне гаворыць усё, што мне падабаецца.
Святар: «А я табе кажу, ты цяпер проста выбухнеш. У цябе ёсць псіхалагічныя і тэалагічныя веды, і ты ўсё гэта сам сабе прыдумаў, як табе заўгодна».
Я сказала: «Але ж я нічога не ведаю пра тэалогію». Святар: «Так, ведаеш».
Я падумаў пра тое, што ў мяне ніколі не было ніводнага ўрока каталіцтва.
Я спытала ў вялебнага: «Што з таго, што я вам сказала, няправільна?»
Ён не адказаў.
Я згадала, што ён быў у нас дома 12 снежня, калі мая цешча была ў госцях, і сказала яму, што я горка плакала, бо ён нават не падняўся на хвіліну туды, дзе я жыву. Я сказала яму, што з плачам прыняла крыж Езуса ўсім сэрцам і спытала ў Збаўцы, чаму святар не прыйшоў да мяне, бо я так шмат малілася за яго. Раптам я перастала плакаць, і Збаўца сказаў мне: «Не плач, дачушка мая; у яго сумневы і ён адчувае страх. Маліся за яго».

Нават калі я расказала пра гэты выпадак парафіяльнаму святару, ён маўчаў.
Пазней ён сказаў: «Яны ж не маглі ўсё прыдумаць — напрыклад, вайну».
Я сказаў яму, што ён, безумоўна, не пройдзе Дарогу Крыжа, якой хоча прайсці Ісус, і што я ўжо намякаў на гэта ў малітоўнай групе.
Я дадала, што, паколькі ў яго няма часу на мяне, мне не трэба пра гэта згадваць цяпер; магчыма, іншым разам, калі так захоча Бог.
Я папрасіла благаслаўлення. Я сталася на калені на падлогу. Ён мяне благаславіў.
Я правяла з ім каля 25 хвілін, хоць збіралася пагаварыць усяго каля дзвюх. Пасля гэтага я зайшла ў царкву. Я папрасіла, каб Святая Камунія была прынесена для шаноўнага айца, і памалілася за яго на Радасныя таямніцы ружанца.
На пачатку імшы я пачула голас: «Ты верыш яму?» Я падумала
пра святара і адразу адказала: «Не».
Падчас майго з'яднання са Збаўцам я спытала: «Збаўца, скажы мне, ці правы святар; магчыма, я памылялася».
Збаўца: «Ты ўжо адказала на гэта, сказаўшы, што не верыш яму». Я:
«Але, Збаўца, гэтага для мяне недастаткова».
Збаўца цяпер загаварыў крыху больш настойліва — звычайна ён
гаворыць мякка — «Ты ўсё сказала правільна, мая дачцэ».
«Але вікарый сказаў мне, што я ўсё гэта сказала самастойна», — сказала я Збаўцу.
Збаўца: «Ніхто не можа зрабіць нічога самастойна».
Ува мне было адчуванне спакою, але і ўнутранага болю, бо я адчула, што Збаўца быў глыбока абражаны вялебным Фогтам. Я працягвала маліцца за вялебнага Фогта ўдома. Прайшло роўна сем дзён з таго часу, як я апошні раз размаўляла з вялебным Фогтам.

17 студзеня 1992 года – пятніца

Мой дзень нараджэння, але мне трэба было працаваць:
Пацыент, салдат НАТА Марцін Вольфганг Сп., прыйшоў на рэнтген. Я спытала ў яго, што ён думае пра адносіны паміж Германіяй і Расіяй. Ён сказаў, што ў іх ёсць свае праблемы. Потым я спытала, што ён думае пра голад у Расіі.
Ён быў вельмі неспакойны, і я адчула ў ім нячыстага духа, але нічога не сказала. Потым я паказала яму свой дзённік, у якім напісана: «Маліся, маліся, дачушка, з Расіі ідзе вайна».
На гэта ён стаў яшчэ больш узрушаным і вельмі настойліва, як генерал, спытаў, хто гэта сказаў. Я адказала: «Ісус». Тым жа тонам ён працягнуў: «Ісуса няма. Я атэіст». Потым ён спытаў у мяне, ці магу я даказаць, што Бог існуе.
Я адказала: «Але ж вы жывыя, ці не так?» Ён сказаў: «Хто кажа, што я жывы?», але працягваў трымаць рэзкі тон.
Я сказаў яму: «Ведаеце што, я сказаў вам гэта, каб вы не маглі на Божым судзе сказаць, што нічога не ведалі».
Ён сказаў: «Хто кажа, што існуе такое паняцце, як Божы суд? Бога няма! Хто табе гэта сказаў?» Я спытаў яго: «А што, калі Бог пакліча цябе на працягу наступнай гадзіны?»
Тады я перастала з ім размаўляць і папрасіла яго пачакаць на вуліцы на рэнтген, бо зразумела, што размаўляць з ім бессэнсоўна.
Глыбока ў душы я адчуваў, што, нібыта, з ім была цэлая армія дэманаў. Калі ён выйшаў, я апырскаў усё святой вадой.
Прыкладна праз паўтары гадзіны ў кабінеце ўрача, каля 10:10 раніцы, я малілася і папрасіла ў якасці пажадання на дзень нараджэння, каб гэты пацыент, салдат НАТА, навярнуўся. Паколькі я адчувала, што з гэтым чалавекам быў дэман, я спытала ў Збаўцы, які гэта быў дэман.
Збаўца: «Дачушка мая, падумай пра гэта: той, хто адмаўляе Бога, — дэман
Люцыфер. Гэтая душа мёртвая. Я не магу выканаць табе гэтае жаданне».
Тады я сказала, што ў мяне ёсць другое жаданне:

«Я хачу, каб заўсёды быць вернай табе, заставацца нязменнай, любіць цябе ўсё больш і больш, выконваць твае пажаданні, казаць табе "ТАК" да свайго апошняга ўздыху, і каб ты заўсёды быў са мной».
Збаўца: «Я пацвярджаю гэта».
Паколькі я гэтага не зразумела, Збаўца працягнуў:
«Гэтае жаданне я выканаю».
Я сказала: «Дзякуй, мой Госпадзе і мой Божа. Гэта быў самы цудоўны падарунак, які я калі-небудзь атрымлівала».
Збаўца: «Я люблю цябе, мая дачушка. Павер у гэта». Я: «Дзякуй вам за гэтую букет чырвоных руж.
У той вечар у царкве ў чырвоным адзенні сястра, манашка, раздавала Святое Прычасце. Перад гэтым я малілася, каб не атрымаць Святое Прычасце ад свецкага чалавека. Калі настала мая чарга, сястра прайшла міма мяне. Я адчула, быццам мая душа разрываецца на часткі. Маё сэрца напоўнілася вялікім неспакоем. Потым прыйшоў святар, і я прыняла Святое Прычасце ад яго.
Падчас прычасця, калі я злучалася з Збаўцам, я спытала ў Яго, што гэта ўсё было, калі я адчувала такую моцную трывогу.
Збаўца: «Гэта быў Сатана; ён хацеў знішчыць тваю душу, але не змог, бо Я з табою».
Калі я вярнулася дадому, да мяне прыйшоў нечаканы госць, і я была вельмі радая. Мне таксама падарылі вялікі букет чырвоных руж, якія нагадалі мне пра Збаўцу і сённяшнюю размову.

18 студзеня 1992 г. – субота
Ранняя імша ў Вагхаўзэле: я ўбачыў айца Эміліяна і яшчэ аднаго святара, якія стаялі ў цемры. У яго ўзнікла праблема падчас кансэкрацыі. Пасля кансэкрацыі зноў стала святлей, і я бачыў толькі аднаго святара. Потым я адкрыў вочы і ўбачыў, што ў айца Эміліяна няма валасоў. Я зноў заплюшчыў вочы і ўбачыў замест айца Эміліяна Ісуса, хоць і ў пэўнай цемры; але можна было пазнаць, што гэта быў Ісус. У Ісуса былі валасы да плячэй.
Дом, перадумаўшы ўсё зноў, я спытаў у Збаўцы, ці праўда тое, што я бачыў.
Збаўца: «Так, ты ўбачыў пакутлівага Ісуса».

19 студзеня 1992 г. – нядзеля
Прывітанне. Імша ў чырвоным
Разарый і набажэнствы ў Рот.
Мой муж не паверыў мне, калі я сказала, што мяне экскамунікуюць. Ён думаў, што ў нашы дні такога ўжо не бывае. Ён сказаў, што цяпер людзей адхіляюць ад касцёла.
Таму я спытала ў Збаўцы:
Збаўца: «Боль застаецца такім жа, незалежна ад таго, адхіленне гэта ці экзарцызм». Я адмаліла пяць ружанцаў за святароў і айцоў.
Я пакутавала ад мукі, і таму я спытала ў Збаўцы.
Збаўца: «Там было шмат нячыстых духаў».
Я: «Тады я павінен баяцца».
Збаўца: «Я забраў у цябе гэты страх».

20 студзеня 1992 г. — панядзелак
Шпіталь — пакой доктара: Брат Алоіз сказаў мне, што я не павінен занадта шмат расказваць пра тое, што я перажыў са Збаўцам. Таму я спытаў Збаўцу.
Ён сказаў: «Раскажы пра ўсё, што Я ўклаў у тваё сэрца. — Час так патрабуе». Далей Ён сказаў: «Нельга слухаць людзей, якія баяцца».

Я спытаў пра айца Дахарта.
Збаўца: «Ты можаш сказаць гэта і яму. Для цябе гэта не будзе інакш, чым было з айцом Фогтам». Я хваляваўся, ці зрабяць святары што-небудзь, калі я перадам ім паведамленне.
Збаўца: «Ці будуць святары нешта рабіць пасля таго, як ты з імі пагаворыш, пакінь гэта Мне. Інакш ты не выканаеш нават траціны таго, што Я натхняю ў цябе».
Я сказаў: «Дайце Ваггаўзелю лаўкі для прычасця».
Збаўца: «Калі Я дам ім лаўкі для прычасця, вернікі зноў будуць прымаць прычасце ў рукі».
Вечаровая малітоўная група: там было шмат людзей. Адбылася споведзь, і адбылося пакланенне Спасу. Пасля малітоўнай групы мой муж моцна мяне раздражніў. Ён не верыць, што Спас размаўляе са мной. Потым айцец Дохарт пацвердзіў майму мужу, што прыняцце Камуніі ў руку таксама правільна.

21 студзеня 1992 г., аўторак

За вечар да гэтага я быў у царкве ў Ротэ. Калі я стаяў на каленах ля парапета, да мяне падышоў спадар Антон, царкоўны служыцель, і ўжо хацеў даць мне Святую Прычасную. Я схіліў галаву перад Збаўцам, але не прыняў Святую Прычасную і вярнуўся на сваё месца. Я прыняў Духоўнае Прычасце, і Збаўца прыйшоў да мяне; я атрымаў вельмі асаблівыя ласкі падчас гэтага духоўнага з'яднання.
Удзень у капліцы клінікі я спытала ў Збаўцы, ці правільна я зрабіла напярэдадні.
Збаўца: «Так, гэта правільна — абсалютна правільна».
Увечары ў Рот, у царкве: зноў Вечнае святло не гарэла перад Святой Імшой.
Убачыўшы гэта, я адразу ж выбег, заўважыў алтарнага слугу і сказаў яму паведаміць пра гэта святару. Паколькі праз некаторы час ніхто не прыйшоў, я працягвала маліцца Санктусам замест ружанца. Потым я паклікала майго Анёла-ахоўніка, Святых Архангелаў Міхаіла, Рафаіла і Гаўрыіла, Благаслаўлёную Дзеву Марыю і Святога Юзафа, просячы іх прывесці святара, каб запаліць Вечнае Святло.
Святар прыбыў, падышоў да ялін і зноў выйшаў, не запаліўшы Вечную Святло. Я працягвала маліцца «Санктус» на працягу ўсяго дзясятка ружанца. І тады прыйшла жонка сакрыстыяна і запаліла Вечную Святло. Мушу адзначыць, што я адчуваю ўнутраны неспакой, калі Вечная Святло не гарыць.

22 студзеня 1992 г. – серада

Рана раніцай мой муж сказаў мне, што я была ў пакутах на працягу ночы; я моцна стогнала.
10:10, прыём доктаркі: я спытала ў Збаўцы, ці былі са мной уначы нячыстыя духі. Збаўца: «Так, дачушка, іх было некалькі. Яны хочуць знішчыць тваю душу, але не могуць, бо Я з табой».
Я паўтарыла гэта, каб праверыць, ці правільна запісала.
Збаўца: «Так, дачкі Мая, усё так».
12.30 дня ў капліцы: Пасля малітвы Збаўца сказаў мне:
«Гэта Божая воля, каб ты сведчыла».
Паколькі айцец Дохарт аднойчы сказаў мне, што тое, што Збаўца кажа мне, прызначана толькі для мяне, я спытала зноў.
Збаўца: «Гэта для цябе, для святароў і для ўсіх людзей».
Тады я спытала ў Збаўцы, якія яшчэ ёсць знакі, калі дзейнічае нячысты дух.
Збаўца: «Збянтэжанасць, недахоп веры і недахоп любові да Бога».
Некалькі дзён таму Збаўца ўжо сказаў мне, што нячысты дух прыносіць з сабой сумневы, неспакой і страх.

З 16:30 да 18:00 я быў у абацтве Нейбург. Я аддаў свой дзённік айцу Свідберту. Ён вельмі добры. Я споведваўся ў яго, і ён правеў нада мной экзарцызм. Калі я выйшаў з абацтва, мяне ўжо чакаў мужчына, які хацеў адвезці мяне назад у горад. Я спытала ў яго, ці маліўся ён ужо сёння Псалтыр. Ён вясёла адказаў: «Так». Потым я спытала, ці маліўся ён таксама малітве «Дыхні ў мяне, Духу Святы». Ён сказаў: «Так».
Я падвёз яго на машыне. Як толькі ён сеў, я адразу ж зразумеў, што з ім быў нячысты дух. У жартаўлівай форме я сказаў яму: «Вы ж разумееце, што ў вас нячысты дух, так?»
Ён адказаў: «Так, у мяне іх цэлая купа. — А як яго
зваць?» Я сказаў яму, што спытаю ў Збаўцы.
Гэты чалавек увесь час падарожжа дзіўна чмыхаў. Увечары я пайшоў у капліцу Святога Роха ў Мінгольсхайме на Вялікую імшу.
Пасля прычасця я адчула ў сабе спакой, цяпло і мір. Я спытала ў Збаўцы пра мужчыну, якога падвезла на машыне. Некаторы час я нічога не пачула. Потым я пачула: «Я асвячаю тваю душу».
Паколькі я ўжо некалькі дзён змагалася з нячыстым духам, я сказала Збаўцу: «Мая душа, напэўна, выглядае як выскублены курыца». Я засмяялася, калі гэта сказала.
Я вярнулася дадому, і там ужо чакаў мяне чалавек — член маёй сям'і, які зараз праходзіць праз развод, але быў у царкве толькі некалькі разоў за ўсё сваё жыццё. Ён увесь час кусаў пазногці і быў вельмі неспакойны. Ён бачыць віну ва ўсім, акрамя сябе. Калі я гэта ўбачыла, я зайшла ў іншую комнату і адмаліла экзарцызм за яго і за майго мужа.

<u>23 студзеня 1992 г. – чацвер</u>
Я яшчэ раз спытала ў Збаўцы пра мужчыну, якога падвезла на машыне, пытаючыся, якія гэта былі дэманы, бо я адчувала іх у ім.
Збаўца: «Галоўны — Люцыфер. Іх было некалькі. Галоўны з іх найбольш пакутуе. Калі яны побач з табой, іх заўсёды некалькі».
Я спытала ў Збаўцы, ці ўжо я змагаюся з Люцыферам. Збаўца: «Так,
дачушка мая, ты змагалася з ім ужо шмат разоў». Але я сказала, што
ніяк не магу з ім змагацца.
Збаўца: «Вось чаму Я кажу табе: Я заўсёды з табой».
Люцыфер можа быць дзе заўгодна; ён вольны і можа спакусіць каго заўгодна.
Тады я спытала ў Збаўцы, чаму пастар Фогт не запаліў Вечнае святло ў аўторак, хоць ён і быў у царкве, а спадарыня Меснер прыбыла пазней і запаліла Вечнае святло.
Збаўца: «Бачыш, ты жывая».
Я не зусім зразумеў гэта, таму спытаў. Збаўца: «Многія ўжо мёртвыя. Яны больш не жывуць і не могуць бачыць».
Пасля гэтага я спытаў пра тэлевізар.
Збаўца: «Кожны, хто яго глядзіць, — ідалапаклоннік».
Я спытаў, ці трэба мне яго разбіць. Збаўца даў дазвол.
Калі я вярнуўся дадому, першае, што я зрабіў, — гэта знёс тэлевізар уніз і разбіў яго, каб ніхто больш не мог яго глядзець. Я не хацеў яго прадаваць, хоць яму было ўсяго два гады, бо не хацеў, каб хтосьці іншы з-за яго збіўся са шляху.
Вечар: ПРЫВІТ. Маса ў чырвоным:
Я спытаў у Збаўцы пра тэлевізар.
Збаўца: «Ты зрабіў правільна. Гэта крок бліжэй да Мяне».
Пасля гэтага я спытаў у Збаўцы пра патэну. Я спытаў, што б ён зрабіў
калі б Ён быў на маім месцы. Ці аддаў бы Ён перавагу прыняць Святую Камунію з патэнай ці без яе.

Збаўца: «Мая дачушка, для мяне б гэта мела значэнне. Я б заўсёды раіў святарам карыстацца патэнай». Я спытала, ці магу я сказаць пра гэта айцу Фогту.
Збаўца: «Так, ты можаш сказаць яму ўсё ў любові».
Мужчына, за якога я ўчора малілася на адпужванне, сёння наведаў мяне ў клініцы і сказаў, што ўсю ноч не мог спаць і прасякнуты потам. Я неаднаразова казала яму, што трэба маліцца і ісці да споведзі, але ён гэтага не робіць.

24 студзеня 1992 г. – пятніца
Прывітанне. Імша ў чырвоным.
Маладыя людзі, якія жывуць разам без шлюбу, ужо некалькі разоў тэлефанавалі мне і запрашалі паглядзець фільм пра месца з'яўленняў у Швейцарыі каля Санкт-Галіна. Яны таксама вельмі настойліва ўгаворвалі мяне паехаць туды.
Збаўца ўжо сказаў мне: «Табе не трэба глядзець гэты фільм».

25 студзеня 1992 – субота
Святая Імша а 7:15 раніцы ў Вагхаўзеле:
Я зноў убачыў святара, які стаяў у цемры перад Прэсвакрашчэннем. Гэта быў айцец Вернер Эгон. Пасля Прэсвакрашчання стала крыху святлей. Я маліўся за яго. Я быў у першай лаўцы. Аднак айцец Вернер Эгон не мог глядзець мне ў вочы, у адрозненне ад іншых святароў. Я быў вельмі здзіўлены, што ён не прамовіў малітвы на інтэрцэсію.
А 12:15 удзень дома, пасля малітвы «Анёл Божы», я духоўна прыняла Святое Прычасце.
Я спытала ў Збаўцы, чаму айцец Вернер Эгон не маліўся на інтэрцэкцыі.
Збаўца: «Ён не мог».
Я сказала: «Я гэтага не разумею; ці не можаце вы мне гэта больш ясна растлумачыць?» Збаўца: «Сатана не дазволіў яму гаварыць».
Гэта ўжо чацвёрты святар, якога я бачыла ў цемры.
Хоць я зусім не хацела сёння ісці ў Вагхаўзель, каб не бачыць гэтага.
Я б аддаў перавагу паехаць у капліцу Рохуса ў Мінгольсхайме. Але мой сын прыпаркаваў сваю машыну так, што я не мог выехаць. У выніку я спазняўся і не паспеў бы ў Мінгольсхайм да 7-й гадзіны раніцы, калі пачынаецца імша.
Мабыць, гэта Божая воля, каб я ехала ў Вагхаўзель.
17:15: Я горка плакала і думала, для каго я павінна весці гэты дзённік і ці будзе яго ўвогуле хто-небудзь чытаць. Я спытала ў Збаўцы, ці павінна я яго весці.
Збаўца: «Ты павінна пісаць, мая дачцэ; гэта каму-небудзь дапаможа».
Я спытала ад імя Марыён з В., ці можа яна друкаваць дзённік. Збаўца: «Так, я таксама даў ёй ласку зрабіць гэта».

26 студзеня 1992 г. – Нядзеля
У нядзелю бацька Фогт быў хворы і не змог адслужыць Імшу.
Я ўстала а 5-й гадзіне раніцы, малілася на ружанцы і іншыя малітвы.
Я запаліла свечкі за няшчасныя душы і за святароў і членаў рэлігійных ордэнаў, якія яшчэ знаходзяцца ў чысцы, і апырскала іх святой вадой. Пасля малітвы я аб'ядналася з Збаўцам. Я спытала ў Збаўцы пра міс Беннебуш, бо сёння яна вядзе служэнне Слова, ці правільна гэта, ці няправільна.
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта абсалютная ерась.
Я сказала Збаўцу, што святар усё ж гэта ўхваліў. Збаўца: «Ён сам за гэта адкажа».
Я: «Ці магу я сказаць гэта на малітоўнай групе?» Я думала пра спадарыню Хамбш, якая казала, што нельга гаварыць дрэнна пра святароў.

Збаўца: «Не слухайце людзей, калі гэта супярэчыць таму, чаму Я вас вучу.
Я спытала, чаму свецкія робяць такое, маючы на ўвазе раздачу Камуніі. Збаўца:
«Яны не маюць да Мяне пашаны; яны не прыслухоўваюцца да Майго голасу. Людзі
— саўдзельнікі».
Я: «Чаму людзі?»
Збаўца: «Таму што за іх не дастаткова моляцца. (за свецкіх)»
Я: «Але ж многія людзі задаволеныя гэтым, напрыклад, мая цешча?» Збаўца:
«Яны сляпыя».
(Я не хацела пісаць «сляпыя», але Збаўца сказаў мне: «Напішы».). Потым
Збаўца працягнуў: «Закаранелыя сэрцы цяжка накіроўваць». Я: «Мой
Збаўца, што ж мне рабіць?»
Збаўца: «Маліся за гэтыя справы».
Я: «Мой Збаўца, але ж тады вас так зняважаць і так аганьбяць».
Збаўца: «Так, мяне ўжо даўно так аганьбяюць».
Я: «Чаму Вы гэта дазваляеце?»
Збаўца: «Таму што я ўсё яшчэ люблю людзей».
Я: «Ці можаце вы расказаць мне яшчэ што-
небудзь пра гэта?»
Збаўца: «Я ўсё яшчэ пакутлівы Ісус».
Увечары я наведала Вялікую імшу ў капліцы Святога Роха.
Сёння мы пачалі друкаваць дзённік.

27 студзеня 1992 г. – панядзелак

Я спытала ў Збаўцы пра служэнні Слова і сказала яму, што біскупы іх падтрымліваюць.
Збаўца: «Біскупаў, якія падтрымліваюць іх, — ты ні ў якім разе не павінна
слухаць». Збаўца: «Слухай мяне, дачушка мая».
Я: «Я заўсёды буду верыць, што Ты са мной і побач са мной».
Збаўца: «Так, веры, мая дачцэ».
Я: «Што мне трэба ведаць, калі нешта надыходзіць?»
Збаўца: «Сатана выпрабуе цябе. Ты таксама пагаворыш з епіскапам. Я буду гаварыць ад твайго імя. Заставайся вернай мне і стой цвёрда. Сатана будзе абвінавачваць цябе ў многіх грахах. Гэта не твае грахі. Гэта грахі, здзейсненыя Царквой. Ты атрымаеш шмат пагроз. Не прымай гэтых пагроз. Заставайся вернай праўдзе, бо ўрэшце праўда пераможа. Не спяшайся. Практыкуй цярпенне."
Я: «Дзякуй за гэтыя добрыя словы.
Увечары ў касцёле ў Роце адбылася імша па задухаўленне душ. Айцец Фогт быў нездаровы. Айцец Ветэр адслужыў Святую Імшу.
Пасля, а 20-й гадзіне, — сустрэча малітоўнай групы. Там было шмат людзей. Айцец Дохарт прымаў споведзі. Гальгер, які часта разам са мной маліўся «Анёл» у капліцы на працы падчас абедзеннага перапынку, сёння ўпершыню далучыўся да мяне ў малітоўнай групе. Ён быў тут з Крыстафам з Гіршхорна.
У мяне грып, і я на хваравым лісце.

28 студзеня 1992 г. — аўторак

Я заставаўся ў ложку і маліўся. Учора ўвечары Фрыдэлін патэлефанаваў мне і спытаў, ці мог бы я спытаць у Збаўцы, ці былі ў мінулым у Люксембургу, дзе жыве Клод, з'яўленні Маці Божай. Я сказала Фрыдэліну, што мне было б няёмка пытацца ў Збаўцы пра такое і што я не ўпэўненая, ці зраблю я гэта, бо мне гэта падалося чыстай цікаўнасцю, а мне гэта не падабаецца. Але сёння, пасля малітвы і будучы ў еднасці са Збаўцам падчас духоўнай камуніі, я ўсё ж спытала.
Збаўца: «Так, мая дачцэ, гэта правільна. Там была з'ява Маці Божай». Я
спытала, ці была толькі адна.
Збаўца: «Некалькі».

Хтосьці тры разы пазваніў у дзверы, але калі я падышла адчыніць, нікога не было. Я працягвала маліцца і зноў аб'ядналася з Збаўцам. Я спытала пра айца Ветэра, які замяняў айца Фогта. Ён так хутка раздаваў Святую Камунію, што яна ледзь не выпала ў мяне з рота зноў. Я спытала ў Збаўцы, ці была гэта мая віна.
Збаўца: «Святар раздае Святую Камунію без пашаны».
А 9:25 раніцы мяне зноў нехта патурбаваў. Фрыдэлін зноў патэлефанаваў і спытаў пра з'явы ў Люксембургу. Я расказаў яму, што сказаў Збаўца.
Пасля гэтага я трэці раз аб'яднаўся з Збаўцам і спытаў далей:
«Збаўца, чаму святар так хутка раздаваў Святую Камунію? Хіба ў яго не было часу?» Далей я спытала, ці было гэта з-за вялікай колькасці людзей і таму, што не было памочнікаў пры камуніі.
Збаўца: «Так, гэта страх перад людзьмі. Нячысты дух спачатку спрабуе ўкласці ў святара страх перад людзьмі».
Я сказала, што Эрых лічыў цудоўным тое, як гэта рабіў айцец Ветэр.
Збаўца: «Не ўсе бачаць рэчы аднолькава. Ты заўсёды бачыш больш за іншых».
Калі, атрымліваючы Святую Прычасную, яна вісела ў мяне напалову з рота, я ўжо збіраўся ўжыць палец, каб штурхнуць яе ў рот. Тады я пачуў голас: «Не дакранайся да яго пальцам». Таму я так і зрабіў, і ў тую ж хвіліну Найсвяцейшая Ахвяра трапіла мне ў рот. Сёння я спытаў у Збаўцы, хто так да мяне гаварыў учора, бо у той момант, калі я пачуў голас, я яшчэ не быў з'яднаны са Збаўцам.
Збаўца: «Гэта быў твой анёл-ахоўнік. Ён часта з табой гаворыць».
Я: «Як добра, што я шаную свайго анёла-ахоўніка і малюся яму». Учора
ўвечары ў малітоўнай групе:
Пакуль іншыя сакраментальна прымалі Святую Камунію, я злучылася з
з Хрыстом духоўна, бо я ўжо прыняла Святое Прычасце ў царкве ў Роце. Я адчувала неспакой і змагла з'яднацца з Хрыстом толькі праз некалькі хвілін. Я спытала ў Хрыста, што гэта было.
Збаўца: «Нечысты дух спрабуе пракрасціся і заняць Маё месца, але калі Я там, ён адчувае Маю прысутнасць і адступае. Кожная душа павінна быць асцярожнай, хто знаходзіцца ў яе жытле. Толькі калі жытло чыстае і свабоднае, Я ўваходжу».
Пасля гэтага я была настолькі з'яднаная са Збаўцам, што зусім не хацела з ім развітвацца, але людзі чакалі, каб я працягнула маліцца з імі, хоць побач са мной і стаяў святар, айцец Дохарт.
Я спытала ў Збаўцы, ці правільна я зрабіла, што перарвала сваю еднасць з ім. Збаўца: «Кожны вольны рабіць, што хоча; ніхто не можа аддзяліць цябе ад мяне, акрамя тваёй уласнай волі».
Калі я ўчора адкрыла вочы, усе глядзелі на мяне, бо я, напэўна, была злучана са Збаўцам даўжэй за іншых. О, калі б толькі іншыя ведалі, як гэта прыгожа, яны б таксама заставаліся злучанымі з ім даўжэй. Пасля гэтага я малілася малітве «Душе Хрыстова, асвяці мяне» разам з усёй малітоўнай групай.
Спасэг зноў сказаў мне сёння, што я трывога для нячыстага духа, але я яшчэ не цалкам гэта разумею. Я бяру блізка да сэрца адзін радок: Лука 21:36 «Будзьце чуйныя і маліцеся заўсёды, каб вы маглі ўцячы ад усяго, што вось-вось адбудзецца, і стаць перад Сынам Чалавечым».
А 15-й гадзіне я малілася дома да Маці Божай, просячы яе прывесці мяне да Збаўцы.
Я папрасіла ў Збаўцы Клода з Люксембурга, якога я яшчэ не ведаю асабіста, але за якога ўжо шмат малілася.
Збаўца: «Ён абраны. Ён павінен стаць святаром. За яго трэба шмат маліцца». Я сказала: «На яго такі ціск».
Збаўца: «Усе, хто выбраны, падвяргаюцца моцным спакусам». Я спытала,
чаму.
Збаўца: «Мая дачо, Сатана хоча перамагчы».
Я: «Ці ёсць надзея для Клода?»
Збаўца: «Сатана будзе неўзабаве пераможаны».

Я: «Тады ёсць надзея». Збаўца:
«Так, ты можаш спадзявацца».
Я: «Так, Збаўца, але ён зараз працуе над гэтым».
Збаўца: «Ён не задаволіцца гэтай працай».
Потым я спытаў у Збаўцы пра новага студэнта ў Ландэрсхофен, Андрэаса.
Фрыдолін параіў мне маліцца за яго.
Збаўца: «Гэта спакусы, праз якія ён павінен прайсці». Я:
«Ад Цябе ці ад нячыстага духа?»
Збаўца: «Ад нячыстага духа. Бо нячысты дух нічога не любіць больш, чым прымусіць святароў прымаць Камунію ў руку».
Я спытаў, чаму.
Спасіцель: «Таму што не хапае пашаны. Сатана ведае слабасці людзей». Я:
«Ці магу я сказаць гэта Фрыдоліну?»
Збаўца: «Вось чаму я сказаў табе гэта».
Я: «Дзякуй, мой Госпадзе і мой Божа, я яму скажу.
Я адразу ж патэлефанавала Фрыдэліну і расказала ўсё. Ён усё запісаў. Потым ён сказаў:
«Дзіўна. Учора я не адважваўся спытаць, ці можаш ты спытаць у Збаўцы, ці Клод — выбраны».
Я хацеў ведаць, і Вы спыталі ў Збаўцы. Я сказаў яму, што для мяне гэта было пацвярджэннем таго, што я зрабіў усё правільна.

29 студзеня 1992 г. — серада

Я малілася ў ложку. Пасля доўгай малітвы я сказала Збаўцу, што я вялікі грахоўніца. Чым бліжэй я падыходжу да Збаўцы, тым больш я адчуваю сябе найвялікшай грэшніцай. Я плакала і спачатку сапраўды не адважвалася нічога спытаць у Збаўцы. Але потым я спытала ад імя майго сына, ці ёсць у яго яшчэ шанец стаць святаром.
Збаўца: «Пакінь гэта Мне».
Потым я спытала, ці варта мне наогул працягваць, улічваючы, што я адмаўлялася служыць місіянеркай прычасця. Збаўца: «Рабі, дачкі мая, тое, што Я сказаў табе рабіць дагэтуль».
Я спытала, ці трэба мне маўчаць, як сястра Фаўстына. Збаўца:
«Табе не трэба маўчаць; часы гэтага патрабуюць». Я: «Я не разумею, што часы гэтага патрабуюць».
Збаўца: «Мая дачка, у нас вельмі мала часу.
Гэта зноў было для мяне незразумела, і я спытала, ці гэта нешта падобнае да таго, калі я іду на працу і стараюся рухацца хутчэй, каб не спазніцца.
Збаўца: «І Я хачу, каб ты была там, дзе Я патрабую цябе». Я:
«Але час вечны».
Збаўца: «Для мяне».
Я: «Значыць, у нас абмежаваная колькасць часу».
Збаўца: «Так, мая дачцэ».
Я: «Дык хто ж тады можа быць выратаваны?»
Збаўца: «Вельмі нямногія. Усе яны ведаюць, што робяць».
Я: «Але ж Ты сказаў на крыжы: "Ойча, прабач ім, бо яны не ведаюць, што робяць"». Збаўца:
«Усе яны мелі час зразумець, што робяць».
Я: «Столькі гнюсу і непавагі. Я бачу, што свет апускаецца ў глыбокі грэх». Збаўца:
«І я ўжо не магу яго падняць».
Я: «Гасподзь, Ты кажаш, што ў Цябе ёсць вечнасць, каб распаўсюдзіць пакаранне». Збаўца: «О, мая дачка, яна перапоўнена зверствамі».
Мне было так цяжка, што я ўжо не магла задаваць пытанні ці размаўляць са Збаўцам. Мне трэба спачатку ўсё гэта асэнсаваць.
Я: «О, Гасподзь, ці варта мне ўвогуле ісці да святара?»

Збаўца: «Ты можаш ісці?»
Я сказала: «Не».
Збаўца: «Пакінь гэта Мне».
Я была злучана са Збаўцам каля 30 хвілін. Аднак я не змагла напісаць столькі, колькі хацелася б. Гэта няпроста; трэба заўсёды быць вельмі засяроджанай і захоўваць спакой, каб працягваць чуць Збаўцу.
Сёння раніцай я маліўся з 6:40 да 9:50.
А 11-й гадзіне раніцы я пайшоў у касцёл у Рот. Прама перад алтаром Маці Божай я запаліў дзве свечкі. Я маліўся на ружанцы на набожynku Божага Міласэрнасці за ўвесь свет. Я ўжо памаліўся ў доме на Ружанцы Болі.
Удзень я пайшоў пагуляць у лес і адмаліў некалькі ружанцаў за розныя намеры.
Надвор'е было цудоўным, і сонца ззяла. Потым я спыніўся, праспяваў «Вітаем цябе, Марыя» з Лурда, і раптам там зноў з'явілася шмат птушак, якія свісталі і спявалі разам са мной.
Гэта было цудоўна. Паколькі я ўсё роўна праходзіла міма могілак, я зайшла да магілы нябожчыка айца Кёстля і памалілася там.
Увечары я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Я плакала падчас Ружанца перад Святой Імшой, падчас самой Імшы і пасля яе. Я не магла стрымаць слёз; было так, быццам хтосьці плакаў разам са мной.

30 студзеня 1992 г. — чацвер

Я малілася каля гадзіны ў ложку. Потым я аб'ядналася з Збаўцам і зноў заплакала. Таму я спытала ў Збаўцы пра ўчарашні дзень, калі я так моцна плакала ў капліцы Святога Роха.
Збаўца: «Твой Ісус плача з табой, за стан свету». Панавала цішыня і глыбокая спакойнасць. Я сказала Збаўцу:
«Ты не размаўляеш са мной дастаткова».
Збаўца: «Бог, які любіць, мала гаворыць».
Я: «Але я дрэнна вас чую». Збаўца: «Але ты зразумела». Я: «Так».
Учора я адзінока стаяла на каленях ля парапетнай перагародкі і таму малілася за людзей, якія прыступаюць да Святой Камуніі стоячы.
Збаўца: «Што да стаяння і калення перад Святой Камуніяй, то гэта справа таго, як кожны чалавек ушаноўвае Мяне». Я: «Калі вернікі стаяць, яны ўшаноўваюць Цябе?»
Збаўца: «Не. Гэта пыха».
Я: «Але ж святары, калі яны даюць Святую Камунію адзін аднаму, яны стаяць».
Збаўца: «Святар — гэта другі Хрыстос; яму трэба аддаваць пашану. Святар, які ў ласцы Божай, нікога не прымусіць стаяць падчас прыняцця Святой Камуніі».
Збаўца: «Нечысты дух не можа нікога прымусіць; толькі калі чалавек паддаецца яго волі».
Збаўца: «Скажыце людзям маліцца кожны дзень: "Госпадзе, вызвалі нас ад страху чалавека". Бо амаль кожны стаў яго ахвярай».
Я: «Што мне важна ведаць пра страх перад людзьмі?» Збаўца: «Страх перад людзьмі заўсёды выкліканы Сатанай».
Я: «Але ж мы дзеці Божыя, а не Сатаны».
Збаўца: «Вось чаму трэба шанаваць Бога, а не Сатану».
Збаўца: «Як мала людзі моляцца: "Госпадзе, даруй нам дар разбору духаў"».
Я: «Значыць, трэба прасіць пра ўсё».
Збаўца: «Так, дачка мая. Страх перад людзьмі — гэта вялікае зло, якое можа прыгнятаць людзей».

Я: «Ці можа страх перад людзьмі завесці людзей у пекла?»
Збаўца: «ТАК.»
Я: «Ці паверуць у гэта святары?»
Збаўца: «Толькі нешматлікія».
Увесь гэты час я адчуваў цеплыню і спакой, асаблівую цішыню ў сабе. Гэта вельмі прыгожае пачуццё, і ты адчуваеш, быццам адчужаны ад усіх свецкіх рэчаў. «Дзякуй Табе, Гасподзь мой. У такія моманты мая вера становіцца асабліва глыбокай. У гэтыя імгненні адзінства ўва мне няма ні цяню сумневу, ні пачуцця, што са мной можа быць не так. Чаму б гэта не заставацца заўсёды такім? Чаму гэтыя пастаянныя спакусы ўвесь час прыходзяць да мяне?» — сказаў я Збаўцу.
Збаўца: «Толькі ў Нябёсах ты будзеш ад іх
вызвалены». Я: «Вы маеце на ўвазе Рай?»
Збаўца: «Так, так, ты ўгадала».
Я: «Люблю Цябе, мой Пане і мой Божа, усім сэрцам, усёй душой». Збаўца: «І Я люблю цябе, дачушка Мая; ідзі з мірам».
З 9-й да 11-й гадзін я малілася на шматлікія малітвы і Ружанцам Святога Духа. Потым я была з'яднана з Збаўцам каля 30 хвілін. Я таксама павінна згадаць, што ўчора ўначы паміж
Ад 2:00 да 3:00 ночы я малілася на Болесную ружанцовую каронку, ружанцовую каронку на раны і Літанію да Дарагой Крыві.
Удзень у лесе я памалілася яшчэ двума ружанцамі на лацінскай мове і іншымі малітвамі. Пасля першага ружанца птушкі зноў прыгожа спявалі разам са мной «Вітай, Марыя» з Лурда.
Ужо некалькі дзён я малюся за айца Леша, якога сустрэла ў капліцы Святога Роха. Некая сіла прыцягнула мяне да яго, каб я падышла і пагаварыла з ім. Калі я вярнулася з лесу, я падышла да статуі Маці Божай і памалілася там, а потым спынілася ля Крыжа Езуса і коратка памалілася. Потым я злучылася з Збаўцам. Я была крыху нецярплівай і не звяртала пільнай увагі на сваю душу.
Хоць я таксама адчула ў сабе спакой, адбылося наступнае:
Я спытала ў Збаўцы, ці павінна я ісці да айца Леша, ці гэта Божая воля, і ці будзе святар са мной гаварыць.
Тады прагучаў голас: «Чаго ты хочаш ад святара?»
Я няўпэўнена сказала: «Каб пайсці споведзі і пагаварыць пра тое, што Вы казалі мне апошнія некалькі дзён».
Голас: «Табе не трэба ісці да яго. Застанься сёння дома».
Спачатку я здзівілася; я падумала пра гэта і прамовіла пра сябе гэтыя словы («застанься дома сёння»), задаючыся пытаннем, што ўсё гэта азначае — хіба ж Збаўца хацеў, каб я сёння была ў царкве.
У мяне пачалі ўзнікаць сумневы, і я зрабіў знак крыжа. Потым я зноў аб'яднаўся з
Збаўцам. І тады я пачуў:
«Цяпер пазнаеш мой голас?»
У думках я сказала сабе: «Не зусім».
Тады я пачуў: «Ідзі да святара. Ён з табой пагаворыць».
Я сказала Збаўцу: «Я павінна быць асцярожнай і праверыць, ці не нячысты дух гаварыў са мной, і я запісала гэта ў свой дзённік».
Збаўца: «Усё дагэтуль было правільна. Калі б гэта было не так, я б ужо звярнуў табе на гэта ўвагу».

Пасля гэтага, адчуўшы сябе заспакоеным, я пайшоў да айца Леша. Мы размаўлялі з ім прыкладна з 17:30 да 18:30. Ён сказаў мне тое, што трэба было ведаць, і гэта мне вельмі дапамагло. Айцец Леш родам з Саарланда і працуе місіянерам у Афрыцы; зараз ён знаходзіцца на здаровай адпачынку ў Мінгольсхайме. Ён уважліва выслухаў мяне і сказаў, што я павінен працягваць прыслухоўвацца да голасу і абавязкова ўсё запісваць, бо Збаўца хоча паўтарыць пэўныя рэчы. Нарэшце я падышла да споведзі да яго. Я сказала яму, што, хоць гэта і няцяжкія грахі, яны цяжараць мяне і я хачу быць цалкам чыстай. Потым я зайшла ў капліцу, памалілася на чатырох Станцых Крыжа, а потым разам з прыхаджанамі адмавіла Ружанұ: айцец Леш служыў Святую Імшу. Гэта было вельмі прыгожа.

31 студзеня 1992 года — пятніца

Я малілася больш за гадзіну ў ложку. Калі я скончыла маліцца на Журботны ружаннец, я духоўна прыняла Святую Камунію. Я спытала ў Збаўцы: «Ці быў гэта дэман, які першым загаварыў са мной учора?»

Збаўца: «Так».

Я: «І які ж гэта быў?»

Збаўца: «Дэман Люцыфер. Я дазволіў табе быць спакушанай». Збаўца: «Так ён падманвае амаль усіх людзей».

Я ўспомніла ўчарашні дзень і голас дэмана. У тым голасе не было мяккасці, як у голасе Збаўцы, а хутчэй гэта быў камандуючы, рэзкі голас.

Тады я сказаў Збаўцу: «Але ж я размаўляў з Вамі — чаму ж ён можа размаўляць са мной?»

Збаўца: «Я дазволіў гэта; інакш яму не дазволена так рабіць».

Трэба заўсёды быць напагатове, бо, як сказаў Збаўца, ён падманвае амаль усіх людзей.

Я: «Я ўчора размаўляў з айцом Лешам каля гадзіны. Ці было ў гэтым сэнс?» Збаўца: «Так, быў сэнс — вялікі сэнс для яго».

У гэты момант я адчуваю боль у правай руцэ і правай назе, у тых месцах, дзе Спас быў прабіты цвікамі. Гэта здаралася даволі часта, часам менш, часам больш. Часам я мог крычаць ад болю. Я спытаў у Збаўцы, што гэта магло азначаць.

Збаўца: «Гэта Сатана. Але Я здыму з цябе гэты моцны боль».

Калі, сярод гэтага болю, я малюся: «Я ахвярую гэты боль за збаўленне многіх душ» або «Каб праз гэта навярнулася мноства душ», боль часта знікае. Тое ж самае бывае і з маімі галаўнымі болямі: калі я малюся і злучаю свой галаўны боль з пакутамі Ісуса за навяртанне грэшнікаў, галаўны боль знікае. З таго часу, як я прыняла хрост восем гадоў таму, мне не спатрэбілася ніводнай таблеткі. Замест гэтага я цяпер выкарыстоўваю шмат добра асвечанай святой вады, асвечанай солі для гатавання і асвечаных свечак. «Добра асвечаная» азначае: асвечаная паводле старажытнага лацінскага абраду для збаўлення цела і душы.

Паводле старога абраду, над асвечанымі прадметамі таксама чытаецца малітва выгнання д'ябла. Гэтая малітва асабліва важная ў наш час. Асвечаная соль дадаецца ў святую ваду, чаго ўжо не робяць сучасныя святары.

Айцец Гебхард Хайдэр асвячае рэчы так, як і належыць. Ён таксама выдзяляе неабходны час для асвячэння. Я дзякую Богу, што яшчэ змог стаць сведкам гэтага.

Пасля гадзіны малітвы я злучыўся з Збаўцам і спытаў у Яго, якія душы былі ў багне. Бо мне прыйшло ў галаву, што Збаўца раней сказаў мне маліцца за тых, хто ў багне. Я ўжо спытаў пяць святароў, што гэта значыць, і кожны сказаў нешта іншае.

Збаўца: «Напішы гэта. Душы, якія прымаюць Камунію нягодна, знаходзяцца ў багне».

(Багна — гэта грэх.)

Збаўца: «Бруд мяне агідзіць».

Я: «Якія душы прымаюць Святую Камунію нягодна?»

Збаўца: «Тыя, хто пагарджае годнасцю Божай!»

Збаўца: «Тыя, хто наведвае пакаяннае набажэнства толькі раз ці два на год і не ходзіць на споведзь, знаходзяцца ў багне. Усе святары, якія (толькі) раздаюць Святую Камунію ў рукі, знаходзяцца ў багне. Вернікі бяруць Найсвяцейшую Ахвяру ў свае рукі; яны саўдзельнікі, бо не маюць пашаны да Бога».

Я: «Тады айцец Гебхард Хайдэр меў рацыю; ён сказаў мне, што тыя, хто прымае Камунію нягодна, знаходзяцца ў багне, у той час як іншыя святары казалі нешта іншае. Мой мясцовы святар, айцец Фогт, не паверыў таму, што сказаў айцец Гебхард Хайдэр». Збаўца: «Ці паверылі яны мне?»

Павінна адзначыць: цікава, што чатыры іншыя святары, якіх я таксама спытала, даюць Камунію як у рукі, так і на язык.
Айцец Гебхард Хайдэр ні разу не даваў Святой Камуніі ў руку; ён заўсёды служыў яе на язык, як і належыць. Я ведаю яшчэ больш святароў, якія даюць Камунію толькі на язык. Дзякуй Богу, што яшчэ ёсць такія святары, якія не даюць Камунію ў руку.
Збаўца: «Маліцеся, каб гэтая брыдота была выдалена з Касцёла». Я:
«О, Збаўца, як мала хто прымае Камунію на язык.
Збаўца: «І як мала хто ідзе вузкай сцежкай, што вядзе да Мяне.
Шырокі шлях перапоўнены. У гэты момант у Касцёле больш грэшнікаў, чым
звонку». Гасподзь мой і Божа мой, я больш не магу пісаць.
Гэта занадта цяжка для мяне, і адчуваю, быццам гэты грэх цісне на мяне. Я плачу; мне вельмі цяжка і горачна.
Я: «Хто мне паверыць?»
Збаўца: «Не хвалюйся пра тое, хто табе паверыць. Гэта мая праблема».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і мой Божа, я зраблю, як Ты сказаў мне, і ўсё, што
змагу».
Пасля гэтага я маліўся за ўсіх, хто прымае Камунію ў рукі, каб Бог дараваў ім і даў ім глыбокае пакаянне, абудзіўшы ў іх пачуццё глыбокай пашаны да Бога. Я маліўся за людзей, каб усе яны атрымалі святло і зразумелі, што гэта знявага Бога.
Пасля гэтага я атрымала шмат ласкаў. Я адчула цяпло ў сэрцы, глыбокі супакой, і цяжар, які я несла яшчэ хвіліну таму, знік.
Я сказала: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і мой Божа. Ты даеш і Ты забіраеш». Потым я памалілася яшчэ больш набожна,
і Збаўца сказаў: «Ідзі ў супакоі».
Потым з вялікай радасцю я яшчэ гадзіну чытала добрую кнігу.
11:50: Я пайшоў да доктара. Калі я сядзеў у прыёмнай, я пачуў унутраны голас, які сказаў: «Маліся». Спачатку я адчуў нячыстага духа ў адной жанчыне, потым і ў двух мужчынах. Я была пад духоўным нападам і малілася за іх. Потым у мяне пачала балець галава, боль станавіўся ўсё мацнейшым. Памочніца доктара забылася пра мяне і аказала перавагу іншым пацыентам. Я ахвяравала гэтую цярплівасць за святароў, якія занадта хутка раздаюць Святую Камунію. Праз каля 45 хвілін памочніца доктара прыйшла і папрасіла прабачэння за тое, што забылася пра мяне.
Я сказала ёй: «Не, вы не забыліся на мяне; гэта была Божая воля. Бо я малілася за пацыентаў; у іх былі дэманы».

Калі я сядзела з доктарам, мы пачалі размаўляць пра Бога. Мая галаўны боль узмацняўся, і я адчувала, што галава вось-вось лопне. Я сказала доктару, што гэта пакуты адпушчэння і што я ахвярую іх за навяртанне грэшнікаў і збаўленне душ.
Доктар сказаў, што нічога падобнага не станецца. Ён вымераў мне ціск і сказаў: «Я б не адважыўся такога сказаць».
Я спытала: «Колькі?»
Мой крывяны ціск быў 180/90.
Мая галава была зусім чырвоная, і ў мяне была вельмі моцны галаўны боль.
Доктар прапісаў мне лекі ад высокага крывянога ціску. Я вярнуўся дадому і лёг у ложак.
Удома боль толькі ўзмацніўся. З гэтым галаўным болем я малілася на Дарозе Крыжа, а потым на малітву да Сямёх Апошніх Слоў Ісуса.
А 15-й гадзіне боль адступіў. Праўда, я не прымаў ніякіх лекаў. Пасля гэтага я адчуваў сябе даволі слабым, і а 15:30 зноў устаў, быццам нічога і не было. Боль цалкам знік.

Увечары я прысутнічаў на Святой Імшы ў Рот. Пасля прыняцця Святой Камуніі я спытаў у Збаўцы: «Калі ласка, Збаўца, скажыце мне, ці адбылося тое паміж 12:00 і 15:00, ці былі гэта тыя адкупленчыя пакуты, якія Ты даў мне?" Збаўца: "Так."
Я спытала, ці было гэта ўпершыню. Збаўца: «Не. Хочаш зноў гэта адчуць?»
Я: «Так, калі гэта значыць, што душы могуць быць збаўлены. Але, Збаўца, Ты ведаеш, колькі я магу вынесці».

1 лютага 1992 года — субота

7.15 раніцы на Святой Імшы ў Вагхаўзеле.
Удзень я злучылася з Збаўцам і спытала пра «Вечнае святло», бо яно згасла ў Роце. Я была ў касцёле ў Роце і не магла вынесці, што Вечнае святло згасла. Гэта выклікала ўва мне ўнутраныя пакуты, і я не магла маліцца. Я спытала ў Збаўцы, ці правільна паклікаць каго-небудзь, каб запаліць яго.
Збаўца: «Ты зрабіла вельмі добра».
Я далей спытала ў Збаўцы, ці павінна я пайсці да айца Фогта, каб пагаварыць з ім наконт хваляванняў Ісуса?
Збаўца: «Пачакай яшчэ крыху».
Я: «Гэта значыць, што я павінна маліцца за яго». Збаўца: «Гэта правільна».
17:10: Я вярнулася дадому і адразу памалілася за пастара Фогта каля 30 хвілін. Адразу пасля гэтага на маю душу быў зроблены напад. Потым я малілася без перапынкаў яшчэ гадзіну. Мой муж быў побач, але ён быў неспакойны ўнутры, неспакойны і злы. Усё яго раздражняла.
Я ведала, што нячыстыя духі вярнуліся, таму малілася яшчэ больш.
Пасля гэтага прыйшоў наведвальнік. Гэты наведвальнік нават не ведаў, ці быў ён хрошчаны, бо яго бацька ўваходзіў у вышэйшае ваеннае кіраўніцтва сербскай камуністычнай арміі.
Мне было вельмі цяжка; я часта паніжала сябе і спрабавала дапамагчы яму з ягонымі праблемамі. Глыбока ў душы я адчувала, быццам на мяне абрынулася ўся сербская армія. У той час я не магла размаўляць і са сваім мужам, таму я працягвала маліцца, пакуль армія нячыстых духаў не сышла і атмасфера не палепшылася.

2 лютага 1992 г. – нядзеля — свята Трыфана

Я малілася каля гадзіны. Я сказала Збаўцу, што заўважыла: кожны раз, калі я малюся за святароў, на мяне адбываецца асабліва моцны напад.
Збаўца: «Каб мець добрага святара, трэба шмат сілы, каб змагацца з д'яблам. Ты шмат малілася за свайго святара. Не забывай, што добры святар — гэта другі Ісус. І для другога Ісуса патрэбна шмат малітвы».
Я: «Я адчуваю, што нячыстыя духі таксама ўплываюць на майго мужа, каб спакусіць мяне».
Збаўца: «Ён павінен больш маліцца».
Я: «Але гэтая барацьба з маім мужам учора працягвалася без перапынку каля трох гадзін».
Збаўца: «Сатана ў лютасці, бо ты адбіраеш у яго шмат душ».
Я: «Я не баюся змагацца з ім». Збаўца: «Я ўзяў у цябе гэты страх».
Я: «Я не перастану змагацца, бо я люблю Цябе; бо ўсе душы належаць Табе». Збаўца: «Гэта праўда. Але і Сатана іх хоча».
Я: «Дык бітва будзе працягвацца вечна?»
Збаўца: «Так, пакуль не будзе заплачана апошні пені». Я: «Я нічога ў гэтым не разумею».
Збаўца: «Пакуль не адкуплена апошняя грахі».

Я: «О, Збаўца, ці магу я цяпер перастаць пісаць?»
Збаўца: «Так, пішы; людзі павінны шмат маліцца, не спыняючыся. Грэх пераважвае дабро. Людзі апынуліся ў глыбокім балоце. Гэтае балота пагражае задушыць чалавецтва».
Я больш не магу пісаць, бо мне цяжка ўсё гэта запісаць.
Дзякую Табе, Госпадзе і Божа мой; люблю Цябе, і люблю Цябе таксама за тых, хто не любіць Цябе. Я буду заўсёды пакланяцца Табе і хваліць Цябе за тых, хто не робіць гэтага.
Гасподзь мой, я ўскладаю ўсе, што прыносіць мне жыццё, у Твае рукі праз Беззаганнае Сэрца Марыі.

3 лютага 1992 г. – Панядзелак
Я спытала ў Збаўцы, ці правільна я вяду свой дзённік.
Збаўца: «Будзь упэўненая, што напісанае табой правільна. Нячысты дух заўсёды будзе спрабаваць збіць цябе са шляху праўды».
Я: «Дай ласку і іншым». Збаўца:
«Калі яны яе прымуць».
(Я думала пра свайго мужа і пра людзей, якія пакутуюць ад нягод). Я:
«Што вам не падабаецца ў нашай малітоўнай групе?»
Збаўца: «Не хапае пакоры; усё яшчэ занадта шмат пыхі». Я: «А ці павінна я ім пра гэта сказаць?»
Збаўца: «Ты павінна ім сказаць. Яны не павінны закрываць свае сэрцы, інакш я не змагу даць ім ласку».
Я: «Чаму?»
Збаўца: «Малітва павінна быць рупнай. Малітва павінна зыходзіць з сэрца, а не толькі з вуснаў».
Я: «Што Вы можаце сказаць нам пра споведзь?»
Збаўца: «Павінна быць больш пакаяння. Звычайна не хапае рашучасці.
Заставайцеся вернымі мне. Збаўца: "Маліцеся больш, чым вы рабілі дагэтуль"».
Я: «Збаўца, безумоўна, знойдуцца такія, хто не паверыць таму, што я ім расказаў». Збаўца: «Ты сказаў; гэтага дастаткова».
Я: «Як мне зразумець, што гэтага дастаткова?»
Збаўца: «Хай кожны, хто мае вушы, слухае».
Я працягвала маліцца з настойлівасцю, асабліва за сваю малітоўную групу, за іх выздараўленне. Усяго я малілася каля паўтары гадзіны.
Увечары я наведаў Святую Імшу ў Рот.
Пасля гэтага, а 20-й гадзіне, наша малітоўная група сабралася, і я расказала, што сказаў Збаўца. Малітвы ў той вечар былі нашмат больш прыгожымі і набожнымі, чым звычайна.
Пасля сустрэчы малітоўнай групы я таксама распавёў пра гэта айцу Дохарту. Аднак ён нічога не сказаў.

4 лютага 1992 г. — аўторак
Рана раніцай я была паглынутая малітвай каля дзвюх гадзін. Учора ўвечары падчас малітоўнай групы я прыняла духоўную Камунію; перад гэтым я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот і прыняла сакрамэнтальную Камунію. Я спытала ў Збаўцы, ці не быў Ён са мной учора ўвечары, калі я прыняла духоўную Камунію.
Збаўца: «Я быў з табой».
Я: «Чаму маё сэрца так хутка білася? Гасподзь, Ты не размаўляеш са мной». Збаўца: «Твой Гасподзь гаворыць, калі захоча».
Збаўца маўчаў.
Я заплакаў і сказаў: «Як можа не быць нічога без Бога?»
Тым не менш, я знаходжуся ў стане спакою і ціхаміру. Я не адна; Гасподзь са мной, але Ён маўчыць. Я нават уявіць сабе не магу, што Бог спіць.

Тады я адчуў асабліва прыемнае пачуццё спакою. Я адчуў сябе свабодным ад усяго і мог бы так заставацца гадзінамі, бо я веру, што Ты са мной, Гасподзь.
Гасподзь забраў усе мае сумневы. Іх больш не засталося. Дзякую Табе, мой Госпадзе і мой Божа; здавалася, быццам душа мая ацалілася ад учорашняга болю, бо я пакутавала з-за бруду ў царкве. Я адчувала сябе маленькім дзіцём, якое трымае ў абдымках бацька і якое прытулілася да яго грудзей. Дзіця любіма сваім бацькам, і гэтай любові дастаткова для дзіцяці, таму яно працягвае спачываць у яго абдымках.
Як хутка да нас прыходзіць зло. Праз
некаторы час я пачуў голас:
«Ці аб'яднаныя вы цяпер?»
Я сказала «Так», але не веру, што гэта быў голас майго Гаспода; голас майго Гаспода гучыць інакш. І я не пачула гэты голас з глыбіні сэрца так выразна, як звычайна. Магчыма, гэта зноў была тая балбатушка, нячысты дух, які дзейнічаў, імкнучыся толькі заблытаць мяне.
Таму я зноў памаліўся, каб выгнаць яго; інакш я не змагу ад яго пазбавіцца.
Бо ён хоча толькі ўкінуць мяне ў неспакой, збянтэжанасць і сумневы; гэта ўсяго толькі нячысты дух. Увечары ў Рот, у касцёл, маліўся на ружанцы і прысутнічаў на Святой Імшы.

5 лютага 1992 г. — серада

Мяне раздражняў позірк святара, які ён кідаў на мяне падчас майго споведзі. Было агідна глядзець яму ў вочы. Я ніколі не адчувала нічога падобнага з айцом Гебхардам Хейдэрам. Я спытала пра гэта ў Збаўцы.
Збаўца: «Гэта быў нячысты дух, які спрабаваў знішчыць тваю трывалую веру». Я: «Ці ведае святар, што ён робіць сваімі вачыма?»
Збаўца: «Так, ён ведае. Гэта спакусы, якія адчувае і супраціўляецца ваша душа». Цяпер я ўжо тройчы сутыкаўся з гэтым пранізлівым позіркам у яго вачах.
Я: «Чаму ён так робіць?»
Збаўца: «Таму што яму не хапае звышнатуральнай веры. Вельмі мала святароў валодаюць звышнатуральнай верай».
Гэты святар не верыць мне наконт экзэкўатыі. Як і мой муж. Я: «Што мне ім сказаць, калі яны мне не вераць?»
Збаўца: «Лепш заставацца маўчаць».
Я: «Чаго я дасягну, калі маўчу?» Збаўца: «Пакоры».
Я яшчэ доўгі час шчыра размаўляла з Збаўцам. Потым я сказала Збаўцу: «Я ненавіджу свецкія рэчы».
Збаўца: «Напішы гэта».
Я: «Як мала ў нас часу, каб падрыхтавацца да нябеснага жыцця. Як я рада, што выкінула тэлевізар з кватэры. Гасподзь мой і Божа мой, я не магу дастаткова падзякаваць табе за гэта».

7 лютага 1992 года – пятніца

У той дзень я быў дома. Маліўся з 7:00 да 8:30 раніцы. Я спытаў у Збаўцы, ці давядзецца мне зноў перажываць пакуты адкуплення.
Збаўца: «Ты зноў будзеш мець пакуты адкуплення».
Я: «Я прынясу іх у ахвяру, каб парафіяльны святар маліўся на ружанцы з вернікамі перад Святой Імшой, як жадае Збаўца. І каб парафіяльны святар раздаваў Святую Камунію толькі на язык, і каб свецкія асобы больш не раздавалі Святую Камунію.
Акрамя таго, я ахвярую гэтыя пакуты, каб святар быў вызвалены ад страху перад людзьмі, і прашу Цябе, дарагі Збаўца, каб яму была дадзена пакорлівасць.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Зрабі ўсё, каб адкупіць за ўсіх, хто зневажае Мяне ў тваім горадзе і хто нядобрасумленна прымае Святую Камунію».

Я: «Прашу Цябе, мой Госпадзе і мой Божа, дай мне шмат ласкаў, каб я магла несці пакуты, якія Ты даеш мне. Я прыму гэтыя пакуты таксама з вялікай любові да Цябе, мой Госпадзе і мой Божа, і дзеля збаўлення душ, якія на шырокім шляху.
Гасподзь мой і Божа мой, але няхай станецца воля Твая.
Збаўца: «Рабі, як напісала, дачо. »
Я: «Дзякую Табе, мой Госпадзе і мой Божа, загадзя за пакуты, якія Ты мне пашлеш. Я гатовая пакутаваць з Табою, бо Ты лепш ведаеш, што я магу вынесці.
Я сказала Збаўцу, што жадаю застацца ў Ягоным сэрцы, і некалькі хвілін бесперапынна малілася Яму: «Збаўца мой, даражы мне прабачэнне, ласку і міласэрнасць, для сябе і для ўсяго свету.
Сама па сабе я нічога не магу зрабіць, але з Табою магу
ўсё». Да 10.40 я зноў чытала добрую кнігу.

8 лютага 1992 — субота

Я прысутнічаў на Святой Імшы ў Вагхаўзеле. Мне зусім не спадабаўся спосаб, якім Айцец Вернер Эгон цэлебраваў Імшу; ён нават не чытаў малітвы пасля аферы.
З 16:20 да 17:50 я без перапынку маліўся чатыры ружанцы і іншыя малітвы, увесь час стоячы на каленях, выключна за айца Фогта.
Я з радасцю прысвяціла гэты час яму, бо і мне таксама была дадзена такая ласка. Досыць таго, што Бог бачыць, як моцна я малюся за айца Фогта. Я ведаю, што не змагу палюбіць яго так моцна, як люблю Хрыста, але хацела б, бо ён — другі Хрыстос, і я ўсведамляю, што ён нясе вялікую адказнасць за душы, якіх Бог вядзе да яго. Вось чаму я кажу, што за святароў ніколі не малішся досыць, бо святар, які жыве ў Божай ласцы, можа папярэдзіць многія душы пра пякельную бездань і прывесці іх у Рай.

9 лютага 1992 г. – Нядзеля

З 6:30 да 8:00 раніцы: Я малілася каля гадзіны і была злучана са Збаўцам каля 30 хвілін.
Збаўца: «У цяперашні час Сатана пануе над
сэрцамі». Я: «Але ж Вы — Кароль усіх сэрцаў».
Збаўца: «Амаль усе закрываюць свае сэрцы перада
мной». Я: «Ці правільна я гэта запісала?» Збаўца:
«Ты запісала гэта для Мяне».
Я: «Збаўца, чаму яны закрываюць свае сэрцы Табе?»
Збаўца: «З-за пыхі, недахопу любові да Мяне, нянавісці і таму, што яны не жадаюць вярнуцца з шырокай дарогі».
Я: «Збаўца, калі я плакаў штосьці раней, калі я сказаў "Avertere, avertere" — што ты
Дон Боско сказаў — а гэта азначае «змяніць сваё жыццё» — з маіх вачэй цяклі слёзы, як жамчужыны, хутка сцякаючы па шчоках. Гэта было сапраўды звышнатуральна, і я была поўная глыбокай пашаны. Збаўца: «Так, гэта былі і мае слёзы».
Я: «Мне патрэбны добры духоўны айцец. Так, у мяне ёсць Вы, але мне таксама патрэбны святар».
Збаўца: «Ты яшчэ не можаш ісці да айца Фогта. Дачакайся належнага часу».
Я: «Збаўца, учора я памалілася за яго (абата Вогта) чатыры ружанцы; ці паўплывала гэта?»
Збаўца: «Так, гэта паўплывала на яго».
Я: «Збаўца, пастар Фогт думае, што я кажу пра сябе». Збаўца: «Так
вы ўсе думаеце, але ніхто з вас не можа нічога зрабіць без мяне».
Спасіцель: «Яшчэ колькі пакоры табе трэба, каб прызнаць сваю віну? Маліся, дачушка мая, маліся шмат».

Я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот.
З 13:00 я малілася на ружанцы за айца Фогта. Я была шчаслівая, калі ўбачыла, як ён стаіць на каленях перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам, маліцца набажэнства да Найсвяцейшага Сэрца. Я малілася, каб ён быў прыкладам для ўсіх святароў з навакольных вёсак. Я прагну святароў, у якіх я б бачыла толькі Ісуса, і мы павінны маліцца за такіх святароў. Бо наш Бог багаты на ласкі, калі толькі мы просім іх. Я веру, што айцец Фогт — любімы святар, калі ён выконвае Божую волю.
Прыйдзе час, калі ён зразумее мяне лепш, чым цяпер. Я ніколі не перастану маліцца за яго.
14:30. Пан Павар тэлефанаваў са Швейцарыі. Ён тэлефануе час ад часу. Мы ўмацоўваем адзін аднаго ў веры. Я сустрэла яго ў Ерусаліме. Ён быў адзіным у групе пілігрымаў, хто слухаў мяне. Астатнія харваты разам з святарамі смяяліся з мяне і кпілі; я адчувала сябе самотнай, быццам усе мяне пакінулі.
Калі мы ішлі з Ерусаліма ў Масаду, я малілася на некалькі ружанцаў за пілігрымскую групу і за святароў. У ўсіх забалела галава, а я адчувала сябе настолькі лёгкай, што магла б зноў падняцца на гару. Праз гэта я атрымала шмат ласкаў. Спадар Павар са Швейцарыі быў адзіным у групе, хто паверыў у маё навяртанне ў Меджугоржы.
17:00–18:00 Я пачала чытаць кнігу сястры Фаўстыны. Праз гадзіну я адчула глыбокую тугу па аб'яднанні з Збаўцам. Я настойліва малілася Госпаду. Аднак на мяне таксама напалі спакусы. Я горка плакала і думала, што зрабіла нешта няправільна. Аднак пасля я знайшла супакой. Я папрасіла Збаўцу яшчэ раз расказаць пра прыняцце Камуніі на язык і абяцала Яму паверыць.
Збаўца: <u>«Я хачу, каб Камунію прымалі на калені, з глыбокай пашанай, з рук святара, асвячаных для гэтага».</u>
Потым я спытаў пра алтарных служкоў; я думаў, што, паколькі яны служаць на імшы, у іх могуць быць асаблівыя прывілеі перад Богам. Збаўца: «Гэта датычыцца і алтарных служкоў».
Я: «Гэта значыць, што айцец Фогт робіць гэта
няправільна?» Збаўца: «Так».
Я: «Скажу яму гэта, Збаўца?»
Збаўца: «Я ўвесь гэты час і чакаў гэтага».
Я: «А калі я яму скажу, ці будзе ён слухаць тое, што кажуць і робяць іншыя святары?» Збаўца: «Ён не будзе рабіць гэтага так, як іншыя святары, але біскупы патрабуюць гэтага ад яго».
Збаўца: «Найвышэйшы біскуп — гэта Святы Айцец; ён павінен слухаць яго».
Я: «О, Збаўца, я зраблю ўсё, каб вы не пакрыўдзіліся і не былі зганьбаваныя.
Дайце мне ласку і скажыце мне хоць слова; я слухаю».
Збаўца: «Працягвай так, мая дачушка».
Каля 19:00 патэлефанавала Марыя з Аўгсбурга. Я сказала ёй, што яна павінна вярнуцца да свайго
мужа і выконваць Божую волю. Аднойчы ў часопісе пад назвай *Frau im Spiegel* быў апублікаваны артыкул пра мяне. Марыя з Аўгсбурга прачытала яго, пасля напісала мне і прыехала ў госці. Яна стала набожнай хрысціянкай. У той час, пасля прычасця, Збаўца сказаў мне, што ёй трэба вярнуцца да мужа. Дагэтуль яна так і не вярнулася.
Сёння, пасля Святой Камуніі, я спытала ў Збаўцы, ці правільны пасіфізм, бо Фрыдэлін тэлефанаваў і сказаў мне, што Ёзэф — пасіфіст, і ён не зусім упэўнены, ці правільна гэта.
Збаўца: «Дачушка мая, пасіфізм правільны — кожны таксама мае права абараняць сябе».
Я не зусім зразумела гэта, бо не ў поўнай меры ўпэўненая, што значыць пасіфізм.

<u>10 лютага 1992 г. – панядзелак</u>
10.00 у кабінеце ўрача:
Збаўца: «Спытай у мяне пра тое, з чым не
справішся». Я: «Я такая няздольная».

Хайланд: «У цябе ёсць я; табе проста трэба аддаваць мяне іншым. Кожнае маё слова — гэта маё жыццё, і ў тых, каму ты аддаеш слова, яно жыве».
Я: «О Божа, як жа важна тады гаварыць пра Цябе. Цяпер я лепш разумею, калі маллюся "Анёлса": Слова сталася целам і пажыло між намі».
Гэта тое ж самае, што па-за межамі чалавечага разумення.
Я: «Цяпер я разумею, калі Ты кажаш мне, што я павінен прасіць толькі тое, з чым змагу справіцца.
Я размаўляла з двума пацыентамі пра веру і сказала ім, што трэба пайсці да споведзі. Я спытала ў Збаўцы, ці правільна я зрабіла.
Збаўца: «Гэта было правільна, працягвай так
жа». Збаўца: «Любі Мяне глыбока, дачушка
Мая».
Я: «Але я магу любіць Цябе толькі Тваёй любоўю; як мне гэта зразумець?» Збаўца: «Любі іншых так, як Ты б любіла Мяне».
Я: «Значыць, Ты хочаш, каб Цябе любілі ў душах іншых. Я прашу Цябе, Збаўца, аб ласцы любіць іншых так, як я люблю Цябе».
Я сказала Збаўцу, што мне балюча, калі іншыя адмаўляюцца ад яго.
Збаўца: «Гэты боль — мой боль, які ты адчуваеш. Праяві да пацыентаў больш любові».
12.45 у паліклінічнай капліцы: Падчас прычасця я спытала ў Збаўцы, ці павінны пратэстанты таксама хадзіць на споведзь.
Збаўца: «Так».
Я: «Але ж яны не любяць Святога Айца».
Збаўца: «Значыць, яны не любяць
мяне».
Я спытаў гэта таму, што многія людзі ўжо адказвалі, калі я казаў ім, што трэба ісці на споведзь, што яны пратэстанты і таму не павінны.
Увечары, на Святой Імшы ў Рот.
20:00 — Малітоўная група. Там было так шмат людзей, што некаторым давялося сысці. Паўгадзіны я распавядала пра тое, што казаў мне Збаўца. Я не рыхтавалася. Але калі Святы Дух дае словы, іх трэба гаварыць. Жанчына з малітоўнай групы задала мне пытанне; яна сказала, што Святы Айцец таксама дае Святую Камунію ў рукі.
Я адказала: «Святы Айцец быў вымушаны зрабіць гэта, таму што ў людзей ёсць свабодная воля, біскупы гэта дазволілі, а масонскія ложы таксама прысутнічаюць у Ватыкане».

11 лютага 2002 г. — аўторак
Я спытала ў Збаўцы, ці правільным быў мой учорашні адказ жанчыне наконт прычасця ў рукі і Святога Айца.
Збаўца: «Ты адказаў правільна».
12:20 у капліцы царквы. Збаўца: «Табе
трэба толькі слухаць мяне».
Я: «Мой муж сказаў, што я ўчора занадта доўга гаварыла ў малітоўнай групе».
Збаўца: «Ці можа мяне хто-небудзь перапыніць, калі Я гавару?»
А 10:40 раніцы я спытала ў Збаўцы, ці правільна я зразумела пытанне міралюбства.
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка: пасіфізм правільны. Кожны мае права абараняць
сябе». Я: «Ці не маглі б Вы сказаць яшчэ нешта пра гэта?»
Збаўца: «У цябе ёсць Біблія».
Я: «Збаўца, ці задалі б Вы такое ж пытанне, калі б былі на маім
месцы?» Збаўца: «Ты можаш пытацца ў Мяне; гэта цалкам
слушна, дачушка Мая».

12 лютага 1992 г. – серада
Я прысутнічала на Святой Імшы ў капліцы Святога Роха. Як заўсёды, я малілася на ружанцы перад Святой Імшой. Я таксама малілася за святара, які будзе цэлебраваць Святую Імшу.

Я бачыла гэтага святара другі раз. Мне не спадабалася, як ён служыў Святую Імшу ў першы раз, і сёння, другі раз, ён так хутка здзейсніў Кансэкрацыю і ў канцы Святой Імшы пакланіўся ў бок алтара, а не да табернакула. Я спытала ў Збаўцы: «Што правільна зрабіць цяпер?»
Збаўца: «Да табернакула».
Я: «Скажу яму гэта, Збаўца?» Збаўца:
«Калі хочаш».
Спачатку я памалілася за святара, а потым пайшла да яго. Калі я пастукала ў дзверы, каб спытаць, ці магу я з ім пагаварыць. Падчас нашай размовы, калі я расказала яму пра праблему, ён адразу пачаў апраўдвацца і сказаў, што ён прафесар.
Я сказаў яму, што тады ўсё для мяне стала зразумелым.
Спачатку я сказаў яму, што ён вельмі хутка прамовіў кансэкрацыю; ён адказаў, што і іншыя робяць так. Тады я адказаў, што трэба больш слухацца Збаўцу, чым людзям. Я патлумачыла яму, што хацела яму дапамагчы, і што пасля Святой Імшы я спытала ў Збаўцы, чаму ён пакланіўся ў бок алтара, каб развітацца, а не ў бок табернакула.
Потым святар крыху раскрытыкаваў мінулае. Ён быў даволі неспакойны і ганарлівы. Я сказала яму, што Збаўца тады быў такім жа Збаўцам, якім Ён ёсць і сёння.
Святар паабяцаў мне, што будзе служыць Святую Імшу больш павольна. Потым я папрасіла ў яго благаслаўлення і сышла. Зноў я была не адна. Я ведаю, што Збаўца быў са мной.
Калі я вярнулася дадому, я адразу ж узяла слухаўку; гэта быў Фрыдэлін. Ён сказаў мне, што малады студэнт Андрэас больш не прымае Камунію на язык, таму што іх сурэгент сказаў, што для яго будзе лепш, калі ён будзе прымаць Камунію ў руку.

28 студзеня 1992 года Збаўца ўжо нешта сказаў Андрэасу.
Андрэас схлусіў Фрыдэліну. Ён прыдумаў прычыну, сказаўшы, што ў яго патрашчаныя вусны і таму ён не можа прыняць Камунію на язык.
Аднак ён не сказаў праўду — што падкіраўнік сказаў яму гэта.
Каля 13:30 у капліцы клінікі я спытаў у Збаўцы пра пакой для малітвы. Збаўца: «Можаш ужо пачынаць. Час настаў».
Я: «Але ў мяне яшчэ не хапае грошай».
Збаўца: «Пакінь гэта мне».

13 лютага 1992 года — чацвер
Я спытала ў Збаўцы, ці паўплывае наша размова на святара, які так хутка адправіў Святую Вячэру.
Збаўца: «Слова жыве ў ім».
Тады я спытала ад імя Андрэаса, аднакурсніка Фрыдоліна, чаму Збаўца дазволіў Андрэасу цяпер прымаць Камунію ў рукі.
Збаўца: «У ім жыве Слова».
Я: «Я не магу ўявіць, каб нейкія прафесары зрабілі такое і заахвочвалі студэнтаў-тэолагаў прымаць Камунію ў руку».
Збаўца: «Гэта пісары і фарысеі, якія ўкрыжавалі Мяне. Дзеля Андрэаса трэба пасціцца ў сераду — гэта здрада».
Я: «Што трэба рабіць, калі воля хвароба?» Спас:
«Пасціцца і маліцца Псалтыром».

14 лютага 1992 года — пятніца
10.30 у кабінеце ўрача: я зноў спытала, ці варта мне ўвогуле працягваць пісаць.
Збаўца: «Так, дачушка, пішы свой дзённік; гэта важна».
Я: «Вы размаўлялі са мной учора?» Збаўца:
«Так, дачушка мая».

Я: «Гасподзь, якая Твая воля? Дай мне ведаць цяпер, што мне рабіць, бо Ты — мой духоўны праваднік, але, Гасподзь, толькі калі гэта ўсё яшчэ Твая воля».
Збаўца: «Маліся шмат, дачушка. Малітвы вельмі неабходныя».

15 лютага 1992 г., субота

Айцец Эміліян цудоўна адслужыў Святую Імшу. Гэта была імша ў гонар Найсвяцейшай Панны Марыі. Я зноў убачыла, як Айцец стаяў у цемры, але пасля Кансэкрацыі я ўбачыла нешта светлае вакол яго галавы. Я ўбачыла гэта ўпершыню, а потым яно зноў знікла.
Я шмат малілася за айца Фогта — на ўвесь псалтыр.
Сёння я зразумела адну рэч: калі хочаш добрага святара, трэба папрасіць яго ў Бога. Я вельмі люблю гэтага святара, хоць і ведаю, што ён не заўсёды робіць усё, чаго хоча Збаўца. Але я спадзяюся, што аднойчы ён стане ўзорным святаром.
Я выйшла з споведзі шчаслівая; мае малітвы былі выслуханы.
Дзякую Табе, Госпадзе і Божа мой, за гэтую ласку, якую Ты аказаў святару і мне.

16 лютага 1992 г., нядзеля

Я маліўся дзве гадзіны дома перад Святой Імшой. Па нядзелях я хачу асабліва падрыхтавацца да Святой Імшы. Перад тым, як пачаць маліцца, я стаўлю на стол крыж і статую Маці Божай, а таксама святую ваду для душ у чысцы. Потым я малюся «Канфітэор», «Экзарцызм» і шмат іншых малітваў, такіх як літаніі і Ружаннец. У канцы я духоўна прымаю Святую Камунію. Гэта таксама служыць падрыхтоўкай да сакрамэнтальнай Камуніі. Тады Святая Імша становіцца больш набожнай, і чалавек атрымлівае большае асвятленне; ён таксама больш ясна ўсведамляе, што няправільна, і распазнае нячыстых духаў, бо яны таксама прысутнічаюць у касцёле.
Паколькі ўчора я споведваўся ў айца Фогта, я спытаў у Збаўцы: «Чаму я не згадаў пра прыняцце Камуніі ў руку?»
Збаўца: «Час яшчэ не прыйшоў».
Я: «Ці верыць цяпер святар, што я чую Ваш голас?» Збаўца:
«Так, верыць, мая дачцэ».
Я: «У яго яшчэ ёсць такія сумневы, ці ўжо не так шмат?» Збаўца:
«Працягвай маліцца за яго».
Я: «Гасподзь, але ж ён учора напісаў у парафіяльнай газеце, што любы хрошчаны чалавек можа правесці служэнне Слова, а потым раздаваць Святую Камунію, калі парафіяльнага святара няма».
Збаўца: «Калі б ён ведаў, што гэта Я прысутнічаю ў Найсвяцейшай Ахвяры, ён не напісаў бы пра гэта ў парафіяльнай газеце. У яго сэрцы ўсё яшчэ так шмат блытаніны».
Я: «Але, Госпадзе, ён жа здзяйсняе Эўхарыстыю; напэўна, ён ведае, што Ты сапраўды, сутнасна, у целе і крыві, у целе і душы, у сваёй чалавечнасці і баскасці, прысутнічаеш у Святой Ахвяры — Эўхарыстыі!»
Збаўца: «Вера ў кожнага свая».
Я: «Чаму вера такая розная?»
Збаўца: «Запішы гэта, дачка мая: усё залежыць ад першай і другой запаведзяў — ад недахопу любові да Мяне і да бліжняга».
Я: «Значыць, вера залежыць ад любові, і трэба прасіць пра любоў і жыць ёю. Гэта вялікая ласка ад Бога».
Збаўца: «Каханне цячэ ў чыстыя сэрцы». Я:
«Гасподзі, як мне зразумець "цячэ"?»
Збаўца: «Любоў — гэта крыніца; прыйдзі да крыніцы і асвяжыся». Я: «Якой ёсць вера прафесараў?»
Збаўца: «Гэта, дачушка мая, свецкая вера, якая не прыносіць пладу». Я: «Але, Збаўца, яны ж рыхтуюць будучых святароў, ці не так?»
Збаўца: «Вось чаму ты павінна маліцца за іх».

Я: «Збаўца, ці трэба маліцца аб усім?» Збаўца:
«Так, дачушка мая».
Дзякую Табе, мой Госпадзе і мой Божа, за любоў і ласку, якія Ты мне даў. Я паспяшалася раней прыйсці ў царкву. Святая Імша пачалася а 10-й гадзіне раніцы.
Перад Святой Імшой я малілася Літаніяй да Духа Святога за ўсіх, хто ў той момант быў у касцёле. Айцец Фогт добра адслужыў Святую Імшу. Чытанне Евангелля было з Нагорнай пропаведзі (Евангелле паводле Лукі). Падчас раздачы Святой Камуніі нашаму шаноўнаму айцу дапамагалі два свецкія асобы і
студэнт-тэолаг, г-н Артур Вагнер.
Раней я прымаў ад яго Святую Камунію. Цяпер я падумаў, што Гасподзь сказаў мне, што ў царкве пануе бязладдзе. Як жа тады я мог прыняць Святую Камунію ад спадара Вагнера, у якога яшчэ не асвечаны рукі, як у святара?
Я малілася Збаўцу: «Гасподзь, калі Табе ўгодна, каб я прыняла Святое Прычасце ад дыякана, спадара Вагнера, дык няхай так і будзе. Але толькі калі гэта Твая воля.
Калі не, то не дазволь яму ісці да мяне. Увесь свой давер я ўскладаю на Вашы рукі. Спадар Вагнер раздаваў Святую Камунію побач са мной. Аднак ён не падышоў да мяне, і я выразна адчуў, што па волі Божай ён не павінен быў даваць мне Святую Камунію. Я атрымаў Святую Камунію апошнім, і аддаў яе мне айцец Фогт.
Пасля Прычасця я сказаў Збаўцу, што, калі Ён захоча, я пагавару з спадаром Вагнерам; але я таксама сказаў, што Збаўца павінен даць яму прасвятленне, каб ён зразумеў, што не павінен раздаваць Святое Прычасце.
Я спытала ў Збаўцы, ці варта мне гэта запісаць.
Збаўца сказаў: «Запішы».
Пасля гэтага я малілася яшчэ чвэрць гадзіны.
Калі я выходзіла з касцёла, звонку мяне чакаў хлопчык – Крысціян Фельхаўэр, дарагое дзіця Божае. Пасля сваёй Першай Святой Камуніі ён падышоў да мяне і спытаў, што яму трэба зрабіць, каб і ён мог прыняць Святую Камунію на язык.
Я сказала яму, што ён павінен штодня маліцца адну дзесятку ружанца да Найсвяцейшай Дзевы Марыі з гэтай інтэнцыяй. На наступную нядзелю, праз тыдзень, ён падышоў да мяне вельмі радасны і з вялікай радасцю сказаў: «Юліяна, я прыняў Святую Камунію на язык».
З таго часу ён часта падыходзіў павітаць мяне пасля Святой Імшы, гэтак жа, як і сёння. Я дала яму благаслаўленне святой вадой, якую заўсёды ношу з сабой, і ён спытаў мяне, ці правільна была асвечана вада. Я адказала «Так» і сказала яму, што гэтую ваду асвеціў айцец Гебхард Хайдэр з Рэгенсбурга.
Гасподзь мой і Божа мой, калі нешта не так, то скажыце мне, каб я магла гэта выкрасліць. Я аддала вам усё, і ўсё гэта ад вас.
Збаўца: «Тады ўсё правільна, у тым ліку і тое, што вы напісалі».

<u>17 лютага 1992 г. – Панядзелак</u>
10.00 Пакой урачоў: Я спытала ў Збаўцы наконт дыяканаў, ці дазволена ім раздаваць Святую Камунію.
Збаўца: «Мая дачо, дыякан не можа раздаваць Святую Камунію, бо ён не мае поўнага святарскага пасвячэння».
Я: «Але ж Царква дазваляе».
Збаўца: «Гэта ерэсь. Дыякан — не святар. Толькі святар можа раздаваць Святую Камунію».
Я памалілася перад гэтым, каб Бог сказаў мне, чаму Х. Вагнер не павінен даваць мне Святую Камунію. Я паабяцала Збаўцу, што ўсё, што Ён захоча мне сказаць, я паверу. Няхай Збаўца дасць мне трывалую веру для гэтага і апране маю чалавечнасць у боскасць. Нават калі іншым не зразумела, што дыяканам нельга гэтага рабіць, я запісала гэта менавіта так, як сказаў Збаўца. Амін.
12.15 у капліцы на працы: Сёння я малілася ў капліцы даўжэй, чым звычайна. Я плакала з-за ерасі, якая так пашырана ў Каталіцкай Царкве.

Мяне таксама турбавала жанчына з нашай малітоўнай групы, якая аднойчы даверылася мне, што сказала святару, які прымаў споведзі ў групе, што ў яе ўзнікалі збоі падчас малітвы на ружанцы. Святар адказаў ёй пытаннем, навошта яна ўвогуле моліцца на ружанцы.
Я спытала ў Збаўцы, які гэта быў дух, што мог сказаць такое. Збаўца:
«Гэта быў нячысты дух».
Пасля гэтага я малілася: «Збаўца, абарані маю малітоўную групу ад ерасі і не дазволь ніякаму воўку у авечай шкуры ўвайсці ў яе».
Пазней на працы мы з калегай Веранікай маліліся на ружанцы. Мы можам рабіць гэта толькі тады, калі яшчэ няма пацыентаў.
Я дзякую Богу за гэтую ласку, бо іншыя звычайна ў гэты час ідуць пакурыць.
13:50: Я зрабіла рэнтген вельмі поўнаму пацыенту. Калі ён убачыў крыж, які я нашу на ланцужку на шыі, з рознымі медалямі, што звісалі з яго, ён спытаў, што гэта за прыгожая рэч.
Я адказала яму і паказала: «Гэта крыж з 14 Станцыямі Крыжовага шляху. Праз усе іх трэба прайсці. У рай не трапіць, маючы толькі 13, — толькі з усімі 14».
(На адваротным баку крыжа выяўлены 14 Станцыі Крыжовага шляху.)
Пацыент з цікаўнасцю спытаў, ці зроблены крыж з золата.
Я сказала яму: «Мне не падабаюцца золата і срэбра. У мяне гэтага хопіць і на небе».
Ён адказаў: «Калі будзеш там, дашлі мне што-небудзь з неба».
Я сказаў: «Калі вы прымірыцеся з Богам і належным чынам споведаецеся, тады і вы зможаце атрымаць частку». Ён засмяяўся і пайшоў.

18 лютага 1992 года, аўторак

10.00 Сустрэча дактароў: Як заўсёды, я маліўся. Падчас майго духоўнага адзінства я спытаў у Збаўцы, чаму мяне катавалі да прыкладна 2:30 ночы, хоць мы так шмат маліліся ўчора ўвечары.
Збаўца: «Тых, хто мучыў цябе ўчора ўначы, былі дэманы Люцыфера. Я дазволіў гэта, каб ты ведаў, што ты адбіраеш у яго шмат душ і як цяпер ён зноў павінен змагацца».
Я: «Але сёння ноччу я не мог маліцца».
Збаўца: «Ён спрабаваў звязаць цябе, але не змог, бо Я быў з табой. Яны прыходзяць незлічонай колькасцю. Я дазваляю толькі столькі, колькі ты можаш вынесці».
Я: «Нечысты дух спрабаваў шаптаць мне на вуха і ўвесь час паўтараў, што сёння нядзеля, што мне не трэба маліцца перад Святой Імшой, што я ўжо дастаткова памалілася, і што мне трэба спаць і адпачываць. Я ледзь не праспала».
Мой муж разбудзіў мяне, хоць я звычайна прачынаюся сама. Калі мой муж спытаў, ці не хачу я сёння ісці на працу, я адказала яму: «Але ж сёння нядзеля, дай мне паспаць».
Калі ён потым сказаў: «Хіба ўчора не быў панядзелак?», — усё стала для мяне зразумелым.
Калі я ўчора расказала айцу Дахарту пра тое, што сказаў мне Збаўца наконт дыяканаў — што яны не маюць права раздзяляць Святую Камунію, — айцец Дахарт сказаў мне, што гэта датычыцца толькі мяне.
Я спытала ў Збаўцы, ці праўда гэта.
Збаўца: «Тое, што вы сказалі айцу Дохарту, правільна». Я: «Чаму ён сказаў нешта іншае?»
Збаўца: «Пакінь гэта Мне».
Тады я спытаў у Збаўцы, ці будзе дазволена настаўніку рэлігійнай адукацыі, які цяпер жадае стаць дыяканам і вучыцца на гэта, раздаваць Святое Прычасце пасля заканчэння навучання?
Збаўца: «Толькі святар з пасвячанымі рукамі можа рабіць гэта».
У мяне забалела галава, і я спытала ў Збаўцы, ці гэта былі пакуты адкуплення.
Збаўца: «Так, гэта пакуты адкуплення, мая дачцэ».

Раптам я занепакоілася, што магу нечакана памерці. Збаўца:
«Тады ты прыйдзеш да Мяне».
Я спытала гэта, таму што думала, што мой брат памёр даволі раптоўна ад высокага крывянога ціску. Таму пазней я папрасіла медсясцёр вымераць мой крывяны ціск, але ён быў у норме.
У мяне была такая моцная галаўны боль, што я ахвяравала яе за навяртанне грэшнікаў. У другой палове дня прыйшло мала пацыентаў. Мая калега Вераніка і я чыталі Біблію. Я аддаю перавагу Бібліі ў перакладзе айца Гебхарда Хайдэра. Пасля гэтага я вывучыла на памяць гімн «О, Ісусе, Ты — усё маё жыццё». Мне вельмі падабаецца гэты гімн. Большасць лацінскіх малітваў я вывучала на памяць на працы або падчас ваджэння машыны. Толькі Бог ведае, колькі ружанцаў я ўжо адмаліла ў машыне, у лесе і ў касцёле.
Пасля працы я хацеў пайсці купацца, але замест гэтага вырашыў пайсці ў царкву. Падчас малітвы на ружанцы я зноў адчуў неспакой. Я часта заўважаў, што на мяне асабліва нацэльваюцца, калі я малюся за святароў, студэнтаў-тэолагаў і прафесараў, якія іх вучаць. Таму я асабліва малілася за Фрыдэліна, Андрэаса і падрэктара ў Ландэрсхофен.
Намеснік-рэгент пераканаў студэнтаў-тэолагаў прымаць Камунію ў рукі, гэтак жа, як гэта робяць у Андрэаса.
Я таксама малілася за айца Фогта і айца Дохарта. Ужо некалькі дзён я ўключаю айца Фогта ў свае малітвы, каб ён лепш распазнаваў духаў і лепш мяне разумеў.
У касцёле ў Роце, перад пачаткам супольнага ружанца, я адчуў атакі ад нячыстых духаў. Я таксама адразу зразумеў, адкуль яны ішлі.
Насупраць мяне па дыяганалі сядзеў мужчына сярэдняга росту з густой барадой. Ён увайшоў, сеў і затуліў абедзвюма рукамі твар, каб не бачыць табернакула. Раптам ён з такой энергіяй пахітаў галавой, што было яшчэ горш, быццам у яго была дрыжыка. Гэта звычайна здаралася, калі Айцец Фогт асабліва гаварыў пра славу Божую, напрыклад, падчас чытання Евангелля, калі абвяшчалася Слова Божае.
Пасля гэтага ён пачаў страшэнна смяяцца. Палажнікі смяяліся, і аднаму з іх нават давялося выйсці на вуліцу.
Ён асабліва шалеў падчас Ахвярапрынашэння. Мужчына ўстаў, падышоў бліжэй да святара і алтара і, падняўшы рукі ў кулаках, пагражаў святару і лаяў яго. Я ўжо маліўся за гэтага чалавека падчас Імшы. Бо я ўжо знаёмы з унутранымі нападамі дэманаў.
Калі незнаёмец падняў голас, я камандным тонам сказала яму: «Маўчы».
У той момант ён павярнуўся, прайшоў міма мяне і з злоснай зласцю ўтаропіўся на мяне.
Я проста сказала: «Адыдзі ад мяне». Ён зароў і выбег з касцёла.
Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы, якім быў гэты дэман. Збаўца: «Гэта быў
дэман Луцыфер, і з ім было шмат іншых».
Я сказала Збаўцу, што ён быў са мной той ноччу. Збаўца: «Ён
можа быць дзе заўгодна».
Дзякую Табе, Збаўца, за гэтае выпрабаванне ў Касцёле, бо многія не вераць у існаванне Д'ябла.
У любым выпадку, многія з вернікаў спалохаліся пасля Святой Імшы, і іх ногі дрыжалі.
Нарэшце айцец Фогт упершыню заспяваў трэці слупэк гімна «Марыя,
распасціхні свой плашч».
Я ўжо некалькі разоў сутыкаўся з падобнымі выпадкамі, звязанымі з нячыстым духам, у царкве. Таксама ў іншых цэрквах, такіх як Лурд, Іерусалім, Меджугор'е, Вагхаўзель, у клініцы на маім працоўным месцы, у горадзе Рот у ратушы (прысутнічала восем чалавек з Рота) і ў Рыме на шляху да біскупа ў Ватыкане, а таксама падчас маіх пропаведзяў і г.д.
Для мяне гэта таксама ласка ад Бога; яна робіць вернікаў больш набожнымі і заахвочвае іх больш маліцца і, урэшце, паверыць у тое, што д'ябал і пякельныя пакуты існуюць.

Пасля службы я сустрэў некалькіх вернікаў, якія таксама зразумелі, што гэта быў д'ябал, і маліліся за гэтага чалавека. Адна жанчына гэтага не зразумела і сказала, што гэты чалавек хворы. Яна таксама сказала, што да яе прыходзяць няшчасныя душы. Я здзівілася: калі ў яе няма дару распазнавання духаў, як яна магла ведаць, што гэта сапраўды былі няшчасныя душы? Але я нічога не сказала.
Гэтая жанчына сядзела на тым жа лаве, што і незнаёмец.

19 лютага 1992 г. – серада

10:00, прыёмная ўрача: я спытала ў Збаўцы пра спакусу, што адбылася ўчора.
Збаўца: «Дачушка мая, гэтае спакушэнне было толькі пачаткам. Будзе яшчэ больш. Сатана змагаецца за душы, якія ён страціў».

Я: «Ці павінна я зрабіць што-небудзь для нашай царквы?» Збаўца: «Маліся, маліся, маліся шмат».
Тады я адчула ў сабе цяпло і спакой; гэта было вельмі прыгожае пачуццё.
Увечары я была ў капліцы Святога Роха, спачатку на ружанцы, а потым на Святой Імшы.

20 лютага 1992 г. — чацвер

10.10, пакой урачоў: Я спытала ў Збаўцы пра сумленне.
Збаўца: «Незразумела ў сумленні тое, што Я сам — сумленне». Я: «Хто вы, гэтае "Я"?»
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: Я — твой Гасподзь і Бог». Я: «Чаму нас не вучаць адразу, што Бог — гэта сумленне?» Збаўца: «Гэта свецкі погляд. Незразумелы аспект паходзіць ад Мяне».
Я: «Чаму некаторыя святары не прызнаюць, што ўнутраны голас, які я чую, — ад Цябе?» Збаўца: «Таму што яны не ўмеюць разрозніваць духаў. У іх слабая вера; яны прапаведуюць Біблію, але не жывуць па ёй».
Увечары я наведала Святую Імшу ў Ротэ. Малілася на ружанцы. Калі дайшла чарга прыняць Святую Камунію, манашка прайшла міма мяне і нават не паспрабавала даць мне Святую Камунію, бо ведала, што я не прыму яе ад яе. Потым я вярнулася проста на сваё месца і прыняла Камунію духоўна. Я атрымала так шмат ласкаў, потым пачула голас:
«Ці не хочаш ты ахвяраваць Святую Камунію за сястру?»
Я адказала адразу: «Так». Але дадала: «Я ахвярую яго за сястру, каб яна прасвятлела, каб яна зразумела, што не павінна раздаваць Святую Камунію».
Калі Святая Імша скончылася, пакуль я яшчэ была глыбока паглынутая малітвай, да мяне падышла сястра і спытала: «Ці не было правільна тое, што я зрабіла?»
Яна спытала, бо думала, што я буду чакаць, каб прыняць Святую Камунію ад айца Фогта.
Я сказала ёй: «Не, сястра, гэта няправільна. Вы не павінны раздаваць Святую Камунію, таму што вы ўжо пыталіся мяне пра гэта раней, а Збаўца сказаў: "Скажы ёй, у нас ёсць святары".
Яна горача запярэчыла, кажучы, што і яе таксама пасвяцілі ў сан, і біскупы далі сваю згоду.
Я сказала ёй, што яна павінна слухаць Найвышэйшага Біскупа.
Яна была ўзрушаная і крыху злая, і яна патурбавала мяне ў недарэчны момант. Яна сказала, што я павінна перайсці на іншы бок. (г.зн. на той бок, дзе вялебны раздае Святую Камунію)
Я сказала: «Куды б Бог мяне ні паставіў, там я і застануся». Я памалілася за яе.
Пасля гэтага я пайшла з Гэдвігай і Хільдэ ў капліцу Святога Роха. Хутка павінна была пачацца яшчэ адна Святая Імша. Там я змагла прыняць Збаўцу сакраментальна. Я прынесла Святую Прычасце за нябожчыкаў.

21 лютага 1992 г. – пятніца

10.30 раніцы Пакой для дактароў:

Збаўца: «Ты зрабіла правільна наконт манашкі — насамрэч, ты зрабіла гэта бездакорна».

Я спытала, ці трэба мне мяняць бок у царкве, як сказала манашка. Збаўца: «Табе не трэба гэтага рабіць, бо ты маеш рацыю».

Учора ўвечары, калі я вярнулася дадому, мой муж заступіўся за манашку. Ён быў вельмі абураны і казаў, што я павінна змяніць бок, і гэтак далей.

Я ўзяла святой вады і апырскала ёю яго і наваколле, бо адчула нячыстую сілу. Я расказала пра гэта Збаўцу.

Збаўца: «Гэта быў дэман Юды ў твайго мужа».

Я сказала, што сказала мужу, каб ён пайшоў да споведзі. Але мой муж сказаў, што гэта не грэх.

Збаўца: «Ён не прызнаў грэх, бо зачыніў сваё сэрца». Я: «Што значыць, што ён зачыніў сваё сэрца?»

Збаўца: «Тады Я не магу ўвайсці». Я:

«Гэта значыць, што другі быў унутры».

Збаўца: «Гэтым разам — так».

Удзень я шмат малілася за манашку і айца Фогта.

Пакуль я малілася, я ўвесь час бачыла ў думках фігуру, што стаяла перада мной. Я пазнала гэтага чалавека, бо ён ужо некалькі разоў стаяў перада мной. Я ведаю, што ён раздаваў Святую Камунію, і што я не прыняла ад яго Збаўцу. Летам адзін памочнік на споведзі зусім раптоўна загінуў у аварыі на аўтастрадзе, але я не ведала, ці быў гэта той чалавек, які цяпер увесь час духоўна стаяў перада мной. Гэты чалавек быў настолькі настойлівым, што я прамовіла за яго «Ойча наш», «Будзь прызнана Марыя» і «Слава Айцу». Але я не верыла, што гэтага дастаткова для гэтага чалавека.

Я наведала Маргу Фельхаўэр у Роце і спытала ў яе, ці ёсць у яе фотаздымак царкоўнага хору, бо я ведала, што гэты чалавек, які пастаянна стаяў перада мной у духу, таксама спяваў у царкоўным хоры. Яна паказала мне яго, і я пазнала яго. Калі гэты чалавек загінуў у аварыі тым летам, я была ў пілігрымцы ў Славакіі.

У той вечар у касцёле я малілася на ружанцы за гэтага чалавека, імя якога было Вернер Хайндцман, і ахвяравала за яго Святую Імшу. Я папрасіла яго памаліцца і за мяне, каб я прачнулася ўначы і магла працягнуць малітву за яго душу. Мне стала шкада, што я сказала, быццам ён ужо пачынае мне надакучваць сваёй назойлівасцю. Але ў той момант я яшчэ не ведала, што ён мёртвы.

Каля паўтара гадзіны ночы я прачнулася і памалілася за яго Ружанцам і Літаніяй Дарогай Крыві. Я запаліла за яго асвечаную свечку і дала яму святой вады.

Потым я спытала ў Збаўцы, што мне рабіць, калі свецкія людзі зноў прыйдуць, каб даць мне Святую Камунію.

Збаўца: «Зрабі тое ж самае яшчэ раз».

22 лютага 1992 года — субота

Я прысутнічала на Святой Імшы ў Вагхаўзэле. Айцец Вернер Эгон цэлебраваў Святую Імшу разам з невядомым мне святаром. Калі я прыняла Святую Камунію, айцец Вернер Эгон вагаўся даць мне Цела Хрыста, бо я стаяла на каленях перад ім. Ён таксама не сказаў звычайнае «Цела Хрыста», а застаўся маўчаць. Мой муж падышоў прычашчацца адразу пасля мяне і ўбачыў, як святар пахітаў галавой.

Як жа мудры гэты святар. Дзякуючы яму, сярод вернікаў усталявалася практыка прымаць Святую Камунію стоячы на каленах, але толькі тымі, што сядзяць у першым радоўку.

Так. А што наконт іншых? Хіба ім не варта пакланіцца перад нашым Збаўцам? Гэта няправільна. Усе павінны пакланіцца перад нашым Богам. Калі ён скончыў Імшу, жанчына па імені Аліса пачала спяваць гімн «Благаславі нас, Марыя». Святару гэта таксама не спадабалася, бо ён пахітаў галавой.

Пасля таго, як ён выйшаў з царквы, я разам з прыхаджанамі маліўся Ларэтанскім літаніяй.

Пасля гэтага мы спявалі «Salve Regina». Я падняла гэтыя малітвы за святароў.
Потым я падышоў да алтара і стаў на калені на падлозе. Там я вельмі рупліва маліўся за святароў і вернікаў, якія былі ў царкве. Калі я выходзіў з царквы, да мяне падышоў мужчына (Вальтэр з Хокенхайма) і сказаў: «Вы добра зрабілі».
«Калі ласка, памаліцеся за маю жонку. У яе рак».
Я паабяцаў яму, што памалюся за яе. Я веру, што Бог выслухаў маю малітву — малітву за вернікаў, якія былі ў царкве, — інакш гэты незнаёмы чалавек не падышоў бы да мяне.

16:30: Я малілася на ружанцы разам з вернікамі «Ротэр» у касцёле.
Пасля гэтага я памалілася яшчэ тры ружанцы і ахвяравала іх усе за Айца Фогта. Гэта было для мяне ахвярай, бо я ўвесь час была на каленях.

23 лютага 1992 г. – нядзеля

А 7:30 раніцы я пачала маліцца, прыкладна за гадзіну да таго, як пайшла ў царкву. Я паскардзілася Збаўцу на айца Вернера Эгана.
Збаўца: «Табе не трэба слухаць яго. Слухай Мяне». Я: «Вы хочаце сказаць, што я павінна працягваць стаяць на каленях перад Целам Хрыста?» Збаўца: «Так».
Я: «Ці магу я таксама сысці, калі ён вагаецца даць мне Святое Прычасце, пакуль я стаю на каленях?» Збаўца: «Ты можаш сысці; Я ўсё роўна прыйду да цябе, хоць ты і не прыняла Мяне сакрамэнтальна».
Я: «Што адбываецца, Збаўца, калі я прачынаюся ўначы? Хто мяне будзіць, каб я мог чуваць і маліцца? Гэта Ты, ці гэта няшчасныя душы?»
Збаўца: «Гэта Я. Я хачу, каб ты чувала са Мной». Я: «Так, але потым я малюся за пакутлівых душ». Збаўца: «Гэта прыносіць Мне асаблівую радасць».
Я: «Гасподзь, але ж я змагаюся, пакуль нарэшце не пачну маліцца».
Збаўца: «Ты павінен зразумець, што сам нічога не можаш зрабіць. Для гэтага табе патрэбна Мая ласка, бо Злыдзюку не падабаецца, калі ты молішся».
Я: «Ці так блізка да мяне Злы?» Збаўца: «Так. Дзе Я, там і ён».
Я: «Дарагі Збаўца, я аддаў табе ўсё; я цалкам належу табе. Чаму нячысты дух не дае мне спакою?»
Спасіцель: «Калі б гэта было так, ён меў бы мой розум. Але мой розум — не яго розум». Я: «Але ж ён разумны, ці не так?»
Збаўца: «Разумнасць — гэта не тое самае, што розум».
Я: «Тады ў мяне няма іншага выбару, акрамя як быць напагатове? Так, цяпер я ўспомніла, што сказана ў Бібліі: "Таму будзьце ўвесь час на малітве, каб змаглі ўцячы ад усяго, што мае быць, і стаць перад Сынам Чалавечым".
Я: «Дарагі Збаўца, ці ёсць нешта, што Ты хацеў бы мне сказаць? Сёння я ў шлюбе ўжо 27 гадоў». Збаўца: «Заставайся такой, якой ёсць, працягвай маліцца, дачушка мая».
Я: «Так, мой любы Ісусе, я буду маліцца з любові да Цябе і да людзей, за вечнае жыццё маіх блізкіх і каб збавіць уласнае жыццё».
Пасля гэтага я пачакала крыху, ці не скажа Збаўца яшчэ нешта. Тады я пачула, як Збаўца сказаў: «Ідзі ў супакоі».
Я: «Дзякуй за Вашу вялікую любоў. Я люблю Вас больш за ўсё.
Я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот, а таксама ўдзельнічала ў тамтэйшых набажэнствах і малітве на ружанцы паміж 13:00 і 14:00.

24 лютага 1992 г., панядзелак

10:00 у кабінеце ўрача: я малілася і злучылася з Збаўцам.
Я: «Чаму айцец Вернер Эган вагаўся даць мне Святую Камунію, калі я стаяла на каленях і чаму ён не сказаў «Цела Хрыста», і чаму ён пахітаў галавой?»

Збаўца: «Ты прыняла Мяне, дачушка Мая. Ты паверыла, што Я ёсць у Святой Камуніі. Ён не паверыў».
Я: «Але калі ён не верыць, то ён не можа маліцца на кансэкрацыю».
Збаўца: «Так, Я маю ўладу над ім».
Увечары я спачатку наведала малітву на ружанцы, а потым Святую Імшу ў Рот. А 20-й гадзіне была малітоўная група. Там быў і айцец Дохарт.
Мне не спадабалася размова з айцом Дохартам. Ліба сказала, што д'ябал таксама быў у Вагхаўзеле і што святары выгналі яго з касцёла.
Магчыма, гэта быў той самы чалавек, які некалькі дзён таму быў у касцёле ў Роце. Айцец Дохарт не згодны з тым, што святары павінны больш гаварыць пра д'ябла, каб інфармаваць і папярэджваць вернікаў.
Ён сказаў: «Што б, на вашу думку, сказалі людзі?»
Я сказала: «Наконт існавання Д'ябла пануе занадта вялікая маўклівасць».
Я сказала, што святары павінны больш прапаведаць на гэтую тэму. Колькі людзей сёння апынаюцца ў сецівe і пастках Сатаны, нават не ўсведамляючы гэтага, проста таму, што ўвесь час засяроджваюць увагу на Добрай Навіне і таму, што кажуць:
«Бог — гэта дабро, Бог — гэта міласэрнасць, Бог не карае».
Усё гэта, вядома, праўда, але ў Бога ёсць вечнасць, каб караць.
Мне не спадабалася, калі крыху пазней айцец Дохарт устаў і паглядзеў на мяне шырока расплюшчанымі вачыма, быццам я яго апляўкаў. Я не ўпершыню бачыў гэтыя шырока расплюшчаныя вочы.

25 лютага 1992 года — аўторак

Рана раніцай я маліўся на ружанцы за святароў.
10:30 раніцы, кабінет урача: я спытала ў Збаўцы пра айца Дохарта. Калі я сказала яму, што святары павінны папярэджваць вернікаў, калі д'ябал уваходзіць у царкву і ўсяляе страх у людзей, і што святары робяць памылку, маўчаючы пра гэта, я ўбачыла ў яго вачах той самы позірк. Ён быў агідны.
Збаўца: «Гэта быў нячысты дух, калі ты гаварыла пра праўдзівую дактрыну».
Я: «Ці можа нячысты дух увайсці ў мяне праз святара?»
Збаўца: «Так, можа, калі ты абараняеш праўдзівую дактрыну».
Насамрэч, я павінен быў пайсці да пастара Дахарта ў Брэтэн маліцца. Я заўсёды павінен быў пытацца ў Збаўцы, куды мне ісці.
Я спытаў у Збаўцы пра чацвер, бо не хацеў спадзявацца толькі на сябе (у чацверы ў Брэтэне былі малітоўныя вечары).
Я: «Збаўца, Ты ведаеш, пра што я хачу спытаць Цябе; Ты ведаеш гэта, перш чым я спытаю». Адказ прагучаў адразу, яшчэ да таго, як я паспела спытаць.
Збаўца: «Не хадзі туды, дачушка мая».
Я: «Дзякуй, Гасподзь мой і Бог».
Сёння ўвечары, калі я ішла дадому з Божай Імшы, да мяне загаварыла спадарыня Острынгер. Яе голас дрыжаў, і ён гучаў напалохана.
Яна сказала мне: «Ты не павінна гаварыць на вачах у людзей. Іншыя робяць усё гэта ў таямніцы». Я сказала ёй, што пыталася ў Збаўцы, калі і дзе мне трэба гаварыць, і што Ён дае мне словы, якія я павінна гаварыць».
Пазней Збаўца ў адказ сказаў: «Гавары, дачушка мая; не слухай, што кажуць іншыя. Слухай мяне. Калі іншыя заклікаюць цябе рабіць нешта ў таемнасці, гэта зайздрасць. Я даў табе дар маўлення».
Я: «Гасподзь, ці згодныя Вы, каб я ішла ў Зённакель?» Збаўца:
«Так, ідзі туды».
Я: «Мне яшчэ нешта запісаць? Вы хочаце, каб я запісала?» Збаўца: «Працягвай, як ёсць, мая дачцэ».
Дзякуй табе, мой дарагі Божа.

13:00 у капліцы клінікі:
Я малілася першай. Маё сэрца было цяжкім, настолькі, што я пачала плакаць. Так, ёсць боль, бо людзі крыўдзяць Бога. Пацыенты часта крыўдзяць Бога, некаторыя — не ўсведамляючы гэтага. Бо яны ўжо не пазнаюць грэх. Большасць кажуць, што ў іх няма грахоў.
Сёння да мяне прыйшла пацыентка, якая сказала, што дастаткова споведзіцца толькі раз на год. Аднак яна была вельмі неспакойнай і спрачальнай і сцвярджала, што ў яе няма грахоў.
Яна сказала мне, што ведае жанчыну, якая была вельмі злоснай, але ходзіла ў царкву кожны дзень. Яна сказала, што ўжо параіла гэтай жанчыне не хадзіць ні ў царкву, ні на споведзь.
Я сказала гэтай пацыентцы ў твар: «Праз цябе гаворыць дэман».
Яна больш не магла глядзець мне ў твар.
О, іх тысячы. Гэтым пацыентам вельмі цяжка дапамагчы, бо іх душы звычайна заржавелыя. Я ўключаю пацыентаў у свае малітвы. Некаторыя ўдзячныя і сыходзяць шчаслівымі; іншыя сыходзяць са слязамі на вачах, развітваючыся і просячы мяне маліцца за іх.
Але яшчэ больш мяне б'е па сэрцы, калі святары распаўсюджваюць ці прапаведуюць ерась. Я адчуваю ў сэрцы пранізлівы, пякучы боль, быццам у мяне дэфект сэрца.
Так, найбольш мяне засмучаюць святары. Хіба яны не разумеюць, што нясуць такую вялікую адказнасць за душы?
Плачучы перад Табернакулам, я спытала ў Збаўцы, што б Ён спытаў на маім месцы цяпер?
Збаўца: «Я б спытаў у Збаўцы: "Ці любіш Ты мяне?"»
У той момант я падумала: «Бог — гэта любоў», і сказала: «Але я таксама люблю Цябе». Збаўца: «Ты бачыш, а Я люблю цябе нашмат, нашмат, нашмат больш».
У той момант я ўсміхнулася разам са Збаўцам і перастала плакаць. Я адчула, што пакуты зніклі, нібы нехта іх выцер.
Дзякуй Табе, дарагі Божа, за гэтыя вялікія ласкі, якія імгненна ацалілі маю душу.
Ці змог бы нейрапатолаг ці псіхіятр зрабіць такое?
Найлепшы лекар душы — наш мілы Збаўца:
Колькі пацыентаў маглі б пазбегнуць рэнтгена, калі б яны спачатку пайшлі на споведзь, а толькі потым да доктара? Амаль усе пацыенты не ідуць на споведзь. Але, здаецца, людзі хочуць спачатку трапіць у чысцілішча, а потым у рай. Вельмі многія з іх цалкам адмаўляюцца ад Бога. Яны не праяўляюць пакаяння і абралі сабе свайго гаспадара, Сатану, які мучыць іх дзень і ноч вечна.
Увечары я прысутнічаў на Вялікай імшы і малітве на ружанцы ў Рот.

<u>26 лютага 1992 г. — серада</u>
10:30 раніцы — прыём урача: Калі я аб'ядналася з Збаўцам, мяне ахапіла глыбокая спакойнасць і адчуванне міру, разам з пачуццём цяпла. Я ведаю, што тады Збаўца са мной. Ён адпачывае са мной, а я з ім.
Я: «Дарагі Збаўца, Ты цяпер асвячаеш маю душу. Ты хочаш, каб я маўчала».
Збаўца: «Так, мая дачцэ».
Я: «Як неабходна душы правесці некалькі хвілін у спакоі з Збаўцам. Я гэтага не ведала. Гэта апіум любові. Свецкія справы далёка, далёка. Што ж прапускае мінучая большасць людзей? О, Госпадзе, змілуйся над імі. Аб'яднаная з Збаўцам такім чынам, душа мае ўсё. Гэта так прыгожа. Гэта як Царства Божае. Цяпер я значна лепш разумею, што маю на ўвазе, калі малюся: «Ва ўсякім сэнсе прыйшло Царства Божае»
Так, духоўнае сужэнства — гэта такая каштоўнасць; адчуваеш сябе ўсё бліжэй да Раю. У гэты момант я адчуваю, быццам у мяне больш няма ніякіх праблем, ніякіх клопатаў ці пытанняў. Я веру, што ўсё было ад мяне забрана. Гасподзь мой і Божа мой, дзякую Табе за гэтую ласку.

12:30 у капліцы клінікі:
Спачатку дэман шаптаў мне, што мне не варта ісці ў капліцу, бо я ўсё яшчэ хацеў пайсці на Зёнакель. Я ледзь не паверыў. Але мой калега сказаў мне: «Ты павінен пайсці ў капліцу!» Таму я адразу пайшла.
Я зноў атрымала шмат ласкі і малілася за ўсіх, хто быў у ўніверсітэцкай бальніцы, і я папрасіла Збаўцу паклікаць іх, гэтак жа, як Ён паклікаў мяне, каб яны маглі прыйсці сюды.
Збаўца: «Яны не слухаюць».
Я ўспомніла Біблію, дзе Збаўца кажа: «Мае авечкі слухаюць мой голас».
Я хацела прынесці гэтую Святую Духоўную Камунію за кагосьці і спытала ў Збаўцы: «За каго мне яе прынесці?»
Збаўца: «Прынясі гэта за таго, хто мне цяпер так дарагі».
Потым я маліўся: «Ойча наш», «Вітай, Марыя», «Слава Айцу» і малітву да Найсвяцейшага Сэрца Езуса. А 15-й гадзіне я быў у Баксбергу на Зёнакель. Я пайшоў споведацца.
Я прынесла Святую Камунію за айца Фогта. Няхай Бог дасць яму прасвятленне, каб ён пазнаў Божую волю і больш не даваў Камунію ў руку.

27 лютага 1992 г. — чацвер
12.30 у абедзеннай зале на працы: Як заўсёды, я пакланілася перад табернакулам і памалілася. Маё сэрца было цяжкім, і я зноў заплакала, бо пацыенты так моцна зграшаюць перад Богам. Я яшчэ больш зразумела, якая я малая перад Богам.
Я сказала Збаўцу: «Я недастойная чуць Твой голас, і ўва мне ўсё больш і больш пашаны да Цябе. І ўсё ж я — нішто».
Тады я пачула: «Працягвай заставацца дзіцём».
Я памалілася «Хвала — слава Богу» і некалькі іншых асабістых малітваў.
Сёння, у чацвер, у Брэтэне з айцом Дахартам зноў была малітоўная група. Я зноў спытала ў Збаўцы, ці павінна я туды ісці.
Збаўца: «Не. Не хадзі туды».
Я спытала, ці магу я сказаць айцу Дохарту, калі ён спытае мяне пра гэта. Збаўца: «Я быў бы рады, калі б ты яму гэта сказала».
Пазней я пайшоў прагуляцца каля возера, за капліцай. Я ўсё яшчэ быў на перапынку і ўзяў з сабой кавалак хлеба, каб падкарміць качак, чаек і адзінага лебедзя. Лебедзь падышоў да мяне і захацеў хлеба. Я кінуў хлеб крыху далей на ваду. Лебедзь быў самым разумным. Ён выйшаў з вады, прама да мяне і захацеў увесь кавалак хлеба. Я загаварыў да яго, быццам ён чалавек. «Чаго табе трэба?»
Ён выпрастаў сваю гордую шыю і прамармытаў, раззлаваўшыся; можна было спалохацца яго. Дагэтуль я ніколі не стаяў побач з лебедзя. Я сказаў яму вярнуцца ў ваду. Лебедзь падпарадкаваўся і вярнуўся ў ваду, а я працягваў карміць астатніх, даючы па маленькім кавалачку кожнаму.
Я падумаў, што нават жывёлы слухаюць лепш, чым людзі.
Пасля працы я пайшоў паплаваць. Пасля гэтага я памаліўся на ружанцы і прысутнічаў на Святой Імшы, зноў ахвяруючы яе за Айца Фогта.

28 лютага 1992 г. – пятніца
Я зноў змагла больш маліцца. А 10-й гадзіне раніцы я пайшла ў пакой для хворых. Спачатку я дала беднай душы святой вады, потым аб'ядналася з Збаўцам і малілася.
Я сказала Збаўцу, што паверу ўсё, што Ён мне скажа, калі Ён спачатку забярэ ўсе мае страхі і сумненні, каб ніхто не змог збіць мяне са шляху. Я малілася, каб Ён забраў маю чалавечнасць і апрануў мяне ў Сваю Боскасць. Я заўсёды малілася Збаўцу аб пакоры, каб стаць сціплай і пакорнай.
Тут мала хто гаворыць пра вайну ў Югаславіі, хоць учора ўначы Дуброўнік зноў бамбардзіравалі.

Я спытала ў Збаўцы, ці была змякчана нашымі малітвамі вайна, якая павінна абрынуцца на Германію.
Збаўца: «Надыходзіць вайна». Я:
«З Расіі?»
Збаўца: «Так».
Я: «Яны не вераць».
Спасіцель: «Дачушка, яны павераць, толькі калі будзе ўжо
занадта позна». Я: «Мне сказаць малітоўнай групе?»
Збаўца: «Так, скажы ім маліцца больш».
Я далей спытала, ці магу я таксама сказаць гэта, калі Айцец Дохарт будзе прысутнічаць разам з Збаўцам, пакуль мы будзем трымаць нашую адарацыю?
Збаўца: «Вядома».
Я задумалася, якой будзе рэакцыя, калі я гэта скажу. Збаўца:
«Пакінь гэта мне. Галоўнае, што ты сказала». Я: «Ці варта мне
згадваць гэта яшчэ дзе-небудзь?»
Збаўца: «Ты ўжо сказаў свайму святару».
Я: «Ці трэба нам рыхтавацца да гэтай вайны малітвамі ці чымсьці яшчэ?» Збаўца:
«Вы заўсёды павінны быць гатовыя».
Пасля працы я пайшоў пагуляць у лес і адмаліў чатыры ружанцы за
Айца Вогта. Пасля гэтага я пайшоў у царкву і працягваў маліцца за яго. Я прысвяціў яму Святую Камунію. Толькі Бог ведае, як моцна я малюся за гэтага святара. Сваю ўзнагароду я чакаю толькі ў Раі. Хоць айцец Вогт і пакрыўдзіў мяне, я вельмі яго люблю; я заўсёды хачу бачыць у ім Ісуса. Мая задача не з лёгкіх, але і ў айца Вогта яна не з лёгкіх. Таму тое ж самае датычыцца і нас абодвух: Per crucem ad lucem (праз Крыж да Святла)

29 лютага 1992 г., субота

Я прысутнічаў на ранішняй імшы ў Вагхаўзэле. У момант кансэкрацыі я пачуў рык нечыстага духа. Я ўжо чуў гэты голас у Швейцарыі з айцом Рудольфам. На той момант было каля 1:30 ночы, і я маліўся, бо д'ябал напоўніў мяне вялікім страхам.
Гэты голас не падобны на чалавечы.
Тут, у Вагхаўзеле, сёння Імшу адправіў айцец Эміліян. Перад Імшой я асабліва маліўся за святароў. Цяпер я таксама запісваю, што малілася на вялікіх ружанцах: «Вечны Айцец, я прыношу Табе Цела і Кроў, Душу і Боскасць Твайго наймілейшага Сына, нашага Госпада Ісуса Хрыста, у ахвяру за нашы грахі і грахі Айцоў і Братоў з Вагхаўзэля».
На малых рачках я малілася: «Дзеля ягоных мукі і пакут, памілуй нас і айцоў і братоў з Вагхаўзэля».
Напрыканцы я тройчы малілася: «Святы Божа, святы магутны Божа, святы бясмертны Божа, змілуйся над намі і над айцамі і братамі з Вагхаўзэля».
Потым я маліўся на Разарыі на радасныя таямніцы, чытаў Экзарцызм і іншыя малітвы. Пасля Святой Імшы Алісе папрасіла мяне ўзначаліць малітвы.
Мы маліліся Літаніяй да Найсвяцейшай Панны Марыі.
Пасля гэтага я ўпала на калені на падлогу перад табэрнакулам і малілася за шматлікімі намерамі. Ледзь я выйшла з касцёла, як даведалася, што адна жанчына паскардзілася, што Літанія да Найсвяцейшай Панны Марыі была для яе занадта цяжкай. Але я ведаю, што гэтая малітва была зацверджана Нябёсамі, бо д'яблу не падабаецца Літанія да Найсвяцейшай Панны Марыі; наадварот, ён шалее ад гэтай малітвы — я ўжо перажывала гэта.
Я сутыкалася з гэтым некалькі разоў раней; раз'юшанасць дэмана была асабліва моцнай у Меджугор'і, калі малады студэнт з Вены гучна крыкнуў падчас Літаніі да Найсвяцейшай Панны Марыі: «Стоп, там пажар!» Я, нягледзячы ні на што, працягвала маліцца. У той момант я думала, што д'ябал разрывае маю душу, пакуль я малілася.

Пасля таго, як апоўдні я зрабіла пакупкі і прыбрала кватэру, я вярнулася ў царкву ў Рот а 16:15 і засталася да 18:15. Я пачала маліцца, але давялося спыніцца, бо Вечнае святло зноў не гарэла. Жанчына з дому святара дала мне запалкі, і я запаліла свечку.
Я адмаліла некалькі ружанцаў за айца Фогта. Мне было так цяжка маліцца; мне хацелася плакаць.
Я хацела б пагаварыць з Айцом Фогтам на споведзі, але спадзяюся, што ён таксама гэтага хоча і пагаворыць са мной. Я малілася, каб Бог даў яму ласку зрабіць гэта, бо мне ёсць што расказаць яму пра ўсё, што Збаўца сказаў дагэтуль. Збаўца таксама сказаў мне, што я павінна маліцца за яго.
Калі я вярнулася дадому, нячысты дух, бабёр, мучыў мяне. Ён спрабаваў пераканаць мяне: «Бачыш, гэта бескарысна. Няма сэнсу; перастань маліцца за яго».
Але я не слухала нячыстага духа; замест гэтага я працягвала маліцца.

1 сакавіка 1992 г. – нядзеля
Я малілася каля гадзіны, а потым была з'яднана з Збаўцам на працягу каля 30 хвілін. Я зразумела, што зноў нішто, і што я павінна прасіць у Збаўцы ўсяго, што мне патрэбна. Я горка плакала і прасіла ў Збаўцы дапамогі. Без Яго я нішто, але з Яго я магу дасягнуць шмат чаго. Зараз найбольш цяжка мне падаецца прычасце ў руку, таму што яго не адмяняюць; наадварот, яно працягвае практыкавацца, бо я ведаю, што Збаўца не хоча, каб вернікі прымалі Святое Прычасце ў руку. Я малілася Набажэнствам Божай Міласэрнасці, Чоткамі Божай Міласэрнасці, малітвам святой Тэрэзы Лізьё, святога Францішка Асізскага, «Малітвам у буру» і многім іншым малітвам.
Я яшчэ не ўсведамляла таго, што аднойчы сказаў мне Збаўца: Ён адклікае Сваю ласку праз прыняцце Святой Камуніі ў рукі.
Мне давялося зноў спытаць у Збаўцы пра гэта, бо я хацела лепш зразумець. Збаўца: «Гэта абраза і знак абыякавасці да Мяне».
Я: «А ці даяце вы ім ласку падчас прыняцця Камуніі ў
руку?» Збаўца: «Не. Я яе ад іх утойваю».
Я: «Што значыць "ўтрымліваць"?»
Збаўца: **«Дрэва павінна прыносіць плоды; праз прычасце ў рукі яны не прынясуць плоду».**
Я: «Што найгоршага ў прыняцці Камуніі ў руку?» Збаўца:
«Тое, што ўсе апынуцца ў брудзе».
Я: «Але, Збаўца, хіба гэта не залежыць толькі ад людзей, бо святары ж таксама даюць прычасце на язык?»
Збаўца: «Хто навучыў людзей рабіць гэта?» Я:
«Гасподзь, ці справа гэта сатаны?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта, безумоўна, справа Сатаны. Ён не хоча добрага плоду; ён хоча толькі дрэннага. Увесь дрэнны плён належыць яму».
Я: «Я не разумею — чаму святары ў гэта не вераць?» Збаўца:
«Таму што ў іх больш няма веры».
Я: «Як мы можам пазбавіць Царкву ад гэтай брыдоты?» Збаўца:
«Маліцеся і пасціцеся».
Я: «Пост такі цяжкі».
Збаўца: «Таксама цяжка багатаму ўвайсці ў Царства Нябеснае». Я: «Ці не
маглі б Вы сказаць мне яшчэ нешта пра прыняцце Святой Камуніі ў руку?»
Збаўца: «Маліцеся без перапынку, каб гэта было
адменена». Я: «Так, Гасподзь мой, я так і зраблю».
Я: «Колькі ў мяне цяпер будзе ворагаў?»

Збаўца: «Больш, чым ты можаш сабе ўявіць. Я з табой; табе не трэба баяцца». Я:
«Збаўца, ці правільна я гэта зразумела?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, ты напісала правільна».
У гэты момант я адчуваю спакой, унутраны мір і яснасць розуму; няма ні сумневаў, ні страху. Гэта цудоўнае пачуццё. Так, Збаўца са мной. Дзякуй Табе, мой Госпадзе і мой Божа. Я працягнула пытацца ў Збаўцы:
«Гасподзь, учора Ты нічога не сказаў мне ў царкве, хоць я малілася дзве гадзіны за айца Фогта. Няўжо маіх малітваў было недастаткова?»
Збаўца: «Я пакутаваў разам з табой, бо святар не ўслухаўся ў мой
голас». Я: «Гасподзі, калі я буду галадаць за яго, ці нешта зменіцца?»
Збаўца: «Так, дачушка мая».
Я: «Гасподзь мой і Божа мой, мой добры духоўны айцец, я буду пасціцца за майго святара, айца Фогта».
Мой Ісусе, я люблю Цябе вышэй за ўсё. Дзякую Табе за гэтую размову.
Я крыху раней пайшла на Вялікую імшу і малілася за сваіх ворагаў.
Я ўбачыла маладога студэнта Вагнера; ён дыякан.
Потым я спытала ў Збаўцы:
«Калі неправільна, каб брат Вагнер даваў мне Святую Камунію, то я прашу Цябе, каб святар мог даць мне Святую Камунію».
Я прыняла Святую Камунію ад святара.
Калі я вярнулася дадому, я паставіла смажыць мяса, сама прыгатавала шпецле і нарэзала салату.
А 12-й гадзіне мы маліліся «Анёл». А 12:15 мы
абедалі.
А 12:45 я вярнулася ў царкву. Адбываўся час малітвы перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам. Я засталася ў царкве да 14:45 і малілася.
А 15:30 прыйшла жанчына па імені Барбара. Яна выліла мне душу наконт свайго сына.
Калі яна пайшла, прыйшла Мэрыян і засталася да 17:30.
Мы запісалі ў дзённікі.
А 18:15 я памалілася два дзясяткі ружанца ў касцёле перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам за айца Фогта, бо Вечная Света не была зноў запалена.
На жаль, ён гэтага не заўважыў. Я не вельмі добра сябе адчувала ў эмацыйным плане. Мяне засмуціла тое, што айцец Фогт усталяваў пражэктар проста перад гасподнім сакрамэнтам. Я веру, што жывы Бог прысутнічае ў Найсвяцейшай Ахвяры.
Звычайна не ставяць пражэктара ўсяго за паўметра ад чалавека. Проста манстранцыя ярка асветлена, і здалёк яна прыгожа ззяе і асляпляе. «Ці павінен Збаўца зноў пакутаваць і тут?» — спытала я і адчула, як святло пячэ мне вочы. Часам я не магла глядзець.
Урэшце, я не змагла пакінуць царкву, пакуль не ўбачыла сакрыстыянку і не сказала ёй, што Вечнае святло згасла.
Яна прамармытала пра сябе: «Зноў згасла».
Перад сном я малілася на Журботным ружанцы за памерлых. Мой дзень скончыўся імгненна, так хутка.
Я быў рады, што ў мяне не было тэлевізара, і падзякаваў Богу за сілу і любоў, якія
адчуў у той дзень.

2 сакавіка 1992 года – панядзелак

10:00, кабінет урачоў: я акрапіла пакой святой вадой і, рабіць гэта, благаславіла ўсіх у клініцы Знакам Крыжа. Я аб'ядналася з Збаўцам і сказала: «Ты ведаеш, пра што я хачу Цябе спытаць; Ты ўсё ведаеш, і я запішу і паверу ўсё, што Ты мне скажаш. " Я падумала пра процівасвятло, якое гарэла ўчора і, магчыма, гарыць і сёння перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам.

На працягу трох дзён Маснага тыдня мы заўсёды ладзім малітву перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам. У цішыні я пачула:
«Запішы гэта, дачушка мая; неправільна трымаць лямпу перада мной. Няхай ён паспрабуе трымаць лямпу перад сабой тры хвіліны».
Я: «Гасподзь, я не магу знайсці спакою, ведаючы, што лямпа працягвае гарэць так блізка да Цябе. Бо я сама адчуваю гэтыя пакуты.
Збаўца: «Калі хочаш, пакліч яго».
Я: «Гасподзь, ці не прымроілася мне гэта?» Збаўца:
«Ты цесна звязана са Мной».
Я: «Мне зачытаць вялебнаму Фогту, што я напісала?» Збаўца: «Ты баішся?»
Я: «Не зусім». Збаўца:
«Тады рабі так».
Я: «Так, Збаўца, я патэлефаную яму, бо я веру, што Вы, жывы
Бог у плоці і крыві, целе і душы, чалавечнасці і бачнасці, сапраўдна і сутнасна прысутны ў Святой Камуніі».
12.30 Я зрабіў рэнтген пятнаццацігадоваму хлопцу па імені Маркус.
З ім прыйшла медсястра. Яна сказала мне, што ўсе на аддзяленні спалохаліся, калі яму стала значна горш і яго вочы цалкам застылі.
Я спытаў, калі гэта адбылося, і зразумеў, што гэта было ў той час, калі я маліўся малітву ад выгнання д'ябла за ўсіх у клініцы, дарэчы, некалькі разоў.
Калі я паглядзеў на гэтага хлопца і спытаў, ці не хоча ён крыху святой вады, ён адразу адказаў: «Не, у мяне ёсць яна дома; я даю яе жывёлам».
Потым я наклаў на яго лоб знак крыжа святой вадой, і адразу ж яго вочы зноў затуманіліся.
Перад медсястрой я спытаў у яго, ці можа ён прамовіць малітву «Будзь здароўя». Ён адказаў «Так» і пачаў маліцца, але на трэцім слове ў яго не атрымалася вымавіць, таму я працягнуў маліцца сам.
Я даў яму яшчэ адну малітоўную картку з выявай Крыві Збаўцы і сказаў, што буду маліцца за яго.
А 12:45 у капліцы я малілася за Маркуса і спытала ў Збаўцы, ці ёсць у ім нячысты дух.
Я ведала гэта, але хацела атрымаць пацвярджэнне ад Збаўцы.
Збаўца: «Так, ён мае яго, і ён павінен заставацца з ім».
Я папрасіла Збаўцу вярнуць да мяне пацыента Маркуса.
А 14:10 ён сапраўды прыбыў, гэтым разам з маці. Хлопчык ляжаў у ложку.
Відавочна, ён не мог падняцца. Калі ён мяне ўбачыў, ён адразу папрасіў святой вады, і я даў яму. Потым ён сказаў сваёй маці паглядзець на абраз Маці Божай. Калі яго маці ўбачыла абраз, яна сказала яму: «Табе трэба зноў усё гэта бачыць?»
Яна была поўная гонару і сказала: «Спадзяюся, вы хутка вернецеся дадому».
Калі яго маці крыху адсунулася, я сказаў Маркусу: «Ты ж з акулярамі гуляешся». Ён адразу зразумеў, пра што я, і адказаў: «Так. І ў Берліне, і тут — гэта бясшкодныя рэчы». Я паглядзеў на яго і спытаў: «Прабачце?»
І ён адказаў: «Мая мама таксама».
Цяпер мне стала зразумела, чаму дэман мусіў заставацца ў ім. Я ўціснула ў ягоную руку медаль Маці Божай, і ён узяў яго. Гэтаму хлопцу трэба было правесці экзарцызм, і ён не павінен быў заставацца ў неўралагічным аддзяленні. Я нічога не магу тут зрабіць, бо ні яго маці, ні доктар мне не паверыць. Я малілася за яго.
Увечары ў царкве Рот я малілася на ружанцы за Маркуса, а потым адслужыла за яго Святую Імшу.

А 20:00 – малітоўная група:
Сёння прыйшло шмат мужчын: спадар Дэрыс, спадар Артур Вагнер, студэнт-тэолаг Фрыдэлін, айцец Дохарт і гэтак далей.

Гэта было цудоўна. Мы таксама маліліся за Маркуса, пацыента. Айцец Дохарт і спадар Дэрыс былі крыху неспакойныя. Я атрымала шмат ласкі.

3 сакавіка 1992 г. – аўторак

10.00, пакой для дактароў: Я спытала ў Збаўцы пра спадара Дэрыса.
Збаўца: «Дэрыс не павінен станавіцца дыяканам; ён не абраны на гэта. Гэта пыха прымушае яго хацець стаць дыяканам. Нячысты дух зноў быў з айцом Дохартам».
Я: «Які "Канфітэор" нам маліцца, стары ці новы?» Збаўца:
«Стары, мая дачцэ».
Я: «Збаўца, учора Ты даў нам шмат ласкі, больш, чым звычайна».
Збаўца: «Я быў задаволены малітвамі, якія вы прамовілі».
Я: «Што я магу сказаць малітоўнай групе? Што мы павінны ведаць і што для нас важна?»
Збаўца: «Маліцеся сэрцам». Я: «Як,
Збаўца?»
Збаўца: «Няхай гавораць сэрцы вашыя, а не вусны. Прасіце вялікай
любові». Я: «Значыць, нам трэба часцей звяртацца да Духа Святога?»
Збаўца: «Так, дачушка мая. Калі Святы Дух запаліць вашыя сэрцы любоўю, тады вы зможаце маліцца сэрцамі. Ачысціце свае сэрцы, каб і Святы Дух мог жыць у вас.
«Не трымайце ў сабе грэх больш; ён стварае вялікую рану, і яна гаіцца павольней, чым маленькая. Вялікія раны прыносяць вялікі боль, і тады ўжо не так хочацца маліцца».
«Запішы гэта, дачушка мая: маліцца толькі вуснамі — значыць не дазваляць Святому Духу дзейнічаць у нашых сэрцах. Маліцеся так, каб падчас малітвы ўзнікала любоў».
Я: «Гасподзь мой і Божа мой, дай нам ласку маліцца сэрцам. Збаўца, Ты сказаў, што ў майго мужа яшчэ ёсць нячыстыя духі. Але ж ён учора прыняў Святое Прычасце».
Збаўца: «Твой муж павінен пайсці на споведзь».
Я: «Ён напэўна скажа мне, што ўжо споведваўся». Збаўца:
«Скажы яму, дачушка мая, што ён павінен споведвацца
належным чынам».

З 16:00 да 17:00 мне даручылі ўзначаліць малітвы і малітную малітву перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам у касцёле. Мы з мужам і Фрыдолінам рабілі гэта разам і ўзначальвалі малітвы. Мой муж быў крыху неспакойны, хоць я і малілася за яго.
Айцец Вогт яшчэ не прыбраў кадзільню, хоць я ўжо прасіла яго гэта зрабіць.
А 18:30 адбылася Святая Імша, і я прыняла Святую Камунію за Айца Фогта.

4 сакавіка 1992 года — серада — Попельная серада

Я пасціла на хлебе і вадзе і ўвесь 24-гадзінны перыяд у мяне была галаўны боль. Часам ён быў невыносным. Гэта былі пакуты адкуплення, і я ахвяравала іх за Айца Фогта і за навяртанне грэшнікаў.
Я пасціў за айца Фогта і за Андрэаса (студэнта-тэолага).
Я спытала ў Збаўцы, чаму манашка працягвала раздаваць Святую Камунію ўчора ўвечары, хоць і ведае, што не павінна. Потым я прынесла Святую Камунію ў ахвяру за яе.
Збаўца: «Ты не можаш адорваць ласкамі зацвярдзелае сэрца. Маліся за яе, пасціся за
яе».
У той вечар у царкве. Тры свецкія асобы і айцец Фогт дапамагалі накладаць крыж з попелу. Я папрасіла ў Збаўцы, каб атрымаць крыж з попелу з асвечаных рук. І айцец Фогт падышоў да мяне, хоць звычайна ён быў на другім баку. Прымаючы Святую Камунію, я зноў папрасіла ў Збаўцы, каб атрымаць яе з асвечаных рук, і атрымала Святую Прычасную ад айца Фогта.

Я прычасцілася за айца Фогта.
Я спытала, бо бачыла, што свецкія людзі рабілі сажаю знак крыжа. Сярод свецкіх людзей быў таксама студэнт-тэолаг (паслушнік).
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: попел павінен раздавацца толькі асвечанымі рукамі. Толькі святары, толькі святары. Гэта таксама лічыцца часткай бруду ў Касцёле».

5 сакавіка 1992 г. — чацвер

Рана раніцай я маліўся на ружанцы Божай Міласэрнасці, Літаніі Божай Міласэрнасці і іншым малітвам.
10:00 у кабінеце ўрача:
Збаўца: «Пішы, дачка Мая, Я не мог аказаць ласку, бо свецкія раздавалі попельныя крыжыкі. Я аказваю ласку падчас раздачы попелу праз асвечаныя рукі святара».
Удзень я малілася гадзіну; там не было пацыентаў, і пасля я малілася на ружанцы.
Увечары ў касцёле ў Рот я спачатку малілася на ружанцы разам з вернікамі, а потым прысутнічала на Святой Імшы. Я зноў ахвяравала Святую Камунію за айца Фогта. У касцёле таксама быў святар з Польшчы, айцец Станіслаў.

6 сакавіка 1992 г. – пятніца Сэрца Езуса

А 13-й гадзіне я пайшоў у капліцу. Аднак яна была зачынена. Гэта мяне закранула, але я пайшоў шукаць ключ. Я паклікаў ключніка з бальнічнага будынка, і ён адчыніў капліцу. Пасля духоўнай Камуніі я спытаў у Збаўцы, ці правільна робіць айцец Станіслаў з Польшчы, маючы на ўвазе тое, што ён таксама раздае Святую Камунію ў рукі.
Спачатку ў мяне былі вельмі добрыя адносіны з гэтым святаром, але цяпер ён здаваўся мне зусім чужым. Я далей спытала ў Збаўцы, ці раздаваў і Ён калісьці Камунію ў рукі. Збаўца: «Не, ён робіць гэта дзеля грошай. Тым самым ён здрадзіў мне».
Я: «Магу я гэта запісаць у свой дзённік?»
Збаўца: «Так, запішы; ён з-за гэтага страціў шмат ласкаў». Я: «Хто паўплываў на яго, каб ён раздаваў Камунію ў рукі?»
Збаўца: «Гэта дзейніцтва Люцыфера. Пакуль яны даюць Святую Камунію ў рукі, яны служаць Сатане». Я: «Гасподзь мой, ці магу я сказаць пра гэта айцу Станіславу?»
Збаўца: «Мая дачушка, ён не прыйдзе да цябе». Я: «Ён ведае, што гэта няправільна? Ён адчувае гэта?»
Збаўца: «Дачушка мая, ці ўсведамляеш ты свой грэх, калі яго ўчыняеш?» Я: «Але, Госпадзе, магчыма, ён лічыць, што гэта правільна?»
Збаўца: «Мая дачушка, калі чалавек не прызнае грэх, то ён у дрэнным стане». Я: «Што значыць "быць у дрэнным стане"?»
Збаўца: «Чалавек не ў Божай ласцы».
Я была крыху здзіўленая, і на хвіліну перахапіла дыханне, і я папрасіла Збаўцу паўтарыць гэта; магчыма, я не правільна зразумела.
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: чалавек не ў Божай ласцы».

У той раніцы я папрасіла Збаўцу расказаць мне што-небудзь пра душы ў гарадской бальніцы.
Збаўца: «Ці зможаш ты вынесці тое, што я збіраюся табе сказаць?» Я: «Збаўца, Ты ведаеш мяне лепш, чым я сама сябе ведаю».
У той вечар, у касцёле ў Рот, я больш не бачыла Айца Станіслава.
У канцы Святой Імшы эканома пачала на мяне крычаць, бо я нагадала ёй, што Вечнае святло не было запаленае. Яна злосна закругала па ўсёй царкве:
«Ідзі дадому, гэта не твая справа». Я малілася за гэтую жанчыну.
Мужчына з Рота, Эрых, усё яшчэ размаўляў з ёй на вуліцы.
Я прычасціла Марыян. А 20-й гадзіне я малілася малітву ад выгнання д'ябла і ружанцам да Духа Святога, каб больш ніхто з свецкіх не раздаваў Святое Прычасце, бо у гэты час дапаможнікі прычасця мелі сустрэчу.

Эрых быў са мной і маліўся разам са мной. Я таксама ўключыла ў свае малітвы мужа. Але ён быў вельмі нервовы і ў лютасці, таму Эрых пайшоў дадому. Я лічу, што экзарцызм паўплываў на майго мужа. Увечары ўсё даставала майго мужа. Перад сном я памалілася яшчэ двума ружанцамі.

7 сакавіка 1992 г. – Святое Сэрца Марыі, субота адкуплення

Рана раніцай я была ў касцёле ў Вагхаўзеле з спадарыняй Кордулай.
З 16:15 да 18:15 я малілася за айца Фогта. Вечнае святло не гарэла, калі я ўвайшла ў царкву. Я памалілася, каб хто-небудзь прыйшоў і запаліў яго. Потым я сказала Збаўцу: «Я ахвярую гэта Табе, каб былі збаўлены 100 000 душ, калі, праз
17:00, а ніхто не прыходзіць запаліць Вечнае святло».
Было 17:05, калі прыйшла сакрыстыянка і запаліла Вечную Святло; яна была ў даволі спяшанні. Я дзве гадзіны стаяла на каленях і малілася на чатыры ружанцы і шмат іншых малітваў.

8 сакавіка 1992 г. – нядзеля

А 5:45 раніцы я ўстала і малілася каля гадзіны: спачатку да Духа Святога, потым стары «Канфітэор», эгзальцызм, малітву да Архангела Міхаіла і майго Анёла-ахоўніка, ахвяраванне Найсвяцейшай Панне, малітву да Святога Сэрца і Радасныя таямніцы ружанца;
потым я духоўна прыняла Святое Прычасце.
Я зноў расплакалася ўсім сэрцам, бо на мяне сыпалася так шмат выпрабаванняў. Самае горшае — тое, што здараецца з маім мужам. Я б так хацела ўсё кінуць і менш маліцца.
Я папрасіла ў Збаўцы дапамогі і выліла яму сваю душу. Я таксама малілася Маці Божай, кажучы ёй, што ўсё гэта для мяне занадта цяжка. Я сказала: «Мяне мучаць з усіх бакоў, і на дадатак я расчараваная сваім святаром».
Раптам я перастала плакаць. Пасля гэтага я адчула ў сабе глыбокі спакой і ціхамірнасць. Я папрасіла Збаўцу знака, які ўбачылі б святар і ўсе ў царкве.
Я сказала Збаўцу, што я грэшніца і невар'ява атрымаць гэтую знака, і дадала: «Гасподзь, няхай будзе воля Твая».
Збаўца: «Так, ты атрымаеш знак, які ўбачыць кожны».
Я: «Я ўсё ж хацела б ведаць, ці ўбачыць гэта таксама святар».
Збаўца: «Так».
Я: «Гэта будзе добры знак, каб людзі навярнуліся, ці вы нас напалохаеце?»
Збаўца: «Бог нікога не палохае».
Я: «Калі з'явіцца гэтая прыкмета, да Вялікадня ці пасля?» Збаўца:
«Да Вялікадня».
Я: «Ці зменіцца святар з-за гэтага знака?» Збаўца: «Не,
ён не зменіцца з-за гэтага».
Я: «Чаму, Збаўца? Я ўжо зусім з глузду з'ехала. Я думала, што ён калі-небудзь зменіцца?»
Збаўца: «Такім быў твой розум».
Я: «Але чаму, Збаўца?» Збаўца:
«Усё яшчэ так шмат пыхі».
Я: «Гасподзь, маюся, дай мне іншага святара, якому я магу даверыць свой дзённік».
Збаўца: «Пакінь гэта мне».
Я: «Гасподзь мой і Божа мой, ці не супраць табе, калі я звяртаюся да цябе так: напрыклад, Гасподзь мой, Збаўца мой, любы Ісусе, маё вялікае каханне, мой святы, магутны і вечны Божа, Кароль каралёў, мой Князь Супакою, усемагутны і міласэрны Божа, і гэтак далей. Ці не супраць табе гэта?» Збаўца: «Гавары тое, што ідзе ад сэрца»."
Я падзякавала за гэтую размову і прысвяціла Святую Камунію ўсім людзям па ўсім свеце і за бедныя душы ў чысцы, гэтак жа, як я штодня ахвярую малітвы аб адпушчэнні грахоў за бедныя душы.

Было каля 8:30 раніцы. Мой муж устаў і паехаў у Вагхаўзэль на споведзь. Мая малітва была выслухана, бо падчас малітвы на ружанцы я прасіла Бога даць яму ласку для добрай споведзі. З 9:45 да 11:10 раніцы я была ў касцёле ў Роце. Перад Святой Імшой я малілася Літаніяй да Божага Міласэрнасці за ўсіх прысутных у касцёле. Я зноў ахвяравала Святую Камунію за бедныя душы ў чысцы.
Калі я вярнулася дадому, мой муж быў пераўтвораны. Ён быў нібы новы чалавек і далучыўся да мяне ў малітвах. Увесь дзень панаваў супакой; ён быў добры і лагодны. Дзякуй Табе, Божа, за гэтую ласку.
А 2:30 ночы мяне абудзілі і далі ласку маліцца.
Я памалілася на Сем апошніх слоў, за кожным з іх малілася «Ойча наш», «Вітай, Марыя» і «Слава Айцу», а потым на Чоткі Божай Міласэрнасці. Потым я паліла святой вадой бедныя душы і цудоўна зноў заснула.

9 сакавіка 1992 г. – панядзелак

10.00, кабінет урачоў:
Я спытала ў Збаўцы пра людзей у клініцы, пра тых, хто там працуе.
У пятніцу Збаўца спытаў у мяне, ці вытрымаю я тое, што ён збіраецца мне сказаць, таму я адказала яму, што, калі ён хоча мне нешта сказаць, то хаця б сказаў нешта найласкавейшае.
Збаўца: «Усе яны павінны пакаяцца. Амаль усе яны на шырокім
шляху». Я: «Што мне для іх рабіць, Збаўца?»
Збаўца: «Маліся за іх».
Я: «Але мае малітвы не могуць выратаваць многіх».
Збаўца: «Так, могуць, бо са Мной вы можаце
выратаваць многіх».
Да нас у аддзяленне рэнтгена прыйшоў доктар, госць з Турцыі, мусульманін, які хацеў даведацца пра рэнтген і здымкі.
Я распавёў яму пра каталіцкую веру больш, чым пра рэнтген. У прыватнасці, я распавёў яму, наколькі важны Святы Дух.
Я спытала ў Збаўцы, ці правільна гэта, бо доктар жа ўсё ж мусульманін.
Збаўца: «Усім ім патрэбная адна і тая ж вера».
Я: «Скажыце, якім мне трэба быць?» Збаўца:
«Заставайся такім, які ты ёсць».
13:00 у капліцы клінікі.
Я сказала Збаўцу, што ў нядзелю ў царкве так шмат людзей, а ў буднія дні — толькі некалькі. Я спытала: «Хіба святар не мог бы раздаваць Святую Камунію сам? Ці патрэбны яму свецкія?»
Я падумала, што іншым трэба цярпліва чакаць, а калі яны не могуць чакаць, то трэба маліцца за маладых семінарыстаў, каб у нас было больш святароў.
Збаўца: «Большасць тых, хто прымае Святую Камунію толькі па нядзелях, робяць
гэта нягодна». Я: «Вы павінны сказаць пра гэта святару. Хіба святар гэтага не
бачыць?»
Спасіцель: «Калі б ён не раздаваў Святую Камунію ў рукі, ён бы гэта ўбачыў». Я:
«Магу я запісаць гэта ў свой дзённік?»
Спасіцель: «Так, дачушка, запішы».
Я: «Многія кажуць, што грашаць ротам больш, чым рукамі».
Збаўца: «Я не пагаджуся з гэтым. Але менавіта іх абыякавасць прыводзіць да таго, што яны больш не робяць розніцы паміж Тройчычным Богам у Святой Ахвяры і звычайным хлебам. Святары павінны прапаведаць ім пра гэтую розніцу, але паколькі яны практыкуюць прычасце ў рукі, яны больш не могуць пра гэта прапаведаць».
Я: «Кажуць, што прыняць яго ў рукі гэтак жа пачціва».
Збаўца: «Запішы гэта, дачка мая: нягодна атрымліваць Святую Камунію ў рукі, і калі нехта атрымлівае яе нягодна, гэта таксама непаважліва».
Я: «Ці з-за прыняцця прычасця ў рукі адбываецца шмат святатацтваў?»
Збаўца: «Больш, чым вы можаце сабе ўявіць».

У той вечар у горадзе Рот, у царкве, пакуль святар чытаў Евангелле, жанчына прабегла проста праз царкву, пакуль не апынулася непасрэдна перад вялебным.
Яна так гучна стукала абцасамі і крочыла так мэтанакіравана, што ўсе прыхаджане звярнулі на яе ўвагу. Відавочна, у касцёле быў нехта, чый аўтамабіль перакрываў ёй выезд. Але яе ўзрушанасць падалася мне дзіўнай.
Яна махнула сакрыстану, які падышоў да яе, а потым перапыніў святара, каб расказаць яму ўсё. Калі святар спытаў, каму належыць машына, ніхто не выказаўся.
Пасля прычасця я спытаў у Свяціцеля пра айца Янаса, бо Ралан па тэлефоне сказаў мне, што біскуп Платон быў навернуты айцом Янасам і цяпер прызнае яго кнігі.
Збаўца: «Кнігі айца Яна некарэктныя».
Потым я спытаў пра гамілію, якая павінна была адбыцца 13 сакавіка 1992 года, у якой павінна было разглядацца
Гарабондаль. Я сказаў Збаўцу: «Я веру ў з'яўленні ў Гарабондалі, але мяне турбуе гэтая прэм'ера фільма, наступная дыскусія і ўся агалоска вакол гэтага. Хіба не д'ябал тут працуе, імкнучыся знішчыць тое, што добрае?»
Збаўца: «Вы ўгадалі».
Малітоўная група а 20-й гадзіне. Там было шмат людзей.

10 сакавіка 1992 г. — аўторак
Я спытаў у Збаўцы пра жанчыну, якая прыйшла ў касцёл учора.
Збаўца: «Гэта быў нячысты дух. Я дазволіў гэтаму адбыцца. Будзе яшчэ падобнага. Я быў у касцёле ў Рот і ахвяраваў Святую Камунію за айца Фогта».

11 сакавіка 1992 года — серада
10.10, у прыёмнай дактара:
Я зноў спытаў у Збаўцы пра знак. Збаўца: «Ты атрымаеш знак у царкве». Я: «Які ён будзе?»
Збаўца: «Пакінь гэта Мне».
Я: «Ці магу я адрозніць, што паходзіць ад Цябе, а што — ад мяне?» Збаўца: «Так, можаш».
Збаўца даў мне шмат ласкі. Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа. Я: «Скажы мне што-небудзь; я таксама хачу нешта пачуць ад Цябе».
Збаўца: «Я люблю цябе, мая дачцэ». Я: «Так прыемна гэта чуць».

16:30: Я была ў Зённакелі ў Баксбергу на пропаведзі. Паколькі я прыйшла позна, я не змагла прысутнічаць там на Святой Імшы.
А 19-й гадзіне я наведала Святую Імшу ў Мінголсхайме ў капліцы Святога Роха.
Зноў я адзінока стаяла на каленах ля парапетнай перагародкі. Новы святар даў мне Святую Камунію толькі ў самым канцы. Пакуль я чакала, я адмаліла некалькі «Вітай Марыі» за гэтага святара.
Я малілася за Марыён, каб яна атрымала Святую Камунію.
А 20:30 прыехала Мэрыян, і мы запісалі ў дзённікі.

12 сакавіка 1992 г. — чацвер
Гэта быў ужо другі дзень, як я працавала адна ў клініцы. Прыйшло шмат пацыентаў. Тым не менш, я змагла шмат памаліцца.
12.30 у капліцы клінікі:
Я хацела даведацца, ці правільна было тое, што я ўчора адзінока стаяла на каленях ля парапетнай агароджы ў капліцы Святога Роха. Многія людзі, якіх я ведала, стаялі, прымаючы Святую Камунію, або стаялі на каленях на прыступках проста перад святаром, хоць парапетная агароджа і была.
«Магчыма, я памылілася», — падумала я. Збаўца:
«Працягвай станавіцца на калені, як і раней».

Я: «Чаму іншыя не становяцца на калені ля парапетнай агароджы?» Збаўца:
«Хлуслівая пакора, страх перад людзьмі, страх перад святаром».
Я падумала пра некаторых людзей з малітоўнай групы і спытала ў Збаўцы, ці варта мне сказаць ім пра гэта.
Збаўца: «Так, але з любоўю».
Мне гэта падаецца крыху дзіўным. Калі ты хочаш зрабіць нешта добрае для Збаўцы, у выніку застаешся стаяць там адзін. Бо мы ўсе абавязаны праслаўляць Бога.
Па дарозе дадому я, як звычайна, маліўся на ружанцы.
А 16-й гадзіне я паехаў у Мінгольсхайм, каб каля паўтары гадзіны паплаваць у басейне з марской вадой.
Увечары я пайшла ў касцёл у Роце і там таксама далучылася да малітвы на ружанцы. Калі дайшла чарга прыняць Камунію, манашка прайшла міма мяне.
Я ўстала і вярнулася на сваё месца, не прыняўшы Святой Камуніі.
Па дарозе ад парадэльнага парапета да свайго месца я думала, што д'яблы разарвуць мяне на кавалкі. Але Збаўца прыйшоў да мяне ў духу, і я атрымала шмат ласкаў, асаблівую ласку. Я прысвяціла Камунію людзям з клінікі, дзе працую.
Адразу пасля гэтага я паехала ў Мінгольсхайм у капліцу Святога Роха.
А 19:30 там адбывалася яшчэ адна Святая Імша, і там я таксама прыняла сакрамэнтальную Святую Камунію, якую я ахвяравала за святароў і членаў рэлігійных ордэнаў, якія ўсё яшчэ знаходзіліся ў чысцы, за манашку, якая раздавала Камунію, і за ўсе іншыя душы ў чысцы.

13 сакавіка 1992 г. – пятніца

Сёння раніцай я маліўся каля гадзіны, чытаючы Экзарцызм прынамсі дзесяць разоў за ўсю бальніцу, за сваю сям'ю і за айца Дохарта і айца Фогта.
У мяне было шмат спраў, але я ўсё ж знайшоў час для Збаўцы. У аддзяленні рэнтгена нам не хапае двух супрацоўнікаў: адзін хварэе, а другі далучыцца да нас толькі ў маі. Я папрасіў Збаўцу даць мне ласку, каб выканаць працу за трох.
Ён адоліў мяне гэтай ласкай, і сілай Божай я змагла добра працаваць.
А 10:10 раніцы я зайшла ў кабінет урачоў. Там я прычасцілася духоўна — другі раз сёння. Я спытала ў Збаўцы, што адбылося ўчора, калі манашка прайшла міма мяне са Збаўцам, а я ўстала і вярнулася на сваё месца, не прыняўшы Яго; я адчула ў сабе моцныя атакі.
Збаўца: «Дачушка мая, іх было вельмі шмат».
Я: «Ці верылі яны, што Ты не прыйдзеш да мяне, калі я не прымаю Цябе сакраментальна?»
Збаўца: «Так, яны заўсёды так думаюць».
Я: «У мяне было адчуванне, што ў той момант яны хацелі мяне разарваць.
Магчыма, гэта мне толькі здалося?»
Збаўца: «Дачушка мая, калі б яны маглі, яны б разарвалі цябе на кавалкі».
Я: «Гасподзь мой, калі Вы тады прыйшлі да мяне духоўна, і я аб'ядналася з Вамі, я атрымала больш ласкі, чым калі б прыняла Святую Камунію сакраментальна. Чаму так адбылося?» Збаўца: «Таму што Я жадаю быць дадзеным верным праз асвечаныя рукі святара.
Я: «Як мне паводзіць сябе з святаром?»
Збаўца: «Ты заўсёды павінна слухаць святара, але калі ён закранае Маю годнасць, то не слухайся». Я хацела даведацца, ці правільна я зрабіла, што ўцякла ад сястры, не прыняўшы Святой Камуніі; я думала, што, магчыма, Збаўца не ўхваляе гэтага.
Збаўца: «Не, дачушка мая, наадварот, ты зрабіла правільна».
Я: «Але, мой Госпадзе і Божа, а што, калі святар скажа, што я не павінна гэтага рабіць?» Збаўца: «Тады рабі, як ён скажа; гэта на яго адказнасці».
Я: «Калі я магу паразмаўляць з айцом Фогтам? Я хачу ведаць ад Цябе. Гасподзь, няхай будзе Твая воля».
Збаўца: «Так, дачушка мая, пагавары з ім».
Я: «Калі?»
Збаўца: «Як мага хутчэй.

Я: «Ці абражаю я гонар Бога, калі сыходжу, ці тыя, хто застаецца і прымае Святую Камунію з рук свецкага чалавека?»
Збаўца: «Дачушка мая, слухай уважліва. Усе, хто прымае Камунію ў руку, і свецкія, якія раздаюць Святую Камунію, — усе яны парушаюць гонар Божы.
Я: «Дарагі Збаўца, я хацела спытаць у Цябе яшчэ адно: ці трэба мне чытаць усё айцу Фогту, ці толькі ў пэўныя дні?»
Збаўца: «Усё, мая дачцэ, усё».
Я: «Гасподзі, ці будзеш Ты са мной, калі я пайду да яго?»
Збаўца: «Так, Я буду з табой».
Я: «Гасподзь мой і Божа мой, я адчуваю ў сваім сэрцы так шмат любові і цяпла, так шмат ласкі. Гэта пацвярджэнне таго, што я павінна пайсці да айца Фогта? Ці ўсцешана Ты, што я іду да яго?»
Збаўца: «Мяне асабліва цешыць гэта».
Я: «Я ўжо так доўга пасцілалася, так шмат малілася і так часта прыносіла Святую Камунію за яго. Няўжо ён цяпер крыху зменіцца, калі я з ім пагавару?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, ён ужо змяняецца, але ён даведаецца, чаго я хачу ад яго». Увечары я была ў касцёле ў Ротэ; я прынесла Святую Камунію за памерлых.

14 сакавіка 1992 г. – субота
Рана раніцай я наведала Святую Імшу ў Вагхаўзеле. Айцец Аланус цэлебраваў Імшу. Пасля Імшы я малілася ў касцёле Літаніяй да Маці Божай Ларэтанскай. Пасля гэтага я пайшла з Марыян пісаць у свой дзённік.
З 16:30 я малілася за айца Фогта. А 16:45 я пайшла да яго на споведзь. Я была вельмі расчараваная і нават плакала. Потым я працягвала маліцца за айца Фогта.

15 сакавіка 1992 г. – Нядзеля
А 3:45 ночы я пачала маліцца за ўсіх людзей. Я таксама ўключыла ў свае малітвы айца Фогта. Я сказала Збаўцу: «Усе душы належаць Табе; усе павінны быць збаўлены».
Я малілася каля паўтары гадзіны, потым аддала сябе Яму. Я плакала. Пасля ўчарашняй споведзі ў айца Фогта мне было вельмі цяжка.
Тады я зноў пачала сумнявацца, ці размаўляў са мной Збаўца. Бо калі б я зрабіла тое, што сказаў мне айцец Вогт, мне зусім не давялося б хадзіць у царкву.
Я папрасіла ў Збаўцы адказу.
Я сказала: «Гасподзь мой і Бог мой, мой Ісусе, мой духоўны праваднік, мой Тройчы Божа, ці Ты гаворыш са мной?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, Я — твой Гасподзь і Бог, твой Ісус, твой духоўны праваднік».
Я: «Як мне пайсці да айца Фогта пасля споведзі і прачытаць яму з дзённіка?»
Збаўца: «Пачакай яшчэ крыху».
Тады я зноў спытала пра знак.
Збаўца: «У царкве з'явіцца знак. Верыце ў Мяне». Я: «Ці павернуцца душы ў выніку?»
Збаўца: «Так».
Я: «Калі?»
Збаўца: «Гэта будзе перад Вялікаднем».
Я: «Я адчуваю пякучы боль у сэрцы. Што гэта?» Збаўца: «Гэта мая рана. Я пакутую ў табе».
Я: «Ты гаварыў са мной праз святара?» Збаўца: «Не, ён не ўпускае Мяне ў сваё сэрца».
Я спытала, ці правільна я паступіла ў споведзі з айцом Фогтам.
Збаўца: «Ты паступіла правільна ў споведзі. Дачушка мая, заставайся вернай мне». Я: «Так, Гасподзь, я так і зраблю, бо я люблю Цябе».

Каля 6-й гадзіны раніцы я вярнулася ў ложак і спала яшчэ 2 з паловай гадзіны. З 10:15 на 11:15 я малілася за царкву ў Рот, асабліва за айца Фогта, алтарных служак, свецкіх, царкоўны хор і за ўсіх, хто ў царкве нягодна прымае Святую Камунію. Удзень я наведала набажэнствы.

Увечары я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Святар прамовіў вельмі прыгожую гамілію, і я адчула вельмі прыгожае з'яднанне са Збаўцам.
Я ўжо тры дні хварэла на грып, і я дзякавала Богу, што змагла пайсці ў царкву.

16 сакавіка 1992 г. — Панядзелак

Мяне мучыў моцны прастуд. Я амаль не спаў усю ноч і адчуваў моцны галаўны боль, боль у горле і ў грудзях.
Мой кашаль было амаль немагчыма спыніць, і гэта таксама было вельмі балюча. Мая грудная позваночніца таксама моцна балела.
Я застаўся дома, а а 11:30 у мяне была прызначана сустрэча з доктарам.
Калі я прачнулася сёння раніцай, я малілася гадзіну з паловай. Потым я злучылася са Збаўцам.
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая. Жыццё тваё ў Маіх руках. Ты цалкам у Мяне і са Мной».
Я: «Але я яшчэ нічога з гэтага не разумею. Мне жудасна сумуецца па Нябёсах». Збаўца: «Таму што ты цалкам Мая».
Я: «Вы сказалі, што жыццё маё на зямлі кароткае. Што гэта значыць?» Збаўца: «Я ўжо забіраю цябе да Сябе. Але час належыць Мне».
Я: «Ці выканала я ўжо сваю задачу на зямлі?»
Збаўца: «О, дачушка мая, яшчэ так шмат трэба зрабіць».
Збаўца: «Не насі сабой свае праблемы. Пакладзі іх у Мае рукі. Ты цалкам Мая». Я: «Гасподзь мой, я такая слабая. Я кладу сваю слабасць у Твае рукі».
Я: «Ісусе, так цудоўна быць з Табою. Не хочацца разлучацца з Табою». Збаўца: «Ніхто больш не можа нас раз'яднаць, дачка мая».
Я: «Спадзяюся, так будзе заўсёды. Я люблю Цябе, мой Госпадзе і Божа, усім сэрцам і ўсёй душой. Мы ўжо маем Царства Божае тут, на зямлі.
Я веру, што калі ў кагосьці ёсць Ты, у таго ёсць усё. Ідэальнае задавальненне знаходзіцца толькі з Табою, мой Госпадзе і Божа."
Я спытаў пра вялебнага Фогта, бо быў так расчараваны пасля сваёй апошняй споведзі.
Збаўца спачатку сказаў, што вялебны Фогт — баязлівец. Я не хацеў гэта запісваць. Але Збаўца паўтарыў гэта другі раз.
Я: «Скажыце мне нешта іншае, а не "баязлівец"».
Збаўца: «У яго будзе мала часу зрабіць тое, што я яму даручыў». Я: «Я зусім нічога ў гэтым не разумею».
Збаўца: «Але ён зразумее».
Я: «Ці буду я мець яшчэ адзін шанец пагаварыць з ім?» Збаўца: «Так, будзеш».
Я: «Але ён не паверыць таму, што я яму скажу; ён нейтральны».
Збаўца: «Нейтральнасці не існуе. Альбо ён верыць, альбо не». Я: «Гасподзь мой і Божа мой, я аддаю гэтую праблему ў Твае рукі».

Увечары ў царкве ў Рот я малілася на ружанцы за айца Фогта і прынесла за яго Святую Камунію.
20:00 Група малітвы:
Гэта было вельмі прыгожа. Мы маліліся на Дарозе Крыжа, і ўсе атрымалі Святую Камунію духоўна.
Я сказала ў малітоўнай групе, што калі побач няма святара і нешта здарыцца, мы павінны прыняць духоўную Камунію і духоўна аб'яднацца са Збаўцам; і гэта тое, чаму трэба вучыцца і што трэба практыкаваць, па магчымасці некалькі разоў на дзень.
Гэта ўсё больш і больш набліжае нас да Ісуса; мы вучымся любіць Яго ўсё больш і атрымліваем вялікую сілу і ласку для нашага духоўнага жыцця. Мы ўсе атрымалі шмат ласкі.
Айцец Дохарт быў адсутны.

17 сакавіка 1992 г. – аўторак

Учора я атрымала ласку, а сёння раніцай плакала. Мяне напаў спакуса. Нячысты дух спрабаваў пераканаць мяне, што гэта не голас Збаўцы і што не можа быць праўдай тое, што святар быў баязлівец.

Ён сказаў: «Гэта ж ты сам». Я пачаў плакаць і адразу ж памаліўся. Як хутка ўкрадаецца сумненне.

Я сказала Збаўцу: «Гасподзі, я не буду прасіць у Цябе, пакуль не атрымаю знак, які Ты мне абяцаў. Знак, які ўбачыць святар, па якім людзі навернуцца і які атрымае прасвятленне мой святар. Я не магу быць без святара. Я не хачу памерці ў грахах. Толькі святар, які мае святарскі пасвячэнне, можа адпускаць грахі. Вы далі яму гэтую ўладу. Я люблю Цябе, мой Госпадзе і Божа, але я павінна мець святара, якому я магу даверыць усё, што Ты кажаш мне. Гасподзі, я гатовы пакутаваць нават за гэтага святара, якога Ты таксама называеш баязліўцам. Але, Гасподзі, няхай будзе Твая воля.

Пасля ўсяго, што я сказала, запанавала цішыня і спакой; я не хацела задаваць Збаўцу больш пытанняў. Тады я пачула голас.

Ісус сказаў: «Так, дачушка мая, так і будзе».

Я здзівілася, пачуўшы гэта. Потым я набожна малілася каля гадзіны, як ніколі раней. Я была ў спартыўнай зале каля 40 хвілін з-за вывіхнутых дыскаў,

з-за якіх у мяне зараз боль.

Калі я вярнулася, ля дома нашага суседа былі пажарныя і паліцыя. Гарыла гараж і машына. У гаражы была бутэлька з выбуховай рэчывай; некалькі дамоў у наваколлі маглі б выбухнуць. Я падумаў, што Злы не толькі мучыў мяне сёння раніцай, але і нанёс шкоду нашаму суседу. Добра, што я так шмат маліўся; інакш, магчыма, здарылася б яшчэ горшае.

Удзень я пайшоў у лес і адмаліў яшчэ тры ружанцы. Я прыклаў намаганні, каб маліцца яшчэ больш за айца Фогта. У касцёле я зноў адмаліў ружанец і прысвяціў Святую Камунію айцу Фогту.

Я была ў захапленні, бо другі дзень запар у касцёле Святую Камунію раздавалі не свецкія людзі, хоць і адбывалася імша па задушы і прысутнічала шмат людзей.

Такім чынам, усё цудоўна атрымліваецца, калі Святар сам раздае Святую Камунію. Проста трэба шмат маліцца за яго і за свецкіх, каб яны яе не раздавалі.

18 сакавіка 1992 г. – серада

Рана раніцай я маліўся каля паўтары гадзіны. Падчас майго з'яднання з Госпадам я не чуў голасу, але Збаўца быў са мной; проста Ён не прамаўляў да мяне.

Я адчувала спакой і ціхамірнасць і не была засмучаная тым, што Ён не прамовіў да мяне, бо ведала прычыну.

Удзень я маліўся на ружанцы і прысутнічаў на Святой Імшы ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Сёння я пасціў за Айца Фогта і адправіў Святую Імшу за яго.

19 сакавіка 1992 г. — чацвер

А 3:30 ночы я ўстаў і з любоўю павітаў святога Юзафа. Я маліўся больш за гадзіну, перш чым зноў заснуць. Праз дзве гадзіны я зноў устаў, каб памаліцца. Я маліўся за абата Вогта, адмаўляючы Радасныя таямніцы Ружанца толькі для яго. Потым, замест Ружанца, я 50 разоў адмаліў Малітву да Святога Архангела Міхаіла, дадаючы «Святая Марыя, Маці Касцёла, усе вы анёлы і святыя, маліцеся за нас», пасля чаго я прамовіла «Ойча наш» на вялікіх ружанцах, а таксама «Слава Айцу», «Велічаньне», «Санктус» тры разы і малітву «Зварот да Найсвяцейшай Дзевы Марыі супраць бунтоўных анёлаў». У гэтым «ружанцы-экзарцызме» я ўключыла ўсіх сваіх ворагаў: вялебнага Фогта, святароў у Ваггаўзеле і абацтве Нойбург, у Шпейеры і Фрайбургу, і ўсіх святароў з наваколля. Я таксама ўключыла сваю малітоўную групу, вялебнага Дохарта і свецкіх, якія раздаюць Святую Камунію Таксама былі ўключаны прычасце.

Пасля гэтага я духоўна прыняла Святое Прычасце. Аб'яднаўшыся са Збаўцам, я пачула голас: «Дзякуй табе, дачушка».
Я была крыху здзіўлена, што Бог падзякаваў мне, бо толькі Ён ведае, як я малілася. Тады і я падзякавала за сілу, якую Ён даў мне для малітвы. «Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа, за ласку служыць Табе».
У той вечар у царкве ў Рот да мяне падышоў свецкі чалавек, які раздаваў прычасце. Я пакланілася перад Збаўцам і вярнулася на сваё месца, не прыняўшы Святое Прычасце сакраментальна. Я прыняла Святое Прычасце духоўна, і Збаўца прыйшоў да мяне. Я ахвяравала гэтае духоўнае Прычасце за святога Юзафа.

20 сакавіка 1992 г. – пятніца

Пасля малітвы я злучылася са Збаўцам. Я зноў спытала, ці было правільна не прымаць Святую Камунію з рук свецкага служыцеля.
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта было правільна. Працягвай так, наколькі можаш». Я спытала пра айца Дохарта, бо чула, што ён у іншых месцах абараняў прычасце ў рукі.
Збаўца: «Ён робіць, што хоча».
Я: «Як мне паводзіць сябе з такім святаром, калі ён таксама гаворыць пра прычасце ў рукі і лічыць гэта правільным?»
Збаўца: «Скажы яму тое, што сказала я табе: правільны спосаб — прычасце на язык». Я спытала ў Збаўцы пра Вялікі чацвер. Браты Алоіз сказаў Гэдвізе, што ў той дзень нешта павінна было адбыцца.
Збаўца: «Табе не трэба верыць у такія рэчы».
Я: «Ісусе, ці хочаш Ты мне нешта сказаць?» Збаўца:
«Так. Заўсёды заставайся вернай мне».
Я: «Мой найміласцівейшы Айцец, я хачу быць заўсёды вернай Табе. Для гэтага я прашу ў Цябе ласкі заўсёды заставацца вернай Табе, нават калі крыж, які Ты даеш мне, стане цяжэйшым».
У той вечар, у касцёле ў Рот, я адмаўляў ружаннец і прымаў Святую Камунію за Айца Фогта.

21 сакавіка 1992 г. – субота

Я наведала ранішнюю імшу ў Вагхаўзеле і малілася асабліва за айца Вернера Эгана. Мне не спадабалася, што ён папрасіў нас застацца сядзець падчас Евангелля. Я ўстала на калені і падумала, што цяпер я стаю на каленях за ўсіх, хто сядзіць. У той
у той момант я адчула ўнутраны напад. З глыбіні душы я тады памалілася за айца Вернера Эгана. Гэтым разам ён без ваганняў даў мне Святую Камунію, пакуль я стаяла на каленях на падлозе. Я падзякавала Богу, Божай Маці, Святым Архангелам Міхаілу, Гаўрыілу і Рафаілу і ўсім, хто меў стыгматы, напрыклад, айцу Пія, бо я запрасіла іх усіх быць са мной, пакуль я стаяла на каленях перад Збаўцам.
Удзень, з 16:15 да 18:15, я малілася не толькі за айца Фогта, але і за бруд у касцёле, каб міністрам Эўхарыстыі больш не раздавалі Святую Камунію, каб вернікі больш не прымалі Камунію нягодна стоячы, і каб Бог больш не быў настолькі абражаны Камуніяй у рукі. Я пайшла споведацца да айца Фогта. Я зграшыла, і гэта мяне турбавала. Айцец Фогт адпусціў мне грахі і не сказаў мне ні слова, быццам я споведалася ў чужой краіне. Я выйшла з споведніка і працягвала маліцца, адмаўляючы яшчэ адну ружанцовую малітву. Увечары я яшчэ гадзіну чытала Біблію.

22 сакавіка 1992 г. – Нядзеля

А 7-й гадзіне раніцы я пачала маліцца. Я малілася гадзіну, потым ядналася з Збаўцам. Я плакала па айцу Фогту і дзякавала Богу за адпушчэнне грахоў. Потым я спытала ў Збаўцы, чаму святар не сказаў мне ні слова.

Збаўца: «Маліся за яго, мая дачцэ. У яго цяпер свае праблемы».
Я: «Я думала, што Вы будзеце гаварыць праз яго?»
Збаўца: «Я хацеў бы гаварыць праз яго, але гэта яшчэ немагчыма». Я: «Мне здаецца, што мяне пакінуў святар».
Збаўца: «Я адчуваю тое ж самае».
Я часта думала, ці сапраўды я выбраная, ці гэта ўсяго толькі мая ўява. Я сказала Збаўцу: «Калі хочаце, скажыце мне».
Збаўца: «Добра ўсё абдумай, мая дачка».
Тады я ў першую чаргу ўспомніла словы Ісуса: «Я твой духоўны праваднік, і г.д.»
Збаўца: «Дачка мая, запішы гэта. Ты абраная і прадвызначаная». Я: «Але ж я так доўга грашыла».
Збаўца: «Але ты прыйшла да Мяне». Я: «Ці доўга я была згубленая?»
Збаўца: «Так. Як і многія мільёны людзей цяпер». Я: «Ці можна вярнуць гэтыя мільёны людзей?» Збаўца: «Маліся за іх».
Я падзякавала Збаўцу і Благаслаўлёнай Дзеве Марыі.
Я прыйшла ў царкву крыху раней, яшчэ да пачатку Святой Імшы. Там я малілася Літаніі Духа Святога за ўсіх, хто будзе прысутнічаць на Імшы. Я настойліва малілася, каб ніхто не прыняў Святую Камунію нягодна.
Я веру, што мае малітвы былі пачутыя, бо прычасце прыняла менш людзей, чым калі-небудзь раней. Я веру, што мне больш не патрэбны ніякія знакі ад Збаўцы. Трэба маліцца, каб людзі ішлі да споведзі.
Калі я стаяла на каленах у лаўцы, каб прыняць Святую Камунію, я сказала Збаўцу: «Гасподзі, няхай будзе воля Твая, атрымаю я цяпер Святую Камунію ад святара ці ад свецкага чалавека».
Калі свецкі чалавек наблізіўся да мяне і ўбачыў мяне, ён імгненна развярнуўся і адышоў, быццам спалохаўся. Тады падступіў айцец Фогт і даў мне Святую Камунію.
Апоўдні я пайшоў у царкву на ружанцовую малітву і набажэнствы. Удзень да мяне далучылася Мэрыян, і мы разам вялі дзённік.

<u>23 сакавіка 1992 г. – Панядзелак</u>
Адразу раніцай я пачала маліцца. Прыкладна праз паўтары гадзіны я аб'ядналася з Збаўцам і малілася рупліва.
Потым я спытала ў Збаўцы, ці было гэта знамение для мяне, бо ў нядзелю прычасце прыняла так мала людзей.
Збаўца: «Перад Вялікаднем будзе яшчэ адно знаменне, дачушка мая; павер мне, не сумнявайся». Збаўца: «Пішы, дачушка мая; я хачу, каб ты заўсёды была вернай мне».
Я: «Гасподзь, няхай будзе Твая воля».
Збаўца: «Я буду весці цябе па шляху, які вядзе да Мяне».
Я: «Я баюся, што згублюся».
Збаўца: «Заўсёды трымайся за маю руку».
Я: «Гасподзь, калі я ўжо абраная, што мне рабіць?» Збаўца: «Маліся, каб ерась была вынішчана.
Пішы, дачушка мая: прычасце ў рукі <u>павінна</u> быць адменена». Я: «Гэта складаная задача».
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта тое, што ты павінна зрабіць». Збаўца: «Ідзі з мірам».
Я: «Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа, за гэтую размову. Я зраблю ўсё, што ў маіх сілах».
Мая душа напоўнілася глыбокім супакоем і спакоем. Я веру, што павінна ставіцца да ўсяго значна больш сур'ёзна, чым рабіла дагэтуль.
Перад Святой Імшой я малілася на ружанцы. Усе свае намеры я даверыла гэтай малітве на ружанцы. Я прынесла Святую Імшу ў ахвяру за пакутлівыя душы.

20:00 Група малітвы: прыйшло шмат людзей. Мы маліліся каля дзвюх гадзін, асабліва за святароў, каб яны больш не раздавалі Камунію ў рукі.

24 сакавіка 1992 г. – аўторак

Спачатку я малілася гадзіну, потым прыняла Духоўную Камунію.
Харвацкі прафесар, святар, выступіў з лекцыяй у Шпейеры 21 сакавіка 1992 года. Я ўжо слухала яе запіс на касеты.
Я спытала ў Збаўцы пра святара, прафесара з Харватыі. Я спытала, ці быў гэта голас пустыні.
Збаўца: «Але ж ты туды не хадзіў». Я: «Вы ж мяне таксама не заклікалі».
Збаўца: «Ты заўсёды знойдзеш у святары нешта дрэннае. Шукай у ім і нешта добрае».
Я: «Гасподзь, я люблю святароў, чаму ж яны не любяць мяне?»
Збаўца: «Таму што ты распазнаеш іх благія ўчынкі».
Я: «Гасподзь, але яны не могуць схаваць свае благія ўчынкі ад Цябе».
Збаўца: «Не, яны не могуць, але могуць схаваць іх ад людзей». Я: «Мне здаецца, што сляпыя вядуць сляпых».
Збаўца: «Так, вы здагадаліся».
Я: «Госпадзе, ці ў такім жа цемры мы?» Збаўца:
«Маліся, каб стала святлей».
Я: «Гасподзі, Ты — святло. Калі ласка, прабі ў цемру сваім вечным святлом».
Збаўца: «Амаль усе знаходзяцца ў гэтых цемры. Усе яны хочуць мець двух бацькоў. Яны не могуць вырашыць, каго з двух выбраць».
Збаўца: «Напішы гэта, дачка мая: усе людзі павінны пакаяцца».
Я: «Такім чынам, можна сказаць, як вы сказалі Дон Боска: "Avertere, avertere!" Я спытала пра ключ Пятра, ці мелі ўсе Апосталы ключ ад брамы Нябёсаў».
Збаўца: «Мой дом — не зямны. Тут толькі адзін ключ, і ён у Пятра. Усе павінны слухаць яго».
Я: «Але ў яго так шмат праціўнікаў».
Збаўца: «Але ГЭТА — знак таго, што ён кіруецца Маім Духам».
Звярні ўвагу, дачушка мая: хто б ні супярэчыў прызнаным вучэнням Ісуса Хрыста, той грашыць супраць Духа Святога. Гэта найгоршае з усіх злых.
Такім людзям ужо не дапаможаш».
Я: «Гасподзь, я больш не магу пісаць; мне цяжка запісваць гэта. Дзякую Табе за гэтую ласку, якой Ты мяне надзяліў».
З 13:00 да 14:00 я пайшоў купацца. Як і паўсюль, я чытаў кароткія малітвы, пакуль быў у вадзе.
У думках я сказаў Збаўцу: «Дарагі Божа, я люблю Цябе столькі, колькі ёсць кропель вады ў басейне».
Я атрымала неадкладны адказ ад Збаўцы: «І Я люблю цябе столькі, колькі ёсць кропель вады ў кожным існуючым басейне».
Я ўсміхнулася, калі сказала гэта.
Увечары, у царкве ў Рот. Я малілася на ружанцы і прымала Святую Камунію за майго мужа, у якога сёння аперавалі нагу і які быў у бальніцы.

25 сакавіка 1992 г. — серада

Паколькі я паставіла Збаўцу на першае месца ў сваім жыцці, я павінна першай маліцца. Я малілася каля гадзіны, пасля чаго змагла добра маліцца ўнутры, сэрцам.
Я сказала Збаўцу: «Сёння я нічога не прашу ў Цябе; магчыма, Ты хочаш мне нешта сказаць ці просіш зрабіць што-небудзь».
Гавары, Гасподзь мой і Бог; слуга Твая слухае. Але, Гасподзь, няхай будзе воля Твая.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая; вялебны Фогт павінен пачуць, што ты напісала».

Я: «Калі мне ісці да яго?» Збаўца: «Ідзі
да яго і спытай яго зноў». Я: «Вы
будзеце са мной тады?»
Спасіцель: «Так, дачушка мая, я буду з табой». Я:
«Ці будзеш Ты гаварыць праз яго цяпер?»
Збаўца: «Пакінь гэта мне».
Я: «Калі мне ісці да яго? Перад Вялікаднем ці пасля?» Збаўца:
«Ідзі зараз, у бліжэйшыя некалькі дзён».
Я: «Ён не зробіць тое, што я скажу яму ад тваёй імя».
Збаўца: «Мне хопіць, калі ён проста выслухае».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. У нас так мала часу».
Я не хацела гэта пісаць, бо Збаўца сказаў мне так. Але Збаўца паўтарыў гэта яшчэ двойчы.
Я: «Перадаць пасланне вялебнаму Фогту?» Збаўца:
«Скажы яму, што Я вельмі люблю яго».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я зраблю, як вы сказалі. Дзякуй вам за
гэтую размову».
Падчас майго з'яднання з Збаўцам я адчула асабліва глыбокі спакой і ціхамірнасць. Я нават не магу пачаць апісваць, наколькі вольнай я сябе адчувала і як адчувала любоў Збаўцы. Я таксама атрымала шмат ласкі.
Як важна, падумала я, як чалавек моліцца і аб чым моліцца глыбока ў сэрцы.
Раней я гэтага не разумела. Дзякуй Табе, Божа, за гэтую ласку.
А 15:45 я была з айцом Фогтам. Потым я зайшла ў царкву і адмаліла два ружанцы за айца Фогта.
16:30: Я даведалася ад Маргі Ф., якое сёння было свята: «Благавешчанне Гасподняе».
У мяне і Маргі па скуры прабеглі мурашкі, бо Збаўца сказаў мне з усіх дзён пайсці да айца Вогта, і што айцец Вогт павінен быў выслухаць
тое, што я напісала.
Я вярнулася дадому і малілася за айца Фогта яшчэ каля 30 хвілін.
А 18:00 я раз пазваніла ў дзверы вікарыяту, але ніхто не адчыніў. Потым я пайшла ў царкву і памалілася разам з прыхаджанамі. Пасля малітвы на ружанцы я пайшла да айца Фогта.
Гэтым разам мне адчынілі. Я паказаў вялебнаму Фогту тое, што Збаўца сказаў мне сёння на 25 сакавіка 1992 г.
Айцец Фогт нічога не пракаментаваў. Я папрасіла яго благаслаўлення, сталася на калені і сышла.
А 19-й гадзіне я ўжо быў у касцёле ў Мінгольсхайме. Там я прысутнічаў на Святой Імшы і прысвяціў Святую Камунію Найсвяцейшай Дзеве Марыі.
Усё было вельмі прыгожа; малітваў на лацінскай мове было вельмі шмат. Я быў даволі здзіўлены і падумаў, што біскуп Лефебўр, мусіць, моліцца за гэтага святара, бо ён выступаў супраць Лефебўра. У канцы я падышоў да святара і падзякаваў яму за гэтую цудоўную Імшу. Я ніколі раней не чуў у нашых краях такой амаль цалкам лацінскай Імшы.
Дзякуй Богу.

26 сакавіка 1992 года — чацвер

З 4:00 да 5:00 раніцы я малілася на два ружанцы і шмат іншых малітваў за ўсіх душ.
А 9:30 раніцы я зноў пачала маліцца, але спачатку плакала. Я плакала так горача, што ў мяне пайшлі рыданы. Я падумала пра айца Фогта і пра тое, як халодна ён ставіўся да мяне. Ён нават не паціснуў мне рукі, як звычайна робіць. Ён не можа схаваць тое, што хаваецца пад яго маскай. Я нават сказала яму, што мне не падабаецца да яго прыходзіць, бо я ведаю, што яму не падабаецца мяне прымаць.
Я сказала яму, што раблю гэта, бо так хоча Збаўца.
Калі мой плач узмацняўся, я пачула, як Збаўца сказаў: «Хіба гэта не больш вартае — быць улюбёным Мной, чым усім чалавецтвам?»
У тую ж хвіліну я адразу перастала плакаць.

Я сказала Ісусу: «Так, гэта праўда, бо Твая любоў мацнейшая за любоў усіх людзей разам узятых».
Я: «Гасподзі, Ты забраў мае слёзы. Твой боль быў нашмат большы за мой». Збаўца: «Так, гэта праўда, мая дачцэ».
Я: «Я падумала, што нешта зрабіла няправільна з ксяндзом, бо пасля яго я адчула сябе такой пустой унутры».
Збаўца: «Ты зрабіла правільна ў адносінах з святаром; астатняе прыйдзе само сабой. Пакінь гэта Мне. Вер у Мяне».
Я: «А тое, што сказала мне ўчора Марга, — што пра мяне кажуць дрэнныя рэчы». Збаўца: «Табе нельга браць блізка да сэрца чужыя словы».
Я: «Калі я малілася сёння ўначы з 4-й на 5-ю, я не магла заснуць. Што гэта было за неспакой, які мучыў мяне?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты адняла ў д'ябла шмат душ. Я дазволіў тыя маленькія спакусы, каб ты зразумела, наколькі важна маліцца ўначы». Гэтае з'яднанне са Збаўцам было цудоўным. Я адчула ў сабе глыбокі супакой, спакой і цяпло. Магло здацца, што я належу толькі Ісусу, але гэта не так.
Ісус любіць усе душы; інакш Ён не быў бы Богам любові. Мая параненая душа была ацалела на некалькі хвілін. Гэта сапраўды звышнатуральна. Зямны доктар не можа гэтага зрабіць; толькі Нябесны, наш Збаўца, можа.
Я заўсёды буду верыць — нават калі ўсе мяне падвядуць і пакінуць — што любоў Збаўцы мацнейшая за любоў усіх святароў і людзей разам узятых. Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа, што не пакінуў Ты свайго слугу.
Я спытаў у Збаўцы, ці правільна я гэта напісаў.
Збаўца: «Ты б гэтага не напісаў, калі б гэта не было табе натхнёна».
Я: «Гасподзь, калі ласка, вазьмі ў мяне маю імпульсіўную натуру, каб я магла быць спакайнейшай і працягваць быць Тваёй слугай».
Збаўца: «Гэта цяпер падабаецца мне ў табе, мая дачцэ».
Я: «Гасподзь, табе можна аддаць усё; гэта цудоўна. Ты можаш фармаваць мяне, як захочаш, бо я цалкам належу табе. Я магла б размаўляць з табой яшчэ вельмі доўга, але мне трэба ісці».
Збаўца: «Ідзі ў міры».
Калі я зірнула на гадзіннік, ужо была 10:40. А ў мяне а 10:30 быў запіс на занятак гімнастыкай. Я хутка пабегла туды. Па дарозе я малілася, каб мяне ўсё ж прынялі.
Фізіятэрапеўт сказаў, што я спазнілася, але прызначыў мне новы час на 11:30, які быў адзіным вольным у гэты дзень. Я была ў захапленні, што мая малітва была выслухана. Бо выпадковасцей не бывае. Дзякуй Табе, мой Збаўца, што я ўсё ж змагла запісацца на прыём, бо месцы на гэтую фізіятэрапію спіны звычайна браніруюцца за некалькі тыдняў наперад.
Увечары я пайшла ў касцёл у Роце на ружанцовую малітву. Пасля я адслухала Святую Імшу за памерлых.
Хедвіг і Хільдэ зазірнулі да мяне ў госці. Пасля гэтага прыйшла Мэрыян, і мы запісвалі ў свае дзённікі.

27 сакавіка 1992 г. – пятніца.

Пасля прыкладна хвіліны малітвы я атрымала духоўнае пасланне. Пасля гэтага я спытала ў Збаўцы, бо мне ўсё яшчэ было незразумела, што Ён сказаў учора: «Вось што мне цяпер у табе падабаецца...»
Я спытала: «Ці трэба мне змяніць свой імпульсіўны тэмперамент?» Збаўца: «Заставайся такой, якая ты ёсць, мая дачцэ».
Я зноў спытала пра айца Фогта, бо ён зноў не сказаў ні слова, ні ў ні ў споведзі, ні ў сваім доме святара.
Збаўца: «Цяжка табе цяпер?»
Я: «Не».
Збаўца: «Усё прыходзіць у свой час».
Я: «Гасподзь мой, калі ласка, скажыце, ці ёсць нешта, чаго мне варта чакаць, пра што трэба ведаць і пра што быць асцярожнай?»
Збаўца: «Так, на твой шлях прыйдзе шмат спакусаў. Ты можаш адбіваць іх малітвай». Я: «І вы дазваляеце, каб гэта са мной адбывалася?»

Спасіцель: «Ніхто ад іх не застрахаваны».

Я: «Якая наймацнейшая зброя супраць гэтых спакусаў?» Збаўца:
«Ведаеш, мая дачушка: любоў».
Я: «Тады я малю вас, ніколі не дазваляйце мне быць адлучанай ад гэтай любові».
Збаўца: «Чалавек без любові — ужо не чалавек, а раб Сатаны. Ад яго можна сабраць толькі пякельныя плады. Маліцеся, каб ён быў забраны».
Дзякуй Табе, Гасподзь мой і Божа, сённяшняга ўрока мне
дастаткова. Збаўца: «Ідзі з мірам, дачушка мая».

Удзень я была ў цырульні. Там я шмат малілася. Але ўрэшце д'ябал усё ж перамог мяне. Цырульніца загаварыла дрэнна пра верніка, і я з ёй пагадзілася. Я адразу зразумела, што гэта грэх, бо я не маю права судзіць. Потым я спрабавала абараніць гэтага чалавека, але, я лічу, што здарылася, тое і ёсць.
Увечары я шчыра пакаялася ў гэтым граху і пайшла маліцца на ружанцы. Я прыняла Святую Камунію, але гэта было не так, як звычайна.

28 сакавіка 1992 года — субота
З 1:45 да 2:50 ночы я набожна малілася за ўсе душы.
Тады я пачула, як Збаўца сказаў: «Дзякуй табе, дачушка», і больш нічога.
Раніцай я зноў малілася каля гадзіны і засяродзілася на малітве, але не пачула ніводнага голасу.
15:45–17:15: Я малілася на два ружанцы, але думкі былі недзе ў іншым месцы. Потым я зноў пайшла да споведзі. Я хацела пазбавіцца ад граху плётак.
Падчас споведзі айцец Фогт не сказаў ні слова, акрамя адпушчэння грахоў. Я падзякавала Збаўцу за тое, што Ён праз святара забраў мой грэх. Потым я памалілася яшчэ адзін Ружаннец за айца Фогта.
А 19:00 я ўжо быў у касцёле ў Бад-Шёнборне. Тут я таксама набожна маліўся, каб вернікі не прымалі Святую Камунію нягодна, звычкай ці ў стане цяжкага граху, бо Збаўца і так ужо досыць зганьбаваны.
Два свецкія чалавекі і святар раздавалі Святую Камунію. Я сядзела ў заднім шэрагу царквы. Свецкі чалавек падышоў да задняй часткі, каб раздаваць Камунію, і больш людзей прычашчалася ад яго, чым ад святара ў алтары. Святар ужо скончыў, а свецкі чалавек перакрываў мне шлях. Тым не менш, я прайшоў міма яго да алтара. Святар ужо вярнуўся да алтара, але я стаў на калені на прыступках і чакаў, пакуль святар не падышоў і не даў мне Святую Камунію. Я адчуваў, што ўсе на мяне глядзяць. Для мяне было важней, чаго Бог хацеў ад мяне, чым тое, што думалі людзі. Пасля імшы царква за імгненне апусцела. Ніхто не змог памаліцца хоць хвілінку пасля прыняцця прэкраснай Святой Камуніі. Здавалася, што яны атрымалі звычайны хлеб, а не Тройчанага Бога ў хлебнай постаці.

29 сакавіка 1992 года — нядзеля
Пасля таго, як я малілася 45 хвілін, я аб'ядналася з Збаўцам. Я зноў спытала пра святара, бо ён усё яшчэ нічога мне не сказаў.
Збаўца: «Так і павінна працягвацца».
Потым я спытала, ці правільна я зрабіла ў Бад-Шёнборне, што звярнулася да святара, а не да свецкага чалавека, хоць гэта і запатрабавала ад мяне вялікіх высілкаў.
Збаўца: «Дачка мая, ты выканала маю волю».
Я: «Раней я адчувала ў сабе такое неспакой. Маё сэрца, здавалася,
разрываецца на часткі». Збаўца: «Нечыстыя духі змагаюцца, каб
перашкодзіць табе рабіць такія рэчы».
Я: «Толькі калі Вы прыйшлі да мяне, я адчула глыбокі спакой і адчула, што неспакой і нападкі ў маім сэрцы раптам зніклі, нібы вайна скончылася».
Збаўца: «Дачкі мая, гэта мая воля; працягвай так».
Я: «Найміласэрнейшы Айцец, мне ўсё роўна, калі людзі глядзяць на мяне, быццам я раблю нешта няправільнае, але ўнутраная барацьба нашмат горшая. Калі б Ты не прыйшоў да мяне, я б не змагла гэтага вынесці. Але паколькі я ведаю, што Ты прыходзіш да мяне — не толькі ў сакрамэнтальнай Камуніі, але і ў духоўнай — я маю вялікую да Цябе даверу і буду працягваць рабіць тое, што Ты хочаш."

Я: «Хто накіроўвае свецкага чалавека на задні план, каб раздаваць Святую Камунію? Ці гэта воля святара?»
Збаўца: «Дачушка мая, гэта справа Сатаны».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая: усе, хто прымае Святую Камунію ад свецкага чалавека, прынялі яе нягодна».
Я: «Гасподзь, я чытала ў парафіяльнай газеце, што міс Веннебуш прыносіць Святую Камунію хворым. Ці адпавядае гэта сапраўднаму вучэнню Хрыста?» Збаўца: «Гэта ерась».
Я спытала яшчэ раз, ці правільна я пачула». Збаўца:
«Гэта ерась».
Збаўца: «Запішы гэта, дачкі маёй: людзі так глыбока загразлі ў багне, што ўжо не ведаюць, што правільна».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я памалюся аб гэтай справе». Я
яшчэ некаторы час настойліва малілася.
Тады Збаўца сказаў: «Ідзі ў супакоі».
Я прысутнічала на Святой Імшы ў Ротэ. Калі я прыступала да Святой Камуніі, свецкі чалавек стаяў проста побач са мной. Ён не адважыўся даць мне Святую Камунію. Я зноў адчула атакі. Гэта было жахліва. Прыйшоў святар і даў мне Святую Камунію.
Толькі ў момант сакрамэнту я адчула глыбокі спакой. Я прынесла Святую Камунію для персаналу ЛОР-клінікі.
А 13:00 я памалілася на ружанцы, а потым на малітве ў касцёле. А 14:30 я
наведала мужа ў бальніцы.

30 сакавіка 1992 г. – панядзелак

Я была адна на працы. Мая калега ўсё яшчэ хварэла. Я магла
шмат маліцца, пакуль не прыйшлі пацыенты.
Потым прыйшоў старшы кансультант і дапамог мне, калі я сказала яму, што засталася адна, а двое супрацоўнікаў адсутнічалі.
Ён сказаў, што пашле каго-небудзь мне на дапамогу на паўтары гадзіны. Прыбыў сацыяльны работнік з амбулаторнага аддзялення, і я змагла прымаць пацыентаў, хоць і працавала адна.
Каля 10:30 раніцы я зайшла ў кабінет урачоў. Я спытала ў свайго анёла-ахоўніка, ці чакае мяне пацыент ззаду.
Я пачула: «Ідзі туды», але адразу ж засумнявалася. Калі я
абышла ззаду ў рэнтгенкабінет, там не было ніводнага
пацыента.
Каля 13:00 я была ў капліцы. Я спытала ў Збаўцы, ці быў гэта мой анёл-ахоўнік, бо мне гэта падалося крыху дзіўным.
Збаўца: «Дачушка мая, бязчысты дух перашкаджае. Уважліва выслухай голас. Ты паспешыла. Ты павінна пазнаць голас лагоднасці».
Я: «Скажыце мне нешта, каб я магла пазнаць, што
паходзіць ад Вас». Збаўца: «Я люблю цябе, дачушка
мая».
Я: «Я ледзь вас чую». Збаўца: «Але
ты ж пачула».
Я: «Гэта ідзе з глыбіні сэрца».
Збаўца: «Захоўвай спакой і мір у думках, калі размаўляеш са
Мной». Я: «Вы сказалі, што мой Анёл-ахоўнік таксама гаворыць
са мной». Збаўца: «Так, але не тады, калі хочаш ты».
Увечары я была ў касцёле ў Рот. Я малілася на ружанцы і ўдзельнічала ў Святой
Імшы за памерлых.
20:00: Група малітвы.
Таксама прыйшоў айцец Дохарт, і мы пакланяліся Збаўцу. Людзі таксама
ішлі да споведзі.
Я паспрабавала падбадзёрыць вернікаў, расказаўшы ім пра ласкі, якія я атрымала ад Збаўцы.
Пасля таго, як мы маліліся дзве гадзіны, мы, як звычайна, паразмаўлялі з святаром.
Я не з усім пагадзіўся з тым, што сказаў святар. Сёння я зноў споведваўся ў айца Дохарта.

31 сакавіка 1992 г. – аўторак

11:30 раніцы ў кабінеце ўрача:
Паколькі мне не спадабалася тое, што айцец Дахарт сказаў пра Папу ўчора ўвечары, я сёння спытала ў Збаўцы.
Збаўца: «Святы Айцец непамыльны. Ён — сапраўдная Царква Хрыстова, якой кіруе мой Дух. І кожны павінен падпарадкоўвацца гэтай Царкве».
Я спытала, ці правільна тое, што я сказала на малітоўнай групе. Збаўца: «Я натхніла цябе сказаць тое, што ты сказала».
Я спытала, ці трэба мне ісці ў Брэтэн, бо Збаўца ж усё ж мой духоўны кіраўнік. Збаўца: «Дачушка мая, табе туды не трэба ісці».

1 красавіка 1992 г. — серада — Набажэнства да Ценнай Крыві — Родальбен.

Я малілася каля паўтары гадзіны, пакуль не прыбылі пацыенты.
Увечары я пайшла ў капліцу Святога Роха ў Мінгольсхайме.
Там я маліўся на ружанцы і прысутнічаў на Святой Імшы.

2 красавіка 1992 г. – чацвер

Я пайшоў у царкву ў Роце, каб памаліцца на ружанцы і прысутнічаць на Святой Імшы.

3 красавіка 1992 г. – Пятніца Сэрца Езуса

11.00, кабінет урачоў:
Пасля малітвы, у еднасці са Збаўцам:
Збаўца: «Ідзі да святара, раскажы яму тое, што напісала. Як святар, ён абавязаны цябе выслухаць».
Я: «Госпадзе, а што, калі ён мяне выкіне?»
Збаўца: «Тады ён будзе рабіць тое ж самае і са Мной».
Я: «Калі мне ісці?» Збаўца: «Ідзі сёння, спытай яго».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я пайду і зраблю, як Ты загадваеш. Мой наймілейшы Айцец, якая галоўная прычына, чаму я павінен пайсці да святара?»
Збаўца: «Каб ён мог шмат маліцца з вернымі і каб яны адвярнуліся ад ерасі». Я: «А мне трэба яму гэта сказаць?»
Збаўца: «Вось што ты павінна яму сказаць».
Я: «А што, калі ён спытае ў мяне: "Што такое ерась?"»
Збаўца: «Ты ведаеш, дачушка мая».
Я: «Я зраблю так, мой Госпад і Божа».
У той вечар я малілася на ружанцы і прымала Святую Камунію за Айца Фогта. Пасля майго з'яднання са Збаўцам я спытала ў Яго – бо хацела быць упэўненай – калі мне трэба ісці да айца Фогта.
Збаўца: «Паедзь туды сёння».
Я пачала плакаць. Патрабавалася шмат сілы, каб пайсці да айца Фогта. Такое прыніжэнне. Я не магла сабрацца, каб выйсці з касцёла, бо так моцна плакала.
Я папрасіла ў Збаўцы сілы.
Калі я стаяла ля дзвярэй святарскага дома, я не магла націснуць на званкі, бо так моцна плакала.
Тады падышоў алтарнік і паклікаў святара.
Святар выйшаў, убачыў, што я плачу, і сказаў: «Ну, заходзьце».
Я сказала яму: «Як святар, вы абавязаны мяне выслухаць і пачуць, чаго хоча Збаўца».
Ён гаварыў і гаварыў, але не сказаў таго, што трэба.
Ён сказаў, што мне трэба будзе звярнуцца да іншага святара, з іншага месца. Бо калі ён перадасць гэта далей, то трапіць у заганны круг.
Гэта глыбока мяне закранула, і я сказала яму:
«Збаўца не трапляе ў заганны круг. Тое, што вы кажаце, непрыемна; такіх рэчаў не кажуць».

Потым я таксама сказала яму, што малілася за яго з-за дурных жартаў у царкоўнай газеце.
Потым мне давялося згадаць, што ўвечары пасля Святой Камуніі трэба вельмі хутка выходзіць з царквы, бо святло адразу выключаюць.
(Аднойчы мяне нават замкнулі ў царкве).
Тады ён сказаў, што жонцы сакрыстана трэба адразу ісці дадому.
Я сказала яму, што ключ ад царквы можна аддаць камусьці іншаму. Я зразумела, што гэта бескарысна, і з цяжкім сэрцам пайшла дадому.
Дом я плакала, як ніколі раней.
Потым я пайшла да спадарыні Хамш; я хацела напісаць у дзённік, але ў мяне нічога не атрымалася. Калі я вярнулася дадому, я малілася каля гадзіны.

4 красавіка 1993 г. – субота

Рана раніцай я была ў касцёле ў Вагхаўзэле. Пасля Святой Камуніі я моцна малілася на падлозе перад табэрнакулам.
Я падумала, што, магчыма, сказала нешта няправільнае айцу Фогту. Збаўца:
«Ты правільна з ім паразмаўляла».
Я: «Дык мне працягваць весці дзённік ці спыніцца?» Збаўца: «Працягвай весці, дачушка мая».
Пасля гэтага я пайшла ў дом сям'і Хамш. Там я паснедала, а потым разам з Марыён запісвала дзённік.
З 16:15 да 18:15 я малілася на каленях у касцёле ў Рот за айца Фогта, паводле намераў Збаўцы і за ўсе душы.

5 красавіка 1992 г. – нядзеля

Перад Святой Імшой я малілася каля паўтары гадзіны. Я злучылася з Збаўцам і малілася набожна. Мяне засмуцілі словы айца Фогта, сказаныя ў пятніцу, што калі ён гэта зробіць, то трапіць у заганны круг. Гэтыя словы не давалі мне спакою.
Насамрэч, гэтыя словы азначаюць, што я зацягнутая ў заганны круг.
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Усе трапляюць у заганны круг, калі не зменяць тое, што Я прашу ад іх».
Я: «Што Вы ад іх просіце?»
Збаўца: «Глыбокая пашана да Тройцага Бога. Прычасце ў рукі павінна быць адменена як мага хутчэй. Акрамя асвечаных рук, нікому не дазволена раздаваць Святое Прычасце. Гэта ўжо было пацверджана папярэднімі папамі і павінна застацца такім і сёння».
Я: «Айцец Фогт хацеў, каб я пайшла да іншага святара, не з гэтай парафіі; ён быў бы для мяне лепшым».
Тады панавала паўхвіліны глыбокай цішыні. Збаўца: «Мая дачо, гэта яшчэ наперадзе». Я: «Што тады? Што яшчэ наперадзе?» Збаўца: «Правільны святар».
Я: «Дык новы святар будзе чытаць мой дзённік?» Збаўца:
«Ён будзе рабіць тое, што Я яму скажу».
Я: «Дык я ўжо магу пачаць маліцца за новага святара?»
Збаўца: «Так, зрабі гэта».
Глыбока ў душы гэта мяне закранула, бо я ўжо сямнаццаць гадоў ведала айца Фогта і нават малілася за яго восем гадоў, паколькі ён яшчэ не быў святаром у чырвоным, і я малілася за новага святара, таму што стары святар, айцец Кёстэль, ужо выйшаў на пенсію і таксама хварэў.
Я: «Дзякуй Табе, Гасподзь і Божа мой; я зраблю ўсё, што Ты скажаш».
Гасподзь, няхай будзе зроблена паводле Тваёй волі.
Спасіцель сёння быў крыху больш строгі. Ён сказаў: «Табе на сёння досыць».
Я ўзяла крыж, які стаяў на стале перада мной, прыціснула яго да сэрца і суцешыла Збаўцу.
Потым я пацалавала крыж, як заўсёды. Я папрасіла ў Збаўцы прабачэння за тых, хто з-за абыякавасці прымае Збаўцу ў свае рукі.

Я сказала Збаўцу: «Адбіўкі тваё аблічча ў маім сэрцы, каб людзі бачылі, што Ты мне даў, бо я — Твая слуга і застануся ёю столькі, колькі Ты захочаш, мой Госпадзе і Божа, мой духоўны праваднік».
Я сказала: «Дарагі Ісусе, зрабі са мной, што захочаш; я цалкам належу Табе. Ва ўсёй Тваёй любові, мой Госпадзе і Божа, мой духоўны Вядучы, заключаецца ўсё. Без Тваёй любові я была нічым і застаюся нічым. І ўсё, што я маю, ад Цябе, і я кладу гэта ў Тваё раненае Сэрца, крыніцу міласэрнасці».
Мая душа тады апынулася ў вельмі асаблівым стане супакою і цяпла. Любоў Збаўцы адчувалася мацней, чым звычайна. І ўсё ж Ён — больш жывы, больш грандыёзны, больш справядлівы і больш міласэрны Айцец.
10:00: Я наведала Святую Імшу ў Рот.
А 18-й гадзіне адбылася пакаянная служба, і я адчуваў сябе неспакойна. Я не павінен здзіўляцца, што так мала людзей ідзе да споведзі.
А 20:00 прыйшла Мэрыян, і мы каля паўтары гадзіны пісалі ў свае дзённікі. Пасля гэтага я адмаліла яшчэ адзін Ружаннец.
Таксама павінна згадаць, што сёння ўдзень каля 13:30 я спакусілася.
Я ляжала на канапе ў малітоўнай. Спачатку чытала кнігу Маргарэты. Потым, зусім раптоўна, мяне ахапіла хваля моцнай стомленасці. Я хацела ўстаць, бо ўсё яшчэ хацела нешта напісаць у дзённік. Але не магла. Было амаль так, быццам нехта ўвёў мне анестэзію. Тады я пачала ўпрошваць Ісуса: «Калі ласка, дапамажы мне, я хачу ўстаць, але ў мяне няма сіл».
Так працягвалася некаторы час, потым я сказала: «На маю плоць слабая, а дух гатовы».
Раптам я пачула: «Устань і ідзі пісаць».
Раптам я больш не адчувала стомленасці. Я адчула сябе поўнай энергіі і працягнула пісаць у дзённік.

6 красавіка 1992 года — панядзелак

Пасля таго, як я памаліўся, я хацеў яшчэ раз праверыць, ці правільна я пачуў наконт новага святара.
Збаўца: «Прыходзіць новы святар». Я:
«Гэта ягоная воля ці вашая?» Збаўца:
«Гэта мая воля».
Я: «Я не адчувала сябе спакойна падчас учорашняй пакаяннай службы; нечага не хапала». Збаўца: «Пакаянная служба спадабалася д'яблу, але не Мне».
Я: «Тады так шмат нявартых людзей прымуць Святое Прычасце».
Збаўца: «Так, дачушка, ты ўгадала».
Збаўца: «Маліся аб гэтым намеры.
Пішы, дачушка мая, што асабістае споведзь усё яшчэ сапраўдная. У пакаянным служэнні ўсё яшчэ занадта шмат пыхі, а ў вернікаў не хапае пакаяння."
У галаве ў мяне з'явіліся думкі, быццам яны сапраўды ішлі ад мяне. Збаўца: «Мая дачка, гэта Я паклаў табе ў розум. Ты нічога не можаш зрабіць з уласнай волі».
Збаўца: «Ідзі з мірам».
12:00 у капліцы на працы: Спачатку я папрасіла Збаўцу даць мне яшчэ адзін шанец зноў пагаварыць з айцом Фогтам. Я памалілася некаторы час, потым я пачула:
«Будзь пакорнай».
Потым зноў настала цішыня, пакуль я не пачула:
«Вікарый зноў будзе гаварыць з табой». Я
спытала, ці трэба мне з ім гаварыць.
Збаўца: «Ён прамовіць да цябе».
Тады я спытаў у Збаўцы: «Што Вы, Збаўца, маеце на ўвазе пад словам "сціплы"?»
Збаўца: «Будзь малы».
Увечары я маліўся на ружанцы ў касцёле за айца Фогта, а потым прысутнічаў на Святой Імшы.
20:00 Група малітвы:
Мы маліліся каля дзвюх з паловай гадзін. Тут я таксама малілася за айца Фогта, бо ён мне падабаецца і я не хачу яго страціць; я таксама не хачу, каб ён сыходзіў.

7 красавіка 1992 г. — аўторак

Я спытала ў Збаўцы, ці доўга працягвалася малітоўная група.
Збаўца: «Не, дачушка мая, не так доўга. Ты павінна маліцца яшчэ больш».
Я спытала ў Збаўцы, ці быў Ён задаволены тым, што я сказала на малітоўнай групе.
Збаўца: «Усё, што ты кажаш, — праўда».
Разарый Адкуплення, як жыццёвая цэпь свету, які мы маліліся ў малітоўнай групе, быў вельмі патрабавальным. Многія былі стомленыя і выматаныя.
Збаўца: «Гэта Ружанца Ахвяравання».
Я: «Як мне паводзіць сябе, калі гаворка ідзе пра сапраўднае вучэнне Хрыста? Ці трэба мне абараняць сябе?»
Збаўца: «Достаткова, калі ты ім скажаш. Астатняе я ўжо зраблю».

13:00 у капліцы клінікі:
Пасля малітвы я злучылася са Збаўцам:
Збаўца: «Не падводзь мяне; заставайся вернай мне».
Я: «Дарагі Збаўца, як я магу Цябе расчараваць?» Збаўца:
«Тым, што Ты напісаў».
Я: «А што, калі святар скажа мне зрабіць гэта так, як ён хоча?» Збаўца: «Тады рабі, як ён пажадае, пад ягоную адказнасць».
Калі я раблю рэнтген, я таксама часта накіроўваю пацыентаў на споведзь. Сёння такая сітуацыя была з маладым дзяўчатам-студэнткай. Я спытала ў яе, ці не кружыцца ў яе галава. Яна сказала: «Так».
Я далей спытала, ці яе праймае халодны пот і ці ёй млосна. Яна зноў адказала «так».
Я: «Вы даўно не былі на споведзі?» Яна: «Так».
Потым яна пачала плакаць. Я абняла яе за плечы і спакойна глядзела на крыж і выяву Маці Божай, што віселі ў рэнтгенкабінеце, і маўкліва малілася:
«Дарагі Збаўца, дарагая Маці Божая, я давяраю вам гэтую душу».
Я дала дзяўчыне некалькі малітоўных абразоў для малітвы. Яна была ў захапленні і сышла шчаслівая. Я ўжо зрабіла рэнтген тысячам пацыентаў з гэтымі сімптомамі і дыягназам. І на здымках нічога не бачна. Гэта знак таго, што захворванні неарганічныя. (Усе рэнтгенаўскія здымкі захоўваюцца ў архіве як доказы на працягу дзесяці гадоў, пасля чаго іх знішчаюць.)
Лепш, калі б пацыенты ішлі на споведзь перад візітам да доктара; так можна было б пазбегнуць многіх рэнтгенаўскіх здымкаў, бо радыяцыя шкодная.
Гэтыя хваробы не фізічныя, а значыць, яны псіхалагічныя, і благаславенне Сакрамэнту пакаяння значна палепшыла б стан здароўя душы.
Увечары ў касцёле ў Рот:
Я адмаўляў Ружанцы і Святую Імшу за айца Фогта, як і быў намеру.
Калі святар перадаў сасуд з Найсвяцейшым Прычасцем дапаможцу, я ведаў, што яна падыдзе да мяне і дасць мне Святую Камунію.
І так яно і было. Але я не прыняла Святога Прычасця; я пакланілася Збаўцу і вярнулася на сваё месца, не прыняўшы сакрамэнту.
Збаўца прыйшоў да мяне духоўна. Але перад Яго прыйсцем мне давялося змагацца з нячыстым духам. Але пасля гэтага я атрымала вялікія ласкі, бо не захацела прыняць Святую Камунію з неасвечаных рук свецкага чалавека і не захацела пакрыўдзіць Збаўцу.

8 красавіка 1992 года – серада

10.00 у кабінеце ўрача:
Я спытала пра адмову ад Святой Камуніі.
Збаўца: «Дачушка мая, напішы гэта: ты зрабіла правільна».
Я сказала: «Такое хваляванне ад нячыстага духа было таму, што я адмовілася ад Святой Камуніі.

Але калі Ты прыйшоў да мяне духоўна, настаў абсалютны спакой. Ты схаваны ад іх (нечыстых духаў), дык як гэта можа адбыцца?
Я думала, што хоць нячыстыя духі і бачаць, што Збаўца не прыходзіць да мяне сакраментальна, яны не могуць прызнаць, што Ты прысутнічаеш са мной духоўна.
Збаўца: «Я застаюся для іх схаваным, але дзе б я ні быў, яны павінны адступіць». Я: «Ці была гэта воля вялебнага Фогта, каб я прыняў Святое Прычасце ад свецкага чалавека?
Збаўца: «Так, гэта была яго воля».
Я: «Чаму ён робіць такое, калі ведае, што я не прымаю Святое Прычасце ад свецкага чалавека?»
Збаўца: «Таму што ў яго няма такой веры, як у цябе».
Я: «Але я малюся за яго. (Госпадзе, дай яму жывую веру, тую веру малашкі, што можа перасоўваць горы.)»
Збаўца: «Вера таксама павінна быць прынята».
Я: «Мне працягваць так абыходзіцца з некаторымі з гэтых людзей, калі да мяне прыходзяць памочнікі на споведзь?» Збаўца: «Так, рабі так».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я так і зраблю. Калі ласка, дай мне ласку, сілу і любоў, каб зрабіць гэта, але вазьмі мой страх і мой страх перад людзьмі. Дзякуй табе, мой найміласцівейшы Айцец».

Я быў на Зонакелі ў Боксбергу каля Гейдэльберга на Святой Імшы, на маленні, і слухаў пропаведзь.
Пасля гэтага я наведала пацыента ў бруксальскай бальніцы. А 21:00 я запісвала ў дзённік разам з Марыон.
А 22:00 патэлефанаваў спадар Цыглер з Франкфурта і паведаміў нам, што Гара з'яўлення ў Меджугор'і была бамбардзіраваная.
А 22:45 мы адправілі тэлеграму Федэральнаму канцлеру Герхарду Колю, якую дыктавалі па тэлефоне:

Федэральнаму
канцлярыята, 5300
Бон

Паважаны Канцлер, мы настойліва просім вас выступіць на міжнародным узроўні з пратэстам супраць ваенных нападаў на месца марыйскага паломніцтва ў Меджугор'і ў Югаславіі – Босніі і Герцагавіне.

Юліяна Эберт,
малітоўная група
6837 Сен-Леон-Рот – (Тэлеграм № H 261)

9 красавіка 1992 г. — чацвер
10.30 раніцы ў кабінеце ўрача:
Я малілася і злучылася са Збаўцам.
Збаўца: «Прытрымлівайся таго, што ты напісала дагэтуль». Я зноў спытала пра знак.
Збаўца: «Знак прыйдзе».
Я: «Я не зразумела частку пра "Не расчароўвай мяне"». Збаўца: «Што ты павінна прытрымлівацца таго, што паабяцала мне».
Я: «Айцец Маер сказаў мне ў Зённакеле, пасля таго, як я сказала яму, што мяне экскамунікуюць, што калі чалавек адлучаны ад Папы, то ён будзе адлучаны і ў Раі».
Збаўца: «Ты са Мной, дачушка Мая, і застанешся са Мной». Я спытала пра вайну ў Югаславіі.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, вайна працягваецца. Маліся, дачушка мая».
А 16:45 я была ў касцёле ў Роце. Падчас малітвы ў набажэнні перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам я ўзначаліла малітву. Затым было 15 хвілін маўчання. Малітва ў набажэнні.
А 18-й гадзіне адбылася малітва на ружанцы.

А 18:30 адбылася Святая Імша. Пасля Святой Камуніі я плакала з-за Мядзьюгор'я. Потым я ўспомніла словы, якія сказаў Айцец Фогт пасля Асвячэння, нешта накшталт: «Захавай іх ад ілжывай бяспекі». Я падумала, што, магчыма, у мяне была гэтая ілжывая бяспека.
Потым я спытала ў Збаўцы: «Калі ў мяне ёсць ілжывае пачуццё бяспекі, то скажы мне, і я адразу ж перастану весці гэты дзённік».
Збаўца: «У цябе няма ілжывага пачуцця бяспекі. Я люблю цябе, мая дачцэ».
Голас быў нашмат больш ясным і выразным, чым звычайна. Я адразу перастала плакаць. Гэта было пачуццё, якое можа даць толькі Бог. Я ўсміхнулася Збаўцу і пайшла дадому з царквы.

10 красавіка 1992 года — пятніца

9:00 раніцы ў рэнтгенкабінеце:
Я малілася каля гадзіны і злучылася з Збаўцам.
Збаўца: «Дачушка, ідзі да святара, спытай яго, ці перадумаў ён і хоча пагаварыць з табой».
Я: «Вы сказалі, што Ён з мной пагаворыць; гэта супярэчыць само сабе».
Збаўца: «Я павінен скараціць час. Перад табой стаіць вялікая небяспека».
Я: «Калі мне ісці да айца Фогта?» Збаўца: «Ідзі,
дачушка мая, сёння». Прыкладна праз 30
хвілін:
Я: «Трэба патэлефанаваць яму ці пайсці да яго?»
Збаўца: «Патэлефануй яму, і калі ўбачышся з ім, я дакладна скажу табе, што трэба яму сказаць».
Праз 20 хвілін:
Я спытала, што Збаўца меў на ўвазе пад
«часам». Я сказала: «Але час вечны, ці не
так?»
Збаўца: «Запішы, дачушка. Час належыць толькі мне».
Я: «Я гэтага не разумею. Я запішу; калі вы так кажаце, значыць, так яно і
ёсць». Я спытала, ці трэба мне яшчэ нешта запісаць.
Збаўца: «Ідзі да яго, ідзі (да святара)».
Я: "Так, Гасподзь мой і Божа, я так і зраблю. Гасподзі, няхай будзе Твая воля».

12.15 Капліца ў клініцы:
Пасля малітвы:
Я зноў спытала: «Святар пагаворыць са мной?»
Збаўца: «Чаго ты жадаеш, дачкі маёй?»
Я: «Усё, што Вы захочаце».
Збаўца: «Тады гавары з ім».

Каля 15:40:
Я патэлефанавала айцу Фогту і расказала яму, што сказаў Збаўца сёння.
Ён сказаў: «Я ўжо казаў табе ісці да іншага святара. Пакінь гэтую кнігу ў спакоі,
інакш мы ўвяжамся ў непрыемнасці».
Айцец Фогт быў непрыязны па тэлефоне.
Я памалілася: «Гасподзь мой і Божа мой, ува мне вялікая рана. Яна глыбока баліць. Мне б лепей зусім нічога не рабіць. Але дзеля Цябе, мой Збаўца, я працягну рабіць тое, што Ты хочаш, каб я рабіла».
Чым больш я малюся за святара, тым больш варожа настроеным ён становіцца да мяне.
Сёння ў Ротэ не было Святой Імшы. Мы з Фрыдэлінам паехалі ў Бад-Шэнборн пасля таго, як памаліліся на ружанцы ў царкве ў Ротэ.
У Бад-Шёнборн-Мінгольсхайме, у касцёле, святар з Заіра адслужыў Святую Імшу. Ён цудоўна прапаведаваў, і было адчуванне, што ім кіраваў Дух Святы.
На жаль, такія пропаведзі даводзіцца чуць рэдка. Я дзякую Богу за
гэтую пропаведзь. Я прыняў Святую Камунію за айца Фогта.

11 красавіка 1992 г. – субота

7.15 раніцы: я прысутнічаў на Святой Імшы ў касцёле ў Вагхаўзэле. Пасля прыняцця Святой Камуніі я моцна маліўся. Пасля Святой Імшы я ўзначаліў літанію да Маці Божай Ларэтанскай разам з вернікамі. Пасля гэтага мы спявалі «Salve Regina» і адмаўлялі малітву «Дзева Маці Божая, мая Маці!»

Потым я гучна сказаў перад натоўпам: «Давайце памолімся яшчэ адну «Ойча наш» за Меджугор'е, бо на месцы з'яў, якое ўжо наведалі мільёны людзей, упалі бомбы». Пасля гэтага я падышоў да табернакуля, стаў на калені на падлогу і маліўся.

Я спытаў у Збаўцы: «Ці павінен я адмовіцца ад кнігі, калі яна выклікае цяжкасці?»

Збаўца: «Гэта прынясе паляпшэнне, але не цяжкасці».

Я зноў спытаў у Збаўцы, бо не зусім зразумеў. Збаўца паўтарыў гэта яшчэ раз, і я запісаў.

Ужо ў пятніцу, у царкве ў Бад-Шэнборне, мяне вельмі турбавала тое, што пастар Фогт сказаў, што кніга прынясе нам непрыемнасці.

Учора Збаўца таксама сказаў: «Гэта прынясе паляпшэнне для Царквы, мая дачушка».

Учора, пасля таго як я спытала Яго, ці зыходзіць Ён са мной, Збаўца таксама сказаў мне: «Я заўсёды з табой».

Пасля царквы я пайшла да Марыён, і мы запісалі ў свае дзённікі.

З 16:20 да 18:20, стоячы на каленях у касцёле ў Роце, я малілася некалькі разгаддзяў за айца Фогта, за ўсе душы і паводле намераў Збаўцы.

Удома, з 20:30 да 21:30, я некалькі разоў малілася на малітву «Выгнанне д'ябла», ружанцы да Ранаў Хрыста, ружанцы да Духа Святога і іншым малітвам за айца Фогта

12 красавіка 1992 г. — Вялікая субота

Я малілася каля паўгадзіны, потым духоўна прыняла Святую Камунію. Збаўца: «Святар ідзе».

Я: «Тады ён не мой належны святар». Збаўца: «Не».

Я: «Дык чаму ж вы паслалі мяне да яго? Я не разумею». Збаўца: «Кожнага чалавека Я выпрабоўваю на тое, на што ён здольны».

Я: «Але ж Вы ўжо загадзя ведалі, на што ён здольны».

Збаўца: «Я правяраю і цябе гэтым».

Я: «Значыць, я не здала гэты экзамен».

Збаўца: «Дачушка мая, ты дагэтуль добра спраўлялася».

Я спытала пра знак перад Вялікаднем: «Ты змяняеш сваё абяцанне?» Збаўца: «Не, я не змяняю сваё абяцанне».

Потым была кароткая цішыня. Потым я пачула, як Збаўца сказаў:

«Напішы, дачушка, я хацеў бы» — пасля гэтых слоў настала кароткая паўза, і я задумалася, што ж будзе далей, — «атрымаць адказ ад вялебнага Фогта, ад яго асабіста, без кансультацыі з кім-небудзь яшчэ». Збаўца працягнуў:

«Калі б ён быў у роспачы, ці спытаў бы ён спачатку ў іншых, ці ў мяне?»

Збаўца працягнуў:

«Табе не трэба чакаць адказу; гэта для мяне. Ты можаш напісаць яму або пайсці да яго, як захочаш».

Я: «Гасподзь мой і Божа мой, я вырашыў напісаць яму». Збаўца: «Рабі так».

Я: «Гасподзь мой, Сыне Бога Жывога, што мне напісаць у канцы?» Збаўца: «Я люблю вас, мае дзеці».

Я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот. Я адслужыла Святую Імшу за Мэрыён. Няхай Бог дасць ёй ласку працягваць пісаць тое, што Гасподзь хоча ад мяне.

З 13:00 да 14:00 я малілася на ружанцы ў касцёле і засталася там на набажэнства. Пасля 15:00 я напісала ліст айцу Фогту.

А 20:15 у той вечар мы з Мэрыян кінулі яго ў паштовую скрыню ў вікарыяце.

У лісце я запісала тое, што Збаўца сказаў мне рана ў Вербную нядзелю.

13 красавіка 1992 г. — панядзелак

На працы, каля 8-й гадзіны раніцы, мы з калегай Веранікай маліліся на Ружанцы Болеснай.
А 10-й гадзіне раніцы я малілася ў пакоі для ўрачоў.
Я малілася і злучылася з Збаўцам.
У 1984 годзе, праз некалькі тыдняў пасля з'яўлення Маці Божай, я мела відзенне землятрусу ранняй раніцай, якое доўжылася каля 20 хвілін. Уся зямля вакол мяне моцна траслася.
Усё было зялёным, як вясной. У той момант я сказала мужу паглядзець, каб ён убачыў, што я не сплю. Бо я бачыла гэта, будучы цалкам прытомнай.
Але мой муж спаў і яго не ўдалося абудзіць.
Учора ўвечары я падумала: «Гэта быў землятрус». (Насамрэч у тую ноч быў землятрус, пра што пазней паведамлялі па радыё.)
Збаўца: «Не, дачушка мая, гэта яшчэ наперадзе».
Магутны землятрус, які я бачыла ў гэтым відзенні ў 1984 годзе, верагодна, яшчэ адбудзецца, як і сказаў Збаўца.
Пасля гэтага я спытала пра айца Фогта.
Збаўца: «Паважаны Вогт не будзе доўга заставацца ў вашым горадзе». Я: «Значыць, прыйдзе іншы святар?»
Збаўца: «Гэта так. Той, хто прыйдзе, будзе вашым духоўным кіраўніком». Я: «Дык ён будзе вераць таму, што Вы мне кажаце?»
Збаўца: «Не адразу».
Я: «Мне сапраўды сумна, што айцец Фогт з'язджае, але, як Вы кажаце, так і павінна быць. Тады мне давядзецца зноў пачынаць маліцца за новага святара. Гэта няпроста. Гэта зноў патрабуе ад мяне шмат ахвяр».
Я: «Калі прыкладна а. Фогт з'едзе? Ці можна ведаць?» Збаўца: «Гэта можа здарыцца хутка».
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: цябе будуць высмеяць, адмаўляць і кпіць з цябе; прымі ўсё гэта на сябе».
Я: «Гасподзь, але я не разумею, што значыць слова "здзекавацца". Я пашукаю гэтае слова ў слоўніку».
Збаўца: «Вашых ворагаў у Царкве больш, чым па-за ёй». Я: «Але ж яны — вернікі».
Збаўца: «Сярод вернікаў шмат крывадушнікаў».
Я: «Скажыце, калі ласка, іншае слова замест "крывадушнік"; я яго не зусім разумею». Збаўца: «Псеўдавернікі».
Я: «Ці можна сказаць гэта інакш?»
Збаўца: «Гэта абыякавыя вернікі, якія адстойваюць прычасце ў рукі». Я: «Ці правільна я запісаў?»
Збаўца: «Так, правільна».
Я: «Збаўца, калі я кажу, што тыя, хто прымае Камунію ў руку, — крывадушнікі, то я іх абражаю».
Збаўца: «Вось так людзі пастаянна мяне абражаюць».
Калі я пакінуў ліст у вікарыяце ўчора ўвечары, каля 20:15, я некалькі разоў адчуў тупы колючы боль у сэрцы, такі ж, як я адчуваю, калі стаю перад свецкімі вернікамі падчас прыняцця Камуніі.
Збаўца: «Там таксама ёсць нячыстыя духі. Яны стаяць, як вартавыя, перад вікарыятам».

12.25 у капліцы клінікі: там быў і Холгер. Пазней Холгер зайшоў у рэнтгенкабінет, і мы абмеркавалі ліст да айца Фогта. Холгер расказаў мне некаторыя цікавыя рэчы. Мне трэба пачакаць і паглядзець.
Увечары, у Рот, у царкве. Я адмаліў Ружаннец і Святую Імшу за душы, якія загінулі цяпер у вайне.
20:00 малітоўная група:

Там было вельмі шмат людзей. Я абавязкова павінен пабудаваць малітоўную залу.
Мне не спадабалася, як бацька Дохарт пачаў маліцца. Сёння ён не зрабіў на пачатку знак крыжа і адразу пачаў чытаць гімн, не назваўшы спачатку старонку.
У выніку некаторыя людзі не змаглі разам з ім маліцца.
У канцы мы селі разам на кухні і паразмаўлялі. Нас было сем чалавек, у тым ліку Айца Дохарта, і ўсяго нас было сем чалавек. Калі айцец Дохарт сказаў, што з пункту гледжання Касцёла не трэба верыць у прыватныя аб'яўленні, я адчула вялікі боль у сэрцы. Я згадвала Фаціму і Лурд і сказала, што без гэтых месцаў пілігрымак вернікі сталі б цёплымі.
Айцец Дохарт яшчэ раз паўтарыў, што верыць у іх неабавязкова. Тады я сказаў яму, што дрэва пазнаецца па сваіх пладах.
Я сказаў, што калі б усе верылі ў з'яўленні ў Меджугор'і, вайны б не пачалося.
Напачатку з'яў Найсвяцейшая Панна Марыя сказала: «Маліцеся на ружанцы; гэтым вы можаце спыніць вайну».

14 красавіка 1992 г. – аўторак

Удома паміж 8.30 і 10.30 раніцы:
Пасля малітвы я злучылася з Збаўцам. Я паскардзілася, бо айцец Дохарт учора сказаў, што не трэба верыць у прыватныя аб'яўленні.
Збаўца: «Святар мае рацыю». Я: «Чаму я адчула гэты боль?»
Збаўца: «Таму што табе дазволена адчуць частку майго болю, калі Мяне абражаюць». Я: «Гэтае абражэнне было грахом?»
Збаўца: «Напішы гэта. Так, дачушка мая».
Я: «Калі б у мяне не было гэтых асабістых адкрыццяў, ці прыйшоў бы да мяне айцец Дохарт?»
Збаўца: «Не, дачушка мая. Ён не прыйшоў бы».
Я: «Чаму ён ужо так шмат гадоў ходзіць (у малітоўную групу)?»
Збаўца: «Сатана хоча выкарыстаць яго, каб знішчыць тое, што Я натхніў у табе на карысць Касцёла».
Я: «Што мне рабіць цяпер?» Збаўца: «Ты пераможаш яго разам са мной».
Я: «Айцец Буран сказаў, што дэманы не авалодваюць святарамі». Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: амаль усе яны чуюць тое, што ім кажуць дэманы».
Я спытала пра Марыю Ітэн, бо айцец Вагнер гаварыў пра яе не так добра, як казалі мне вернікі з малітоўнай групы. Я зноў спытала, ці сапраўдны яе ліст.
Збаўца: «Запіска ад Марыі Ітэн сапраўдная і правільная. Сатана магутны. Трэба заставацца нязменнымі ў тым, што Я сказаў. Мая дачушка, у яе тая ж праблема, што і ў цябе». Я: «Якая ж гэта праблема?»
Збаўца: «Заставайся вернай мне».
Я: «Гасподзь, я хацеў бы наведаць яе, Марыю Ітэн».
Збаўца: «Рабі так».
Я спытаў наконт ліста, які напісаў вялебнаму Фогту, і ці магу я чакаць нейкіх наступстваў.
Збаўца: «Ты сутыкнешся з невялікімі нязручнасцямі». Я: «Як мне паводзіць сябе?»
Збаўца: «Табе не трэба адказваць, бо Я ўжо сказаў табе, што не варта чакаць адказу. Заставайся сціплай, дачкі Мая».
Я працягвала маліцца найбольш рупліва. Ува мне было такое глыбокае супакаенне і любоў, што можна было б пастаянна казаць: «Люблю цябе, мой Госпадзе і Божа, усім сэрцам і ўсёй душой».
Я была не сама сабой; гэта быў Гасподзь ува мне.

Тады я зноў пачула: «Ідзі з мірам, дачка мая».
Я сказала: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа, за гэтую ласку, якую можаш даць толькі Ты».

З 13:00 да 15:00 я была ў лесе і адмаліла тры ружанцы.
А 17-й гадзіне я была са сваім пляменнікам Ратка. Ён расказаў мне, што ўначы яго задушвала, і ён адчуў руку і ледзь мог дыхаць. Калі ён вымавіў «Ісусе», гэта адступіла. Яго яшчэ не хрэсцілі. Ён моліцца, але яшчэ недастаткова.
Ён хоча прыняць хрост, але яшчэ не ведае, калі.

18:00 у Рот, у касцёле: Вечнае святло зноў не было запалена, але гэтым разам сакрыстыян адразу ж зайшоў, запаліў яго і не чакаў так доўга, як звычайна.

20:30: Прыехала Мэрыян, і мы запісалі ў свае дзённікі.

15 красавіка 1992 г. — серада

Я зрабіў рэнтген пажылой жанчыне, якая, калі ўваходзіла, вагалася ўвогуле ісці на здымку. Я адчуў нячыстага духа, асвяціў яе і даў святой вады.
Яна прамармытала нешта сабе пад нос. Тады я пачала маліцца «Будзь прывітаная, Марыя»; яна пачала лаяцца і гаварыла так хутка, што яе нельга было зразумець: «Бэ-бэ-бэ-бэ».
Калі мая калега ўбачыла гэта, яна сказала пацыентцы: «Гэта не вельмі прыемна; вам не варта так рабіць».
Пацыентка адказала ёй: «Я табе добрай намылю шыю».
10.30 раніцы ў кабінеце ўрача:
Я спытала ў Збаўцы пра гэту пацыентку.
Збаўца: «У ёй некалькі нячыстых духаў. Яны застаюцца ў ёй. Гэтага яна і хацела». Я: «Які з нячыстых духаў кпіць падчас малітвы "Вітай, Марыя"?»
Збаўца: «Усе яны кпіны з гэтага».
Я: «Ці трэба мне рыхтавацца да знака, калі ён настане?»
Збаўца: «Не, дачушка мая, табе не трэба рыхтавацца. Прыйдзе адзін».
Я: «Ці скажаце Вы мне таксама, калі гэтая прыкмета з'явіцца, бо я не ведаю, якой яна будзе?»
Збаўца: «Так, я скажу».
Я: «Збаўца, ці павінна я нешта рабіць, прымаць якія-небудзь меры? І калі я павінна нешта рабіць, то вазьмі мой страх, сумневы і ўсё, што можа перашкодзіць мне паверыць таму, што Ты кажаш, і зрабіць тое, чаго Ты хочаш, бо я цалкам належу Табе».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: ты павінна ў бліжэйшы час пайсці да Папы і расказаць яму тое, што напісала».
Я: «Хіба мне не трэба спачатку пагаварыць з святаром?»
Збаўца: «Можаш, але ты павінна пайсці да яго». Збаўца: «Напішы яму асабіста, што ты прыйдзеш».
Я: «Што мне рабіць, калі святары забараняць мне ісці да Папы?» Збаўца: «Дачушка мая, рабі, як я табе кажу».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я так і зраблю. Гасподзь, няхай будзе Твая воля». Збаўца: «Папа будзе падрыхтаваны да твайго прыезду».
Я: «Гасподзь, гэта вышэй за маё разуменне, але калі Ты так кажаш, значыць, так і ёсць, і я веру, што так і будзе».
Збаўца: «Напішы: "Ты будзеш са Мной"».
Я: «Гасподзь, у мяне больш няма пытанняў».
Збаўца: «Ідзі ў супакоі, дачушка мая».
Я: «Дзякуй табе, мой дарагі Ісусе, мой духоўны правадніку. Я буду трымацца тваёй рукі, каб не згубіць шлях. Гасподзі, абарані мяне, вядзі мяне, куды захочаш, бо я — толькі твая слуга».
Сёння я не наведвала Святую Імшу. Яе не было ні тут, у Ротэ, ні ў капліцы Святога Роха, але я размаўляла з айцом Юзафам з Заіра.
Марыён чакала мяне дома, каб я напісала ў дзённік.

Учора ўначы я малілася каля 45 хвілін. Было ўжо пасля 3-й гадзіны ночы; я не магла заснуць. Перад Вялікаднем мяне мучыла трывога.

Апоўдні ў капліцы на працы, пасля малітвы «Анёл Божы», я спытаў у Збаўцы, як мне варта звязацца з Святым Айцом.
Збаўца сказаў мне, што я павінен даслаць Святому Айцу ліст з рэгістраванай поштай, а не тэлеграму».

16 красавіка 1992 года — чацвер

10.10 раніцы ў кабінеце ўрача:
Марыён папрасіла мяне распытаць, ці правільна тое, што мы напісалі дагэтуль. Збаўца: «Пішы, дачушка, тое, што напісала Марыён, — добрае».
Я: «Збаўца, магчыма, у Цябе ёсць што сказаць мне».
Збаўца: «Пішы, дачушка, мне падабаецца, якая ты ёсць». Я: «Я аддала вам свой рух».
Збаўца: «Ты аддала свой рух; я задаволены гэтым». Я:
«Што значыла: "рух"?»
Збаўца: «Заўсёды выконвай маю волю».
Я: «Дык ці была ўчора вашай воляй тое, каб я размаўляла з айцом Юзафам з Заіра крыху больш за паўгадзіны пра ерась?»
Збаўца: «Так, гэта была мая воля, дачкі маёй».
Я: «Госпадзе, я таксама сказала яму, што мне давялося размаўляць з вялікай колькасцю святароў. Ён нічога пра гэта не сказаў».
Збаўца: «Але ён зразумеў, чаму».
Я: «Бацька сказаў, што немагчыма пераканаць усіх адмовіцца ад прыняцця Камуніі ў руку і замест гэтага прымаць яе на язык. Я думала, што з Богам усё магчыма, а Вы, Збаўца, што Вы на гэта скажаце?»
Збаўца: «Пасля Страшнага суда ўсе будуць прымаць Камунію на язык». Я:
«Што такое Страшны суд?»
Збаўца: «Гэта ачышчэнне душ». Я: «Я мала ў гэтым разбіраюся».
Збаўца: «Табе на сёння досыць. Ідзі з мірам, мая дачцэ».
Я паабяцала Збаўцу, што паверу і запішу ўсё, што Ён скажа мне.
18:00–19:15 Святая Імша і Ружанцовая малітва ў Рот.
Ад 3:00 да 4:00 ночы я прысутнічала на малітве ўшанавання ў касцёле. Звычайна ў гэту гадзіну малітву ўшанавання вяў мой муж, але ён не змог гэтага зрабіць з-за сваёй параненай нагі. Я запрасіла Маці Божую памаліцца са мной.
І я адчула, што не малілася адна; я спявала лепш, чым звычайна, і малілася вельмі выразна і ад сэрца.
Але нікім нельга растлумачыць ці апісаць тое, што я адчула там; гэта было так, як 18 мая 1984 года, калі Маці Божая з'явілася мне і малілася са мной — вось такія адчуванні.
Калі мы ішлі дадому з Росвітай і яе маці, маці Росвіты сказала мне, што я цудоўна вёў малітву і цудоўна спяваў. Гэта здзівіла мяне, бо я дрэнна спяваю.
Я малілася ўсю ноч — спачатку дома да 3-й гадзіны ночы, а потым у касцёле, дзе заставалася на тры гадзіны, прыкладна да 6-й раніцы.

17 красавіка 1992 года — Вялікі пятнік

Я спала каля трох з паловай гадзін, а потым давялося ўставаць. А 14:30 я вярнулася ў царкву.
Падчас Святой Камуніі Антон, памочнік святара, стаяў у цэнтры царквы. Я прайшла міма яго, але пакланілася Спасу. Паколькі мы былі апранутыя ў чырвонае,
Паколькі там была лава для прычасця, я захацела прыняць Збаўцу і там, стаючы на калені, як належыць. Я малілася ад усяго сэрца, каб мне дазволілі прыняць Святое Прычасце ад айца Фогта.

Спадарыня Веннебуш мела магчымасць падысці да мяне, каб даць мне Святую Камунію. Яна паспрабавала. Яна зрабіла крок да мяне, але адразу ж адступіла, паглядзела на мяне і зрабіла яшчэ адзін крок наперад, а потым зноў адступіла. Гасподзь не дазволіў; было цалкам відавочна, што спадарыня Веннебуш хацела даць мне Святое Прычасце. Я падумала, што і само па сабе гэта ўжо знак, бо так шмат людзей бачыла, што адбылося.
Потым я прыняў Святую Камунію ад айца Фогта.
Паколькі я быў глыбока злучаны са Збаўцам, не папрасіўшы ў Яго нічога, Збаўца сказаў: «Гэта найвялікшая прыкмета з усіх».
Потым я паглядзела на крыж перад алтаром, які я раней пацалавала ў думках.
У Меджугор'і ў Вялікі пятнік крыж цалуюць усе вернікі.
Тут толькі плябань і алтарныя слугі схіляюцца перад распятым Ісусам. Прыхаджане засталіся на лавах. Я папрасіла мужа, ці ёсць у яго ручка, каб я магла запісаць тое, што сказаў мне Збаўца. У яго яе не было.
Я папрасіла Збаўцу паўтарыць гэта яшчэ раз.
Збаўца: «Ты можаш запісаць гэта цяпер, але запомні гэта назаўсёды:
«Гэта найвялікшая з усіх прыкмет».
Я паглядзела на крыж Ісуса, які стаяў перад алтаром для пакланення Крыжу.
Потым я пачула: «Ідзіце ў супакоі».
Я прынесла Святую Камунію ў ахвяру за пакутлівых душ.

18 красавіка 1992 г. – Вялікая субота

Рана раніцай я маліўся больш за гадзіну. Я злучыўся са Збаўцам і маліўся настойліва; я пачакаў крыху, але не пачуў ніводнага голасу. Мне прыйшло ў галаву, што я, магчыма, зрабіў штосьці няправільна або што я больш не атрымаю голасу.
Сёння я малілася асабліва за крывадушнікаў, за святароў, за міністраў Камуніі; я некалькі разоў чытала экзарцызм, асабліва за сваіх ворагаў.
Удзень, з 16:30 да 18:45, я маліўся на каленях у царкве за нашага парафіяльнага святара і за новага, які павінен прыехаць. Маліцца было цяжка, бо спадар Блэнк рэпетаваў на аргане. Я задумаўся, што павінна адчуваць Збаўца, калі ён рэпетуе ў царкве.
Калі б ён верыў, што тут жывы Бог, ён не граў бы так гучна на аргане ў царкве.
20:00 Велікодная служба
Усё гэта было для мяне вельмі заблытаным, бо ў Сімволе веры мы маліліся «які ў трэці дзень уваскрос з мёртвых», а сёння быў толькі другі дзень. Нешта не так; я была не такой шчаслівай, як у Меджугор'і. Там святкаванне Уваскрасення пачыналася з поўначы. Там маё сэрца радавалася падчас святкавання Уваскрасення. У царкве я таксама не пачула голасу Збаўцы. Насамрэч, тут было занадта шмат цырымоній з алтарнымі слугамі. Часам у мяне калола ў сэрцы, і я адчувала сябе дрэнна.
Вярнуўшыся дадому, я заплакаў; я адчуваў сябе разгубленым, быццам не ўваскрос разам са Збаўцам.

19 красавіка 1992 г. – Велікодная нядзеля

Я маліўся з 6:00 да 8:10 раніцы. Гасподзь мой і Божа, мне неспакойна пасля гэтай велікоднай службы. Увогуле, мне здавалася, што нешта было не так. Я ўчара доўга маліўся — больш за чатыры гадзіны — і ўсё ж адчуваў боль у сваім параненым сэрцы. У чым прычына? Што я не зразумеў?
Гаспода мой, адбяры мой страх, маю разгубленасць і мае сумневы і, калі ласка, дай мне той супакой, які можа даць толькі Ты. Праасвяці мяне святлом Духа Святога.
Гасподзі, прамаўляй; твой слуга слухае, бо я паверу ўсяму, што Ты натхніш мяне напісаць, але, Гасподзі, няхай будзе Твая воля. Я — нішто, і з нічога Ты стварыў слугу; і паколькі Ты, мой Гасподзь і Бог, з'яўляешся маім духоўным правадніком, я адкрываю Табе сваё сэрца. Фарміруй мяне паводле сваёй волі і зрабі са мной, што захочаш.

Толькі Ты — мой Гасподзь і Бог, мой любячы Айцец, мой дарагі Ісусе і Збаўца.
Спачатку я пыталася, ці правільна я пачула гэта ў Вялікі пятнік пасля Святой Камуніі, ці правільна зразумела, гледзячы на крыж перад алтаром, які ляжаў там на падлозе для пакланення. Я часта цалавала яго ў думках.
Збаўца: «Так, дачка мая, ты пачула правільна. Найвялікшым знакам усіх часоў з'яўляецца маё распяцце за вас, грэшнікаў».
Потым я спытала пра святкаванне Уваскрасення, бо мне было так сумна, што я нават заплакала.
Збаўца: «Дачкі мая, Уваскрасенне надыходзіць на трэці дзень».
Я: «Гэта можа заблытаць і дэзарыентаваць, калі яго святкуюць ужо на другі дзень».
Збаўца: «Так, гэта праўда. Заставайся вернай мне».
Я працягвала думаць пра ўсе цырымоніі ў царкве.
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая. Сатана хоча, каб паўсюль былі цырымоніі, каб адцягваць людзей ад праўды».
Я: «Я заўважыла, што алтарныя служкі могуць глыбока кланяцца, але не могуць рабіць гэтага, калі прымаюць Святую Камунію».
Збаўца: «Яны не ведаюць пашаны і не маюць яе да Мяне».
Я: «Гасподзь мой і Божа, скажыце мне, пасля Уваскрасення што я павінна запісваць і што цяпер важна?»
Збаўца: «Пішы, дачка мая: людзі павінны тэрмінова пакаяцца».
Я: «Ісусе, жывы Божа, што Вы маеце на ўвазе пад "неадкладна"? Мне цяжка пісаць. Гасподзі, Ты — ісціна, і калі Ты так кажаш, значыць, гэта павінна быць праўдай. Што значыць "неадкладна"?»
Я: «Гасподзь, але скажы мне, толькі калі Ты лічыш, што я змагу з гэтым справіцца. Гасподзь, няхай будзе воля Твая».
Збаўца: «Наперадзе ў цябе шмат бед. Пішы, дачушка мая; у будучыні павінна быць шмат малітвы».
Я: «Люблю Цябе, мой Госпад і Божа; маліцца буду больш, чым дагэтуль».
Я моцна малілася за намеры, якія Госпад пажадаў ад мяне.
Я: «Ці правільна тое, што я напісала?» Збаўца: «Мне
гэтага дастаткова, дачкі маёй».
Збаўца: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка». Я: «Але
вы ніколі раней не называлі мяне "дарагая дачушка"».
Збаўца: «Можаш так і пісаць».
Я: «Гасподзь, ці я табе дарагая дачка?»
Збаўца: «Так, ты мне дарагая».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа. Дзякуй».
10:00: Святая Імша ў чырвоным рызу. Прапаведаць мне не спадабалася. Пасля прычасця я адчула сябе шчаслівай і атрымала шмат ласк.
12:30: Прыбыў Фрыдэлін; ён — студэнт-тэолаг.
13:30: Я далучылася да Фрыdolina на малітву на ружанцы і набожныя практыкі.
15:00–18:30: Я чытала Фрыдэліну ўголас тое, што сказаў мне Збаўца. Мы ўмацоўвалі адзін аднаго ў веры.

20 красавіка 1992 г. Велікодны панядзелак

Каля 3-й гадзіны ночы мяне абудзіў голас Духа Святога. Я адчувала спакой і мір, у адрозненне ад некаторых начэй, калі была неспакойнай і таму прачыналася.
Словы, якія я пачула, былі яснымі і выразнай, як ніколі раней.
Я пачула: «Маліся шмат, дачушка мая, бо праз нейкі час Слова пераможа». Потым
была імгненная цішыня, і я пачула:
«Слова жыве».
Крыху больш чым праз паўгадзіны гэта зноў адбылося. Ім можна было б слухаць зноў і зноў; гэта быў такі прыемны голас.

Я не спала; я была ў свядомасці. Я ўстала, сталася на калені перад распяццем і сказала: «Так, Гасподзь, я буду маліцца. Калі ласка, дай мне сілу Духа Святога,
каб я магла маліцца».
Такім чынам, я пачала маліцца каля 3:30 ночы. Потым я малілася за сваіх ворагаў, маліла аб выгнанні д'ябла, малілася на ружанцы Божых Ранаў, малілася на чэпцы Божага Міласэрнасці і шмат іншых малітваў; потым я прыняла духоўную камунію і ахвяравала яе за ўвесь свет.
Цяпер я лепш разумею выслоўе: «Мае авечкі слухаюць мой голас». Я маліўся
да 4:30 раніцы, а потым заснуў.
Калі я прачнуўся, я ўключыў радыё; было 8.00, і я пачуў у навінах, што ўчора ўначы горад Мастар быў бамбардзіраваны.
Горад Мастар знаходзіцца недалёка ад Меджугор'я, і менавіта там жыве біскуп Жаныч — чалавек, які адмаўляе Меджугор'е. Ён сказаў, што дзеці хлусяць.
Калі я быў з ім у 1985 годзе на Вялікі чацвер і распавёў яму пра свае перажыванні і аб'яўленне Маці Божай, у яго на вачах былі слёзы.
Ён сказаў мне: «Вы ведаеце маё становішча».
Я сказаў: «Так», і зразумеў, што ён баіцца камуністаў — ці, прасцей кажучы, баіцца Сатаны. У біскупа Жаніча была вера, але яму не хапіла мужнасці яе вызнаць.
Але дзе іншыя біскупы, так многія з якіх былі ў Меджугор'і?
Я ўжо перадала справаздачу пра сваю размову з біскупам Жанічам Клаўсу Цыглеру, каб ён мог уключыць яе ў сваю кнігу, якую апублікаваў пад псеўданімам Пітэр Цымерман.
Ён пісаў пра мяне, але не апублікаваў справаздачу пра размову з біскупам, і я шкадую пра гэта.
Ісус памёр за многіх, але біскуп Жаніч не быў гатовы аддаць сваё жыццё за Ісуса.
Свабодная воля чалавека вядзе яго ў Рай, Чысцілішча або Пекла.
Я кажу, што калі Бог заклікае свой народ праз Марыю, Ён хоча ўратаваць усіх і не аддаць іх д'яблу. На жаль, свецкія святары больш не чуюць голасу Гасподняга. Яны сляпыя і глухія.
Сёння Касцёл вучыць, што не трэба верыць у прыватныя аб'яўленні.
Магчыма, яны паверуць, калі будзе ўжо занадта позна.
Я працягваў маліцца адразу пасля навін. Каля 8:45 я сабраўся з думкамі і ўступіў у духоўную сувязь. Я спытаў у Збаўцы, ці гэта Ён паклікаў мяне памаліцца ў тую ноч.
Збаўца: «Так, на гэта сышло шмат часу».
Я: «Гасподзь, прабач мне, што я не ўстаў адразу, каб памаліцца.
Я шчыра шкадую пра гэта. Гасподзь, я нават не магу сказаць святару, што надыходзяць вялікія бедствы.
Што мне рабіць, пакуль не прыедзе новы святар?»
Збаўца: «Маліся, дачушка мая, маліся шмат».
Я: «Але сумна, што яны не вераць у асабістыя адкрыцці». Збаўца: «Яны павінны
будуць за гэта адказваць».
Збаўца: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка». Я:
«Дзякуй, мой дарагі Збаўца».

10:00 раніцы Святая Імша ў Рот.
12:30 – Пасля абеду я непрацяглы час малілася на балконе. Збаўца яшчэ раз паўтарыў словы: «Слова пераможа; Слова жыве».
На балконе ў мяне не было паперы. Калі я праверыла пазней, то зразумела, што гэта былі тыя самыя словы, якія Ён сказаў мне ўчора ўвечары. Калі я перачытвала тое, што адбылося ўчора ўвечары, то зразумела, што перажыла тое ж самае, што і вучні на дарозе ў Эмаус. Я пазнала Збаўцу ў духу толькі пазней. (Сёння на чытанні з Евангелля гаварылася пра вучняў на дарозе ў Эмаус.)

<u>21 красавіка 1992 года – аўторак</u>

10:10 у кабінеце ўрача:
Пасля малітвы, у сакрамэнце прычасця, ён сказаў: «Пішы,
дачушка мая, расійская вайна набліжаецца».
Я: «Як мне гэта разумець? Ці пакутуе толькі Расія?»

Збаўца: «Усе будуць закранутыя».
Я: «Ці будзе падобна на тое, што адбылося з сербамі і харватамі?» Збаўца: «Гэтую вайну нельга параўноўваць з той».
Я: «Як мне тады пабудаваць капліцу, калі такое набліжаецца?» Збаўца: «Будуй капліцу як мага хутчэй».
Я: «У мяне няма святара, якому я магла б расказаць пра ўсё гэта пра Цябе». Збаўца: «Дачушка, святар хутка прыйдзе».
Я: «Ён застанецца ў маёй вёсцы?» Збаўца: «Так, ён застанецца ў вашай вёсцы». Я: «У нас будзе два святары?»
Збаўца: «Не, айцец Фогт пойдзе ў іншую вёску. Збаўца: «Будзь цярплівая, мая дачушка; усё адбудзецца ў свой час». Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Маліся шмат, дачушка. Я люблю цябе, мая дарагая дачушка». Я: «Я не магу так запісаць».
Збаўца: «Запішы гэта дакладна так, як ёсць».
Я: «Мой наймілы Збаўца, я адчуваю Твае словы ў сваім сэрцы, як агонь. Гэта не проста тое, што чуеш, але мне добра, калі Ты кажаш такія рэчы, і гэта мае неадкладны эфект. Гэта пацвярджае мне тое, што Ты ўжо сказаў мне: "СЛОВА ЖЫВЕ", і гэта праўда.
Я не магу выказаць Табе сваёй падзякі ўласнымі словамі. Гасподзь мой і Бог мой, я люблю Цябе больш за ўсё на свеце.
Збаўца: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка». Увечары — Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным.

22 красавіка 1992 г. — серада

Я малілася, як звычайна, але не пачула ніводнага голасу, нават у капліцы, ні ўвечары пасля Святой Камуніі. Аднак падчас майго з'яднання са Збаўцам я адчула Яго прысутнасць. Збаўца не пакінуў мяне; Ён адпачываў са мной.
Увечары прыйшла Марыён, і мы запісвалі ў свае дзённікі.
Сёння на працы ў мяне былі пацыенты, якіх мне было цяжка пераканаць у веры; напрыклад, я спытала ў аднаго пана, ці быў ён на Вялікім посце. Ён сказаў, што ў яго няма грахоў. Тады я спытала, як часта ён апошнім часам не хадзіў у царкву.
Ён адказаў: «Так. Гэта праўда».
Наступны пацыент паскардзіўся, што хварэе ўжо 10 гадоў. Я адчуў у ім дэмана і акрапіў яго святой вадой. Ён здрыгнуўся, зрабіў крок назад і сказаў: «Адчапіся з гэтымі хімікатамі». Яго агіда да святой вады была відавочна адчувальнай.
Нядаўна некалькі цыган прыйшлі на рэнтген. Усе яны належаць да адной і той жа секты — тых, хто ўжо быў у мяне на рэнтгене. Выслухаўшы ўсё, што яны казалі, я магу зрабіць толькі адзін выснову: яны ўпалі ў поўную ерэсь.
Усе яны — каля шасці ці сямі чалавек — кінуліся на мяне, і іх галасы станавіліся ўсё гучнейшымі і гучнейшымі. Я ўзяў святой вады і апырскаў іх усіх. Потым я ўсіх іх асвяціў Знакам Крыжа. Раптам іх усіх не стала.
Увечары — малітва на ружанцы і Святая Імша ў чырвоным рызу.

23 красавіка 1992 года — чацвер

10:10 раніцы ў кабінеце ўрача:
Пасля малітвы я адчула некалькі вострых уколаў у правай руцэ, у тым месцы, дзе Ісус нясе стыгматы. Боль быў моцны, быццам мяне нехта працяў, але нічога не было бачна.
Таму я спытала ў Збаўцы пра гэта.
Збаўца: «Так, гэта нячысты дух. Калі б яны маглі, яны б даўно распялі цябе. Ім не падабаецца, што ты молішся».
Я: «Іншыя таксама моляцца».

Збаўца: «Ты адбіраеш у іх шмат душ». Я: «У
кожнага ёсць анёл-ахоўнік».
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая. У цябе больш за аднаго анёла-ахоўніка».
Я: «Калі я адчуваю ўколванні ў руцэ, значыць, тады няма там анёлаў-ахоўнікаў?»
Збаўца: «Так, яны ёсць, але я дазваляю гэта. Як жа інакш ты паверыш, што нячыстыя духі вакол цябе?»
Я: «Было б жахліва, калі б я перастала маліцца». Збаўца:
«Працягвай, як і малілася, дачушка мая».

Я: «Што б Вы параілі мне рабіць пакуль што?» Збаўца:

«Пасці».
Я: «Так. Гасподзь мой, я так і зраблю».
Я: «Гасподзь, гэта толькі для мяне, ці я магу сказаць гэта і ў малітоўнай групе?» Збаўца: «Гэта датычыцца ўсіх».
Збаўца: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».

Увечары я маліўся на ружанцы ў касцёле ў Рот. Паколькі ў Рот не было Святой Імшы, я паехаў у Мінгольсхайм да капліцы Святога Роха і прысутнічаў там на Святой Імшы.

24 красавіка 1992 года — пятніца — Збаўца гаварыў са мной ужо год.

10.10 у кабінеце ўрача:
Я малілася.
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка Мая. Гэты год і ўсе будучыя гады належаць Мне». Я:
«Так, Гасподзь, бо я — нішто».
Збаўца: «Так, ты цалкам маеш рацыю. Дачкі Мая, Я задаволены тваёй працай дагэтуль».
Я: «Мне здаецца, што Я ніяк не прасоўваюся».
Збаўца: «Ты сапраўды нічога не дасягнула?»
Я: «Я праводжу амаль кожную гадзіну ў малітве; чалавек не заўсёды ўсведамляе, колькі насамрэч зрабіў. Гэты год з Вамі праляцеў хутчэй, чым любы папярэдні.
Што са мной будзе далей? Ці будзеш ты і надалей маім духоўным
настаўнікам?" Збаўца: "Так, дачушка мая, я і надалей буду тваім
духоўным настаўнікам."
Я: «Я засмучаная, бо ўсе выбраныя маюць святара, якому могуць усё расказаць, а ў мяне няма нікога».
Збаўца: «Гэта павінна быць так, мая дачцэ, але не надоўга». Я
спытала ў Збаўцы пра надыходзячую вайну.
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: вайна з Расіі будзе вялікай вайной. Ніхто не можа спыніць гэтую вайну».
Я: «Гасподзь, але ж Ты можаш гэта спыніць».
Збаўца: «Дачушка мая, грэх занадта вялікі».
Я: «Можаце расказаць мне нешта, бо сёння спаўняецца год, як я ўпершыню пачула ваш голас?» Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: маліся без перапынку».
Я: «Так, мой Госпадзе, я так і зраблю. Я зраблю ўсё, што змагу,
разам з Табою». Збаўца: «Я вельмі люблю цябе, мая дачцэ. Ідзі з
мірам». Увечары — Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным.

25 красавіка 1992 г. — субота

Раніцай я прысутнічала на Святой Імшы ў Вагхаўзэле. Пасля прыняцця Святой Камуніі я пакланілася перад табернакулам. Я спытала Збаўцу, ці варта нам напісаць ліст да Святога Айца, ці яшчэ ёсць час.
Збаўца: «Настаў правільны час».
Я: «Як так, Збаўца, калі іншыя кажуць, што Вы не размаўлялі б са мной на тэалагічнай мове? Вы размаўляеце менавіта так, як і я, маім уласным стылем».
Збаўца: «Калі б Я гаварыў так, каб дагадзіць усім астатнім, ты б Мяне не зразумеў».
Пасля гэтага я пайшоў да Мэрыян, і мы напісалі ліст да Святога Айца.

З 16:30 да 18:30 я маліўся на каленях у касцёле ў Рот.

26 красавіка 1992 г. – Нядзеля

А 6-й гадзіне раніцы я ўстаў і маліўся асабліва за тых, хто сёння хоча прыняць Святую Камунію нягодна, і асабліва за айца Фогта.

Пасля майго з'яднання з Збаўцам я спытала, ці варта нам уносіць якія-небудзь далейшыя змены ў ліст, які мы напісалі Папу.

Збаўца: «Дачушка мая, ліст у парадку. Адпраўляй».

Я: «Гасподзь мой і Божа, учора ў мяне было вельмі цяжка на сэрцы, калі я пачула, што сказала мне Джыннг, якая толькі што прыняла сваю Першую Камунію: ім нельга кланяцца перад Збаўцам ці перад Табернакулем, калі мы спяваем або молімся перад алтаром, таму што айцец Фогт забараніў ім гэта рабіць». Яна сказала мне гэта ў прысутнасці свайго айчыма і майго мужа, калі я спытала яе. Збаўца: «Пішы, дачкі мая, гэты святар не жыве ў Божай ласцы».

Спачатку я не хацела верыць таму, што сказаў мне Збаўца, але потым ён паўтарыў гэта для трэці раз.

Я: «А што наконт Кансэкрацыі з ім?»

Збаўца: «У яго ёсць паўнамоцтвы для кансэкрацыі. Я не магу гэтага ў яго забраць».

Я: «Гасподзь мой, гэта ж жахліва. Я больш не вытрымаю гэтага. Гасподзь мой, мне ніхто не паверыць».

Збаўца: «Вялікая слепата».

Я: «Гасподзь мой, Ты ведаеш, як я малюся за айца Фогта. Што ж мне рабіць?»

Збаўца: «Пакінь гэтага святара Мне».

О, як мне было гэта цяжка. Я ледзь змагла напісаць гэта; гэта ўдарыла мяне, як пабоішча. Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, цяпер я разумею, чаму я павінна ісці да Святога Айца.

«Гасподзі, ці ў небяспецы святары?»

Збаўца: «Так, дачушка мая. Амаль усе яны ў небяспецы. Яны не выконваюць Маю волю».

Я: «Яны не хочуць ці не могуць выканаць Вашу волю?»

Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, яны абыякавыя, калі стаяць перада Мной. Яны павінны пакаяцца».

Я: «Але ж у іх, пэўна, ёсць вера?»

Збаўца: «Яны мала моляцца за тую веру».

Я: «Я думала, што вера — гэта дар ад Бога?» Збаўца:

«Так, але я магу даць яе таму, каму захачу». Збаўца:

«Мая дарагая дачушка, ідзі з мірам».

Я: «Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе за Тваё вучэнне, Тваю дабрыню, Тваё цярпенне са мной і Тваю ласкавасць. Я люблю Цябе і за святароў. Змілуйся над імі. Я буду маліцца за іх».

Насамрэч, я ўжо некалькі гадоў малюся за іх у сваёй малітоўнай групе.

10:00 Святая Імша ў чырвоным рызу.

Я ледзь стрымлівалася і мусіла апырскаць святой вадой перад сабой. Мне здавалася, што на мяне абрынулі пякельныя мукі. Не спыняючыся, я малілася за вернікаў і святара і ахвяравала Святую Камунію за айца Фогта.

Мне не спадабалася цырымонія. Было няправільна, што айцец Фогт дазволіў міс Веннебуш прамаўляць. Той факт, што айцец Фогт пастаянна даваў першую святую Камунію першакамуніятам і клаў яе ім у рукі, — гэта тое, за што ён сапраўды аднойчы павінен будзе адказаць.

На абед мяне запрасіла Джынг, дзяўчынка з «Белага нядзеля», у Шуцэнхаўз.

Неўзабаве пасля абеду мяне дадому падвезла манашка з Карлсруэ, і мы памаліліся разам.

Пасля гэтага прыйшла Мэрыян, і мы запісвалі ў свае дзённікі.

Пасля гэтага зноў прыйшлі ў госці мой брат Уладзімір і пляменнік Ратка.

Да мяне таксама прыйшла Гэдвіг з Рот. Пасля гэтага я расшыфравала запісы ў сваім дзённіку.

27 красавіка 1992 г. – панядзелак

Па дарозе на працу на машыне я захрасла ў заторы. Гэта азначала, што я змагла памаліцца больш, чым звычайна. На працы:

Я адразу ж запаліла свечку за душы ў чысцы і акрапіла іх святой вадой. Пакуль чакалі пацыентаў, мая калега Вераніка і я разам памаліліся на Радасныя таямніцы ружанца, а таксама малітвы да Духа Святога. Потым я зрабіла рэнтген некалькім пацыентам і пайшла ў стаматалагічную клініку, каб паставіць пломбу. Я правяла ў стаматалагічным крэсле каля дзвюх гадзін. Стаматолаг спытаў, ці хачу я анестэзію. Я адмовілася і ахвяравала боль на навяртанне грэшнікаў і збаўленне душ. Потым, на працягу ўсяго агляду, я не пераставала маліцца за Святога Айца, за ворагаў Святога Айца, за біскупаў і святароў, а потым за дактароў, медсясцёр і іншыя душы. Лячэнне доўжылася каля дзвюх гадзін. Стаматолаг моцна спацеў. У канцы я заўважыў яму, што ён не быў на споведзі. Аднак ён звязаў свой пот з лямпай, якая была вельмі гарачай і яркай.

Яшчэ раз я зрабіў рэнтген некалькім пацыентам.

12:00 у капліцы клінікі:

Спачатку я памаліўся Анёльскую малітву, а потым працягнуў вельмі руплівую малітву. Я сказаў Збаўцу, што не буду нічога прасіць, бо я — нішто, і калі Ён захоча нешта сказаць мне, няхай скажа.

Калі я была глыбока паглынутая малітвай, я атрымала духоўнае пасланне.

Збаўца сказаў мне: «Пішы, дачушка, ты павінна пагаварыць з айцом Фогтам». Я: «Перад тым, як я адпраўлю ліст Папу, ці пасля таго, як я адпраўлю ліст?» Збаўца: «Пасля таго, як ты адправіш ліст Папу».

Я сказала: «Так, Гасподзь, што Ты хочаш, каб я яму сказала?»

Збаўца: «Пішы, дачка мая: "Ці перадумае ён, ці не?"» Я: «О, Гасподзь мой, я зараз зусім не разумею гэтага».

Я: «О Божа, магутны Божа, бяссмяротны Божа, як мне гэта яму сказаць і калі?» Збаўца: «Ідзі да яго сёння».

Я: «Гасподзь, але я не ведаю, што ён вырашыў».

Збаўца: «Ён ведае».

Я: «Чаго я дасягну, пайшоўшы да яго?» Збаўца: «Яго збаўленнем».

Я: «Гасподзь мой і Божа, але гэта самае цяжкае, што мне даводзілася рабіць дагэтуль». Збаўца: «Зрабі гэта, мая дачцэ; гэта важна».

Я: «Гасподзь, я больш не магу пісаць; у мяне будзе сардэчны прыступ, калі я пайду да яго».

Збаўца: «Ты баішся?»

Я: «Я не баюся, але пасля ўсяго гэтага я цяпер веру, што ён не зменіцца. Але калі вы зноў даруеце яму тую вялікую ласку, тады ўсё зноў можа быць добра».

Збаўца: «Так, дачушка, усё так». Я: «Яшчэ нешта пісаць?»

Збаўца: «Пішы, дачушка мая, што я ўсё яшчэ вельмі яго люблю». Я: «Гасподзь мой, ці прачытаць яму таксама ўчарашні запіс?» Збаўца: «Сённяшні».

Я: «Так, Гасподзь і Божа, я так і зраблю. Гасподзь, няхай будзе зроблена Твая воля». Тады я спытала ў Збаўцы, ці пойдзе ён са мной да святара, ці мне быць адной».

Збаўца: «Я заўсёды буду з табой, куды б ты ні пайшла».

Я падзякавала Збаўцу і выйшла з капліцы, каб вярнуцца на працу і працягнуць працу. Я была ў капліцы каля 40 хвілін. Звычайна я застаюся ў капліцы ўсяго каля 15 хвілін.
Пасля працы я адправіла ліст да Святога Айца рэгістраванай поштай на пошце.
Было каля 16:15. Па дарозе дадому я малілася на ружанцы за айца Фогта. Каля 16:45 я коратка памалілася ў царкве, а а 16:50 ужо была з айцом Фогтам. Святар выслухаў мяне.
Ён быў прыязны і сказаў: «Пабачым, што далей будзе».
Я дала яму копію ліста, які я даслала Святому Айцу, каб ён прачытаў.
Пакуль ён чытаў ліст, я ў душы спытала ў Збаўцы, што мне сказаць, і пачула: «Маўчы».
Гэта была кароткая размова, карацейшая за ўсе папярэднія. Я папрасіў у айца Фогта благаслаўлення. Ён благаславіў мяне, і я пайшоў.

У той вечар не было святой імшы ў

чырвоным. Група малітвы а 20:00:
Мы славілі Збаўцу. Як заўсёды, я стаў на калені проста перад Збаўцам.
Мы памаліліся трыма літаніямі: «Магніфікатам», Літаніяй Святой Тройцы, Літаніяй Беззаганнага Сэрца Марыі і Літаніяй усіх святых. Я адчула моцнае пачуццё цяпла і радасці, якое зыходзіла ад Збаўцы. Мы маліліся дзве з паловай гадзіны.
Многія зноў пайшлі да споведзі; у канцы так зрабіла і я. Усе сышлі шчаслівымі. Збаўца даў нам шмат ласк.

<u>28 красавіка 1992 г. – аўторак</u>
9.45–10.45 раніцы ў кабінеце ўрача:
Сёння я малілася не так шмат, як звычайна. Я хвалявалася за айца Фогта і думала, як усё пойдзе далей.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Вікарый падумае пра гэта». Я: «Ці буду я цяпер размаўляць з іншымі людзьмі з царкоўных уладаў?» Збаўца: «Ты будзеш размаўляць з некалькімі людзьмі».
Я: «Ці звяжа святар Фогт мяне з кім-небудзь у Фрайбургу?»
Збаўца: «Так, я ўжо паведаміў арцыбіскупу Оскару пра твой голас». Я: «Так, хіба ён дагэтуль не праявіў ніякай зацікаўленасці пагаварыць са мной?»
Збаўца: «Гэта яшчэ наперадзе. Ён яшчэ з табой пагаворыць».
Збаўца: «Нават калі іншыя будуць высмейваць, адмаўляцца ад цябе і пагарджаць табой, ты павінен прыняць усё. Са мной ты вытрываеш да канца».
Я таксама спытала пра Францыску, памочніцу на
споведзі. Збаўца: «Яна сама з табой пагаворыць».
Я: «Ці трэба мне сказаць ёй нешта пра раздачу Камуніі?» Збаўца:
«Скажы ёй тое, што сказаў Я табе».
Учора ўвечары пасля малітоўнай групы, калі я расказала ім трохі пра свае размовы са Збаўцам, дзве жанчыны сказалі мне, што яны не сталі б пытацца ў Збаўцы, ці з імі Ён, калі б ім давялося пайсці да святара, бо само сабой зразумела, што Збаўца з імі.
Збаўца: «Будзьце асцярожныя. Не звяртайце ўвагі на такія заўвагі; я найлепш ведаю, што б яны зрабілі».
Я: «Скажыце, Збаўца, калі хочаце мне нешта сказаць».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка. Ці можаш ты ўявіць сабе цяпер, што я табе кажу?»
Я: «Не, Гасподзь. Мне цікава».
Збаўца: «Ты атрымаеш ліст ад Святога Айца. Ты можаш
пайсці да яго».

Спачатку я не хацела ў гэта верыць; потым падумала, што, напэўна, нешта няправільна напісала, і папрасіла Збаўцу паўтарыць гэта мне.
Я сказала: «Калі ласка, паўтарыце гэта мне яшчэ раз, любы Ісусе, мой духоўны правадніку». Потым я пачула гэта другі раз.
Збаўца: «Ты атрымаеш ліст, і зможаш паехаць да Святога Айца».
Я: «Гасподзь мой і Божа, калі мне туды ехаць? Я пакідаю гэта на Вашу волю, бо Вы ведаеце, як ідуць справы з маёй працай тут. І калі я павінен ехаць зараз, то я палячу самалётам."
Я: «Гасподзь мой і Божа, я ўжо з нецярпеннем чакаю магчымасці пагаварыць з Святым Айцом. Вялікі Божа, Ты ўсё ведаеш, Ты ўсё бачыш, Ты робіш усё па Сваёй волі, і ўсё правільна, калі Ты так робіш. Мая вялікая любоў. Нельга аддзяляць сябе ад Цябе.
Я веру, што гэта магло б быць найвялікшым з усіх злых, калі б хтосьці падумаў, што можа абысціся і жыць без Цябе.
Дзякую Табе з усяго сэрца за Тваю любоў і ласкавасць, мой Госпадзе і мой Божа." Збаўца: "Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка."
Мая душа была поўная любові і спакою, і я была такая шчаслівая. Я размаўляла з Збаўцам больш за 30 хвілін.
12:00 у капліцы клінікі. Пасля гэтага я выйшла на кароткі прагулак на вуліцу і нарвала невялікі букет кветак для Маці Божай.
З 15:00 да 15:45 я пісала ў свой дзённік. Спачатку я перагарнула яго і прачытала, што сказаў мне Збаўца ў папярэднія дні.
Я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот і прыняла Святую Камунію за майго Святога Айца і за Мэрыян.
Пасля царквы прыйшла Мэрыян, і мы запісвалі ў свае дзённікі.

29 красавіка 1992 г. – серада

Сёння раніцай я зноў малілася даўжэй.
А 10-й гадзіне раніцы ў кабінеце ўрача я аб'ядналася з Збаўцам. Збаўца: «Пішы, дачушка, ты павінна пайсці да дэкана Энца». Я: «Гасподзь мой і Бог мой, Ісусе мой, мой духоўны айцец. Чаму?» Збаўца: «Ты павінна расказаць яму пра самае важнае, што Я натхніў у цябе». Я: «Што гэта за самае важнае?»
Збаўца: «Раскажы яму пра вайну, бо Царква павінна тэрмінова рэфармавацца». Я: «А якая гэта рэформа?»
Збаўца: «Напішы гэта, мая найдаражэйшая дачушка. Прычасце ў рукі павінна быць тэрмінова адменена. І Святое Прычасце павінна падаваць толькі праз асвечаныя рукі святара
.
Я: «Ці магу я сказаць яму, што я напісала ліст да Найсвяцейшага Айца?» Збаўца: «Ты можаш паказаць яму яго».
Я таксама спытала, як Збаўца хацеў, каб вернікі прымалі Святую Камунію — стоячы ці на каленах.
Збаўца: «Дачушка мая, запомні гэта назаўжды. Я — Гасподзь і Бог; кожны павінен аддаваць мне найглыбейшую пашану».
Я: «Гасподзь, але найглыбейшая пашана — пакланіцца Табе, стаць на калені і прыняць Цябе чыстым сэрцам».
Збаўца: «Так, дачушка мая, ты гэта ведаеш».
Я: «Госпадзе, ці трэба мне ісці проста да дэкана, ці я павінен паведаміць айцу Фогту, каб ён прызначыў мне сустрэчу, бо ён мой мясцовы святар?» Збаўца: «Ідзі да айца Фогта і скажы яму прызначыць сустрэчу з дэканам, спадаром Энцам».
Я: «А што, калі айцец Вогт скажа мне разабрацца з гэтым самастойна?» Збаўца: «Тады рабіце гэта пад ягоную адказнасць».
Я: «Калі мне гэта зрабіць?»

Збаўца: «Дачушка мая, зрабі гэта як мага хутчэй». Я:
«Гасподзь мой, сёння Вы трохі строгія».
Збаўца: «Дачушка мая, чаша ўжо даўно перапаўняецца».
Я: «Дарагі Збаўца, я не зусім разумею. Прабачце, але што значыць "чаша перапоўнілася"?»
Збаўца: «Дачкі маёй, грэх такі цяжкі, што я больш не магу яго несці».
Я: «Гасподзь і Божа мой, памілуй нас, збаў нас; мы ж, у рэшце рэшт, Твае дзеці. Ісусе, Сыне Бога Жывога, ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, досыць. Ідзі з мірам».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я так і зраблю. Гасподзь, няхай будзе зроблена Твая воля. Я дзякую Табе з усяго сэрца за Твае словы».
Я была з'яднаная са Збаўцам каля 30 хвілін.

12:00 у капліцы: Я малілася ўсхвалявана, потым я аб'ядналася з Збаўцам. Я:
«Гасподзь мой і Божа, я напісала некалькі слоў; што б Вы напісалі на маім месцы?»
Збаўца: «Звярні ўвагу, дачкі маёй, гэта пасланне для святароў».
Я спытала, ці трэба мне пайсці цяпер да айца Гебхарда Хейдэра ці нават на гэтым тыдні. Збаўца: «На наступных выходных».
Потым я спытала, ці трэба мне ісці да айца Фогта, ці патэлефанаваць яму, бо тады я магла б пайсці да
Паважанага дэкана.
Збаўца: «Патэлефануй яму». (Айцец
Фогт) Я: «Я правільна напісала?»
Збаўца: «Пішы, дачушка, ты напісала правільна».
Я: «Гасподзь, калі яны спытаюць, як я цябе чую, я не змагу як след гэта растлумачыць».
Збаўца: «Скажы ім, што ты чуеш мяне ў глыбіні свайго сэрца, і менавіта там я з табой».
Я: «Але я працую ў ларынгалагічнай клініцы, шмат працую з слыхавым праходам, і я не чую вас скрозь вушы».
Збаўца: «Гэта звышнатуральна».
Я: «Але яны скажуць, што звышнатуральнае можа паходзіць і ад д'ябла». Збаўца: «Ім трэба маліцца аб разрозненні духаў. Тады яны пазнаюць, ці паходзіць звышнатуральнае ад добрага, ці ад злога духа».
Каля 13:15 я патэлефанавала вялебнаму Фогту. Я сказала яму, што Збаўца сказаў мне пайсці да дэкана Энца, і што ён павінен дамовіцца з дэканам аб сустрэчы. Ён быў здзіўлены і папрасіў мяне паўтарыць.
Я паўтарыў гэта другі раз.
Айцец Фогт сказаў, што я павінен сам дамовіцца пра сустрэчу.
Я падзякаваў яму. Айцец Фогт быў крыху непрыязны.
14:00 у капліцы на працы:
Я горка плакаў, потым коратка памаліўся і аб'яднаўся з Збаўцам.
Збаўца: «Пасля працы, пасля працы ідзі да яго (да вялебнага дэкана Энца) асабіста. Не тэлефануй яму загадзя».
Я: «Ці будзе ён дома, калі я прыйду?» Збаўца: «Так».
Я: «Я нават не ведаю, дзе ён жыве. І што, калі ён не будзе мне верыць?» Збаўца: «Ён паверыць».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я ўскладаю ўсю надзею на Цябе.
Гасподзь, няхай будзе воля Твая. Дзякую Табе; я зраблю, як Ты сказаў мне». Я быў у капліцы клінікі каля 15 хвілін.
Я атрымала ласку; мая душа адразу ж зноў ацалілася, і я была шчаслівая і змагла вярнуцца да працы.

Па дарозе ў Віслох, каб сустрэцца з вялебным дэканам Энцам, я маліўся на ружанцы і іншых малітвах за вялебнага Эрца. Неўзабаве пасля 17-й гадзіны я ўжо быў у Віслоху, у царкве Святога Лаўрэнція.
Я там коратка памаліўся і сказаў Збаўцу: «Цяпер я тут, а нават не ведаю, дзе жыве вялебны дэкан Энц».
Я папрасіла ў Збаўцы сілы і спакою, і каб Ён натхніў мяне на ўсё, што трэба было сказаць, калі я сустрэнуся з дэканам Энцам. І я веру, што Збаўца быў са мной. Я выйшла з касцёла і спытала ў пажылой жанчыны, дзе жыве дэкан Энц. Яна мне паказала, і ў міг вока я ўжо стаяла перад кляштарам.
Дзверы адчыніла прыгожая жанчына, і я сказала ёй, што мне трэба пагаварыць з дэканам, бо паслаў мяне туды Збаўца.
Яна адразу сказала, што дэкана няма.
Я спытаў, ці ўпэўнена яна, бо паслаў мяне Збаўца.
Яна адказала, што ён знаходзіцца ў дэканстве на плошчы Аденаў, заняты дзецьмі, якія прымаюць сваю Першую споведзь і Камунію.
Я спытаў, калі ён вернецца. Яна параіла мне паспрабаваць яшчэ раз каля 19-й гадзіны, і я сказаў ёй, што пайду шукаць яго.
Спачатку я пайшоў у дэканат на плошчу Аденаў. Там адзін мужчына сказаў мне, што дэкан, спадар Энц, ужо даволі даўно адсутнічае. Потым я вярнуўся ў царкву і сказаў Збаўцу: «Дарагі Збаўца, Вы сказалі мне, што калі я пайду да дэкана, ён будзе дома».
Збаўца: «Ён дома».
Я: «Значыць, тая жанчына
хлусіла». Збаўца: «Увайдзі ў дом».
Потым я выйшаў з царквы і падышоў да дзвярэй вікарыяту. Я не хацеў уваходзіць і пачаў маліцца, бо глыбока ў душы я таксама адчуваў, што
Дэкан Энц быў дома. Я трымаў у руках ружанцы і некалькі разоў маліўся «Вітай Марыя» па-лацінску, малітве да Архангела Міхаіла і некалькі разоў «Sanctus» па-лацінску. Потым падышоў малады чалавек і зайшоў унутр. Ён убачыў, што я малюся на ружанцы. Потым прыйшла пажылая жанчына, маці хатняй гаспадыні вікарыяту. Пасля гэтага прыйшоў гандляр, якога я ўжо бачыў у дэканстве і ў царкве. Чацвёрты мужчына, які прыйшоў, стаў проста перада мной і гучна крычаў і енчыў: «Няўжо ніхто не можа мне дапамагчы?» Яго голас гучаў адчайна.
Я адразу адчула д'ябла ў сабе і не дала яму адказу. Але я працягвала набожна маліцца, ціха адмаўляючы адну «Будзь прывітаная Марыя» за другой.
Але Ён мог пачуць маю малітву. Ён раззлаваўся і некалькі разоў пазваніў у дзверы; ён стаў неспакойным і пагражаў мне, загадваючы спыніць малітву.
Ён кпіў з ружанца, падняў на мяне руку і сказаў, што ўдарыць мяне. Я не змяніла месца і працягвала маліцца.
Тады ён зноў пазваніў у дзверы, і па інтэрконе прагучаў голас гаспадыні, што там нікога няма.
Чалавек тады сышоў у прыпадку гневу і лютасці. Я працягвала маліцца, і праз некаторы час я паклікала Найсвяцейшую Дзеву Марыю і анёлаў, просячы іх аб дапамозе. Я ўмольвала: «Найсвяцейшая Дзева Марыя, укрый гэты дом сваім аплаткам».
Раптам дзверы адчыніліся, і жанчына сказала мне, што я магу ўвайсці; у гэты час ужо прыбыў парафіяльны святар. Яна выглядала няўпэўнена, і я адчула, што яна не кажа праўду.
Я сказала ёй: «Дзе б я ні была, д'ябал ніколі не далёка».
Я ўсё яшчэ трымаў у руках ружанцы, калі пайшоў да дэкана і сказаў яму, што маліўся каля дзвярэй, бо Збаўца сказаў мне, што святар дома, і таму я не хацеў званкаваць. Ён паглядзеў на мяне здзіўлена.
Я расказаў яму тое, што сказаў мне Збаўца, што трэба было ведаць дэкану.

Мы размаўлялі каля 25 хвілін, і я прачытаў яму тры апошнія старонкі дзённіка, а таксама аддаў ліст, які я даслаў Паважанаму Айцу на чытанне.
Ён сказаў мне, што пагаворыць з вялебным Фогтам.
Я папрасіла ў яго благаслаўлення і сталася на калені перад ім. Ён даў мне вельмі прыгожае благаслаўленне, і я сышла.
На паркоўцы, дзе стаяў мой аўтамабіль, я сустрэла прычтавую і сказала ёй, што яна павінна пайсці на споведзь. Яна адказала, што гэта была белая хлусня. Я сказала ёй, што Бог гэта бачыў. Тады яна засмяялася і пайшла далей.
А 18:25 я ўжо быў у царкве ў Рот. Я падаў Святую Камунію за дэкана Энца і за айца Фогта. Пасля Святой Камуніі, калі я аб'ядналася з Збаўцам, я спытала ў яго, ці ўсё было зроблена правільна наконт дэкана.
Збаўца: «Усё было добра».
Збаўца: «Дзякуй табе…» Праз некаторы час Збаўца працягнуў: «Люблю цябе, мая дарагая дачушка, ідзі з мірам».
Пасля царквы я размаўляла з манашкай (Штайнаўзер). Я папярэдзіла яе аб ератычных вучэннях і размаўляла з ёй больш за 20 хвілін. Удома я прыгатавала сабе есці, і неўзабаве ў мяне з'явіўся яшчэ адзін наведвальнік. Я зноў гаварыла пра Бога, бо наведвальнік не ведаў, ці быў ён хрошчаны.
Д'ябал шалеў у маім мужы. Яго ахапілі гнеў і нянавісць; ён нават расцягнуў сваю параненую нагу. Пасля гэтага прыйшла Луцыя.
Яна паабяцала мне, што будзе за мяне маліцца, і сказала, што ўжо з нецярпеннем чакае панядзелка і малітоўнай групы. Ёй падабаецца прыходзіць сюды маліцца.
А 22:45 я лёг спаць.

У мяне было так шмат начэй, калі я так мала спала — толькі Гасподзь ведае. І ўсё ж Збаўца дае мне сілы працягваць працаваць.
Я лічу, што гэты дзень стаў для мяне вялікім урокам. Бо Збаўца пацвердзіў мне, што я чую Ягоны голас, і адначасова паказаў, як злы на мяне Сатана. Без Збаўцы я б, безумоўна, не змагла б перамагчы яго.
Дзякую Табе, мой Госпадзе і мой Божа, за гэтую вялікую ласку, якой Ты надзяліў мяне сёння.
Для мяне пасуе выслоўе: «Хто шукае, той знаходзіць», а для Дзіна —: «Цярпліва чакайце, бо вы не ведаеце, у якую гадзіну ён прыйдзе».

<u>30 красавіка 1992 г. — чацвер</u>
Сёння раніцай я шмат маліўся. Потым я маліўся на ружанцы са сваім калегам. А
А 10-й гадзіне раніцы я быў у кабінеце ўрачоў і працаваў. Я мог добра маліцца, працуючы. Пазней я навяртаў сваіх пацыентаў, якія прыйшлі на рэнтген — заблукалых авечак, якія лічаць, што ў іх няма граху і не ходзяць на споведзь.
Адзін пацыент быў з Венгрыі, другі — з Італіі, трэці прыехаў з Румыніі, а потым быў немец з Маўэра. Гэта быў добры ўлоў. Таму я не атрымала пасланне ад Збаўцы аж да 12:30 у капліцы клінікі.
Я: «Калі я ўчора маліўся перад галоўнымі дзвярыма дэкана, а мужчына з нячыстым духам стаяў перада мной, Вы былі са мной».
Збаўца: «Так, Я быў з табой».
Я: «Вось чаму ён не змог на мяне напасці».
Я: «Які ж гэта быў нячысты дух у тым чалавеку? Я пытаюся ў Цябе, бо Ты мой духоўны айцец, і калі мне трэба ведаць, то скажы,
калі гэта Яго воля.
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: гэта быў
Люцыфер». Я: «Дэман Люцыфера ці сам
Люцыфер?»

Збаўца: «Самі Луцыфер».
Я: «Ён быў там адзін ці з ім былі іншыя?» Збаўца: «З ім
былі цэлыя войскі».
Я: «Гасподзь мой і Божа, якая была яго мэта? Гэта таму, што я малілася каля дзвярэй дэкана? Ён прыйшоў менавіта ў гэты момант, калі мне трэба было абмеркаваць з дэканам важныя справы. Гасподзь мой, скажыце, ці важна гэта для святароў».
(Сатана быў шалены, бо я размаўляла з дэканам пра адмену прычасця ў рукі і ўвядзенне прычасця ў рот, бо прычасце ў рукі — гэта справа сатаны.)
Збаўца: «Пішы, дачкі маёй, святары павінны выканаць маю волю». Я: «Але якая
мэта Люцыфера?»
Збаўца: «Ён хоча іх усіх».
Я: «Гасподзь, ці правільна я напісала?» Збаўца: «Так,
правільна».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, святары цяпер упадаюць у збянтэжанасць».
Я: «Чаму?»
Збаўца: «Таму што яны валяюцца ў багне. Дачкі мая, заставайся вернай мне і стой цвёрда».
Я: «Збаўца, ці нечае набліжаецца да мяне? Ты можаш сказаць мне; я ж з Табою, і я паверу».
Збаўца: «Цябе прасеяць».
Я: «Дарагі Божа, што значыць "прасеяныя"?»
Збаўца: «Цябе будуць дапытваць многія. Уважліва слухай мой голас». Я:
«Гасподзь мой і Божа, але гэта нялёгка».
Збаўца: «Я ўжо казаў табе, у канцы ты трыумфуеш разам са мной». Я:
«Дзякуй, мой Госпадзе і Божа, так і будзе, як Ты сказаў».

Я была ў царкве, апранутая ў чырвонае. Я прычасцілася за Мэрыён. Я
асабліва малілася за яе.
Архітэктар Вольфганг прыйшоў і агледзеў месца, дзе мы хочам пабудаваць малітоўную залу. Там была і Росвіта.
Вечарам завіталі Мэрыян, яе маці і Эрых. Пакуль я разам з Мэрыян пісала дзённік, мой муж, Ірма і Эрых маліліся на ружанцы.
Дзякуй Табе, Божа, за гэтую ласку.

1 мая 1992 г. – пятніца

Удома, каля 7-й гадзіны раніцы:
Пасля 45 хвілін малітвы я аб'ядналася з Збаўцам.
Я: «Гасподзь мой і Божа, Добры Айцец мой і Збаўца, што Ты хочаш, каб я запісала? Гасподзь, няхай будзе воля Твая. Гасподзь мой, я — нішто. Я нават не адважваюся сёння нічога ў Цябе прасіць. Магчыма, Гасподзь мой, гэта таму, што я так расчаравалася ў святарах. Маё сэрца баліць з-за іх. Так, Гасподзь, я плачу па святарах. Людзі хочуць выратаваць іх з багны, але яны не слухаюць».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Ты павінна гаварыць ад майго імя ў будучыні. Цябе запрашаюць на сустрэчу з арцыбіскупам».
Я: «Каму? Арцыбіскупу Сайеру?»
Збаўца: «Так, дачкі Мая».
Я: «Што мне сказаць яму?» Збаўца: «Тое,
што Я ўклаў табе ў сэрца».
Я: «Калі я павінна з ім пагаварыць — перад тым, як пайсці да Яго Святасці Айца, ці пасля размовы з Яго Святасцю Айцом?»
Збаўца: «Перад тым, як ты пагаворыш з Найсвяцейшым Айцом».
Я: «Мой магутны, бяссмяротны і святы Божа, ці павінна я да гэтага рыхтавацца?»

Збаўца: «Маліся і пасціся».
Я: «Так, мой Госпадзе, я так і зраблю. І Ты будзеш са мной».
Збаўца: «Так, я буду з табой».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Так. Запішы яшчэ адно, дачушка мая. Усё, чым Я натхніў цябе дагэтуль — трымайся гэтага і заставайся вернай яму».
Праз некаторы час Збаўца сказаў:
«Ідзі ў міры».
Я была глыбока з'яднаная са Збаўцам каля 30 хвілін. Пасля гэтага я малілася яшчэ, але не запісала ўсё. Я павінна быць кароткай, інакш Марыён не паспявае запісваць.
Увечары я была ў касцёле на ружанцы. Гэта было адкрыццё травеньскіх набажэнстваў у гонар Маці Божай. Было б лепш, калі б малілася больш людзей.
Удзень завітала Мэрыян, і мы запісалі ў свае дзённікі.
Пасля царквы прыйшлі ў госці Гільдэ і Хедвіг, і я ўмацаваў іх веру. Я памаліўся за міс Веннебуш, каб яна больш не раздавала Святую Камунію.
Збаўца сказаў мне: «За гэтую справу трэба маліцца».

2 мая 1992 года — субота

А 7:15 раніцы мяне прывялі ў Вагхаўзэль на Святую Імшу, да пярэдняга лаўка перад табернакулам. Астатнія вернікі, якія прысутнічалі на Святой Імшы, сядзелі ў заднім, меншым аддзяленні царквы, за алтаром. Адтуль не відаць ні табернакула, ні Маці Божай з Вагхаўзэля, Маці з добрым сэрцам.
Я нават не магу пачаць апісваць, як я атрымала ласку ў тым месцы перад табэрнакулам, адразу ж.
Святую Імшу адпраўлялі тры святары. Я прыняла Духоўную Камунію і адчула, што Збаўца прыйшоў да мяне.
Пасля гэтага я пайшла да Марыён, і мы запісалі ў свае дзённікі.
А 12-й гадзіне дня мы маліліся «Анёлса». Падчас малітвы я пачула, што маю цешчу павінны выпісаць дадому ў гэтым месяцы. Я не была ў гэтым цалкам упэўненая, таму сказала пра гэта Марыён. Калі я вярнулася дадому, я падкасіла апошнюю лустку ў садзе, а потым пасадзіла гародніну.
А 16:25 я пайшоў у царкву ў Рот, дзе прабыў да прыкладна 20:00.
Спачатку я малілася на ружанцы з некалькімі жанчынамі. Пасля гэтага я працягвала маліцца адна да прыкладна 17:25. Потым я аб'ядналася з Збаўцам.
Я: «Збаўца, ці правільна было сёння раніцай у Вагхаўзэле мне прыняць удзел у Святой Імшы перад табернакулам?»
Збаўца: «Працягвай так, дачушка мая».
Я: «Айцец Бертальд хацеў даць мне Святую Камунію. Але калі я стаяла на каленях з іншага боку царквы — не з іншымі вернікамі, а перад сакрыстыяй — я была настолькі глыбока з'яднаная з Збаўцам у духу, што адчувала, што Ён са мной.
Таму я не прыняла Святую Камунію сакраментальна, хоць айцец Бертольд і даў знак, што я магу гэта зрабіць. Збаўца, ці правільна я зрабіла?"
Збаўца: «Калі ён хоча даць табе Святую Камунію, тады ідзі да яго».
Я: «Але калі я была духоўна з'яднана з Табою, Ты быў са мной, ці не так?» Збаўца: «Так, Я быў з табой».
Я не хацела задаваць больш пытанняў. Потым запанавала цішыня.
Тады я пачула: «Пішы, дачушка мая».
Потым зноў запанавала цішыня.
Я задумалася, што ж будзе далей.
Тады я пачула, як Ён працягнуў: «Я забяру тваю цешчу да сябе ў гэтым месяцы. Маліся за яе».

Я: «Так, Гасподзь, я памалюся за яе».
Я: «Гасподзь, у мяне больш няма да цябе пытанняў. Ты добры і міласэрны. Я люблю цябе больш за ўсё».
Зноў запанавала цішыня.
Раптам па маёй правай шчацэ сцягнулася вялікая сляза. Я задумаўся, што гэта азначае і што адбудзецца далей.
Потым я пачула:
«Пішы, дачушка мая: "У Сербіі таксама будзе вайна".» Я: «Але гэта сумна, мой Гаспадару».
Я спытала: «Ці будзе знішчана мая радзіма?»
Кажучы гэта, я думала пра два вялікія гарады, Белград і Панчава.
Збаўца: «Так і будзе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, што мне рабіць?»
Збаўца: «Маліся шмат».
Я сказала: «Гасподзь, я ўжо не ведаю, як маліцца аб усім. На мне так шмат усяго ляжыць». Я спытала: «Калі гэта будзе, мой Гасподзь і Божа?»
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, у найбліжэйшай будучыні». Збаўца: «Дачушка мая, заставайся моцнай».
Я: «Так, Гасподзь, я буду моцнай, бо так Ты хочаш». Я: «Дзякуй Табе, мой Гасподзь і Божа».

Пасля таго, як я дзве з паловай гадзіны малілася на каленях у царкве, я засталася на Святую Імшу. Я прычасцілася за сваю цешчу.
Калі я вярнулася дадому, мой муж быў злы, бо мяне не было так доўга. Я не магла расказаць яму, што я чула пра яго маці. Я прамаўчала, бо ён мне не верыць і звычайна спрачаецца са мной.

<u>3 мая 1992 года — нядзеля</u>
7.30 раніцы дома:
Я пачала маліцца, і пасля гэтага я злучылася з Збаўцам.
Я сказала Збаўцу: «Што мне рабіць? Калі я раскажу людзям дома пра тое, што будзе, яны мне паверылі б».
Збаўца: «Пішы, дачкі маёй, яны табе не паверыць».
Збаўца: «Людзі, якія не прымірыліся з Богам, павінны тэрмінова пакаяцца; толькі тады яны могуць быць збаўленыя».
Я: «Гасподзь мой і Божа, калі Бельград і Панчава будуць знішчаны, ці будзе гэта часткай суда?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта так».
Я: «Гасподзь, у гэтым горадзе большасць дзяцей былі знішчаны праз аборты». Збаўца: «Вы ўгадалі».
Я: «Гасподзь, ці магу я зрабіць што-небудзь для гэтых людзей?» Збаўца: «Адзінае, што тут дапамагае, — гэта пост і малітва».
Праз некаторы час я пачула, як Збаўца сказаў:
«Дачушка мая, я люблю цябе. Заставайся вернай мне. Ідзі з мірам».
Я: «О, мой любячы Айцец, даражы грацыяй, міласэрнасцю і прабачэннем усім людзям, якія яшчэ не прымірыліся з Табою. О, мой Госпадзе і Божа, збаў іх, каб яны не загінулі. Дзякую Табе, мой дарагі Ісусе, мой духоўны правадніку, за Твае жывыя словы і за шматлікія ласкі, якімі Ты надзяліў мяне».

А 10-й гадзіне раніцы я прысутнічала на Святой Імшы ў Рот.
Я пакутавала падчас Святой Імшы. Дзеці і святар не праявілі пашаны да Бога. Удзень я адправілася ў пілігрымку на Летценберг.
Я зноў вярнулася дадому расчараваная. Канонік сабора прапаведаваў, але не тое, што трэба чуць людзям сёння. Ён увесь час хадзіў уакола.

Калі я ішоў уніз па вінаградніку з Летцэнберга, ад Капліцы Маці Божай Смутнай, пасля набажэнстваў, я зусім выпадкова сустрэў каноніка сабора перад вікарыятам.
Я сказаў яму, што ў наступны раз я прапаведую пра Меджугор'е. Ён здзіўлена паглядзеў на мяне. Я сказаў, што неўзабаве збіраюся наведаць арцыбіскупа Оскара.
Ён паціснуў мне руку, і я пайшла далей. Магчыма, я павінна была яму пра гэта сказаць. Удома я малілася на ружанцы. Пасля гэтага прыйшла Мэрыян, і мы запісвалі ў свае дзённікі.
Пакуль мы пісалі, мой муж, Ірма і Хедвіг Хегер разам маліліся на ружанцы.
Злыдзень сёння зноў мучыў мяне вострымі ўколамі ў аснове правай рукі. Кожны раз, калі я апырскваю яе святой вадой і ахвярую боль за збаўленне душ, боль праходзіць.

4 мая 1992 г. – Панядзелак

З 10:00 да 11:00 я моцна малілася, седзячы ў стаматалагічным крэсле ў клініцы.
12.00 у капліцы клінікі:
Пасля малітвы я набожна маліўся малітвай з Фацімы і іншымі малітвамі.
Я спытала ў Збаўцы, бо ўчора ў царкве я вельмі пакутавала, калі дзеці танцавалі вакол алтара.
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, гэта непрыстойная паводзіна каля алтара. Гэта алтар ахвярны. Робячы так, святар адвядзе дзяцей ад пашаны».
Я: «Учора ўдзень мне таксама не спадабалася пропаведзь у Летцэнбергу».
Збаўца: «Пропаведзь не адпавядае часам».
Я: «Тое, што я пачула, мне дастаткова». Затым настала глыбокая цішыня.
Тады я пачуў, як Збаўца сказаў:
«Пішы, дачушка мая, –» Цішыня – «Табе давядзецца ісці, –» Цішыня – «Ты не ведаеш, што будзе далей, ці не так?»
Я: «Гасподзь мой і Божа», – цішыня – «Божа вялікі, Божа святы, куды мне ісці? Але перш чым сказаць мне, вазьмі мой страх і страх перад людзьмі і дай мне ласку рабіць і выконваць тое, што ёсць Твая воля».
Збаўца: «Ты павінна пайсці да канцлера Коля. Ён павінен заклікаць народ да малітвы». Я: «Што я яму скажу, калі ён спытае, чаму?»
Збаўца: «Скажы яму, што надыходзіць вайна».
Я: «Ці трэба мне таксама сказаць яму, што Бялград і Панчава будуць знішчаны?»
Збаўца: «Так, запішы; ты павінна яму гэта сказаць».
Я: «Гасподзь мой, але гэта вельмі сур'ёзная справа».
Збаўца: «Зрабі гэта, дачушка мая».
Я: «Так, Гасподзь, я зраблю гэта. Гасподзь, няхай будзе зроблена Твая воля». Я: «Калі я павінна пайсці?»
Збаўца: «Ідзі як мага хутчэй».
Я: «Гасподзь мой, калі я пайду да яго, ці паслухае ён мяне?»
Збаўца: «Так, ён паслухае цябе».
Я: «Я зраблю гэта; калі ласка, дай мне ласку і ўсё неабходнае для гэтага».
Тады я пачула, як Збаўца сказаў: «Я люблю цябе і дзякую табе, мая дачцэ. Ідзі з мірам».

Альгер маліўся побач са мной у капліцы і назіраў, як я гэта запісвала.
Я расказала яму, што сказаў мне зрабіць Збаўца, і ён даў мне ідэю, як я магла б звязацца з Канцлерам.

У Людвігсхафене ёсць марыянеткавы кляштар; туды ж ходзяць і яго сыны. Я адразу ж падумала і пра айца Стэфана, але ён цяпер каля Кёльна; я толькі ведаю, што ў Фрыдоліна ёсць яго тэлефонны нумар.
Пасля гэтага я спытала ў Збаўцы, ці правільны гэта шлях.
Збаўца: «Так, дачушка мая, і гэтак падыдзе».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць, ці ўсё так, як вы хочаце?» Збаўца: «Дачкі маёй, так яно і ёсць».

Мая перапынка скончылася. Я не выйшла на свежае паветра і адразу ж працягнула працу.
А 18:15 Фрыдolin, які быў у Ландэрсхофен, даў мне нумар тэлефона айца Стэфана ў Кёльне: 0221—214535 – Святая Калумба.
Я тры разы спрабаваў патэлефанаваць яму па гэтым нумары, але ніхто не адказваў.
А 18:40 да мяне прыйшлі шэсць чалавек з Пірмасенса і навакольля. Мы разам паехалі ў Мінгольсхайм у капліцу Святога Роха і прысутнічалі там на Святой Імшы, бо ў Рот яна не служылася. Я сказаў ім, што мы ўсе павінны адправіць Святую Імшу за канцлера Коля і яго сям'ю. Нас было сем, хто так зрабіў.
Я вярнуўся да малітоўнай групы дадому прыкладна праз 15 хвілін. Ніколі раней не было столькі малітоўнікаў, як сёння. Таксама прыйшоў і айцец Сольнер, які ў той час знаходзіўся ў капліцы Рохуса.
Мы шмат маліліся. У канцы вернікі сышлі ў добрым настроі. Святар спачатку адмовіўся даць благаславенне.
Потым ён задаў мне некалькі пытанняў; толькі пасля гэтага ён даў нам усім цудоўнае благаславенне.
Адна з прыхаджан, Тоні, якая амаль заўсёды наведвае малітоўную групу, засмуцілася з-за гэтага і была крыху пакрыўджана, таму што, калі мы папрасілі святара даць нам благаслаўленне, ён спачатку адмовіўся.
Ён сказаў, што Маці Божая ўжо дала нам благаслаўленне. Я адказала: «Так, я ў гэта веру, і гэта праўда».
І ўсё ж святар усё роўна не хацеў нас благаславіць, нават пасля таго, як я папрасіла яго яшчэ раз.
Тады Тоні сказала: «Ну, значыць, ён не сапраўдны святар».
Святар спытаў, хто гэта гаворыць згары, ці не святы, бо Тоні сядзела на лесвіцы, што вяла наверх, паколькі больш не было месца. Тоні адказала: «Так, святы Антон».

5 мая 1992 года – аўторак
10:00 у кабінеце ўрача:
Пасля малітвы я злучылася з Збаўцам. Я распытала пра святара, які наведаў малітоўную групу ўчора ўвечары.
Збаўца: «Гэта было спакушэнне».
Я: «Што вы маеце на ўвазе пад спакусай? Бо вы кажаце, што прычасце ў рукі трэба адмяніць, а святар кажа, што ён павінен слухаць біскупаў».
Збаўца: «Ты павінен трываць у тым, што Я натхніў у цябе». Я: «Гасподзь мой, гэта так няясна».
Збаўца: «Словы, што Я натхніў у вас, — гэта жывыя словы». Я: «Што гэта значыць?»
Збаўца: «Словы застаюцца, і іх ніхто не можа выдаліць». Я: «Біскупы іх, безумоўна, выдаляць».
Збаўца: «Але не тыя епіскапы, якія жывуць у Божай ласцы». Я: «Ці правільна зрабіў Тоні?»
Збаўца: «Я дазволіў».
Я: «Як мне гэта зразумець, мой духоўны айцец?»
Збаўца: «Святар заўсёды павінен даць благаславенне, калі яго просяць».

Я сказала яму, што не змагла звязацца з айцом Стэфанам па
тэлефоне. Збаўца: «Пішы, дачушка, ідзі ў кляштар».
Я: «Дзе гэта, у Людвігсхафене ці ў Огерсхайме?» Збаўца:
«У Огерсхайме».
Збаўца: «Там ты сустрэнеш святара, які як мага хутчэй звяжа цябе з канцлерам, спадаром Колем».
Я: «Хіба мне не трэба звяртацца праз сыноў канцлера?»
Збаўца: «Уважліва слухай айца».
Я: «Ці будзе гэты святар ведаць, што я прыйду?» Збаўца:
«Так, ён будзе ведаць».
Я: «Калі мне туды ісці?» Збаўца:
«Ідзі сёння».
Я: «Мне сказаць святару, чаму мне трэба ўбачыцца з канцлерам Колем, ці маўчаць?»
Збаўца: «Скажы яму, чаму табе трэба з ім пагаварыць».
Я: «Гасподзь мой і Божа. Я зраблю, як Ты сказаў. Гасподзь, няхай будзе Твая воля. Але прашу Цябе, мой міласэрны Божа, вядзі мяне, каб я не зблудзіў. І, калі ласка, дай мне ласку выканаць Тваю волю».
Потым я дадала: «Што б ні здарылася далей, я аддаю гэта ў Божыя рукі. Я не буду
пра гэта хвалявацца».
Збаўца: «Не. Дачушка мая, табе не трэба пра гэта хвалявацца».
Я спытала пра свайго мужа, бо ўчора зноў адчула, што нячысты дух з ім. Я спытала, ці не памылялася я,
ці, магчыма, я проста гэта сабе ўявіла.
Збаўца: «Вакол цябе больш нячыстых духаў, чым ты ўсведамляеш». Я:
«Я пастаянна падвяргаюся спакусам з-за яго».
Збаўца: «Так, вы заўсёды павінны быць напагатове».
Я: «Гасподзь мой, без Цябе я згубленая».
Збаўца: «Гэта праўда. Але са Мной ты ніколі не заблудзішся».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць, калі я задала так шмат пытанняў?»
Збаўца: «Дзякую табе, дачушка мая, што спытала. Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».

12:15 у капліцы:
Перад тым, як я ўвайшла ў капліцу, мяне спакусілі сумневы. Я падумала, што нешта запісала няправільна, што кляштар знаходзіцца ў Людвігсхафене. Я была крыху збянтэжаная, бо Збаўца сказаў мне, што ён у Огерсхайме.
Калі я ўвайшла ў капліцу, Холгер таксама зайшоў памаліцца ў той жа час.
Я сказаў яму, што мне трэба яшчэ раз спытаць у Збаўцы пра тое, што мне было незразумела. Потым я спытаў яго, ці не ведае ён дакладна, дзе знаходзіцца манастыр.
Ён сказаў: «У Огерсхайме».
Тады я сказаў, што мне больш не трэба будзе пытацца ў Збаўцы. Такім чынам, гэтая блытаніна была выклікана толькі нячыстым духам, які заўсёды спрабуе шаптаць адваротнае таму, што кажа мне Збаўца.
Я каротко памаліўся і злучыўся з Збаўцам.
Я спытала ў Збаўцы, бо часта адчуваю пякучае пачуццё на спіне правай рукі, нібыта рэзкі рана ад нажа.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, нячысты дух спрабуе, калі ты дазволіш, адбіць на табе стыгматы. Але гэта не Мая воля».
Я: «Чаму ён гэта робіць?»
Збаўца: «Каб ты хутчэй паддавалася таму, чым Я натхняю цябе». Я:
«Але гэта непрыемны боль; што мне рабіць?» Збаўца: «Ты дагэтуль
рабіла ўсё правільна, мая дачцэ. Шмат маліся».

Я: «Гасподзь, калі я буду шмат маліцца, ён будзе нападаць на мяне яшчэ мацней». Збаўца: «Але ён будзе слабець».
Я: «Дзякуй Табе, мой Божа. Мне трэба ісці на працу». Збаўца: «Я люблю цябе, дачушка. Ідзі ў супакоі».

16:00: Я адправілася ў Людвігсхафен адразу пасля працы. Па дарозе, за рулём, я ўжо малілася на ружанцы за святара, якога збіралася сустрэць. Я зусім не ведала дарогі, але мяне вялі ў царкву ў Огерсхайме. Унутры царквы перад табулярыем маліўся толькі адзін мужчына. Пасля таго, як я коратка памалілася, я спытала ў Збаўцы, што мне рабіць далей.
Збаўца: «Ідзі, я пакажу табе».
Я выйшла з касцёла, і адразу ж за мной апынуўся мужчына, які толькі што стаяў на каленях перад табэрнакулам. Я спытала ў яго, ці ёсць тут манастыр. Мужчына проста адказаў: «Манастыр».
Мужчына сказаў: «Вось», — і паказаў на будынак перада мной. Тады я спытаў, ці гэта кляштар для жанчын, ці мужчынскі. Мужчына проста адказаў: «Манастыр».
Я зайшоў у манастыр і ўваходнай зале ўбачыў абраз святога Францішка. Там я адразу ж памаліўся святому Францішку — «Ойча наш», «Вітай, Марыя» і «Слава Айцу» — і папрасіў яго, каб ён паслаў да мяне патрэбнага святара.
Выйшаў святар, і я пагаварыў з ім. Мы зайшлі ў пакой для сустрэч.
Спачатку мы абодва маўчалі, і я коратка памаліўся, каб праверыць, ці правільны гэта святар. Я пачуў голас Збаўцы: «Гавары з ім».
Я змагла гаварыць з ім свабодна, бо ён таксама быў пакорны, і я адчула мір, які ён валодаў. Я засталася там на Святую Імшу. Пасля прычасця я пачула, як Збаўца сказаў: «Гэта было слушна, дачкі Мая».
Я прынесла Святую Камунію за гэтага святара, за канцлера, спадара Коля, і за маю цешчу.
Па дарозе дадому я зноў малілася на ружанцы ў машыне па намерах святара.
Акрамя таго, што я папрасіла гэтага святара дапамагчы мне прызначыць сустрэчу з Канцлерам, я таксама гаварыла пра вайну, што ідзе з Расіі, і пра прыняцце Святой Камуніі ў руку, якое павінна быць адменена.

6 мая 1992 года — серада

З 8:30 да 11:30 раніцы я ўвесь час ляжала ў стаматалагічным крэсле ў клініцы.
Мне паклалі пломбы. У думках я малілася без перапынку і малілася ўсім сэрцам. Я адмовілася ад анестэзіі і ахвяравала гэты боль за шматлікія намеры, асабліва за доктара Эберта, які працаваў у гэтай ЛОР-клініцы і нядаўна загінуў у аўтамабільнай катастрофе.
Два стаматолагі, якія мяне лячылі, таксама паступова прыйшлі да веры. Раней я заклікаў аднаго з іх пайсці да споведзі.
Пасля візіту да стаматолага я вярнулася на працу і дзве гадзіны рабіла пацыентам рэнтген.
А 13:30 я пайшла ў капліцу: я больш не хацела задаваць Збаўцу ніякіх пытанняў, але прагнула з'яднацца з Ім.
Я малілася набожна і пачула, як Збаўца сказаў: «Пішы, дачушка мая». Я адказала: «Так, мой Госпадзе і Божа, мой любы Ісусе, мой духоўны настаўніку, я запішу гэта. Але, калі ласка, дай мне ласку і абарону, каб я магла зрабіць тое, што ты хочаш ад мяне.
Збаўца: «Ты павінна ісці» – Цішыня – «мая дачо...» – Цішыня –
Я: «Вялікі Божа, Святы Божа, куды?» (Унутры мяне было такое нецярпенне даведацца, што адбудзецца далей.)
Збаўца: «Да канцлера, спадара Коля, як мага хутчэй».

Я: «Мой Гасподзь і Божа, я ўжо сказала айцу Якабу, што мне трэба пагаварыць з спадаром Колем».
Збаўца: «Ён патэлефануе».
Я: «Дык мне трэба чакаць, пакуль ён мне патэлефануе?» Збаўца: «Так, чакай».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта сказаць?»
Збаўца: «Тое, што я сказаў табе». Я: «Што вайна набліжаецца».
Спасіцель: «Так, гэтая вайна хутка набліжаецца».
Я: «А Вы сказалі, што ён заклікае людзей да малітвы». Збаўца: «Так, ён павінен гэта рабіць».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, ты ў вельмі вялікай небяспецы. Небяспека паходзіць з боку Расіі».
Я: «Хто гэты "вы"?»
Збаўца: «Народ Еўропы».
Я: «Я чула ад вас, што з-за гэтай вайны ў небяспецы толькі Германія». Збаўца: «У небяспецы ўсе».
Я: «О, Гасподзь мой, я не магу гэтага пісаць; гэта для мяне занадта складана. Гасподзь мой і Бог мой, ці дасць мне аўдыенцыю айцец Ёахім, каб я магла пагаварыць з канцлерам, спадаром Колем?»
Збаўца: «Пішы, дачка мая; Айцец прызначыць табе сустрэчу, каб ты магла пайсці да Канцлера, спадара Коля».
Я: «Так, мой Госпадзе, я разумею. Госпадзе, няхай будзе зроблена Твая воля».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я так моцна люблю Цябе і гатовая рабіць усё, што Ты мне скажаш».
Збаўца: «Дачкі Мая, табе на сёння досыць. Ідзі з мірам».

Удзень, каля 15-й гадзіны, я ўпершыню прачытала пасланне ад 25 красавіка 1992 года з Меджугор'я, ад Каралевы Міру. Я была ашаломленая. Яно зрабіла на мяне такі моцны ўплыў, што я павінна запісаць апошнюю частку:
«Мэджугор'е — гэта знак для ўсіх вас і заклік да вас маліцца і жыць днямі ласкі, якія Бог дае вам. Таму, дарагія дзеці, сур'ёзна ўспрыміце гэты заклік да малітвы».
Увечары я пайшоў у капліцу Святога Роха ў Мінгольсхайме. Там я споведаўся. Я прыняў Святую Камунію за некалькі набажэнстваў.

7 мая 1992 г. – чацвер

Мне не спадабалася Святая Імша, якую адпраўляў святар у Мінгольсхайме. Некаторыя рэчы супярэчаць праўдзівай веры. Таму я спытала ў Збаўцы:
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта; сцеражыся такіх святароў». Я: «Мой дарагі Айцец, што азначае фраза "такія святары"?» Збаўца: «Тых, хто скажае вучэнне Святога Айца».
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: святар павінен быць паслухмяны Святому Айцу». Я: «Ці зноў я пагавару з айцом Зэльнерам у клініцы Рохуса?» Збаўца: «Так, у цябе будзе з ім яшчэ адна размова».
Збаўца: «Дачкі маёй, заставайся вернай мне. Трымайся таго, што Я натхніў у цябе».
Я не магу запісаць усё, пра што я малюся і прашу ў Збаўцы. Але я ведаю, што я таксама шмат малюся, каб Збаўца даў мне такую веру, як, напрыклад, калі Пётр ішоў па вадзе, а Збаўца стаяў на вадзе перад ім.
Я сказаў Збаўцу, што не хачу патануць у вадзе, калі мяне ахопліваюць сумневы. Я хачу мець такую веру, каб я мог ісці па вадзе да Цябе.
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая; Я дам табе жывую веру». Я: «Мне гэта запісаць?»

Збаўца: «Так».
Збаўца працягнуў: «Гэтая вера — мой падарунак табе».
Я: «Гасподзь мой, але гэта самы цудоўны падарунак, які я калі-небудзь магла пажадаць.
Я не магу дастаткова падзякаваць вам за гэта. Але, Гасподзь, вы ж, напэўна, шмат чаго ад мяне чакаеце, калі даяце мне нешта такое?"
Збаўца: «Так, дачушка мая, я ўсё ж папрашу гэтага ў цябе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я таксама гатовая зрабіць усё, што б Вы ні папрасілі.
Гасподзь, няхай будзе зроблена паводле Вашай волі».
Я сказала Збаўцу, што мне трэба ісці на працу. Збаўца:
«Прыходзь да Мяне пазней, прасі ў Мяне».

12.15 – 13.00 у капліцы клінікі:
Я памалілася і потым аб'ядналася з Збаўцам. Я: «Што
такое жывая вера?»
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Ты маеш Мяне, і Я — твая вера». Я: «Гэта
так прыгожа. Дзякую Табе з усяго сэрца».
Я: «Мой Цар цароў, мой любячы Айцец, чаго Ты просіш ад мяне?
Я ведаю, што Ты не просіш нічога немагчымага, і я з радасцю запішу гэта, калі Ты пажадаеш».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Я прашу тваё жыццё». Я: «Гасподзь
мой і Бог мой, Ісусе мой, я аддаю яго Табе».
Я: «Чаму вы просіце маё жыццё? Я ж ужо аддала яго вам». Збаўца: «Ты
аддала яго мне, але я яшчэ не прасіў яго ў цябе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я не хачу больш задаваць вам пытанняў; гэта цяжка зразумець.
Скажыце, ці ёсць што-небудзь, што я павінна ведаць пра гэта».
Збаўца: «Я — тваё жыццё. Пішы, дачкі мая». Я:
«Гасподзь мой і Божа, што мне пісаць?» Збаўца: «Я
вызначаю тваё жыццё».
Я: «Так, Гасподзь. Няхай будзе паводле Тваёй волі. Я для Цябе нішто, і Ты можаш мець мяне толькі праз Благаславеную Дзеву Марыю».
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта мне падабаецца».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, ідзі ў міры».

Увечары я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў
Мінгольсхайме. Я прысвяціла Святую Камунію душам у чысцы.

8 мая 1992 года – пятніца
10:00 у кабінеце ўрача:
Пасля малітвы я злучылася са Збаўцам і спытала:
«Учора Ты сказаў: "Я вызначаю тваё жыццё"; ці можаш Ты расказаць мне пра гэта крыху больш, калі хочаш?»
Збаўца: «Усё, што ты робіш, — гэта мая праца».
13:00 у клінічнай капліцы:
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая».
Я: «Так, Гасподзь, я запішу гэта. Гасподзь, няхай будзе воля Твая».
Збаўца: «Ты павінна пайсці да Айца, у Огерсхайм».
Я: «Можа, да іншага Айца?» Збаўца: «У
Огерсхайм, да Айца».
Я: «Я хацела спачатку паехаць у Рэгенсбург, да айца Гебхарда».
Збаўца: «Спачатку ідзі да Айца ў Огерсхайм».
Я: «Вы ж сказалі, што ён мне патэлефануе».
Збаўца: «Так, патэлефануе».
Я: «Цяпер засталося толькі адно пытанне:
калі?» Збаўца: «На гэтых выходных».

Я: «Гасподзь мой і Божа, я пайду. Гасподзь, няхай будзе зроблена паводле Тваёй волі». Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Дачушка мая, спытай мяне зноў пазней».

Калі я потым зірнуў на гадзіннік, што вісеў у калідоры каля капліцы, я зразумеў, што ўжо праседзеў на паўгадзіны даўжэй за свой абедзенны перапынак. Час ляціць вельмі хутка, калі чалавек з'яднаны з Збаўцам.

15:30:
Я: «Гасподзь мой і Божа, паверыць мне Айцы, калі я прыйду да іх?» Збаўца: «Не, дачушка мая, яны сумняваюцца».
Я: «Навошта мне ісці да іх, калі яны сумняваюцца? Я гэтага не разумею». Збаўца: «Дачушка мая, у іх не такое адкрытае сэрца, як у цябе, каб чуць Мяне. Дачушка мая, уважліва слухай Мой голас».
Я: «Гасподзь мой і Божа, усё, што я скажу святарам, я аддаю ў Твае рукі».
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта правільна».
Я: «Чаго я дасягну, размаўляючы з святарамі?»
Збаўца: «Каб ты пагаварыла з канцлерам Герхардам Колем як мага хутчэй». Я: «Дарагі Збаўца, ці варта мне яшчэ нешта запісаць, ці гэтага дастаткова?»
Збаўца: «Пішы, дачушка мая; ты скажаш Айцам, што я сур'ёзна настроены наконт вайны. Дачушка мая, заставайся вернай мне. Ідзі з мірам».

9 мая 1992 года — субота

7.15 раніцы на Святой Імшы ў Вагхаўзеле.
Пасля гэтага я была з Марыён да 13:00, і мы пісалі ў свае дзённікі. З 16:15 да 17:30 я малілася ў касцёле ў Рот.
Увечары д'ябал раз'юшыўся на мяне, асабліва праз майго мужа. Мне зноў давялося шмат маліцца. Потым настаў спакой.

10 мая 1992 г. — нядзеля

Я малілася перад Святой Імшой.
А 10-й гадзіне раніцы ў Рот была адпраўлена Святая Імша, якую я наведала.
Каля 14:30 на мяне напаў злы дух. Я хацела маліцца каля 30 хвілін, але не магла. Я ляжала на канапе. Потым я ўпрошвала Збаўцу аб дапамозе. І тады я пачула: «Ідзі, дачушка мая, рабі, як я табе кажу. Маліся на ружанцы паводле Таямніц Болю».
Мяне раптам напоўніла сіла, і я адразу ж памалілася два ружанцы і літанію. Каля 16:50 я аб'ядналася з Збаўцам.
Я: «Вы ж сказалі, што яны задзынюць».
Збаўца: «Я сапраўды так сказаў».
Я: «Хто вы, "Я"?»
Збаўца: «Твой Ісус, дачушка. Сатана мае ўладу над кляштарам. Чакай, пакуль Я скажу табе, што будзе далей. Айцец Якуб звяжацца з табой. Працягвай маліцца за іх, дачушка».

Вечарная марыйская набажэнства.

11 мая 1992 г. – панядзелак

Апоўдні ў капліцы, 12.00:
Я хацела даведацца, ці правільна я пачула нешта наконт вайны ў Сербіі. Збаўца: «Запішы гэта, дачушка: вайна ў Сербіі будзе, і Бялград з наваколлем будуць знішчаны».
Потым я хацела даведацца, ці ўмяшаўся Злы, што датычыцца маёй цешчы. Я хацела праверыць гэта яшчэ раз і спытала ў Збаўцы. Збаўца: «Дачушка мая, твая цешча памрэ ў гэтым месяцы».

Збаўца: «Айцец Якаўм пакліча цябе; будзь гатовая».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Я павінен прынесці пакаранне на зямлю». Я спытала: «Хто вы, "Я"?»
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, Я — Троічны Бог: Бог Айцец, Бог Сын, Бог Дух Святы».
Я: «Гасподзь і Божа мой, чаго Вы гэтым дасягнеце?» (З дапамогай пакарання) Збаўца: «Душы, якія верныя мне».
Я: «Ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна запісаць?»
Збаўца: «Дачочка, хопіць. Ідзі з мірам».

Да групы малітвы прыйшло шмат людзей. Айцец Бертальд з Вагхаўзэля даў кожнаму першае святое благаслаўленне паасобку. Разам з благаслаўленнем наша малітва доўжылася крыху больш за тры гадзіны. Дзякуй Табе, Божа, за гэтае нечаканае благаслаўленне.

12 мая 1992 г. – аўторак

Прыём у доктара:
Я зноў спытала ў Збаўцы пра пакаранне.
Збаўца: «Пакаранне неабходнае, каб людзі зразумелі, да якога Айца яны належаць, бо яны павінны выбраць Айца».

У мяне было шмат працы, і я не дабраўся да капліцы да 15:00.
Я спытала ў Збаўцы, ці трэба мне ісці да айца Сольнара ў Мінгольсхайм, бо ён раптоўна захварэў.
Збаўца: «Ідзі, дачушка мая, ідзі да яго». Я: «Што мне сказаць?»
Збаўца: «Дачушка мая, запішы. Ён павінен зрабіць тое, што Я таксама прашу ў дэкана Энца. Скажы яму, што ён прынясе Мне вялікую радасць, калі зробіць гэта». Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я перадам яму гэта».
Збаўца: «Люблю цябе, дачушка; ідзі з мірам».

Сёння быў дзень нараджэння майго мужа.
Я наведала Святую Імшу ў касцёле ў Роце.
Сёння майму сыну зрабілі аперацыю ў Штутгарце. Гэта было тэрмінова. Усяго нас было сямёра, і мы маліліся за яго.

13 мая 1992 г. – серада

12:00 у капліцы:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая».
Я: «Так, мой Госпадзе, я запішу». Збаўца: «З тваім сынам усё будзе добра». Праз некаторы час:
Збаўца: «Пішы, дачушка, Славакія ў небяспецы. Небяспека вельмі блізкая. Вайна з Расіі прыйдзе на Славакію».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая». Я: «Так, Гасподзь мой і Бог мой».
Збаўца: «Ідзі».
- Была цішыня і спакой. Я: «Куды мне ісці?» Збаўца: «Да айца Якуба».
Я: «Ён не клікаў мяне. Чаму ён не клікаў мяне? Вы ж ведаеце, мой Госпадзе і Божа, мой любы Ісусе і духоўны правадніку?»
Я: «Але, калі Вы — дарагі Гасподзь, то скажыце мне: "Viva Jesu und Maria"».
Збаўца: «Запішы: "Viva Jesu und Maria"».
Я: «Чаму Айцец Яакім не тэлефанаваў?» Збаўца: «Таму што ў яго няма жывой веры».

Збаўца: «Дачушка мая, ты не ведаеш, якой будзеш заўтра». Я: «Добра,
калі мне ісці да Айца?»
Збаўца: «Ідзі сёння».
Я: «Ці будзе Айцец Якаўм там, калі я прыйду?» Збаўца:
«Так, дачушка, ён будзе там».
Я: «Гасподзь і Божа мой, ці будзе ён усё ж размаўляць са
мной?» Збаўца: «Так, ён будзе з табой размаўляць».
Я: «Што я яму скажу?»
Збаўца: «Скажы яму, што я сур'ёзна стаўлюся да вайны і што ён павінен тэрмінова звязаць цябе з канцлерам, спадаром Колем, каб ты
."
Я: «Чаму тэрмінова?»
Збаўца: «Цяжар граху прыгнятае». Я: «А што,
калі ён скажа, што не можа гэтага зрабіць?»
Збаўца: «Тады, дачушка мая, ты выканаеш свой абавязак».
Я: «Мой Госпадзе і Божа мой, мой духоўны праваднік, але ж вы ўжо загадзя ведаеце, ці зробіць ён гэта».
Я: «Але ж Вы казалі, што вайну ўжо не спыніць. І вайна набліжаецца. Чаму ж тады я павінна ісці да яго?»
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Душы, якія належаць мне, павінны быць збаўлены». Я:
«Дарагі Збаўца, ці можаш Ты даць мне знак, што ідзе ад Цябе і паказвае, што Ты паслаў мяне?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, я дам табе яго». Я:
«І што гэта будзе?»
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, бацька Якуб дасць табе нешта, што цябе здзівіць».
Я: «На дабро ці на зло?» Збаўца: «На дабро».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я пайду да айца Яакіма. Гасподзь, няхай будзе зроблена Твая воля».

Я была ў Огерсхайме з Веранай. Гэта было зусім як падчас майго візіту да дэкана Энца ў Віслоху. Калі я чакала каля кляштара, перада мной стаў чалавек, апантаны нячыстым духам. Ён бы з задавальненнем разарваў мяне на кавалкі.
Толькі на трэцяй дзясятцы ружанца дзверы адчыніліся.
Я сказаў, што хачу пагаварыць з айцом Яахімам. Спачатку выйшаў іншы святар, якому я таксама патлумачыў, чаго жадае Збаўца.
Прыбыў айцец Ёахім, і мы паразмаўлялі разам. Нарэшце айцец Ёахім сказаў, што паспрабуе з дапамогай паліцыі арганізаваць для мяне сустрэчу з спадаром Колем.
Я пакінуў манастыр а 18:40.
А 19:25 я ўжо быў у Мінголсхайме, у капліцы Святога Роха. Там я прысутнічаў на Святой Імшы, бо ў Огерсхайме яе ўжо не было.
А 21:30 да мяне прыйшоў Эрых і сказаў, што айцец Сольнер, місіянер, які
які ў той час быў хворы, двойчы, пакуль быў са мной на малітоўнай групе, пытаўся, дзе ж, урэшце, ён апынуўся.
Ён заснуў падчас малітвы ў малітоўнай групе. У той вечар мы
таксама маліліся Літаніяй да Найсвяцейшай Панны Марыі.

<u>14 мая 1992 г. – чацвер</u>
Я спытала пра мужчыну, які ўчора стаяў каля манастыра. Збаўца:
«Так, дачушка мая, гэта быў нячысты дух».
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Айцы зробяць тое, што Я парэкамендаваў Айцу Якубу наконт цябе».
Я: «Дык я змагу паразмаўляць з Канцлерам, спадаром Колем?»

Збаўца: «Напішы гэта, дачушка. У бліжэйшыя дні адбудзецца шэраг бедстваў».
Я: «Раскажыце мне што-небудзь
пра іх». Збаўца: «Маліся, дачушка
мая».
Я: «Я памалюся. Дзякуй, мой Госпадзе і Божа».
Я прысутнічала на Святой Імшы ў Мінголсхайме ў капліцы Святога Роха

15 мая 2022 года – пятніца

10:30 раніцы ў кабінеце ўрача:
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая. Вайна вельмі блізка. Ідзі да святара, да Айца Фогта. Ідзі да яго яшчэ раз. Ідзі сёння. Святары павінны маліцца на ружанцы з вернымі».

Каля 11:20 я зноў спытала. Збаўца:

«Пішы, дачкі мая».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я слухаю».
Збаўца: «Ідзі да святара, да айца Фогта. Ён павінен адмаліць Ружаннец
перад Святой Імшой».
Я: «Дарагі Божа, я ўжо яму казала».
Збаўца: «Я ведаю, дачкі маёй. Ты павінна пайсці да яго яшчэ раз». Я:
«А калі ён спытае, чаму?»
Збаўца: «Скажы яму, што вайна вельмі блізка». Я:
«Гасподзь мой і Божа, ён мне не паверыць».
Збаўца: «І ўсё ж ты павінна пайсці да яго».
Я: «Ці трэба мне сказаць яму яшчэ што-небудзь, акрамя таго, што
датычыцца Ружанца?» Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: так ён
пазбавіць сябе пакут».
Я: «Але гэта цяжка сказаць. Няўжо я не магу сказаць нешта іншае? Але калі вы так хочаце, я яму гэта скажу».
Збаўца: «Я хачу, каб ты яму гэта сказаў».
Я: «Так, мой Гаспадару, і што ж гэта
будзе?»
Збаўца: «Непаслушэнства мне — гэта найвялікшае зло, якое можа спасцігнуць святара».

12:30 у капліцы:

Я сказала Збаўцу: «Дарагі Божа, але гэта яшчэ цяжэй. І мне цяжка ісці да святара, бо я ведаю, што ён мне не паверыць».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: мне так цяжка несці гэты грэх, бо я люблю
вас усіх».
Збаўца: «Рабі гэта, дачушка, ідзі туды».
Я: «Так, мой Пане, я зраблю гэта, бо гэта Твая воля, але мне вельмі цяжка». Збаўца: «Дзякую Табе, дачка Мая, я люблю Цябе. Ідзі з мірам».

14:30: Я не ведала, як ён павінен быў маліцца на ружанцы.

Збаўца: «Напішы гэта, дачка мая. Святар павінен маліцца на ружанцы разам з
вернікамі і весці іх у малітве».
Я: «Ты пойдзеш са мной?»
Збаўца: «Так, я пайду з табой».
Я была крыху здзіўленая і спытала, як Ён будзе ісці побач са мной. Я была здзіўленая, бо мне было цікава, як Ён зможа ісці побач са мной, калі я не магу Яго бачыць».
Збаўца: «Я буду хадзіць з табой і быць з табой». Я:
«Я гэтага не разумею».
Я: «Гасподзь мой, я не магу зразумець, што мне трэба ісці да святара, бо Ты сказаў, што ён не ў Божай ласцы».
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. З кожным святаром Я шукаю яго збаўлення». Я:
«Дарагі Божа, я больш не буду задаваць Табе пытанняў. Я пайду да яго».

У касцёле ў Рот, пасля прыняцця Святой Камуніі:
Збаўца: «Ідзі, дачушка мая, ідзі да яго».

Каля 19:45 я была з айцом Фогтам. Я расказала яму, што сказаў мне Збаўца. Айцец Фогт спытаў мяне, ці трэба мне гэта запісаць.
Я: «Ці трэба адпраўляць Святую Імшу?»
Айцец Фогт: «Гэта мой пакліканне».
Я: «Для мяне гэта воля Божая».
Айцец Фогт спытаў, ці сказаў Збаўца, што я павінна гэта запісаць.
Я сказала яму: «Так, усё запісана ў дзённіку, але Ён не хоча, каб я чытала вам гэта». Айцец Вогт сказаў: «Ён мог бы і мне нешта прашаптаць».
Потым ён спытаў мяне, ці быў я да дэкана. Я
адказаў: «Так, ці ён зноў зманіў?»
Паважаны Вогт засмяяўся.
Потым я расказаў яму, што адбылося, калі я быў у дэкана Энца. Рэверэнт
Фогт выслухаў мяне.
Мне здалося, што я зноў прыйшоў да вялебнага Фогта ні з чаго. Я веру, што за гэтым смехам схавана нешта сур'ёзнае. Я зрабіў усё, што мог; астатняе пакідаю на волю Божую.
Калі я выйшаў з пакоя і стаяў у калідоры вікарыяту, я ўбачыў, што ведзьмарка ўсё яшчэ вісела са столі, як упрыгожванне.
Мне прыйшло ў галаву, што, калі я два гады таму быў у Кольгрубе на курсе лячэння, у кабінеце ўрача таксама вісела ведзьмарка. Я растлумачыў урачу, што гэта няправільна, і ён тады прыбраў ведзьмарку. Ён нават запрасіў мяне да сябе дадому, і я распавёў яму пра сваё навяртанне.
Я задумаўся, ці здыме і вялебны Фогт вядзьмарку, калі я яму пра гэта раскажу.

16 мая 1992 г. — субота

1.30–2.30 ночы: Я маліўся на працягу ночы.
7.15 раніцы: Святая Імша ў касцёле ў Вагхаўзэле.
16:00: Я наведаў свайго сына ў Штутгарце.
18:30: Я быў у Рот на Святой Імшы ў касцёле.
Каля 18:40 я прысвяціў сябе і сваю сям'ю Найсвяцейшым Сэрцам Езуса і Марыі з намерамі Маці Божай.

17 мая 1992 г. — Нядзеля

Я малілася з 7:15 да 8:50 раніцы і аб'ядналася з Збаўцам. Збаўца:
«Пішы, дачушка мая».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа. Вялікі Божа і Святы Божа, я запішу гэта. Я плачу па святарах і па тых, хто загінуў і быў паранены ў вайне».
Я ніколі не была так расчараваная ў святарах, як цяпер.
Збаўца: «Пішы, дачка».
Я: «Так, мой Госпадзе, што мне запісаць?»
Праз некаторы час:
Я: «Я ўсё яшчэ не ведаю, што мне трэба запісаць». Збаўца: «Я
дам табе знак».
Я: «Калі і дзе?» Збаўца: «У
царкве».
Я: «Я правільна пачула?» Збаўца:
«Так, у царкве».
Я: «Ці зменіць гэта вернікаў у царкве?» Збаўца: «Так, яны
зменяцца».
Я: «Але ж яны ўжо навернутыя ў царкве, ці не так?»

Спасіцель: «Не, усе яны павінны навярнуцца».
Спасіцель: «Пішы, дачушка мая».
Я: «Так, любы Ісусе».
Збаўца: «Святары цяпер асляпленыя. Дачушка мая, для святароў патрэбна шмат малітвы».
Я: «Але, Гасподзь, Ты ж ведаеш, што я ўжо шмат малюся за іх».
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Гэта важна. Вайна ўжо тут». Я:
«Гасподзь мой, я цяпер не разумею. Вы маеце на ўвазе вайну ў Босніі?»
Збаўца: «Вайну ў усіх сэрцах».
Я: «Усё гэта для мяне незразумела. Няўжо Вы не можаце растлумачыць мне гэта
больш ясна?» Збаўца: «Маліся за мір».
Я: «Калі ласка, растлумачце мне вайну прасцейшымі словамі».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая. Дзе няма любові, там толькі нянавісць. Дзіця маё, вайна пачынаецца ў сэрцы. Чым поўнае сэрца, тым і гаворыць вусна. Маліся, каб ачысціліся вашыя сэрцы».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, святары ўпалі ў вялікае мучаніцтва». Я: «Ці правільна я напісала?»
Збаўца: «Так».
Ён адразу ж паўтарыў гэта зноў.
Я: «Гасподзь, я не адважуся гэта напісаць». Збаўца: «Але ж
ты ўжо напісала».
Я: «Якая галоўная прычына іх мучаніцтва?» Збаўца:
«Іх непаслушэнства».
Я: «Дарагі Божа, я больш не магу пісаць; гэта для мяне занадта цяжка».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Чалавецтва ў вялікай небяспецы. Іх грэх
перайшоў усе меры. Я больш не магу стаяць збоку і глядзець на гэтую вялікую
брудзь».
Я: «Дарагі Божа, калі ласка, выратуй нас».
Збаўца: «Дачушка мая, вер; не сумнявайся. Заставайся вернай мне. Ідзі ў міры». Я:
«Гасподзь мой і Божа, дзякую табе. Я застануся табе верная».

P.S.: Калі я перапісвала запіс гэтага дня ў свой дзённік (спачатку я ўсё запісваю ад рукі), мяне на працягу 30 хвілін ахапіў глыбокі сон. Я пастаянна малілася ў думках да Збаўцы, і потым са мной зноў усё было добра. Злы не хоча, каб я гэта запісвала.
А 10-й гадзіне раніцы я прысутнічаў на Вялікай імшы ў Рот.
Каля 15:00 прыбыла Мэрыян, за ёй — Адраян. Мы разам маліліся на ружанцы. Пазней прыехалі Фрыдэлін і Клод з Люксембурга.
Я распавёў Клоду пра сваё навяртанне.
Пасля гэтага мы пайшлі ў касцёл на марыйную набажэнства. Клод быў у семінарыі з Фрыдолінам, але цяпер пакінуў яе, бо расчараваўся ў святарах.
Пасля царквы я зноў распавёў пра свой досвед. Я адчуў нячыстага духа ў Клодзе, але таксама заўважыў, што ён умацаваўся ад майго аповеду.
Клод расказаў мне, што ён раней шмат маліўся, і святары казалі яму, што ён моліцца зашмат. У выніку ён перастаў, але з таго часу адчуваў духоўную сухасць і цяпер пакінуў семінарыю. Ён і Фрыдэлін засталіся ў нас, а ў панядзелак раніцай зноў ад'ехалі. Клод спытаў майго мужа, ці можа ён вярнуцца.
Ён сышоў шчаслівы і атрымаў тут шмат ласкі.

18 мая 1992 г. – панядзелак

Восем гадоў таму ў гэты дзень Маці Божая з'явілася мне ў Меджугор'і.
8.45 раніцы на працы:
Паколькі я не зразумела, што Збаўца сказаў мне пра святароў, я спытала ў яго зноў. Я спытала, што значыць, што святары перажываюць мучаніцтва.

Збаўца: «Яны не слухаюць майго голасу, а голас нячыстага духа». Я: «Што з'яўляецца прычынай іх мучаніцтва?»
Збаўца: «Іх
непаслушэнства!» Я
працягнула рабіць рэнтген.
Калі я зноў засталася адна, я паспрабавала з'яднацца з Збаўцам у рэнтгенкабінеце. Збаўца: «Пішы, дачкі мая, ты павінна ісці».
Я: «Куды, мой Госпадзе і Божа? Я не ведаю, куды».
Я адчула ў сабе цяпло і спакой. У той момант было вельмі прыгожа. Ты адчуваеш, што не самотны. Ёсць любоў.
Я: «Я ўсё яшчэ не ведаю, куды мне трэба ісці».
Збаўца вагаўся сказаць мне; я ж так хацела ведаць, куды.
Я: «Ці не здалося мне, калі я пачула: "Ты павінна ісці"? Маё сэрца палае ад кахання, і я цярпліва чакаю. Там таксама ёсць Злы. Ён нецярплівы і сваёй прысутнасцю дае адчуць сябе».
І Збаўца маўчыць.
Збаўца дазваляе мне ўбачыць, як Злы падсцерагае. Праз
паўгадзіны, каля 10:15 раніцы:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, ты павінна ісці».
— зноў, ніякага адказу —
Увечары я прысутнічала на Святой Імшы ў касцёле ў Роце.

19 мая 1992 г. — аўторак
Восем гадоў таму ў гэты дзень я была ахрышчана.

Сёння я не чула голасу, ні падчас малітвы, ні ў царкве.

20 мая 1992 года — серада
Збаўца: «Пішы, дачушка мая».
Я: «Ісусе, міласэрная любоў, што мне запісаць? Я не хачу пытацца ў Цябе; Ты ўсё ведаеш. Толькі калі гэта Твая воля, я запішу гэта, бо я грэшніца; я адчуваю, што не маю права пытацца ў Цябе, бо я — толькі пыл перад Табою, і нічога больш».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я гатовая запісаць гэта, бо Ты сказаў: "Пішы, дачка мая". Але праз Марыю і пад абаронай Благаслаўлёнай Дзевы Марыі, Маці Божай».
Збаўца: «Правільна, дачушка мая».
Збаўца: «Дачушка мая, учора адбыўся моцны напад». Я:
«Але, мой Госпадзе і Божа, я гэта ведаю».
Збаўца: «Я дазволіў гэта. Сатана хоча знішчыць усё. Ён нават завалодаў
Патрасам».
Я не хацела пытацца ў Збаўцы.
Збаўца: «Пачакай яшчэ крыху, дачушка
мая!» Я: «Але ж Вы ўсё ведаеце
загадзя».
Збаўца: «Так, я ведаю ўсё, але ты ў школе любові».
Я: «Гасподзь, скажыце мне, які нячысты дух быў з маім мужам». Гэта было немагчыма. Бо я рассыпала асвечаную соль ад айца Хайдэра ў тым месцы, дзе быў мой муж.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая».
Я: «Так, мой Госпад і Бог, мой Ісусе, мой духоўны праваднік».
Збаўца: «Гэта быў зноў Люцыфер са сваімі паслядоўнікамі».
Я: «Я малілася без перапынку; ледзь дыхала ад малітваў». Збаўца: «Дачушка мая, не здавайся; мы павінны працягваць».
Я: «Гасподзь, ці замінае Люцыферу тое, што мне трэба ісці да Канцлера?» Збаўца: «Дачушка мая, ты ўсё яшчэ пытаешся пра такое?»
Я: «Так, Гасподзь мой, бо я — нішто. Я аддала Табе ўсё, і ў мяне нічога не засталося». Збаўца: «Запішы гэта, дачка Мая: Я люблю цябе, дачка Мая, такой, якая ты ёсць».
Я: «Я ўжо падумала, што раблю ўсё няправільна з-за нападу Люцыфера».

Збаўца: «Дачкі мая, заставайся вернай мне. Спакусы павінны спасці цябе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я хацела б, каб быў святар. Што здарылася з айцом Фогтам, які быў на духоўных практыкаваннях?»
Збаўца: «Дачкі мая, гэты духоўны адпачынак не такі, якім я хацеў бы яго бачыць».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я аддаю ўсё ў Твае рукі; абарані мяне, вядзі мяне і не пакідай мяне адну, дзіця Маё. Усё маё даверую Тваім рукам, і я застануся вернай Табе, бо я люблю Цябе, нават калі Ты дазваляеш, каб на мяне спадалі такія спакусы».
Збаўца: «Дачушка мая, я раскажу табе пазней, як усё пойдзе, але не цяпер». Я:
«Гасподзь мой, дзякую табе, я люблю цябе і, калі ласка, прабач мяне».
Збаўца: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».
Я прысутнічала на Святой Імшы ў капліцы Святога Роха. Я не прымала Святое Прычасце. Святар сеў і дазволіў свецкім асобам раздаваць Святую Камунію. Гэта была яго воля.

21 мая 1992 года — чацвер

9.20 раніцы ў кабінеце ўрача:
Я спытала ў Збаўцы, ці сапраўды Ён забярэ да сябе маю цешчу ў гэтым месяцы. (Гэта было спакусай; я вярнуся да гэтага пазней.)
Збаўца: «Так, дачушка мая, я забяру тваю цешчу дадому ў гэтым месяцы».
Я: «Святар са Штыфт-Нойбурга сказаў, што прыватныя аб'яўленні, звязаныя з Апосталамі, скончыліся».
Збаўца: «Толькі свецкія святары могуць завяршыць асабістыя аб'яўленні». Я
спытала пра айца Сольнера, бо ён сам не раздаваў Святую Камунію, а даручыў
гэта двум памочнікам.
Спасіцель: «Святар у Мінгольсхайме не павінен быў дазваляць свецкім раздаваць Святую Камунію».
Я: «Што яму трэба было рабіць? Ён адчуваў сябе дрэнна».
Збаўца: «Пачакай. Тое, што ён адчуваў сябе дрэнна, не ад Мяне».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая, і ўважліва слухай. У цябе будзе з'яўленне ў царкве». Я спытала, ці правільна я пачула».
Збаўца паўтарыў гэта яшчэ раз.
Я: «Дарагі Збаўца, вы маеце на ўвазе Рот, у Сэн-Леон-
Роце?» Збаўца: «Так, у Роце, у Сэн-Леон-Роце».
Я: «Прашу вас, скажыце, калі — ці можна ведаць?»
Збаўца: «Неўзабаве».
Я: «Як я пазнаю, ці гэта Благаслаўлёная Дзева Марыя, ці Д'ябал?» Збаўца: «Ты
пазнаеш яе».
Я: «Ці ўбачаць яе і іншыя ў царкве?» Збаўца: «Так».
Я: «Усе?» Збаўца:
«Некалькі».
Я: «Дзякуй Табе, Гасподзь мой і Божа, Гасподзь, няхай будзе Твая воля».
Пасля гэтага я зрабіў рэнтген пацыентам. Калі я скончыў, я злучыўся з Збаўцам. У гэты час іншыя курыць, а я шукаю прысутнасці Божай.
Як толькі я аб'ядналася з Ім, я пачула, як Збаўца сказаў:
«Запішы гэтае з'яўленне, дачушка мая». Я
адразу ж спытала: «Якое з'яўленне?»
Збаўца: «З'яўленне вашай нябеснай Маці будзе знакам таго, што яна заўсёды побач і з вамі».
Я: «Божа міласэрны, я не магу дастаткова падзякаваць Табе за гэта. Я ўжо ў захапленні, але гэта значыць, што цяпер я павінна яшчэ больш маліцца і пасціцца. Гасподзь мой і Божа, ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць пра з'яўленне Маці Божай у Чырвонай царкве?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, ёсць яшчэ нешта, што ты
павінна ведаць». Я: «І што ж гэта?»

Збаўца: «Заўсёды заставайся вернай ёй». (да Маці Божай).
Я: «Так, Збаўца, Вы ведаеце, што мы любім Яе. Абяцаю Вам, я застануся вернай Нябеснай Маці».
Я: «Але ж вы сказалі "яўленне Нябеснай Маці". Я пытаюся зноў, бо д'ябал не можа вымавіць імя Марыя. Скажыце, ці
скажыце гэта яшчэ раз?"
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: табе з'явіцца Нябесная
Маці Марыя».
Я: «Прабачце, мой Госпадзе і Божа, я вельмі ўважліва
прыслухоўвалася да голасу». Збаўца: «Гэта правільна, мая дачцэ».
Збаўца: «Ідзі ў міры, мая дарагая дачушка».
Увечары я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў Мінгольшэме.

<u>22 мая 1992 г. – пятніца</u>
У капліцы клінікі паміж 12:10 і 13:00.
Я: «Учора ў капліцы Святога Роха падчас прычасця Айцец Сольнер вагаўся і прымусіў мяне чакаць да самага канца; я стаяла на каленях ля парапетнай перагародкі. Яму таксама было цяжка даць мне Святое прычасце. Быццам бы хтосьці
цягнуў рукі назад».
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, гэта быў нячысты дух у святары. Нячысты дух не хоча, каб ты прымала Святую Камунію, стоячы на каленях і з адкрытым ротам».
Я: «Вы сказалі, што Ён прамовіць да мяне».
Збаўца: «Ён ужо звярнуўся б да цябе, калі б Сатана не меў над ім улады». Я: «Няўжо я не магу яму дапамагчы?»
Збаўца: «Пакінь гэта Мне, дачкі Мая». Збаўца:
«Вайна працягваецца».
Я: «Якая вайна?»
Збаўца: «Вайна ў Югаславіі. Таксама будзе вайна ў Македоніі і Сербіі». Я: «Я думала, што яна ўжо скончыцца».
Збаўца: «Вайны распаўсюджваюцца далей».
Я: «Я хацела даведацца, ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Дачушка мая, я хацеў бы, каб ты запісала гэта». Я:
«Так, мой Госпадзе і Божа, мой Ісусе, і што ж гэта?»
Збаўца: «Ты павінна паведаміць святару пра ўчарашнюю аб'яву аб з'яўленні Маці Божай».
Я: «Калі?»
Збаўца: «На працягу наступных некалькіх дзён».
Я: «Дарагі Божа, ён мне не паверыць». Збаўца:
«Зрабі гэта, дачушка мая».
Я: «Мне можна расказаць толькі святару, ці я магу расказаць і іншым, якіх я ведаю?» (Я мела на ўвазе з'яўленне).
Збаўца: «Скажы ім, мая дачушка, скажы ім».
Потым я спытала пра святара ў Огерсхайме, чаму ён мне не патэлефанаваў. Збаўца:
«Калі б ён не зачыніў сваё сэрца перада мной, ён бы патэлефанаваў». Збаўца:
«Дачушка мая, святары ў вялікім змяшанні».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я раскажу святару. Гасподзь, няхай будзе воля Твая». Я:
«Каму мне пра гэта перш за ўсё расказаць?» (Я мела на ўвазе з'яўленне.)
Збаўца: «Дачушка мая, ты можаш расказаць спачатку святару, спачатку людзям — як захочаш. Так і будзе. Ідзі з мірам, дачушка мая; я люблю цябе».
Я: «Дзякуй, мой дарагі Божа, мой дарагі Ісусе».
Я прысутнічала ў касцёле на ружанцы і на ўрачыстай імшы ў чырвоным.

23 мая 1992 г. – субота

7.15 раніцы — Святая Імша ў Вагхаўзеле.
Пасля прыняцця Святой Камуніі я засталася перад табернакулам і малілася.
Спачатку лацінскі Літанійны малебен да Найсвяцейшай Панны Марыі, потым Ружаннец і шчырыя малітвы. Калі я на кароткі час злучылася з Збаўцам, я пачула:
«Дачушка мая, напішы гэта»,
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, але спачатку вазьмі мае сумневы і ўсё, што перашкаджае мне рабіць тое, што Ты кажаш».
Збаўца: «Адбываецца з'яўленне Найсвяцейшай Дзевы Марыі».
Я адразу спытала: «Калі, мой Госпадзе і Божа, мой духоўны айцец, мой дарагі Ісусе? Вы маеце на ўвазе Чырвоную царкву?»
Збаўца: «Так, дачушка мая».
Я: «Я не ведаю калі, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «У бліжэйшыя некалькі дзён».
Я: «Збаўца, калі ласка, скажыце зноў; вы не сказалі "Марыя"». Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: з'яўленне Маці Божай, Нябеснай Маці Марыі, адбудзецца ў Чырвонай царкве ў бліжэйшыя дні».
Я: «Я ўскладаю ўсю сваю надзею на Вашы рукі. Гасподзь, няхай будзе зроблена паводле Вашай волі». Збаўца: «Ідзі з мірам».
Тады я пачула, як Ён сказаў: «Я вельмі люблю цябе, дачушка».
Я: «Так, Гасподзь, я зраблю, як Ты сказаў мне. Дзякую Табе, мой Гасподзь і Божа».

Адразу пасля гэтага пачаліся спакусы. Я пайшла ў «Глобус» па крамах. Звычайна я заўсёды малюся ў машыне, але гэтым разам не памалілася. І адразу ж я ўрэзалася машынай у гандлёвы вазок.
Калі я вярнулася дадому, я захацела запаліць свечку на большую славу Божую і Найсвяцейшай Дзевы Марыі. Калі я яе запаліла, з свечкі ў мой бок узляцела вялікае полымя, і мне абсмаліла валасы. Злыдзень хоча перашкодзіць з'яўленню Найсвяцейшай Дзевы Марыі.
Удзень я пайшла ў царкву і малілася там з 16:30 да 18:15.
Тым часам я пайшла на споведзь і спытала ў святара, ці можа ён уявіць, што тут, у Ротэ, у гэтай царкве, з'явіцца Найсвяцейшая Дзева Марыя. Святар адказаў адмоўна, а я адказала: «І я не магу».
Я сказала, што не вартая бачыць Маці Божую, і што нават у Меджугоржы я б не захацела Яе бачыць.
Гасподзь выпрабаваў нас абодвух.
Святар сказаў мне, што ён не верыць, што Збаўца сказаў мне маліцца на ружанцы перад Святой Імшой.
Я вярнулася дадому і заплакала. Я амаль не спала ўсю ноч. Мой муж увесь час абуджаў мяне. Яго мучыў нячысты дух; гэта было невыносна.

24 мая 1992 года – нядзеля

Удома перад Святой Імшой.
Я малілася, перш чым з'яднацца са Збаўцам.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, з'яўленне Маці Божай адбудзецца ў Чырвонай царкве ў Сэн-Леон-Роце».
Я: «У Роце ці ў Сен-Леёне? У нас дзве царквы».
Збаўца: «У Роце, куды ты заўсёды ходзіш».
Збаўца: «Ты пазнаеш гэтае з'яўленне. Табе не трэба баяцца. Пасля гэтага з'яўлення многае зменіцца».
Я: «Гасподзь і Божа мой, Вы сказалі, што гэта адбудзецца ў гэтыя дні». Збаўца: «Я вызначаю час».
Я: «Айцец Фогт не верыць, што ён павінен маліцца на ружанцы перад Святой Імшой. Ён лічыць, што яе можна маліцца і ў іншы час».

Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта: святар, айцец Фогт, — непаслухмяны святар. Ён павінен вярнуцца і прызнаць вучэнне Святога Айца».
Я: «Айцец Фогт кажа, што тое, што я яму расказваю пра цябе, — гэта мая воля».
Збаўца: «Напішы гэта, дачка мая: твая воля — мая воля».
Я: «Тады айцец Фогт таксама пацвердзіў, што сказанае святаром у Штыфт-Нойбургу — што асабістыя адкрыцці скончыліся з Апосталамі — правільна».
Збаўца: «Гэта супярэчыць вучэнню Святога Айца».
Я: «Калі з'явіцца Найсвяцейшая Дзева Марыя, да ці пасля Святой Камуніі?»
Збаўца: «Найсвяцейшая Дзева Марыя з'явіцца пасля Святой Камуніі».
Я: «Перад благаславеннем ці пасля благаславення — да таго часу ўсе ўжо выйдуць на вуліцу». Збаўца: «Унутры яшчэ будуць людзі».
Я: «Ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць?» Збаўца: «Заставайся вернай мне, дачушка мая».
Я: «Гасподзь мой і Бог мой, любы Ісусе, я буду верная Табе».
Збаўца: «Маліся шмат, дачушка мая. Ідзі ў спакоі, дачушка мая, дзіця маё любае». Я: «Дзякуй, Гасподзь мой і Бог мой».
Я прысутнічала на Вялікай імшы ў Ротэ. Увечары адбылася марыянальныя набажэнства. Перад гэтым я малілася на ружанцы разам з вернікамі.

25 мая 1992 г. – Панядзелак

Сёння ў мяне быў выходны.
З 7:00 да 9:30 раніцы я малілася і злучалася з Збаўцам. Збаўца: «Пішы, дачка мая, запішы».
Я: «Мой любы Ісусе, я напішу гэта, бо гэта не мая воля, а Твая. Бо я зразумела, што я — нішто, і гэтае нішто можа рабіць толькі тое, што Ты захочаш». Збаўца: «Пішы, дачушка Мая. З'яўленне Маці Божай адбудзецца ў Рот, у касцёле, сёння ўвечары».
Я захацела даведацца: «Гасподзь, хто Ты, той, хто гаворыць са мной, перш чым я гэта запішу? Я павінна праверыць гэта».
Збаўца: «Я — твой Гасподзь і Бог, твой Ісус, твой Збаўца, твой духоўны праваднік». Я: «Так, мой Гасподзь, калі Ты так кажаш, няхай так і будзе».
Я: «Калі ласка, паўтарыце мне тое, што вы толькі што сказалі».
Збаўца: «Дачушка мая, з'яўленне Маці Божай адбудзецца сёння ўвечары ў горадзе Рот, у касцёле».
Я: «Дзень, які сёння?»
Збаўца: «Сёння 25 мая, дзень, які мне дагаджае».
Я: «Але іншыя бачылі Яе з вянком і зоркамі на галаве». Я спытала гэта, таму што бачыла Найсвяцейшую Панну толькі з святым ззяннем. Збаўца: «Ты ўбачыш Яе, бо так ёсць Мая воля».
Я: «Але я не вартая бачыць Благаславенную Дзеву Марыю». Збаўца: «Ніхто дагэтуль не быў варты яе ўбачыць».
Я: «Мне запісаць тое, што Яна кажа, ці пакінуць гэта ў сабе?» Збаўца: «Ты пакінеш гэта ў сабе».
Пасля гэтага з маіх вачэй пацяклі слёзы, якія не былі маімі. Я спытала: «Ты плачаш, мой Ісусе?»
Збаўца: «Так, дачка мая, цяпер Я — толькі пакутлівы Ісус. Жорсткасць невымерная. Пішы, дачка мая, трэба маліцца больш, чым калі-небудзь раней».
дагэтуль. Мая дачцэ, заставайся вернай і нязменнай у веры перада Мной. Я павінен скараціць час." Я: "Што гэта значыць?"
Збаўца: «Я павінен прыспешыць усё, што было ў Маім плане».
Я: «Ісусе, Ты — Збаўца. Ты — Пераможца. Ты трымаеш усе душы ў сваёй руцэ».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, запішы. Гэта толькі вельмі невялікая колькасць».

Я: «Але ж святары прапаведуюць, што Ты міласэрны, быццам усе пойдуць у рай». Збаўца: «Святары не прапаведуюць паводле Маёй волі. Дачкі Мая, на сёння ўсё. Я вельмі люблю цябе; ідзі з мірам».
Я: «Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа; Госпадзе, няхай будзе воля Твая».

Падчас з'яднання я адчувала спакой і мір.
Я не хацела нікому расказваць пра гэты вечар, і адчувала, што гэта таксама не была Божая воля. Мяне мучылі сумневы.
Перад Святой Імшой я малілася на ружанцы і апырскала святой вадой месца, дзе стаяла на каленях. Я папрасіла Збаўцу застацца са мной, калі б з'явілася Найсвяцейшая Дзева Марыя. Сёння я прыняла Святую Камунію не за іншых, а за сябе, каб атрымаць сілу — нават калі б гэта быў д'ябал — каб я магла быць мацнейшай і каб д'ябал не змог зрабіць мне нічога; і ўрэшце я таксама памалілася за айца Фогта і за Найсвяцейшую Айцец: адну «Ойча наш», адну «Вітай, Марыя» і «Слава Айцу», Маліду да Святога Архангела Міхаіла, а потым я прапанавала Найсвяцейшай Дзеве Марыі яшчэ тры «Вітай, Марыя». Пасля гэтага я малілася «Найсвяцейшае Сэрца Езуса».
Росвіта сядзела побач са мной, і я сказала ёй, што яна павінна застацца да канца. Я больш нічога не сказала, бо гэта было ў сярэдзіне Святой Імшы. Яна засталася, але не ведала, чаму. Маці Божая не з'явілася.
Таму я выйшла з царквы. Я не была засмучаная; гэта, безумоўна, было спакусай. А 20:00 у малітоўнай групе:
Мы славілі Збаўцу.
Айцец Дохарт прымаў споведзі. Я падышла да яго і распавяла пра спакусу. Я плакала перад ім і хацела ўсё кінуць, не таму, што мне не дазволілі ўбачыць Маці Божую, а таму, што д'ябал умяшаўся, і я гэтага не зразумела.
Бо мне было дастаткова таго, што я ўбачыла Маці Божую аднойчы, 18 мая 1984 года. Я была абураная, што д'ябал спакусіў мяне такім чынам.
Цяпер мне ўсё зразумела. Айцец Дохарт быў добры. Ён супакоіў мяне і сказаў, што святая Тэрэза Авільская таксама сутыкалася з такімі спакусамі. Ён даў мне сілы, і я зноў стала шчаслівая і вярнулася да малітвы ў малітоўнай групе.

<u>26 мая 1992 г. – аўторак</u>
Раніцай я малілася гадзіну. Я не адчувала сябе з'яднанай з Збаўцам.
Каля 16:30 патэлефанаваў айцец Якуб з Огерсхайма. Ён размаўляў са мной па тэлефоне каля 25 хвілін. Ён параіў мне напісаць канцлеру Колю і папрасіць сустрэчы, гэтак жа, як я зрабіла гэта з Святым Айцом.
Я: «Я зраблю ўсё, што загадае мне Збаўца».
18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў чырвоным рызу.
Зноў манашка раздавала Святую Камунію. Я не прыняла ад яе Святую Камунію, а вярнулася на сваё месца і прыняла яе духоўна.

<u>27 мая 1992 г. – серада</u>
Я малілася каля дзвюх гадзін і злучылася са Збаўцам. Збаўца:
«Пішы, дачкі Мая».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, мой Ісусе, Сыне Марыі».
Збаўца: «Я дазволіў нячыстаму духу прамаўляць да цябе, каб ты ведала, наколькі небяспечна не зважаць на голас. З'яўленне Маці Божай яшчэ наперадзе».
Я: «Калі?»
Збаўца: «Гэта Мне вырашаць».
Збаўца: «Дачушка мая, запішы: нячысты дух можа ўсё імітаваць». Я: «Вы сказалі, што я атрымаю ліст ад Святога Айца, а потым што мая цешча памрэ ў гэтым месяцы».
Збаўца: «Усё гэта яшчэ наперадзе».
Я: «І што айцец Якуб дамовіцца для мяне на сустрэчу з канцлерам Колем».

Збаўца: «Пачакай яшчэ крыху з сустрэчай; усё само сабой наладзіцца. Табе не трэба, каб табе яе арганізоўвалі. Ёсць іншы шлях».
Я: «Гасподзь мой, я расчараваная святарамі з Огерсхайма. Ніводзін з іх нічога рабіць не хоча. Усе яны баяцца?»
Збаўца: «Дачка мая, яны бачаць, але не бачаць, і чуюць, але не чуюць». Я: «Гасподзь мой, гэтыя тры дні — субота, нядзеля і панядзелак — шакіравалі мяне; мне здавалася, быццам Сатана зманіў мне пра ўсё. Мне здавалася, быццам нячысты дух у маім сэрцы гаварыў са мной, а не Ты».
Збаўца: «Ты павінна вытрываць гэтыя спакусы. Шлях да Мяне цярністы; ён адрозніваецца ад зручнага шляху, якім ідзе амаль кожны».
Я: «А ўчора ўвечары манашка зноў раздавала Святое Прычасце. Я не прымала яго ад яе».
Збаўца: «Ты зрабіла правільна».
Я: «І яна працягвае гэта рабіць, хоць і ведае, што не павінна — раздае Святую Камунію». Збаўца: «Яна заўсёды слухае нячыстага духа».
Я: «Але пасля Святой Імшы я бачыў яе ў машыне. Яна махала мне, быццам была самай шчаслівай чалавекам у свеце».
Збаўца: «Нечысты дух таксама можа даць ёй ілжывае пачуццё радасці, так што яна думае, што робіць правільна. Гэтая ілжывая радасць не прыносіць пладу».
Я: «Гасподзь мой, я не буду больш пытацца; калі хочаш, раскажы мне». Збаўца: «Дачушка мая, вер у Мяне».
Я: «Я зараз адчуваю сябе так дрэнна і бездапаможна. Больш за ўсё я хацела б схавацца і проста маліцца ў цішыні; мне ўжо нават не хочацца групы малітвы».
Збаўца: «Дачушка мая, адмовіцца лёгка, а праяўляць настойлівасць — значна цяжэй. Маліся, каб мець настойлівасць ва ўсім. Сялянін чакае, пакуль ураджай будзе гатовы».
Збаўца: «Дачушка, моліся шмат. Не дазваляй іншым уплываць на цябе. Ідзі з мірам. Я люблю цябе».

Я малілася яшчэ больш настойліва.
Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа, за гэтае вучэнне, якое мне так адчайна было патрэбна. У мяне няма сумневаў, але я стала да гэтага больш сур'ёзна ставіцца.
Я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха. Перад гэтым я малілася 45 хвілін, але не пачула ніводнага голасу.

28 мая 1992 года — чацвер – Дзень Узвышэння
Святая Імша і працэсія ў чырвоным.
Увечары — марыйныя набажэнствы. Перад гэтым я маліўся на ружанцы.

29 мая 1992 — пятніца
Я быў дома; я ўсё яшчэ ў адпачынку да серады, 10 чэрвеня 1992 года.
Рана раніцай я спачатку малілася гадзіну, потым духоўна прыняла Святую Камунію. Збаўца: «Пішы, дачкі мая, свет ідзе да канца. Ён гіне».
Я: «Я не магу гэта напісаць; скажыце Вы самі. Хвала Ісусу Хрысту і Марыі». Я пачула: «Хвала Ісусу Хрысту і Марыі».
Я: «Але ж Ты — магутны і бяссмяротны Бог; Ты не можаш дазволіць, каб свет загінуў».
Збаўца: «Багністая глыбокая».
Я: «Дарагі Божа, калі святар пачуе ад мяне, што свет гіне, ён абвесціць мяне вар'яткай».
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, свет не жадае пакаяцца. Яны адданыя Айцу Хлусні. Усіх, хто належыць мне, ужо абвясцілі вар'ятамі».
Я: «А іншыя, якія належаць Айцу Хлусні, — хіба яны не вар'яты?»

Збаўца: «Толькі пакуль не скончыцца шырокі шлях».
Я спытала пра з'яўленне Маці Божай, таму што Злы ўмяшаўся 25 мая 1992 года.
Збаўца: «Ты ўбачыш з'яўленне Маці Божай, але не пытайся, калі».
Я: «А што я павінен сказаць айцу Фогту? (Я думаў пра з'яўленне Маці Божай.)» Збаўца: «Ён занадта мала моліцца з вернымі».
Я: «Гасподзь мой, ці можа быць, што нячысты дух цяпер побач са мной, бо я адчуваю, што ён там».
Збаўца: «Так, ён увесь час побач з табой. Маліся без перапынку. Не бойся; я з табой».
Я: «Гасподзь мой і Божа, стан свету жудасны, як у Садома і Гаморы».
Збаўца: «Ты не можаш іх параўноўваць. Садом і Гамора былі папярэджаннем для свету. Але свет не хацеў слухаць».
Я: «Мне яшчэ нешта запісаць?» Збаўца:
«Маліся за збаўленне душ».
Я: «Дзякую Табе, Гасподзь мой і Божа. Калі ласка, дай мне сілы і любові для малітвы, настойлівасці, цярпення і ласкі, каб я ніколі не баяўся нячыстага духа і заўсёды быў верны Табе. Гасподзь, няхай будзе Твая воля».
Удзень я хадзіў у лес, дзе правёў каля дзвюх з паловай гадзін. У лесе я адчуў вялікую сілу да малітвы і прамовіў Псалтыр.
Увечары я наведала Ружанцовую малітву і Святую Імшу ў царкве ў Роце.

30 мая 1992 г. – субота
Ранняй раніцай я маліўся каля паўтары гадзіны.
Я не паехаў у Вагхаўзель. Я амаль не спаў усю ноч. Я быў з Мэрыян, і мы запісвалі ў свае дзённікі.
З 16:20 да 20:00 я маліўся ў касцёле ў Рот.
Я малілася Псалтыром, Дарогай Крыжа і Семь апошнімі словамі Ісуса на Крыжы, а потым засталася на Святую Імшу і ўдзельнічала ў цэлебрацыі.

31 мая 1992 года — нядзеля
Я малілася перад Святой Імшой. Наведвала Святую Імшу ў Рот.
Падчас шчырай размовы я спытала ў Збаўцы: «Гэта Вы мне сказалі, што забярэце маю цешчу ў гэтым месяцы?»
Збаўца: «Не, гэта быў не я. Напішы, дачка мая, тое, што Я натхніў у цябе; ты пазнаеш, што ад Мяне. Будзь пільная, маліся; Злы падсцерагае. Ты цалкам Мая; Я люблю цябе. Пішы, дачка мая; ты Маё дзіця».
Я спытала, ці можа Ён сказаць мне: «Хвала Ісусу Хрысту і Марыі». Я пачула гэта тры разы.
Потым я пачула: «Ідзі з мірам, дачушка мая». Гэта было прыкладна а 8-й з паловай раніцы.
А 19-й гадзіне адбылася набажэнства; перад гэтым маліліся на ружанцы. Набажэнства было вельмі ўрачыстым, бо сёння быў апошні дзень, калі праводзіліся травеньскія набажэнствы. Прыйшло шмат людзей. Каля 21-й гадзіны я памалілася яшчэ адным ружанцам.

1 чэрвеня 1992 года, панядзелак
Я ўсё яшчэ была ў адпачынку і дома; я таксама нікуды не з'язджала, каб зэканоміць грошы на малітоўную залу.
Ад 3-й да 4-й гадзіны ночы я маліўся на ружанцы і Літаніі да Найсвяцейшага Сэрца Езуса. Я таксама маліўся з 9-й да 10-й гадзіны раніцы.
Удзень я пайшла пагуляць у лес і памалілася два ружанцы, пакуль была там.
Увечары я наведала ружанцы і Святую Імшу ў Чырвонай у касцёле.
А 20-й гадзіне была малітоўная група.

Сёння я крыху распавёў пра пашану і пра тое, як правільна прымаць Святую Камунію.
Сёння я разважаў, як добра, што Збаўца дазваляе спакусы, бо мая цешча пасля тых спакусаў, што выпалі на яе долю, ужо б памерла.
Тады д'ябал перамог бы. Мая цешча — добрая жанчына, але яна ўпартая. Замест таго, каб хадзіць па нядзелях, яна заўсёды ходзіць на Святую Імшу ў суботу ўвечары.
На свята Цела Хрыстова яна таксама не хацела ўдзельнічаць у працэсіі. Яна аддае перавагу прыняць Святую Камунію ў руку, і так яна і робіць. Незалежна ад таго, атрымлівае яна Святую Камунію ад свецкага чалавека ці ад святара, яна не адчувае розніцы. Яна прыхільніца Гітлера.
Нават сёння яна ўсё яшчэ ў захапленні ад яго. Яна не хоча быць часткай маёй малітоўнай групы. І калі яна ідзе дадому з царквы, яна не хоча ісці са мной.
Мая цешча лепей дазволіць сябе ўплываць на тое, што кажуць пра мяне іншыя, чым звярнуцца да мяне, каб сфарміраваць уласнае меркаванне пра маё навяртанне і перакананні. Тым не менш, я яе люблю, бо яна ж мая цешча. Я ўдзячная, што яна жыве з намі, бо, напрыклад, яна прасавае за нас.
Па нядзелях, калі ўся сям'я збіраецца разам, мая цешча таксама сядзіць з намі за сталом; так было заўсёды.
Д'ябал знішчыў бы ўсё для мяне, калі б мая цешча сапраўды памерла ў маі. Тады я, магчыма, таксама паверыў бы, што правільна прымаць прычасце ў рукі.
Але Гасподзь вызначае гадзіну, калі чалавек памрэ.
Тым не менш, я застаюся верным Збаўцы, бо гэтае спакушэнне было не першым і не апошнім.

2 чэрвеня 1992 года — аўторак

Я наведаў ранішнюю імшу ў Мінгольсхайме а 6:30 раніцы.
Пасля Святой Імшы я размаўляў з айцом Сольнерам, стейлерскім місіянерам, які быў у Афрыцы, а цяпер жыве ў Зант-Аўгусціне, недалёка ад Бонна. Я не быў адзін падчас гэтай размовы; са мной быў Збаўца. Айцец быў у захапленні, калі я расказаў яму, што сказаў мне Збаўца.

3 чэрвеня 1992 г. – серада

З 8:00 да 9:45 раніцы я маліўся і злучаўся з Збаўцам. Я шмат
плакаў, бо на мяне прыходзяць спакусы.
Я сказала, што мне трэба праверыць голас, і папрасіла Збаўцу павітаць мяне наступным чынам: «Хваліцца Ісус Хрыстос і Марыя».
Збаўца: «Хвала Ісусу Хрысту і Марыі». Збаўца:
«Пішы, дачка мая».
Я: «Так, мой нябесны Айцец, мой Троічны Божа, я пішу, бо так Ты жадаеш». Збаўца:
«Благаслаўлёная Дзева Марыя з'явіцца ў тваёй царкве».
Я: «Хто такая Благаслаўлёная Дзева Марыя?»
Збаўца: «Яна — Мая нявеста, Мая дачка, Мая Маці і твая Маці». Збаўца:
«Дачка Мая, не сумнявайся».
Я: «Дарагі Божа, раскажы мне што-небудзь пра гэтае з'яўленне, бо я не адважуся пытацца, бо я недастойная. Я грэшніца, Гасподзь».
Збаўца: «Ці верыш ты цяпер, што гэта Я?»
Я: «Я веру, але мне не лёгка. "Хто вы?"»
Збаўца: «Я — ваш Ісус».
Я: «Чаму не адбылося тое, што тычыцца біскупа, Папы і канцлера Коля?»
Збаўца: «Гэта яшчэ наперадзе».
Я хацела даведацца крыху больш пра з'яўленне Марыі і нагадала Збаўцу, што ён яшчэ нічога мне не расказаў."
Збаўца: «Яна з'явіцца. Час яшчэ не прыйшоў».

Я: «Вы ж сказалі, што дасце знак у Касцёле».
Збаўца: «Гэтая прыкмета з'явіцца перад з'яўленнем Маці Божай. Гэтая прыкмета таксама для святароў; запішы, дачкі Мая. Ты атрымаеш ліст ад царкоўных уладаў. Звярні ўвагу і заставайся вернай Мне і вернай Святому Айцу. Табе не трэба слухаць і не ісці за ўсім, што супярэчыць вучэнню Святога Айца».
Збаўца: «Мая дачка, прынось шмат ахвяр».
Я: «Дарагі Божа, я паспрабую, але не магу нічога табе абяцаць».
Я: «Дарагі Збаўца, учора, калі я размаўляла з айцом Сольнерам, гэта была не я».
Збаўца: «Я гаварыў праз цябе».
Я: «Я адчула гэта вельмі выразна, і гэта надало мне сілы, а Айцец быў зусім іншым, быццам нешта з ім здарылася. Што гэта было?»
Збаўца: «Бачыш, дачушка мая, мая праца змяняе чалавека. І я магу дзейнічаць толькі праз цябе».

Я яшчэ некаторы час настойліва малілася, просячы ласкі.

Тады я пачула: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка». Пасля гэтага
я прамовіла малітву падзякі.
Калі я прамовіла некалькі малітваў да Духа Святога, я адчула ў сэрцы асаблівую цеплыню і вялікую любоў. Я адчувала спакой і мір і не мела ніякіх сумневаў.
Увечары я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха.

4 чэрвеня 1992 г. — чацвер

Уначы я малілася з 4-й да 5-й гадзіны раніцы, а потым зноў з 8-й да 10-
й. Праз гадзіну малітвы я аб'ядналася з Збаўцам.
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая».
Я: «Так, любы Ісусе, Ты, Жывое Слова».
Збаўца: «Ты ўсё роўна пагаворыш з святаром, айцом Транкам».
Збаўца: «Мне не падабаецца, што ён даў брату Святую Камунію ў руку». Я: «Так, Гасподзь, я бачыла. Брат прычашчаўся, перш чым святар сказаў: "Гасподзі, я недастойны..."»
Я: «Гасподзь, прабач мне, бо ў той момант я мусіла ўсміхнуцца ў душы, хоць гэта, безумоўна, сумная рэч. Мне падалося такім прагным, як той брат прычашчаўся».
Збаўца: «Зрабіўшы так, вы абодва мяне абразілі».
Я: «Але, Госпадзе, калі б святар не даў брату Святое Прычасце ў руку, мы б цябе не пакрыўдзілі».
Збаўца: «Гэта праўда. Маліся ў гэтым намеры, каб святар не даваў Святую Камунію ў неасвечаныя рукі».
Я: «Дарагі Божа, я пайду да споведзі, бо зграшыла Табе». Збаўца: «Пішы,
дачкі Мая».
Я: «Так, мой нябесны Айцец, я запішу гэта, бо Ты ўва мне. Ты — усё ўва мне. Ты таксама карыстаешся маімі рукамі, каб пісаць».
Збаўца: «Гэта мне падабаецца, дачкі маёй».
Я: «Што мне пісаць, дарагі Божа? Я прашу ў Цябе ласкі і міласэрнасці, каб пісаць толькі тое, што правільна. Калі ласка, дай мне трывалую веру».
Збаўца: «Пішы, дачушка; цябе запрашаюць». Я: «Куды?»
Я нічога не пачула і спытала зноў. Я:
«Гасподзь мой і Божа, да каго?» Збаўца:
«У камісію».
Я: «Ці не прымроілася мне гэта?»
Збаўца: «Цябе запрашаюць у камісію». Я: «Калі, куды
і навошта?»
Збаўца: «Гэта яшчэ наперадзе; будзь цярплівая».

Я: «Ты будзеш са мной на камісіі?» Збаўца: «Так, я
буду з табой».
Я: «Гасподзь мой, значыць, мне не трэба хвалявацца пра тое, што будзе далей. Я
ўсё аддаю ў Вашы рукі».
Збаўца: «Так і будзе».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе. Ідзі ў спакоі».

Я яшчэ не скончыла малітву, як звонку ўжо чакалі дзве жанчыны. Адна была швагеркай Росвіты, а другая — сястрой айца Фердынанда Томе, якая жыве ў Чорным лесе.
Было 10-я раніцы, і я каля 45 хвілін распавядала ім пра сваё навяртанне.
10:50: Я адчула, што мне трэба зноў аб'яднацца з Збаўцам.
Гэтае пачуццё «неабходнасці» было даволі дзіўным. Але трэба таксама вучыцца на спакусах, калі яны прыходзяць.
Я лічу, што відзенне ў 1984 годзе было прасцейшым, з-за распазнання духаў. Вы можаце ўбачыць Маці Божую, але што да голасу, вы толькі чуеце яго, і на распазнанне голасу патрабуецца больш часу.
Каб я мог захаваць настойлівасць, каб выпрабаваць голас, Збаўца дазваляе мне адчуць Яго любоў і Яго ласку, і Ён таксама дазваляе ўзнікаць спакусам, каб паглядзець, ці можна адрозніць цішыню.
Такім чынам, калі сёння раніцай мяне турбавалі жанчыны, я зноў аб'ядналася са Збаўцам а 10:50.
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Прыкладна праз чатыры тыдні табе з'явіцца Найсвяцейшая Панна Марыя».
Я: «Дарагі Божа, дарагі Ісусе, Нябесны Айцец, калі ласка, паўтарыце гэта яшчэ раз».
Збаўца адразу ж паўтарыў гэта.
Я: «Дзе?»
Збаўца: «У касцёле ў Рот». Я: «Ці
ёсць яшчэ нешта, што я павінна
ведаць?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, табе не трэба баяцца; Я з табой. Дачушка мая, не падводзь Мяне».
Я: «Дарагі Божа, я хачу быць злучанай з Табою заўсёды; тады я Цябе не падвяду». Збаўца: «Шмат маліся, дачушка, і пасці».
Я: «Дарагі Божа, я зраблю ўсё магчымае».
Я думаў пра Клода з Люксембурга, але не хацеў пытацца, потым я пачуў:
«Вы можаце пісаць ад імя Клода. Пакуль ён не можа стаць святаром. Вы павінны працягваць маліцца за яго». Я сказала: «Дзякуй табе, мой Госпадзе і Божа, дзякуй табе, любы Ісусе, дзякуй табе, любы Святы Духу. Ці выканала я тваю волю, зноў аб'яднаўшыся з табой?»
Збаўца: «Так, ты выканала маю волю. Ідзі ў супакоі, мая любая дачо. » Увечары я наведала ружанцовую малітву і Святую Імшу ў чырвоным уборы ў касцёле.

5 чэрвеня 1992 г. – пятніца – пятніца Сэрца Езуса

Я ўсё яшчэ была ў адпачынку і малілася дома з 9-й да 11-й гадзіны раніцы, чытаючы Літанію да Найсвяцейшага Сэрца, Літанію да Маці Божай, малітвы да Духа Святога і г.д.
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: гэтая прыкмета ў касцёле адбудзецца з табой». Я: «Гасподзь мой, я аддала табе ўсё. Але калі Ты так кажаш, то так і будзе. Як я даведаюся, што гэта ад Цябе?»
Збаўца: «Я буду з табой. Няхай гэтая будучая прыкмета дзейнічае ў табе». Я:
«Як я даведаюся, што гэта ад Цябе?»
Збаўца: «Мая ласка не падвядзе цябе. Заставайся моцнай і адважнай і не дазваляй уплыву іншых».
Я: «Але, Гасподзь, Ты ж ведаеш, што я такая
слабая». Збаўца: «Са Мной ты моцная».

Я: «Калі гэта адбудзецца?» Збаўца:
«Час — мой».
Я: «Дарагі Збаўца, я вельмі люблю Цябе; не дазволь ніколі мне быць аддзеленай ад Цябе». Невымоўна прыгожа быць з'яднаным са Збаўцам. Словамі немагчыма выказаць нашу ўдзячнасць за гэта. Мы павінны няспынна хваліць і праслаўляць Госпада, днём і ноччу.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, людзі ідуць неправільным шляхам. Яны не жадаюць вярнуцца назад. Мала хто зразумеў, што Я ўсё яшчэ тут. Дачушка мая, заставайся вернай Мне; Я — твой шлях. На гэтым шляху ты не можаш зблудзіць. Дачушка мая, Я дарую табе ласку быць вернай Мне».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я прымаю гэтую ласку быць вернай Табе, бо Ты адзін мне дастаткова, і Ты можаш усё. Я зразумела на зямлі, што Ты — блажэнства, і цяпер я прагну гэтага блажэнства на векі вечныя».
Збаўца: «Дачушка мая, ты парадавала мяне тым, што напісала». Я: «Так, любы Божа, гэта маё сэрца гаварыла, а не вусны мае».
Збаўца: «Дачушка мая, ты яшчэ пупаўка духмянага кветка, якая яшчэ павінна расцвісці».
Пасля гэтага я пачула, як Збаўца сказаў: «Ідзі з мірам, дачушка мая».

Я была ў касцёле, апранутая ў чырвонае, на ружанцы і Святой Імшы.

6 чэрвеня 1992 г. – субота

Я прысутнічала на Святой Імшы а 7-й гадзіне раніцы ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Пасля імшы я размаўляла з нямецкім святаром, які працуе місіянерам у Бразіліі.
Ён расказаў мне, што яго трымалі ў палоне ў Кітаі. Мы размаўлялі каля 20 хвілін пра прыняцце Камуніі на язык. Ён хадзіў на двух кастылях. У канцы ён даў мне сваё благаславенне.

16:30–18:15: Я маліўся ў касцёле ў Рот. Сёння я таксама споведзіўся ў айца Фогта.

7 чэрвеня 1992 г. – Тройца

Маліўся з 7:45 да 9:05 раніцы.
Я: «Гасподзь мой і Божа, калі хочаш, прамаўляй да мяне. Твая слуга слухае».
Збаўца: «Так, дачушка мая, я прамаўляю да цябе. Ты нецярплівая».
Я: «Мне гэта запісаць?»
Збаўца: «Так, запішы. Вер у Мяне».
Ніхто, акрамя Бога, не мог ведаць тое, што я хацела ведаць у глыбіні душы. І ўсё ж я атрымала адказ.
Збаўца: «З'яўленне Найсвяцейшай Дзевы Марыі адбудзецца ў найбліжэйшай будучыні». Я: «Але вы сказалі праз чатыры тыдні».
Збаўца: «Дачушка мая, ты ведаеш, што яна з'явіцца».
Я: «Чаму Вы дазваляеце Багародзіцы з'явіцца ў Чырвонай царкве?»
Збаўца: «Каб у вашай царкве было шмат малітвы».
Я: «Але ў нашай царкве моляцца больш, чым у іншых царквах у гэтай мясцовасці». Збаўца: «Я хачу, каб з гэтай царквы было шмат мужных вызнаўцаў».
Збаўца: «Запішы, дачушка мая, знак, які Я табе даю; гэта Мой знак. Дачушка мая, гэты знак з'явіцца нават раней за з'яўленне Найсвяцейшай Дзевы Марыі».
Я: «Як мне павінна рэагаваць на гэтую прыкмету? Ці павінна я маўчаць? Гэта толькі для мяне ці і для іншых таксама?»
Збаўца: «У цябе не будзе недахопу ў ласцы. Будзе так, як Я захачу». Я: «Дарагі Божа, дык няхай здзейсніцца Твая воля».
Збаўца: «Дух Святы прасвятліць цябе. Табе не трэба хвалявацца загадзя. Маліся да Маёй Маці. Яна любіць цябе. Яна абараняе і вядзе цябе.
Ты — яе любае дзіця."
Я: «Гасподзь, я не магу гэта напісаць».

Збаўца: «Напішы. Твая Маці ніколі цябе не пакідала. Не засмучай яе. Дачушка Мая, заставайся вернай нам».
Я: «Я буду верная вам і Маці Божай, бо я вельмі люблю вас абодвух». Збаўца: «Дачушка мая, я бласлаўляю цябе».
Я ўпала на калені на падлогу.
Я пачула: «Няхай зыйдзе на цябе благаславенне Айца, Сына і Духа Святога». Я зрабіла знак крыжа і пабожна сказала: «Хвала Ісусу Хрысту і Марыі».
Гэта быў першы раз, калі Збаўца благаславіў мяне.
Пасля гэтага Збаўца сказаў: «Ідзі ў супакоі, дачкі Мая». Я прысутнічала на святой Імшы ў чырвоным.

8 чэрвеня 1992 г. – Святое Троіца

Я малілася ўначы з 2:20 да 3:20 раніцы за мір і за бедныя душы. З 8:10 да 9:10 раніцы я працягвала маліцца.
Я сказала: «Гасподзь мой і Божа, мой наймілейшы Айцец, дзякую Табе за тое, што Ты дакорыў мяне і дазволіў спакусы. Гэта не робіць маю любоў да Цябе меншай, а наадварот — большай. Цяпер у мяне няма ніякіх сумневаў і страху. Я ведаю, што Ты заўсёды са мной, і што Ты дазваляеш — так і павінна быць, бо гэта Твая воля.
Прабач мне, што я зграшыў супраць Цябе і быў нецярплівы. Абяцаю Табе, што папраўлюся. Я ўбачыў, што ўсяму свой час, і Ты вызначаеш гэты час, і таму так і павінна быць. Я аб'ядноўваюся з Найсвяцейшай Дзевай Марыяй і з Табою, любы Ісусе, і дзякую ўсемагутнаму, міласэрнаму Айцу, што пасля Адама і Евы цяпер і ў нас ёсць нябесная Маці і Збаўца, Ісус Хрыстос».
Я маліўся яшчэ набожней і сказаў Збаўцу: «Мне не трэба нічога прасіць у Цябе; Ты ўсё ведаеш». (Мае думкі былі пра знак)
Збаўца: «Так, Я ведаю ўсё. Гэтая прыкмета, якую ты атрымліваеш, ад Мяне, для ўсіх. Ты павінен прыняць прыкмету».
Я: «Так, мой Госпадзе, я лепш разумею; я прыму яго, калі ён прыйдзе».
Збаўца: «Свет у вялікай небяспецы. Усе мае дзеці ў небяспецы. Будзьце заўсёды гатовыя да гадзіны, якая настане».
Я: «Які гэта час?»
Збаўца: «Суд. Кожны нясе адказнасць за сябе».
Я: «Дарагі Божа, ці ўжо трэба так баяцца Суда?» Збаўца: «Каханне! Нават цяпер. Каханне — гэта мера, па якой усе вы будзеце судзімыя. Пастаянна прасіце кахання. Я — каханне, дзіця маё. І кожны можа чэрпаць яго столькі, колькі захоча».
Я: «А што, калі іншыя не прыйдуць чэрпаць гэтай любові?» Збаўца: «Яны ўжо абралі свайго Айца».
Я: «Дарагі Божа, я буду чэрпаць з гэтай любові больш, чым дагэтуль. І я прашу Цябе проста цяпер: дай мне шмат любові, каб і я магла аддаваць яе іншым».
Збаўца: «Дачушка мая, вер. Я люблю цябе. Ідзі ў спакоі».

Вечарам прысутнічала на Вялікай імшы ў «Роце». Група малітвы сабралася а 20:00.

9 чэрвеня 1992 г. – аўторак

Сёння быў апошні дзень маіх вакацый.
Ад 4:00 да 5:30 раніцы я малілася за мір, за святароў і за Ватыкан.
Збаўца: «Ты ўчора правільна сказала на малітоўнай групе. Табе не трэба баяцца; працягвай так гаварыць. Я з табой. Я быў задаволены тваімі малітвамі (у Пяцідзясятніцу).» Я: «Росвіта ўчора ўвечары была неспакойная. Яна не магла заснуць». (Я аддала ёй копіі дзённіка, каб яна іх захавала.)
Збаўца: «Нечыстыя духі не хочуць, каб яна даведалася тое, што ты напісала. Ёй не трэба баяцца. Яна пад маёй абаронай».

Я: «Мой муж сказаў, што я ўчора занадта доўга гаварыла». Збаўца: «Ён і раней так казаў. Не слухай яго. Варог таксама ў тваім доме».
Я: «Мой Ісусе, цяпер ува мне такое цудоўнае пачуццё. Ува мне такая спакойнасць і мір».
Збаўца: «Цяпер мы адно».
Я: «О, маё каханне, дзякуй. Ці ёсць яшчэ нешта, што ты хацеў бы мне сказаць цяпер?» Збаўца: «Мая дачушка, адпачывай. Ідзі ў спакоі, мая дарагая дачушка». Я: «Дзякуй табе, мой вялікі і міласэрны Божа. Я зноў іду спаць».

А 10:40 я зноў малілася. Гэта быў апошні дзень маіх дзесяцідзённых вакацый. Я шмат малілася, але недастаткова для Збаўцы.
Збаўца: «Мая дарагая дачушка». Я: «Мне пісаць?»
Збаўца: «Запішы. Звяртай увагу на кожнае слова, якое ты вымаўляеш. Нечысты дух будзе імітаваць цябе. Ён хоча знішчыць усё, што ты зрабіла дагэтуль. Ён спрабуе знішчыць тое, што ты напісала».
Я: «Дарагі Божа, ці дазваляеш Ты гэта?»
Збаўца: «Я дам табе абарону. Мая дачо, ты пазнала Яго — нячыстага духа, — і ты будзеш заўсёды пазнаваць Яго. Табе не будзе не хапаць ласкі. Мая дарагая дачо, ідзі ў міры».
Я: «Дарагі Божа, я дзякую Табе з усяго сэрца за гэтыя шматлікія ласкі».

Увечары я пайшла ў царкву ў Рот на ружанцовую малітву і Святую Імшу. Я прысвяціла Святую Камунію айцу Гебхарду Хайдэру.

10 чэрвеня 1992 года — серада

10:00 у кабінеце ўрача:
Збаўца: «Людзі ў вялікай небяспецы». Я: «Але я нічога не магу зрабіць».
Збаўца: «Так, ты можаш нешта зрабіць. Ідзі да святара і раскажы яму. Набліжаецца вайна». Я: «Дарагі Божа, я ўжо яму расказала».
Збаўца: «Ён павінен больш маліцца з вернікамі».
Збаўца: «Пішы, дачушка, у цябе мала часу». Я: «Да якога святара мне ісці?»
Збаўца: «Да айца Фогта».
Я: «Але ж вы сказалі, што ён непаслухмяны».
Збаўца: «Ён павінен усё добра абдумаць. Дачушка, ідзі да яго». Я: «Ці датычыцца гэтая вайна Германію?»
Збаўца: «Усе».
Я: «Магу я нешта яму сказаць, каб ён ведаў, што гэта ад Цябе?»
Збаўца: «Скажы яму: мае авечкі слухаюць мой голас».
Я: «Дарагі Божа, я яму гэта скажу. Гасподзь, няхай будзе зроблена Твая воля. Мой дарагі Ісусе, мой Гасподзь і Бог, дзякую Табе».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я люблю цябе. Ідзі з мірам».

А 12-й гадзіне дня я малілася Анёльскім малітвам у капліцы на працы. Гальдэр прынёс мне некалькі кніг для чытання.
16:00: Я ішла дадому і малілася на Ружанцы Болеснай за айца Фогта.
Каля 17:50 я была ў касцёле ў Рот і каротко памалілася.
З 18:00 да 18:30 я была з айцом Фогтам. Я зачытвала яму з свайго дзённіка: запісы ад 24 мая 1992 г., 29 мая 1992 г., 3 чэрвеня 1992 г., 5 чэрвеня 1992 г., 7 чэрвеня 1992 г., 8 чэрвеня 1992 г. і сёння, 10 чэрвеня 1992 года. Ён засмяяўся, калі я чытаў.

Урэшце ён сказаў, што трэба проста больш маліцца.
Я папрасіла ў яго благаслаўлення і пайшла. Выходзячы, я сказала яму, што ў мяне з гэтага ўжо досыць.
На што пастар Фогт адказаў: «Скажы гэта Збаўцу». Я адказаў:
«Ён ужо гэта чуў».

Я сказала гэта, бо ён не верыць таму, што кажа мне Збаўца.
А 19-й гадзіне я пайшоў у капліцу Святога Роха, каб памаліцца на ружанцы і прысутнічаць на Святой Імшы. Пасля гэтага я размаўляў з айцом Транкам.
Я спытала ў Збаўцы, ці варта мне цяпер пагаварыць з айцом
Транкам. Збаўца сказаў «так».
Я: «Ён будзе са мной размаўляць?»
Збаўца: «Так, ён будзе з табой
размаўляць».

Наша размова доўжылася каля 30 хвілін. Я расказала айцу Транку тое, што сказаў мне Збаўца.

11 чэрвеня 1992 года — чацвер

11:30 раніцы ў кабінеце ўрача:
Я сказала Збаўцу, што ўчора вялебны Фогт сказаў, што ўсё гэта пагрозы.
Збаўца: «Пакінь гэта мне; усё прыйдзе ў свой час».
Потым я спытала пра вялебнага Транка.
Збаўца: «Ты правільна зрабіў, што пайшоў да яго».
Я: «Але ён сказаў, што біскуп Оскар Зайер сказаў яму, што ён павінен даваць Камунію ў руку».
Збаўца: «Ён робіць гэта не з уласнай свабоднай волі».
Я: «Дарагі Божа, Ты сказаў, што таго, хто скажае вучэнне Святога Айца, не варта слухаць і за ім не варта ісці».
Збаўца: «Гэта праўда».
Я: «Дык якая цяпер сітуацыя? Ці павінен святар цяпер падпарадкоўвацца біскупу, калі біскуп кажа яму, што ён павінен даваць Камунію ў руку?»
Спасіцель: «Не».
Я: «Скажыце, калі ласка, што-небудзь акрамя "не"».
Збаўца: «На мае вочы гэты святар непаслухмяны».
Я: «Ён сказаў, што Папа таксама дае Камунію ў рукі».
Збаўца: «Святога Айца прымушаюць. Не ўсе біскупы слухаюць Святога Айца». Я: «Ён сказаў, што хоча далучыцца да Анёльскай працы, але біскуп не дае яму дазволу.
Можаце што-небудзь сказаць пра гэта, ці гэта не маёй справы?»
Збаўца: «Так, гэта твая справа. Святар, айцец Трунк, павінен ісці ў Ангельскую справу. Ты павінен сказаць яму, што ён павінен больш мне давяраць».
Я: «Ён сказаў, што павінен падпарадкоўвацца біскупу».
Збаўца: «Але ён непаслухмяны мне».
Я: «Дарагі Божа, ці паводле ягонай волі, ці паводле Тваёй волі ён павінен ісці ў Ангельскую працу?» Збаўца: «Мая дачушка, гэта мая воля, і так ужо даўно».
Я: «Ці павінен ён расказаць Епіскапу тое, што я напісала?»
Збаўца: «Ён гэтага не зробіць, бо Біскуп не верыць у прыватныя аб'яўленні».
Я: «Я гэтага не разумею. Як гэта так, што калі Святы Айцец вымушаны даваць Камунію ў руку, то святар таксама можа сказаць, што ён вымушаны?»
Збаўца: «Дачушка мая, Святы Айцец паслухмяны мне. Яго вядзе мой Дух». Я: «Дарагі Божа, я больш ніколі нічога ў Цябе не папрашу».
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены тым, як ты спытала. Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».

Паміж 12.05 і 13.00 у капліцы:
Збаўца: «Дачкі маё, звярні ўвагу: Я — любоў, пакора, лагоднасць, мір, спакой, цярпенне, радасць, праўда, святло, Дарога; Я — тваё жыццё.
Усё, што супярэчыць гэтаму, — нячысты дух. Памятай, пасля таго, як я прамоўлю, ты павінна заставацца спакойнай і поўнай любові. Нячысты дух не прыносіць добрага плоду».
Я: «Дарагі Божа, нячысты дух вярнуўся». Збаўца:
«Дачушка мая, я таксама тут».
Збаўца: «Пішы, дачушка; захоўвай тое, што сёння напішаш, у таямніцы».
Я: «А Мэрыян павінна гэта запісаць, а Росвіта павінна захоўваць у бяспецы — так?» Збаўца:
«Але нікому больш».
Я: «Але мне патрэбны святар».
Збаўца: «Я дам табе святара. Пачакай яшчэ крыху».
Я: «Як мне ведаць, што гэта быў Ты, хто гаварыў са мной? Калі ласка, скажы яшчэ адно слова пра гэта».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая; тое, што я сказаў табе, напоўніць тваё сэрца».
Я: «Чым?» Збаўца:
«Каханнем».
Я: «Тады няхай так будзе. Няхай маё сэрца напоўніцца любоўю, не толькі цяпер, але і заўсёды».

Ружанцы і Святая Імша ў чырвоным.

12 чэрвеня 1992 года — пятніца

10:00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая».
Я: «Так, мой Госпад і Божа, мой нябесны Айцец, Ісусе, міласэрны Божа, што мне пісаць?»
Я чакала голасу, але нічога не было. Я сказала сабе, што не
магу нічога сказаць сабе самой.
Я: «Дарагі Божа, не дазволь Злу ўмяшацца». Збаўца: «Бачыш, ён
можа зрабіць гэта толькі тады, калі Я дазволю».
Я: «Ува мне глыбокае цяпло, спакой і мір. Маё сэрца палае любоўю. Гэта цудоўнае пачуццё, якое нельга апісаць словамі».
Збаўца: «Дачушка мая, цябе моцна выпрабуюць».
Я: «Але я не змагу вытрымаць гэтыя выпрабаванні без Цябе».
Збаўца: «Так, таму табе і патрэбны Я. Выпрабаванне пойдзе ад улад».
Я: «Але ж я так дрэнна здаю экзамены. (Я думала пра свае школьныя экзамены.)» Збаўца: «Я буду з табой».
Я спытала пра сваю цешчу, бо яна не памерла ў маі. Збаўца: «Я дазволіў гэта. Такім
чынам нячысты дух пацвердзіў, што ён ухваляе прычасце ў рукі і тое, што свецкія людзі раздаюць Святое Прычасце. Калі б яна памерла, вы б паверылі, што прычасце ў рукі —
гэта правільна».
Я: «Але гэта цяжка распазнаць, калі ўмешваецца нячысты дух». Збаўца:
«Звяртайце ўвагу на кожнае слова. Я — лагоднасць».
Я: «А што наконт Бялграда? Ці ўмешваўся ён і там?» Збаўца: «Не, гэта
яшчэ наперадзе».
Я: «Пакуль што я заўважыла, што нячысты дух умяшаўся двойчы — падчас смерці маёй цешчы і 25 сакавіка 1992 года, калі абвяшчалі аб'яўленне Маці Божай і тое, што яно адбудзецца праз чатыры тыдні».
Спасіцель: «Гэта адзіныя выпадкі, калі ён умяшаўся. Трэба прайсці праз гэты досвед».
Я: «Што такое выпрабаванне?»

Спасіцель: «Абараняй маё вучэнне, заставайся верным мне, не хвалюйся загадзя.
Я буду гаварыць за цябе».
Я: «Дзякуй, мой Госпадзе і Божа, цяпер я лепш разумею».
Я: «Сёння раніцай я ледзь не ўрэзаўся на машыне ў трамвай. Гэта было вельмі небяспечна; я мог лёгка трапіць у аварыю. Падчас язды я маліўся Літаніяй да Найсвяцейшай Панны Марыі. Як толькі я прамовіў "Virgo Prudentissima – ora pro nobis", мяне на імгненне асляпіла, і я не ўбачыў трамвай. Мая нага ўжо была на тармазе, перш чым я нават заўважыла трамвай вачыма. Я веру, што гэта быў мой анёл-ахоўнік».
Збаўца: «Маліся без перапынку. Дух нячысты хоча знішчыць цябе, але не можа; Я з табою».
Збаўца: «Запішы гэта, дачка мая: у Славакіі будзе вайна». Я: «А што наконт Чарнагорыі?»
Збаўца: «Чарнагорыя хутка будзе знішчана».
Я: «Дарагі Божа, я б лепей больш нічога не ведала. Усё гэта так жахліва. Прабач мяне, мой Госпадзе і Божа; я буду больш маліцца. Калі ласка, дай мне ласку шмат маліцца».
ПРЫВІТАННЕ. Я прысутнічала на Імшы і адмаўляла Ружанү у алтары.

13 чэрвеня 1992 года — субота

Я наведала ранішнюю імшу ў Мінголсхельме ў капліцы Святога Роха (7:00).
Пасля гэтага я памалілася двума ружанцамі за сваю сям'ю, усе члены якой яшчэ не хрышчаныя. А 14-й гадзіне мяне запрасілі ў дом майго брата; ён таксама жыве ў Роце.
Гэта была вечарына з нагоды дня нараджэння майго брата Паўла.
Там быў і мой малодшы брат Уладзімір, а таксама мая сястра Соня і шмат іншых, у тым ліку пляменнікі
і пляменніцы і г.д.
Ніхто з іх не кпіў са мяне; усе былі да мяне вельмі добрыя.
З 16:30 да 18:30 я пайшоў у царкву і маліўся. З Збаўцам прыемней, чым на барбекю.
Я пайшоў да споведзі да айца Фогта. Падчас споведзі я таксама сказаў яму, што ён няправільна робіць у царкве, напрыклад, што падчас Верую ён не паварочвае тварам да табернакула, а глядзіць на прыхаджан, бо ён павінен быць узорам веры ў Троіцу, якая знаходзіцца ў табернакуле.

14 чэрвеня 1992 г. — Нядзеля

Я малілася дома з 7.10 да 8.25 раніцы.
Падчас з'яднання:
Збаўца: «Дачушка мая, ты вельмі добра гаварыла ў споведзі. Я гаварыў ад тваёй імя. Святар памыляўся амаль ва ўсім, пра што вы абмяркоўвалі».
Я: «Дарагі Божа, прабач яму. Я не здзіўлена, што цэрквы пустыя». Я: «Дарагі Збаўца, што я павінна ведаць?»
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: вайна распаўсюджваецца далей. Вайна ў Босніі пагоршыцца. Маліся за мір».
Я: «Дарагі Божа, я забылася спытаць у Цябе пра тое, што вельмі важна для мяне».

Я: **«Ці прысутнічаеце Вы ў драбнюткіх часціцах Найсвяцейшай Ахвяры?**» Збаўца: **«Так, Я прысутнічаю і ў драбнюткіх часціцах».**

Збаўца: «Пішы, дачушка мая, калі вайна скончыцца там, яна пачнецца ў іншым месцы. Дачушка мая, людзі незадаволеныя; гэта не ад Мяне».
Праз некаторы час я пачула:
«Дачушка мая, я люблю цябе».
Я спытала, ці трэба мне гэта запісаць.
Збаўца: «Так, запішы».
Я: «Я адчуваю глыбокі спакой і цяпло. Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе за гэтую ласку, якую Ты толькі што даў мне.

Прабачце, што я не магу апісаць гэта лепш. Я адчуваю, што не здольная напісаць нешта падобнае.
Я таксама не паэт».
Збаўца: «Дачушка мая, заставайся вернай мне; ідзі ў міры».

10:00 – Святая Імша ў чырвоным.
13:00: Ружанцовая малітва і набажэнствы.
Удзень прыйшла Мэрыян, і мы запісвалі ў свае дзённікі. Пасля гэтага я малілася на ружанцы.

15 чэрвеня 1992 г. — Панядзелак

У кабінеце ўрача:
Я малілася набожна і выліла сваю душу.
Збаўца: «Я люблю цябе, мая дачушка».
Я: «Я пачула гэта гучна і выразна».
Збаўца: «Ты дагэтуль рабіла ўсё правільна. Не хвалюйся пра тое, што яшчэ наперадзе».
Я: «Гасподзь мой, мяне засмучае, што яны працягваюць даваць прычасце ў рукі».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка: прычасце ў руку — гэта святатацтва. Дачушка мая, усё зменіцца ў найбліжэйшай будучыні. Твая задача — данесці да святароў, што яны павінны даваць вернікам прычасце толькі на язык».
Я: «Але ж усе кажуць, што трэба падпарадкоўвацца біскупам».
Збаўца: «Скажы ім, што Я гэтага не дазваляю».
Я: «Тады скажыце ім, што яны не абавязаны верыць у прыватныя аб'яўленні».
Збаўца: «Святары, якія не вераць у прызнаныя прыватныя аб'яўленні, не жывуць у Божай ласцы».
Я: «Гасподзь, ці правільна я гэта запісала?»
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены. Ідзі ў супакоі».

18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.
20:00 Група малітвы: прысутнічалі айцец Дахарт і айцец Бертольд з Вагхаўзэля. Прыйшло вельмі шмат людзей. Месца ўжо не засталося.

16 чэрвеня 1992 г. – аўторак

10:00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, Сатана набірае сілу. Ты павінна маліцца яшчэ больш. Вайна пагаршаецца».
Я: «Што Вы маеце на ўвазе, дарагі Божа, горш?»
Збаўца: «Вайна ў сэрцах усіх».
Я: «Ці ўсё яшчэ так шмат
нянавісці?» Збаўца: «Амаль што
толькі нянавісць».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Ты павінна гэта запісаць. Капліца ўхвалена. Ахвяраванне ўжо ў дарозе».
Я: «Дарагі Збаўца, дзякую Табе. Гэта вялікая радасць для мяне. Бо Ты ўбачыў, што ў нас больш няма месца і што так шмат людзей прыходзяць маліцца».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе; ідзі ў міры».
Падчас аб'яднання я адчувала вялікае цяпло і глыбокі спакой.
Я: «Дарагі Збаўца, Ты ведаеш маё сэрца і маю любоў да Цябе. Мне не трэба казаць Табе гэта. Я застануся вернай Табе».

А 18:30 я прысутнічала на малітве на ружанцы і Святой Імшы ў Рот.
Я прыняла Святую Камунію за сваіх нябожчыкаў бацькоў і братоў.
Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы, ці зрабіла я правільна, ці, хутчэй, ці правільна я зразумела сёння раніцай у капліцы.
Збаўца: «Веруй, гэта праўда».

17 чэрвеня 1992 года — серада

10:00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Я вагалася пісаць; я думала, што, магчыма, Збаўца не хоча, каб я пісала. Тады я пачула:
Збаўца: «Дачушка мая, я хачу, каб ты пісала».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я цалкам аддаю сябе Тваёй волі».
Збаўца: «Свет у вялікай небяспецы. Ілжывыя прарокі дзейнічаюць». Я: «Дарагі Божа, калі ласка, растлумач мне гэта больш ясна наконт прарокаў».
Збаўца: «Яны — паразіты на чалавецтве». Я:
«А які лекі?»
Збаўца: «Заставайся вернай сапраўднаму вучэнню Хрыста».
Я: «Як мне пазнаць, што нехта — ілжывы прарок?» Збаўца:
«Іх не вядзе мой Дух».
Я: «Як мне распазнаць, што ён вядзецца нячыстым духам?» Збаўца:
«Ілжывы прарок мае шмат паслядоўнікаў, саўдзельнікаў». Я: «А іншыя, якіх вядзе ваш Дух?» Збаўца: «Іх вельмі мала». (Паслядоўнікі)
Я: «Дарагі Божа, але гэтага мне недастаткова. Што яшчэ я павінна ведаць пра ілжывых прарокаў?»
Збаўца: «Дачушка мая, ім не хапае любові. Ілжывы прарок ніколі не гаворыць пра праўдзівае вучэнне Хрыста. Не вер ім. Ты пераможаш са Мной».
Я: «Гасподзь, я магу адрозніць іх толькі з Тваёй дапамогай». Збаўца:
«Мая дачушка, толькі са Мной».
Я: «Ці давядзецца мне ў бліжэйшы час размаўляць з такім прарокам?»
Збаўца: «Так, з некалькімі. Дачушка мая, будзь цярплівая. Заставайся вернай мне. Ідзі ў міры». Потым я пачула, як Ён сказаў: «Любі Мяне».

Я прысутнічала на Святой Імшы ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме.

18 чэрвеня 1992 г. — Цела Хрыста — чацвер

Я малілася з 7:45 да 8:45 раніцы і аб'ядналася з Збаўцам.
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, Людзі цяпер рухаюцца да прорвы». Я:
«Што такое гэтая "прорва"? Я дакладна не ведаю».
Збаўца: «У пекла, дачушка Мая. Усе яны скарысталіся сваёй вольнай воляй, каб зрабіць гэта».

Я: «Іншыя скажуць мне, што Ты добры і міласэрны, дарагі Божа, і што гэта немагчыма».
Збаўца: «Гэтыя душы ўжо не жывыя. Яны абралі свайго айца». Я:
«Дарагі Божа, як Ты называеш гэтага айца?»
Збаўца: «Князь гэтага свету». Я:
«Чаму вы называеце яго "Князем"?»
Збаўца: «Яго дзяцей можна пазнаць па іх пысе».
Я: «Дарагі Божа, сёння свята — Урачыстасць Цела і Крыві Хрыста. Сёння раніцай быў хрэсны ход. Ці можаш Ты расказаць мне пра яго нешта?»
Збаўца: «У гэты святочны дзень Мяне вельмі мала шануюць. Дачкі Мая, сэрцы людзей астылі. Ачышчэнне душ павінна хутка настаць. Пакаранне неабходнае; інакш яшчэ больш душ трапіць у пекла».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Дачушка мая, я прашу ў цябе...»
Я: «Але, дарагі Божа, скажыце мне спачатку. Хвала Ісусу Хрысту і Марыі, і Уіва Хесу э Марыя».
Я пачула гэта, а потым спытала: «Што Вы просіце ад мяне?» Збаўца: «Поўную аддачу Мне».
Я: «Божа мой Тройчы Святы, Цар цароў мой, Збаўца мой. Я цалкам аддаюся Табе. Дарагі Божа, я не магу напісаць гэта па-нямецку, але Ты ведаеш, што я маю на ўвазе».

Я: «Гасподзь і Божа мой, я цалкам належу Табе. Збаўца мой, я люблю Цябе вышэй за ўсё. Рабі са мной, што захочаш. Дазволь мне заўсёды ўсведамляць, што я належу Табе.
Дарагі Божа, навошта Табе ўсё назад? Я ж ужо аддала Табе ўсё."
Збаўца: «Ведаеш, дачушка мая. Табе будзе дадзета іншая задача. Яшчэ не цяпер, дачушка мая. Заставайся вернай і нязменнай са мной».

Было 8:45 раніцы. Я страціла ўлік часу. Мой муж паклікаў мяне і сказаў, што ўжо занадта позна для царквы. Сёння імша пачыналася а 9-й гадзіне раніцы. Я паднялася і так хутка апранулася, што апынулася ў царкве за тры хвіліны да 9-й. У царкве я малілася ўсёй душой, каб вернікі не прычасціліся нягодна. У выніку прычасціліся толькі некалькі чалавек. У царкве таксама быў апантаны мужчына. Ён пакінуў царкву да Прычасця. Я прычасцілася за свайго сына.
У працэсіі ўдзельнічала шмат людзей.
А 13-й гадзіне я пайшоў у царкву на ружанцовую малітву і застаўся пасля на набажэнствы.

19 чэрвеня 1992 г. — пятніца
Было нямала людзей. Я прысутнічаў на Святой Імшы і малітве на ружанцы ў ротандзе касцёла.

20 чэрвеня 1992 года — субота
Я маліўся дома з 7:00 да 8:45 раніцы, каля 45 хвілін.
Падчас з'яднання я сказала Збаўцу: «Калі Ты жадаеш, мой Госпадзе і Божа, тады я напішу».
Збаўца: «Так, дачушка мая, напішы».
Я была расчараваная тым, што транслявалася па тэлебачанні з Каталіцкага дня. Я глядзела гэта ў доме маёй цешчы. Жанчыны хочуць, каб цэлібат быў адменены, і, што яшчэ горш, яны хочуць цэлебраваць Святую Імшу.
Збаўца: «Яны называюць сябе каталічкамі, але імі не з'яўляюцца. Мала хто з іх падобны да майго сэрца. Не мая воля, каб жанчына служыла Святую Імшу.
Запішы гэта, дачушка мая: гэта справа
Люцыпера». Я: «А што наконт цэлібату?»
Збаўца: «Святар павінен быць святаром па Маім прыкладзе і заставацца верным традыцыі. Быць католікам — значыць таксама быць верным Святому Айцу».
Я: «Чаму айцец Фогт не паварочваецца да табернакула або да Збаўцы падчас Крэда, калі прычасце выстаўлена? Чаму ён глядзіць на вернікаў?»
Збаўца: «Таму што там яшчэ так шмат пыхі».
Я: «Гасподзь, Ты заўсёды гаворыш пра небяспекі, якія пагражаюць людзям. Але ў мяне няма святара, якому я магу пра гэта расказаць».
Збаўца: «Дачушка мая, святар ідзе. Хутчэй за ўсё, ён ужо недалёка».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: Я люблю цябе, і ты расчароўваеш Мяне, бо не верыш таму, што Я табе кажу».
Я: «Таму што нечысты дух умяшаўся». Збаўца: «І гэта
таксама павінна быць так».
Я: «Дарагі Божа, я хачу паверыць, але айцец Дахарт, айцец Фогт і мой муж мяне заблытваюць».
Збаўца: «Я ведаю. Ты павінна даказаць ім, што гэта я». Я: «Як?»
Збаўца: «Я з табой».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа. Я зраблю гэта. Госпадзе, няхай будзе
зроблена Твая воля». Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, ідзі ў міры».

Каля 9-й гадзіны раніцы я прыбыла да Марыян у Візентале. З ёй было некалькі маладых людзей. Я распавяла пра свой досвед і сваё навяртанне. Падчас маёй размовы я адчула моцныя атакі ад нячыстага духа. Нячысты дух быў даволі магутны; ён некалькі разоў перапыняў маю гісторыю.

Я сказала хлопчыку, які сядзеў побач: «Ты не быў на споведзі». Я апырскала яго святой вадой. У той дзень удзень гэты хлопчык пайшоў на споведзь у Карлсруэ на Дзень католікаў, дзе я таксама прысутнічала сёння. Апошні раз ён быў на споведзі пяць гадоў таму, і калі я ўбачыла яго зноў у той дзень удзень, ён быў зноў жывы і выглядаў такім шчаслівым.
На гэтым Каталіцкім дні я меў магчымасць павесці шмат цікавых размоў. Мне давялося доўга і падрабязна абараняць Папу і прыняцце Камуніі на язык. Потым я выступаў перад трыма тэлевізійнымі камерамі.
Я таксама размаўляў з біскупам Вальфгангам Кірхгэснер, дапаможным біскупам Фрэйбурга. Я спытаў яго, што ён думае пра плады з Меджугор'я і чаму ён яшчэ там не быў. Ён сказаў: «Так, Бог паўсюль».
Я сказаў: «Так, і тут таксама».
Ён не быў у захапленні ад размовы са мной. Тым не менш, я папрасіў у яго благаслаўлення. Марыён была са мной.
Пасля знясільваючага Дня католіка я ў выніку таксама пайшоў да споведзі. Я сустрэў сціплага святара, айца Энгельберта Рэктенвальда. Спадзяюся, што аднойчы мы зноў сустрэнемся; ён добры споведнік.
Калі я выступаў перад тэлевізійнымі камерамі, Беатэ Хамш была там тры разы. Я лічу, што Беатэ сапраўды прыйшла ў розум на гэтым Каталіцкім дні ў Карлсруэ, зразумеўшы сваё пакліканне працаваць для Збаўцы. Яна адчула, што калі чалавек працуе дзеля збаўлення душ, ён атрымлівае шмат ласк ад Збаўцы. Марыён таксама была вельмі працавітай. Яна доўга гаварыла пра каталіцкую веру, бо на гэтую імпрэзу прыйшло шмат «блудных сыноў». Дзякуй Богу за гэтую ласку, што мы змаглі перадаць Слова Божае.

21 чэрвеня 1992 года — нядзеля
Я малілася з 7:45 да 9:00 раніцы і плакала з-за Каталіцкага дня.
Я была расчараваная і задавалася пытаннем, ці правільна было тое, што я казала ўчора ўвесь дзень людзям, а потым перад трыма камерамі.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, то, што ты зрабіла ўчора, было добрым. Я гаварыў праз цябе».
Я: «А Мэрыян і Беатэ?»
Збаўца: «Яны — мае інструменты, дачкі маёй; заставайся вернай мне».
Я: «Гасподзь мой і Божа, Вы маеце рацыю. Лёгка здацца, калі ты бачыў усё, што адбылося на Дні католікаў. Можна сказаць, што католікі
ужо не каталікі».
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, любоў трэба шукаць. Дачкі мая, я заўсёды буду з табой».
Я: «Але я адчуваю, што тут цяпер і нячысты дух. Ён дае адчуць сваю прысутнасць, і я адчуваю дрыжык у руцэ».
Збаўца: «Ён таксама злаваны, бо не можа мяне знайсці».
Збаўца: «Са мной вы заўсёды будзеце перамагаць яго. Дзе я, там ён таксама».
Я: «Але ў маім сэрцы спакой, ціха і мір; я адчуваю, што гэта незвычайная прыгажосць». Збаўца: «Нечысты дух не можа туды ўвайсці, бо ты выбрала Мяне».
Я: «Скажы мне, хто ты?»
Спасіцель: «Дачушка, я твой Гасподзь і Бог, твой духоўны праваднік».
Я: «Дарагі Божа, прабач, што я зноў пытаюся».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе; ідзі ў спакоі».
13:00 — Ружанцовая малітва ў касцёле ў Рот.

22 чэрвеня 1992 г. — панядзелак
У кабінеце ўрача:
У той момант я так моцна палюбіла Збаўцу, што з вачэй пакаціліся слёзы. Я малілася з гарачым пачуццём. Калі я злучалася са Збаўцам, было так шмат любові.
Збаўца: «Дачушка мая, напішы гэта. Усё, што ты напішаш, будзе надрукавана ў кнізе.

Перад друкам яго праверыць святар».
Я: «Гэта тое, чаго Ты хочаш, Гасподзь, ці, можа, мне застацца ў цішыні, у сакрэце?»
Збаўца: «Я хачу, каб кніга дайшла да людзей».
Я: «Нешта давядзецца выкінуць; гэта занадта шмат». Збаўца: «Гэтым зойме святар».
Я: «Дарагі Божа, у мяне няма святара».
Збаўца: «Я дам табе святара».
Я: «Гасподзь мой і Божа, калі кніга будзе апублікаваная, мяне выключаць з Касцёла».
Збаўца: «Дачушка мая, ты напісала праўду. Я з табой». Збаўца: «Пішы, дачушка мая; кніга павінна быць хутка надрукавана». "
Я: «Дарагі Божа, калі ласка, дай нам ласку пісаць хутчэй». Збаўца: «Так, ты можаш гэта зрабіць».
Я: «Гасподзь, няхай здзейсніцца Твая воля наконт кнігі».
Я: «Ці трэба мне зачытаць запіс ад 11 чэрвеня 1992 года айцу Транку?» Збаўца: «Так, зрабі гэта».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Дзякую табе, дачушка мая, за тое, што ты выконваеш маю волю». Я: «Я раблю гэта, бо люблю цябе, дарагі Божа, вышэй за ўсё».
Збаўца: «Ідзі ў супакоі, мая дарагая дачушка».
18:30 Малітва на ружанцы,
Святая Імша ў Рот
20:00 Група малітвы

23 чэрвеня 1992 г. — аўторак
10:00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Сёння раніцай я малілася каля гадзіны.
Пакуль я была ў сапрычастыі са Збаўцам, дактары некалькі разоў мяне перарывалі. Збаўца: «Пішы, дачкі мая».
Я: «Так, мой любы Ісусе, што б Вы хацелі, каб я запісала?»
Збаўца: «Дачушка мая, у Еўропе пачнецца новая вайна. Вайна ў Расіі распаўсюджваецца далей».
Каля 10:55 раніцы я зрабіла рэнтген 12-гадоваму хлопчыку. У яго ішла кроў з носа і быў пералом носа. Я сказала яму, што трэба маліцца і тады, калі ўстаеш раніцай. Ён адказаў, што яго так не вучылі і што ён з былой ГДР. Я дала яму некалькі малітоўных картак, і ён быў у захапленні. Потым я расказала яму некалькі слоў пра сваё хрошчэнне ва ўзрослым узросце.
Праз некаторы час (пасля рэнтгена) я зноў задумалася пра Ісуса. Быццам бы мяне нешта вяло; я павінна была зноў аб'яднацца з Збаўцам. Збаўца: «Пішы, дачушка мая, гэта важна».
Я: «Мой Госпадзе і Божа, і што б гэта магло быць?»
Я таксама спытала, ці змагу я справіцца з тым, што мне трэба было запісаць».
Збаўца: «Пакліч усіх на малітву».
Я: «Ці правільна я пачула?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты правільна пачула».
Збаўца: «Закліч усіх да малітвы».
Я: «Як я магу гэта зрабіць? Святары не будуць слухаць. Я не магу пайсці да спадара Коля. Многія з тых, з кім я размаўляю, абураюцца на Папу. Шмат хто пакінуў Касцёл або абураецца на веру. У людзей цяпер такія дрэнныя часы».

Я: «Дарагі Божа, калі ласка, дай мне параду. Як мне заклікаць людзей да малітвы?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, ідзі сама да Канцлера, спадара Коля».
Я: «Калі ж Вы хочаце, каб я да яго пайшла?» Збаўца:
«Як мага хутчэй».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я зраблю гэта. Гасподзь, няхай будзе зроблена Твая воля.
Прашу Цябе, накіроўвай мяне, вядзі мяне і заставайся са мной».
Збаўца: «Дачушка мая, так і будзе».
Я: «Дарагі Божа, я люблю Цябе вышэй за ўсё; дзякую
Табе». Збаўца: «Мая дарагая дачушка, зрабі гэта хутка».
Я: «Так, мой Госпадзе, я пайду да Канцлера».
Збаўца: «Гэтая вайна прынясе яшчэ больш смерцяў і разбурэнняў».
Я: «Я адчуваю, што кругі (дэманы) зноў вакол мяне, хоць я і рассыпала асвечаную
соль».
Збаўца: «Дачушка мая, гэта для іх пакута, але з-за таго, што ты пішаш, яны вымушаны быць з табой. Найвышэйшы іх прымушае».
Я: «Значыць, гэта і ёсць Люцыфер».
Збаўца: «Так, дачушка, ты ўгадала».
Я: «Дарагая Збаўца, пасля малітоўнай групы я не магла заснуць. Была 1 гадзіна ночы. Я адчула трывогу; гэта было непрыемна, быццам па ўсім целе ў мяне поўзалі і віліся чарвякі пад скурай». Я адразу падумала пра дэманаў і хутчэй выскачыла з ложка. Я апырскала сябе і ложак святой вадой і прамовіла кароткі экзарцызм, і ўсё зноў знікла. Я выпусціла столькі святой вады, што ложак, на якім я заснула, быў мокры."
Збаўца: «Так, іх было шмат; калі б ты іх убачыў, ты б памёр». Я: «Дарагі
Божа, ці паверыць мне хто-небудзь?»
Спасіцель: «Яны паверацъ, толькі калі будзе занадта позна».
Я: «Не думаю, што я хутка гэта забуду. Ад гэтага ванітуе — толькі ўяві, як там у пекле.
Дарагі Божа, калі ласка, выратуй чалавецтва».
Збаўца: «Дачушка мая, ідзі з мірам». Ружанцовая і
ўрачыстая імша ў чырвоным.

24 чэрвеня 1992 года – серада

10:00 у кабінеце ўрача:
Я моцна малілася, потым сказала: «Гасподзь, калі Ты хочаш, каб я гэта запісала, дык няхай збудзецца Твая воля».
Збаўца: «Так, дачушка мая, напішы гэта».
Я: «Так цудоўна адчуваць цяпло, любоў Збаўцы і глыбокі супакой. Можна было б правесці так гадзіны».
Збаўца: «Я хачу скараціць час для майго народа».
Я: «Дарагі Божа, калі ласка, растлумач мне гэта; я не зусім
разумею». Збаўца: «Людзі павінны паміраць раней». (чым паводле
Божага плану)
Мяне зноў перапынілі. Мяне паклікала Вераніка; у мяне быў госць. Гэта быў малады чалавек, які 10 гадоў таму працаваў на мяне сацыяльным работнікам, а цяпер быў ужо блізкі да завяршэння навучання на медыцынскім факультэце. Тады ён хацеў стаць пратэстанцкім святаром, не таму, што верыў, а таму, што думаў, што такім чынам зможа добра зарабіць. Я нагадаў яму пра гэта, а потым распавёў пра сваю сённяшнюю веру. Андрэасу цяпер было 30 гадоў. Ён зноў сказаў, што, як толькі скончыць вучобу, з'едзе ў Швейцарыю, бо там больш плацяць.
12:00 у капліцы. Я заўсёды ў капліцы. Проста больш не згадваю гэта ў дзённіку, каб не стала занадта.

19:30 у капліцы Святога Роха — Вялікая імша.

25 чэрвеня 1992 г. — чацвер

Запісу няма — я пайшоў у царкву ў Рот на ружанцовую і ўрачыстую імшу.

26 чэрвеня 1992 — свята Найсвяцейшага Сэрца

Малітоўнае брацтва:
Збаўца: «Людзі павінны пакаяцца, бо іх чакае вялікая небяспека. У вас засталося так мала часу».
Я: «Дарагі Божа, я не адважуся прасіць у Цябе. Калі ласка, дапамажы мне. Ты ўсё ведаеш. Чаго Ты хочаш ад мяне?»
Збаўца: «Каб ты засталася вернай мне. Ідзі з мірам, дачушка мая». Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

27 чэрвеня 1992 г. – субота

А 7:15 раніцы я была ў касцёле ў Вагхаўзеле на Святой Імшы.
Пасля гэтага я разам з Марыян запісвала ў дзённік і напісала ліст Федэральнаму канцлеру Г. Колю.
З 16:30 да 18:15 я была ў касцёле ў Роце, дзе малілася і споведзілася. Увечары з Лантэрсхофена прыехалі два студэнты-тэолагі, Маціяс і Фрыдолін. Я чытала ім са свайго дзённіка дапазна.

28 чэрвеня 1992 г. – Нядзеля

Удома я малілася каля гадзіны. Фрыдэлін спяваў у ваннай. Мой муж таксама адцягваў мяне. Было цяжка з'яднацца з Збаўцам.
Мы з Фрыдлінам, Маціясам і айцом Эміліянам пайшлі ў царкву ў Вагхаўзеле. Пасля прычасця Збаўца пацвердзіў мне гэтае пасланне. Я плакала. Я парвала паперку, на якой напісала раніцай; я не хацела ў гэта верыць. І вось цяпер Збаўца паўтараў гэта. Я так моцна плакала, але мы ўсё ж пайшлі да айца Эміліяна.
Я размаўляў з айцом Эміліянам каля 20 хвілін.
Фрыдэлін і Мацій слухалі. Я адчула, што не адна. Збаўца быў са мной. Я сказала, што прыняцце прычасця на язык — гэта правільны спосаб. Айцец Эміліян сказаў, што Збаўца выходзіць з маленькіх кавалачкаў святой Ахвяры. Пасля размовы я папрасіла яго благаслаўлення.
Потым у нас заставалася ўсяго гадзіна з паўгадзінай да абеду. Фрыдэлін маліўся, а Маціяс дапамагаў мне гатаваць.
Пасля гэтага, а 13:30, мы пайшлі ў царкву на набажэнства.
Калі мы вярнуліся дадому, мы памаліліся на Ружанцы Болі ў інтэнцыі міру на лацінскай мове.

29 чэрвеня 1992 г. – Панядзелак

10:00, прыём доктар:
Учора я была незадаволеная пасля размовы з айцом Эміліянам. Таму я спытала ў Збаўцы, ці прысутнічае Ён у дробных часціцах Святой Камуніі.
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, Я прысутнічаю таксама ў найдрабнейшых часціцах. Уважліва слухай, дачкі Мая, святар скажае вучэнне Святога Айца. Маліся за яго».
Збаўца працягнуў: «Пішы, дачушка мая, вайна распаўсюджваецца вельмі хутка. Усе будуць уцягнуты ў баі».
Я: «Хто такі "ўсе"?»
Збаўца: «Усе, хто носіць у сэрцах нянавісць».
Я: «А тыя, хто носіць у сэрцах любоў?»
Збаўца: «Ім не трэба ваяваць».

Я: «Але тых, хто носіць у сэрцы нянавісць, большасць; іх больш, чым тых, хто любіць». Збаўца: «Я з меншасцю; яна пераможа».
Я: «Гэта нагадвае мне Давіда і Галіяфа».
Збаўца: «Так, мая дачушка».
Збаўца: «Ты — адна з тых нешматлікіх, хто мае
любоў». Я: «Значыць, іншым трэба баяцца?»
Збаўца: «Калі яны любяць Мяне, яны не будуць баяцца». Я не
спытала, а толькі падумала, ці з'яўляецца Ён і маім Жаніхам.
Збаўца: «Так, Я — твой Жаніх».
Я: «Але я яшчэ не зусім гэта разумею».
Збаўца: «Дачушка мая, ты — мая нявеста».
Я: «Дарагі Госпадзе Ісусе Хрыстос, калі ласка, растлумач мне гэта больш ясна. Хто
такая нявеста?» Збаўца: «Нявеста — гэта тая, хто ўжо аддала мне ўсё».
Я: «Дарагі Божа, але я лічу сябе грэшніцай і не магу зразумець, што я — твая нявеста».
Збаўца: «Дагэтуль ніхто таксама гэтага не зразумеў».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, заставайся вернай мне. Не дазваляй іншым уплываць
на цябе. Ідзі ў міры».
Я: «Дарагі Божа, я люблю Цябе і дзякую Табе, і ў мяне няма іншага жадання,
акрамя вернасці Табе».
ПРЫВІТАННЕ. Імша і ружанү у чырвоным.
Святар з Індыі прыехаў на замену; айцец Вогт быў на духоўных практыках.
20:00 Група малітвы: Айцец Дохарт прымаў споведзі.

30 чэрвеня 1992 г. — аўторак
10:00 у кабінеце ўрача:
Я малілася гарача і даверыла Збаўцу шмат людзей; нарэшце, я даверыла Яму ўсе душы.
Збаўца: «Дачушка мая, Я задаволены тым, што ты сказала. Пішы, дачушка мая; ты
стомленая, адпачні».
Я: «Але заўтра я хачу паехаць у Родальбен, недалёка ад Пірмазенса. Там ёсць вялікі знак
для свету».
Збаўца: «Так, ідзі туды, мая дачцэ; гэты знак — мой знак». Я: «Гэты знак,
безумоўна, прызначаны для ўшанавання ў царкве.
Чаму яны так не робяць?"
Збаўца: «Таму што святары не жывуць у Божай ласцы».
Я: «Але ж ужо 40 гадоў. Няўжо нічога не павінна адбыцца?» Збаўца: «Штосьці
адбудзецца. Але не яшчэ».
Збаўца: «Напішы гэта. Я люблю цябе, дачушка мая».
Праз некаторы час:
Збаўца: «Знак прыйдзе». (Той знак, які Збаўца ўжо абяцаў мне.)
Я: «Мне трэба да гэтага рыхтавацца?»
Збаўца: «Заўсёды заставайся ўва Мне».
Я: «Так, мой Госпадзе, маё адзінае жаданне — быць з Табою заўсёды, бо няма нічога
прыгажэйшага».
Збаўца: «Гэтае знамение адбудзецца ў Касцёле».
Збаўца: «Хочаш, каб гэтае знамение здарылася з
табой?»
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, маладымча, але і тое, каб я ніколі не была аддзелена
ад Цябе, і каб я магла хваліць і праслаўляць Цябе з святымі ва векі вечныя. Бо няма
нічога прыгажэйшага, чым быць у Тваёй любові».
Збаўца: «Так і будзе, дачка мая».
Збаўца: «Я даручаю табе задачу: дапамагчы мне выратаваць іншыя душы». Я: «Хто
гэтыя іншыя?»

Збаўца: «Душы, якія сумняюцца».
Я: «О, Гасподзь мой, іх так шмат. Але я зраблю, як Ты захочаш, бо я люблю Цябе вышэй за ўсё».
Збаўца: «Мая нявеста, ідзі ў спакоі».
Я: «Дарагі Божа, ці правільна я пачула? Калі ласка, паўтарыце яшчэ раз».
Збаўца: «Так, дачкі маёй, ты — маё нявеста».
Я: «Гасподзь мой і Божа, жаніху мой, дзякую табе за ўсё».
Ружаннец і Панамарная імша ў чырвоным.

1 ліпеня 1992 г. – серада

10:00 у кабінеце ўрача:
Прыкладна праз 10 хвілін руплівай малітвы настала цішыня на каля 15 хвілін, потым я пачула, як Збаўца сказаў: «Дачушка мая, вялікая вайна ўжо пачынаецца. Усе людзі на зямлі нясуць адказнасць. Я прагну шмат малітвы. Пакайцеся і пасціце. Я люблю цябе, дачушка мая, ідзі з мірам».
Я сказала: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа; дзякуй Табе, мой любы Госпадзе Ісусе. Змілуйся над усімі людзьмі. Збаў нас, Госпадзе; не дазволь нам загінуць; мы — Твае дзеці».

Удзень я вёў малітвы ў доме сям'і Вафцыг. Было некалькі вернікаў; абодва пакоі былі поўныя. Пасля гэтага мы пайшлі на Святую Імшу.
Айцец Вебер адправіў Святую Імшу. Я лічу, што гэта была апошняя Імша, якую я наведала з ім. Айцец Вебер неўзабаве сыходзіць на пенсію.
Пасля гэтага мы пайшлі да Брыгіты і Франца. Там быў і Фрыдолін, а таксама тры студэнты: Ёзеф, Маркус і Маціяс.
У Брыгіты і Франца было яшчэ шмат людзей, і я распавядаў пра свой досвед і сваю веру.

2 ліпеня 1992 г. – чацвер

10.00. Працоўнае месца – кабінет урачоў:
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая».
Я: «Так, мой Госпадзе, што б Вы хацелі, каб я напісала?»
Збаўца: «Аддай мне сваю будучыню».
Я: «Гасподзь мой і Божа, Ісусе мой, я аддаю яго Табе, бо я аддала сваё жыццё і сваю будучыню ў Твае рукі, і яно належыць Табе».
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены тым, як ты гэта выказала».
Я: «Так, мой Госпадзе, Ісусе, бо я ведаю, што Ты такі добры і што з Табою ёсць толькі дабро. Я не магу ўявіць сабе нічога, акрамя як заўсёды быць з Табою. Я галінка вінаграднай лазы."
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, я вызначаю будучыню». Я: «Як мне пазнаць яе, калі вы яе вызначаеце?» Збаўца: «Табе трэба проста рабіць тое, што я прашу». Я: «Як мне ведаць, што гэта ад вас?»
Збаўца: «Я дам табе ведаць».
Я: «Дарагі Божа, ці трэба мне нешта рабіць зараз?»
Збаўца: «Так, дачушка мая».
Я: «Што, мой Госпадзе і Божа, мой Жаніху?» Збаўца: «Трывайна вер у тое, што Я табе кажу».
Я: «Гасподзь мой, мой любы і міласэрны Божа, я буду верыць у гэта цвёрда, бо Ты ўжо даў мне жывую веру».
Збаўца: «Пішы, дачка мая; будучыня будзе такой, якой Я яе захачу». Я: «Вы маеце на ўвазе маю будучыню?»
Збаўца: «Так, тваё будучынне; яно належыць мне».

Я: «Няхай будзе паводле Вашай волі, мой Госпадзе і Божа. Я вельмі люблю Цябе, мой Госпадзе і Божа». Збаўца: «Дачкі Мая, Я задаволены тваімі словамі».
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, я люблю цябе, нявеста мая; ідзі ў міры». Я: «Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе».

Мне прыйшло ў галаву, што Збаўца сказаў мне, што Ён хоча несці мяне.
Збаўца: «Я буду насіць цябе, куды захачу. Ты будзеш у двух месцах адначасова».
Я: «Але, Гасподзь, мяне ж толькі адна». Збаўца: «Я магу памножыць цябе».
Я: «Дарагі Божа, я гэтага не разумею, але веру, што Ты можаш гэта зрабіць». Я: «Гасподзі, навошта Ты патрэбна мне ў двух месцах?»
Збаўца: «Каб пераканаць неверніка ў. Мая дарагая дачушка, добра, што ты спытала. Дачушка мая, заставайся вернай мне».
Я: «Так, мой Гасподзь і Божа, я буду верная Табе. Дзякую Табе, мой любячы Айцец».

2 ліпеня 1992 – чацвер
Ружанцы і Імша ў Чырвоным.

3 ліпеня 1992 года — пятніца
10:00 у кабінеце ўрача:
Я малілася набожна; я хацела пісаць толькі, калі гэта была Божая воля. Збаўца: «Пішы, дачушка мая».
Я: «Так, мой Госпадзе, я запішу гэта, бо Ты так жадаеш».
Збаўца: «Мая дарагая дачко, Я хачу змяніць часы». Я: «Як можна змяніць часы?»
Збаўца: «Я скарачу яго».
Я: «Дарагі Божа, я такая дурная, я не разумею; калі ласка, растлумач мне прасцей». Збаўца: «На вас прыходзіць чума».
Я: «Гасподзь мой і Божа, гэта зноў папярэджанне». Збаўца: «Людзі не хочуць пакаяцца».
Я: «Дарагі Божа, ці магу я ведаць, што Вы маеце на ўвазе пад "чумой"?»
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: надыходзіць катастрафічная засуха».
Я: «Дарагі Збаўца, я зноў адчуваю нячыстага духа. Ён цягне маю правую руку. Гэта адзін з іх ці я проста ўявіла?»
Збаўца: «Так, іх некалькі».
Я: «Я ўжо так шмат малілася сёння раніцай». Збаўца: «Працягвай маліцца».
Я: «Дарагі Божа, дзякую Табе, што я не баюся». Збаўца: «Са Мной табе не трэба баяцца».
Я: «Як мне ведаць, што Ты заўсёды са мной?»
Збаўца: «Я заўсёды з табой».
Я: «Насамрэч, такое адчуванне, быццам я ніколі не адна. Запісаць яшчэ нешта?»
Збаўца: «Запішы. Ты — мая дарагая дачка».
Я: «Я люблю Цябе, мой Госпадзе і Божа, больш за ўсё, і спадзяюся, што ніколі не перастану Цябе любіць».
Збаўца: «Ідзі ў міры, дачушка мая».
Каля 16:00-17:00 я паліла агарод. Пасля дзясятай вядра вады мне стала дрэнна, я адчула млоснасць і галавакружэнне, і ў мяне моцна забалела сэрца.
Я ледзь дыхала. Я павольна дабралася да ложка. Я адразу выпіла святой вады, асвечанай айцом Гебхардам Хайдэрам, і ўспрыснула ў рот Nitrolingual Spray 04.
Мой сын хацеў патэлефанаваць доктару. Потым у мяне пачаўся боль у верхняй частцы жывата.

Сэрцаболь быў прыкладна 15 хвілін. Я сказаў Збаўцу, што мне нельга памірaць, бо я яшчэ павінен скончыць весці свой дзённік. Я выпіў яшчэ крыху святой вады. Мне пачала станавіцца лепш.
Потым я пайшла ў царкву. Пасля прычасця я адчула сябе яшчэ лепш. Мой Збаўца — найлепшы доктар.
Пасля гэтага прыехалі Фрыдэлін з Лантэрсхофена і Эрых з Рот. Мы чыталі з кнігі Барбары Вайганд. Кнігу, якую павінен прачытаць кожны.

4 ліпеня 1992 г. – субота

Пасля гадзіны малітвы падчас Аб'яднання я спытала ў Збаўцы, ці хоча Ён, каб я сёння пісала.
Збаўца: «Так, дачушка мая, я хачу, каб ты пісала».
Я: «Мяне турбуюць мой муж і маці мужа. На жаль, я не магу нічога запісаць».
Калі чалавек з'яднаны са Збаўцам, д'ябал нічога не любіць больш, чым турбаваць цябе, каб ты нічога не запісаў.
Мая цешча зараз хварэе. Апошнія некалькі дзён яна нават у царкву не хадзіла і ледзь ходзіць. Але цяпер, пакуль я дома пішу пасланне, яна пыласосіць лесвіцу тым цяжкім пыласосам, быццам яна самая здаровая істота на свеце.
Я стаўлю Бога на першае месца. Калі вы спачатку моліцеся, потым вы можаце з любоўю рабіць шмат спраў нашмат лепш — няхай гэта будзе прыбіранне ці праца — і вы робіце значна больш і робіце гэта лепш.
Ледзь я зноў уладзілася, як мой муж мяне патурбаваў.
Ніхто не звяртае ўвагі на тое, што Збаўца размаўляе са мной. На працы амаль лепш, чым дома. Цяпер брэша сабака суседа, а машыны на вуліцы мчаць міма.
«Дарагі Збаўца, я спрабую з Табою пагаварыць».
Прыкладна праз 15 хвілін муж выйшаў, і я засталася адна. Я адставіла трубку тэлефона, каб яна не званіла.
Мяне адолела спакуса. Я плакала некаторы час.
Я задумалася, ці сапраўды гэта ўвогуле быў Спас, які размаўляў са мной. Мне было цяжка. Я сказала Спасу, што лепей памерці адразу, калі гэта размаўляў са мной Д'ябал, а не Спас. Бо я аддала ўсё Спасу, а не Д'яблу.
Тады я пачула:
«Пішы, дачушка мая, шлях да Мяне круты і вузкі. Так мала людзей ідзе ім. Так, дачушка мая, і ты таксама на гэтым шляху. Чым круцейшы ён, тым больш спакусаў ты сустрэнеш».
Я: «Дарагі Збаўца, мне цяжка гэта пісаць, бо ў мяне няма святара, які б мог пачуць, што Ты кажаш мне. Я такая нявопытная і адчуваю сябе такой дурнею, калі справа даходзіць да пісьма, і я раблю шмат памылак. Я не вартая чуць ваш голас. Але ёсць адна рэч, якая не можа мяне падмануць, і гэта мая любоў да вас. Збаўца, я больш не магу пісаць».
Збаўца: «Ідзі з мірам, дачушка мая».
Я: «Дарагі Божа, прабач мяне, калі ласка. Я таксама дзякую Табе за гэтыя спакусы, якія мне так цяжка выносіць. Бо я — слабое чалавечае стварэнне, пылінка».
16:30 – 19:45: У гэты час я была ў касцёле ў Рот. Я ахвяравала ўсё, у тым ліку Святую Камунію, Маці Божай. Потым я пайшла да споведзі да айца Паўла Адамбукулама, які замяняў айца Фогта.

5 ліпеня 1992 г. — Нядзеля

7.30 – 9.15 раніцы: Я малілася дома перад Святой Імшой і злучылася з Госпадам.
Збаўца: «Напішы гэта, дачка мая; Я даю табе час на выкананне задачы, якую ты павінна выканаць». Я: «Госпадзе, якую задачу я павінна выканаць? Ці звязана яна з Касцёлам?»
Збаўца: «Так, гэтая задача для Царквы».

Я: «Ці магу я параўнаць гэтую задачу з Евангеллем?» Збаўца:
«Так, можаш».
Я: «Я не хачу здагадвацца; калі ласка, скажыце мне».
Збаўца: «Пішы, дачо».
Я пачакала крыху і сказала: «Я не ведаю, мой Госпадзе; мне незразумела, і я нават не магу ўявіць, якой будзе гэтая задача».
Збаўца: «Усё прыйдзе ў свой час. Ты павінна выканаць гэтую задачу, якую Я табе даю». Я: «Але я нічога не магу зрабіць, калі не ведаю, што гэта».
Збаўца: «Аддай ліст Найсвяцейшаму Айцу святару, які тут яго замяняе, і ён павінен аддаць яго Найсвяцейшаму Айцу асабіста».
Я: «Вы хацелі, каб гэты святар прыйшоў у нашу царкву?» Збаўца:
«Так, гэта была мая воля».
Я: «Ці хоча ён гэтага таксама?»
Збаўца: «Так, ён гэта зробіць».
Я: «Я рада, што ў мяне ёсць копія ліста да Найсвяцейшага Айца. Так, мой Госпадзе, я зраблю гэта. Ды будзе воля Твая».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я люблю цябе; ідзі з мірам».

Я прамовіла яшчэ адну малітву падзякі.
А 13:30 адбываўся ружаннец, а не набажэнства. Але пасля ружанца Гэдвіг Х. узначаліла Літанію Найсвяцейшай Крыві.
Надворку каля царквы стаялі два бяздомныя, якія шукалі коўдры, каб паспаць. Я запрасіла іх да сябе дадому. Хэдвіг таксама прыйшла.
Я дала ім абодвум есці, а потым малілася на ружанцы з Хедвіг Х. Адзін з бяздомных мужчын адразу ж заснуў, а другі далучыўся да малітвы. Мы аддалі ім два коўдры, і яны пайшлі.
18:30: Я наведала малітву на ружанцы і Святую Імшу ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме. Хедвіг таксама прыйшла.

<u>6 ліпеня 1992 г. – панядзелак</u>
10.00: Прыём урача:
Дзякуй Богу, пацыентаў было не так шмат. Улетку іх менш, чым у іншы час года. Гэта значыць, што я магу больш часу маліцца, бо мне не падабаюцца бессэнсоўныя размовы. Вечнае жыццё пачынаецца не толькі пасля смерці, але ўжо тут, на зямлі.
Вось чаму першая і другая запаведзі такія важныя. Там, дзе няма пашаны Богу, няма і любові.
Пасля малітвы я аб'яднаўся з Збаўцам.
Збаўца: «Настаў час, калі ўсіх вас прасеяць. Сцеражыцеся, Сатана моцны. Многія не вытрымаюць гэтага выпрабавання. Ім не хапае любові. Маліцеся без перапынку. Дух гатовы, а плоць слабая. Дух Божы жыве ў вас. Вы павінны аддаць Яму належнае». Збаўца: «Дачка мая, не сумнявайся; ідзі ў супакоі».
Я: «Цяпер я адчуваю ў сабе вялікую цеплыню і любоў, але мне шкада, што я называю гэты голас проста «голасам», бо гэта ўнутраная размова.
Пра «голас» кажуць, калі яго чуюць уголас ці калі ён прамаўляе. Я чую гэта з такой глыбіні, што невымоўна. Таму я прашу Цябе, мой Госпадзе і Божа, дараваць мне.
Я не сумняваюся ў вашай любові і вашай прысутнасці, але здзіўляюся, што іншыя людзі не чуюць падобных рэчаў. Спачатку я думаў, што ўсе чуюць гэта, гэтак жа як і я. Але потым, калі разумееш, што гэта не так, вядома, патрабуецца крыху часу, каб зразумець, што гэта вялікая ласка ад вас, а не ад мяне самога. Дзякую Табе, мой Госпадзе, мой любы Ісусе, за гэтую вялікую ласку.
Набажэнства на ружанцы і Святая Імша ў Рот.
20:00 Група малітвы: Мы маліліся дзве гадзіны.

7 ліпеня 1992 г. – аўторак

10.00 раніцы Прыём доктара:
Я малілася і злучылася з Ім.
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, Мне патрэбна…»
Я: «Гасподзь, хто вы, калі кажаце: "Пішы, дачушка мая"?» Збаўца:
«Ты можаш пісаць Ісусу».
Збаўца: «Мне патрэбны моцныя вернікі ў часы, што надыдуць. Ты яшчэ недастаткова моцная, мая дачцэ».
Я: «Дарагі Божа, дарагі Ісусе, што я павінна рабіць, каб быць моцнай?»
Збаўца: «Даверыся Мне цалкам».
Я: «Гасподзь мой і Божа, калі ласка, дай мне гэтую ласку, каб я магла мець поўны давер да Цябе». Збаўца: «Дачушка мая, Я даю табе яе».
Я: «Гасподзь і Божа, Ты — мой любячы Айцец. Ты ўжо даў мне жывую веру, потым вернасць Табе, а цяпер — давер да Цябе.
«Гэта дабрадзейнасці?»
Збаўца: «Так, гэта тыя дабрадзейнасці, якімі ты цяпер валодаеш».
Я: «Спадарыня Бекер дала мне запіску, у якой гаворыцца, што ў маладога чалавека, Р. Дэнінгэра, хвароба Крона».
Збаўца: «Гэты чалавек павінен несці гэты крыж з любоўю». Я: «Ці правільна я напісаў «cross»?»
Збаўца: «Так, гэты крыж, які Я даў яму». Пасля гэтага:
Збаўца: «Мая дачцэ, я рады, што кніга Барбары Вайганд прыносіць табе радасць і дапамагае».
Я: «Так, мой дарагі Ісусе, гэта сапраўды адна з найлепшых кніг. Яе павінен прачытаць кожны».

Я спытала ў Збаўцы пра свой адпачынак, бо я аддала ўсё Збаўцы. Я: «Што б Вы зрабілі на маім месцы?»
Збаўца: «Заставайся дома, мая дачцэ».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я так і зраблю. Дзякуй за Вашу добрую параду». Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Люблю цябе, дачушка мая; ідзі з мірам».
18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў чырвоным.

8 ліпеня 1992 г. – серада

10:00 у кабінеце ўрача:
Мы з Веранікай разам маліліся на ружанцы паводле таямніц смутку, пасля чаго адбылася літанія да Найсвяцейшай Крыві і іншыя малітвы.
Я: «Дарагі Божа, як цудоўна аддаць Табе ўсё; чалавек вызваляецца ад праблем, клопатаў, сумневаў і страху. Як Ты кажаш, так і будзе. Усё адбудзецца так, як Ты захочаш». Збаўца: «Хутка адбудзецца вялікая катастрофа».
Я: «Дзе?»
Збаўца: «Яны ўсе — мае дзеці; мы павінны маліцца».
Збаўца: «Адна з атамных электрастанцый знішчыць многіх людзей. Напішы гэта, мая дачцэ: усё гэта з-за грошай. Германія прыме ўдзел у гэтай вайне супраць Сербіі». Я: «Значыць, усё ж такі ў Сербіі будзе вайна?»
Збаўца: «Так, хутка».
Я: «Дарагі Збаўца, твой Дух злучаны з маім духам; таму ты і гаворыш са мной». Збаўца: «Так, гэта так».
Збаўца: «Беражы сябе; спакусы становяцца мацнейшымі. Дачкі маёй, трымайся маёй рукі».
Я: «Мой любы і міласэрны Божа, я так і зраблю. Няхай мой анёл-ахоўнік нагадае мне пра гэта і абароніць мяне, і я малюся, каб Благаслаўлёная Дзева Марыя распасцерла сваё покрыва абароны над усімі сваімі дзецьмі і нада мной».

Збаўца: «Дачушка мая, ідзі ў міры».

А 15:45 мне патэлефанаваў айцец Ёахім з Огерсхайма. Мы размаўлялі каля 10 хвілін. Ён хацеў даведацца, ці размаўляла я з канцлерам Х. Колем. Я сказала яму, што я бачыла канцлера з жонкай, калі яны глядзелі балет у Мюнхене. (Я бачыла іх абодвух па тэлевізары, у навінах, якія я глядзела ў сваёй цешчы.)
Магчыма, гэта важней, чым чытаць ліст і выконваць Божую волю. У святочны перыяд у нас таксама была Вялікая імша па серадах, таму мне не трэба было ісці ў капліцу Святога Роха.
18:30 Ружанцовая малітва і Вялікая імша ў чырвоным.

9 ліпеня 1992 г. – чацвер

Сёння раніцай я маліўся больш за гадзіну. Падчас з'яднання:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, цябе запрашаюць на аўдыенцыю да Папы».
Я: «Перад святам Веранікі ці пасля? І ці буду я мець аўдыенцыю ў Святога Айца?»
Збаўца: «Так, ты пагаворыш з ім».
Я: «Гасподзь мой, я веру, як Ты сказаў. Цяпер я веру, што гэта адбудзецца».
Збаўца: «Дачкі мая, табе не трэба ведаць, што чакае цябе ў найбліжэйшай будучыні. Твая будучыня — мая».
Я: «Так, Гасподзь мой, няхай так і будзе».
Я: «Гэта значыць, што мне не трэба хвалявацца пра тое, што чакае наперадзе. Вы забіраеце ў мяне гэтую турботу».
Збаўца: «Ты напісала правільна; я задаволены. Так і будзе». Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе; ідзі з мірам».

18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў чырвоным рызу.
Неўзабаве пасля прычасця я малілася, каб айцец Адамбукулам загаварыў са мной, каб я магла перадаць яму тое, чаго хоча Збаўца.
Калі я выходзіла з касцёла, Айцец спытаў мяне, ці збіраюся я заўтра ў Гейдэльберг. Я ледзь змагла сказаць яму, што ў мяне для яго ёсць пасланне ад Збаўцы.
Ён сказаў мне, што калі заўтра а 6:45 раніцы ён не будзе стаяць каля царквы, то не паедзе ў Гейдэльберг. Ён ветліва развітаўся са мной.
Антон, памочнік святара, убачыў, што я з ім размаўляю.

10 ліпеня 1992 года – пятніца

10.00 у кабінеце ўрача:
Я сказала Збаўцу, што сёння раніцай каля 6.50 я была каля царквы ў Рот і што айца Паўла там не было.
Потым мы з мужам маліліся разам у дарозе ў Гейдэльберг. У клініцы я малілася разам з Веранікай.
Збаўца хацеў, каб я гэта напісаў.
Спасіцель: «Людзі павінны шукаць прытулку ад самалёта». Я:
«Гэта датычыцца Федэратыўнай Рэспублікі Германіі?»
Збаўца: «Так, дачушка мая».
Я: «Федэральная Рэспубліка пад пагрозай з боку самалётаў?» Збаўца: «Так, неўзабаве. Самалёты прылятаюць з усходу».
Я: «Гасподзь, але тое, што мне трэба тут напісаць, вельмі цяжка».
Збаўца: «Дачушка, яны ўсе павінны маліцца».
Збаўца: «Дачушка, людзі ў вялікай небяспецы. Пакліч іх да малітвы. Я павінен яшчэ раз скараціць час. У кожнага засталося так мала часу».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць, дарагі Божа?»

Збаўца: «Так, усё, што ты пішаш, павінна быць неўзабаве надрукавана».
Я: «Дарагі Божа, я прашу ў Цябе ласкі, каб мы з Мэрыян маглі пісаць хутчэй, бо падчас напісання нас так шмат што адцягвае, што мы мала прасоўваемся наперад». Збаўца: «Дачушка, ты павінна прыкласці намаганні».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я зраблю ўсё магчымае, каб пісаць».
Збаўца: «Дачка мая, я люблю цябе; ідзі з мірам».

Падчас з'яднання я адчувала цяпло і вялікую любоў, і атрымала столькі ласкі — асабліва спакою і міру. Так, я адчувала, што Збаўца прысутнічаў ува мне.
Ён гаварыў як Збаўца, які хоча збавіць усіх сваіх дзяцей.

15:00: Я адкрыла пасылку ад «Мірыям-Верлаг». У інфармацыйным бюлетэні я прачытала, што Спадар Ёзэф Кюнзлі памёр. Я доўга малілася за яго, бо ён павінен быў надрукаваць кнігу, а цяпер ён памёр.
Я пачала плакаць, запаліла за яго свечку, апырскала святой вадой і адразу ж пачала за яго маліцца.
18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў чырвоным рызу.
Пасля Святой Імшы я аддала ліст шаноўнаму Айцу Паўлу Адамбукуламу і папрасіла яго перадаць яго асабіста шаноўнаму Айцу. Потым я запрасіла яго прыйсці а
А 19:45 — чытаць услых з майго дзённіка тое, што Збаўца сказаў яму. Я таксама запрасіла яго на малітоўную групу а 20:00, каб ён мог убачыць, што і як мы молімся. Ён сказаў, што прыйдзе да мяне дадому.
Пасля гэтага прыйшла Марыён, і мы запісвалі ў свае дзённікі.

11 ліпеня 1992 г. – субота
Я прыбыла ў царкву ў Вагхаўзэле а 8:15 раніцы замест 7:15 і нават не заўважыла. Ірма пагаварыла са мной і спытала, ці ведаю я, якая гадзіна.
Калі я сказала «7:15», яна засмяялася і паказала, што ўжо 8:15. З такім са мной ніколі раней не здаралася.
Потым я пайшла да Мэрыян, і мы запісалі ў свае дзённікі.
Удзень я хадзіў у царкву з 16:30 да 19:45. Маліўся аб розных намірах.

12 ліпеня 1992 г. – Нядзеля
7.50 – 9.00: Пасля малітвы я мела відзенне.
Збаўца: «Свет у вялікай небяспецы. У Еўропы засталося мала часу, каб выправіцца. Амаль усе людзі будуць згублены. Яны не падрыхтаваныя да вечнага жыцця.
Людзі аддалі сваю волю Сатане». Я: «Але ж так шмат людзей ходзіць у царкву». Збаўца: «Многія з іх усё роўна адпадуць».
Я: «Гэта "адсеўка"?» Збаўца:
«Так, Сатана ўжо адсейвае».
Збаўца: «Пішы, дачкі маёй, свет ніколі не быў у такім стане граху, як цяпер.
Вайна распаўсюдзіцца гэтак жа хутка, як і ўсе войны дагэтуль. Дачушка мая, маліся, маліся шмат. Праз малітву ты можаш выправіць многае."
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Мне патрэбна вельмі шмат малітоўных груп».
Я: «У нас у раёне шмат малітоўных груп». Збаўца: «Недастаткова, каб выратаваць вялікую колькасць людзей».
Збаўца: «Мая дачцэ, так шмат душ губляецца кожны дзень. Група малітвы, якую ты вядзеш, прыносіць шмат пладоў, але ёй яшчэ трэба паспець».
Я: «Што яны павінны рабіць, каб стаць дарослымі?»
Збаўца: «Яны павінны любіць».
Я: «Не адважуся пытацца; усё гэта гучыць як пасланне пра гібель».

Збаўца: «Амаль уся Апакаліпсіс — гэта папярэджанне. Мае дзеці, я не магу вас суцешыць. Вы павінны шмат маліцца і пасціцца. Тыя, хто любіць мяне, будуць збаўлены. А тыя, хто не любіць мяне, ужо абралі свайго айца — Князя гэтага свету». Я: «Дарагі Ісусе, Ты — Пераможца і Збаўца свету; Ты можаш збавіць усіх». " Збаўца: "Дачушка мая, вольная воля людзей вядзе іх у бездань. Дачушка мая, я люблю цябе і ўсё яшчэ люблю ўсіх людзей. Ідзі з мірам."
Я: «Дарагі Божа, прабач нам усім. Я люблю Цябе нават за тых, хто Цябе не любіць. Змілуйся над намі і, калі ласка, выратуй нас, каб мы не загінулі. Я дзякую Табе за гэтыя балючыя словы, якія з'яўляюцца перасцярогай для свету».

10:00: Я наведала Святую Імшу ў Рот.
13:30: малітва на ружанцы без пропаведзі ў Рот, у царкве. Айцец Павел не робіць пропаведзь.

7 ліпеня 1992 г. – панядзелак

10.00: Прыём урача:
Я малілася набожна, а потым аб'ядналася з Збаўцам.
Збаўца: «Дачушка мая, слухай уважліва. Святар возьме ўсе надрукаваныя аркушы, праверыць іх і арганізуе друк. Святар вырашыць, які выдавец іх надрукуе. Гэта не твая справа».
Тады Збаўца сказаў:
«Вядзі свой дзённік у таямніцы, бо Сатана магутны. Ён хоча знішчыць усё, што Я напісаў. Толькі калі кніга будзе скончана, яе можна будзе чытаць».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Так, ты павінна пісаць. Мой Дух злучаны з тваім; тады ты пачуеш мяне больш ясна».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая; вайна ў наступныя дні ўзмацніцца». Я: «Якую вы маеце на ўвазе, у Босніі ці ў Расіі?»
Збаўца: «З абодвух бакоў; можаш запісаць гэта, дачка мая. Маліся за паміраючых». Я: «Ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, не хадзі адна, без Мяне».
Я: «Дарагі Божа, я хачу быць з Табою і заўсёды быць побач з Табою».
Збаўца: «Гэта мне падабаецца, мая дачо, ідзі ў міры».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я люблю Цябе і дзякую Табе».

14 ліпеня 1992 года — аўторак

10:00 у кабінеце ўрача:
Падчас з'яднання:
Збаўца: «Запішы гэта, дачка мая». Я:
«Зноў пра вайну?» Збаўца: «Так,
маліся за Сербію».
Я: «Я думала, што Х. Паніч усё выпраўляе?» Збаўца:
«Гэта пастка, расстаўленая Сатанай».
Я: «Дык ён не той чалавек для Сербіі?» Збаўца: «Не,
ён воўк у авечай шкуры».
Я: «Ці можна прадухіліць гэтую вайну, калі вы кажаце: "Маліцеся за Сербію"?»
Спасіцель: «Можна было б выратаваць шмат душ. У вайне ў Сербіі загіне больш душ, чым у Босніі і Харватыі разам узятых».
Праз некаторы час я пачуў:
«Запішы гэта, дачушка: хутка з'явіцца Багародзіца». Я: «Дзе?»
Збаўца: «У Чырвонай царкве. Маліцеся і пасціцеся. Знак хутка з'явіцца, у найбліжэйшай будучыні».
Я: «Чаму вы кажаце "у найбліжэйшай будучыні"?»

Збаўца: «Таму што час вызначаю я. У гэтай царкве трэба маліцца». Збаўца: «Дачушка мая, слухай уважліва. Не расчароўвай мяне».
Я: "Не, мой Госпадзе і Божа, я не падвяду Цябе. Калі ласка, дай мне ласку быць нязменнай.
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, ідзі з мірам».
18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.
Каля 21:00 да мяне завітаў айцец Павел Адамбукулам. Ён паабяцаў, што вернецца ў малітоўную групу ў панядзелак.

15 ліпеня 1992 г. — серада

10:00 у кабінеце ўрача:
Я малілася і злучылася са Збаўцам.
Збаўца: «Людзі трапілі ў пастку Сатаны». Я: «Дарагі Божа, калі Ты кажаш "людзі", я думаю пра ўсіх». Збаўца: «Толькі невялікая колькасць не трапіла».
Я: «Гэта падобна на відзенне Дон Боска».
Збаўца: «Дачушка мая, ты не памыляешся. Усе яны павінны пакаяцца. Для многіх ужо занадта позна».
Я: «Мне яшчэ нешта запісаць?» Збаўца: «Так, запішы; гэта, сапраўды, вельмі важна». Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, і што ж гэта?»
Збаўца: «Сёлета ў Сербіі пачнецца вайна. Запішы гэта, дачушка: вялікая карупцыя ўнутры Касцёла часткова вінаватая. Біскупы павінны вярнуцца да сапраўднага вучэння Царквы».
Я: «Што ў Царкве ў гэты момант найгоршае? Чаму ў Царкве ёсць карупцыя?» Збаўца: «Знявага майго Цела. Прычасце ў рукі павінна быць тэрмінова адменена».
Я: «Я адчуваю сябе такой бездапаможнай».
Збаўца: «Гэта праўда. Але са Мной ты не бездапаможная». Я: «Што ж мне рабіць?»
Збаўца: «Працягвай гаварыць пра гэта. Гэта павінна быць адменена гэтак жа хутка, як і было ўведзена. Запішы гэта, дачушка мая: калі яны гэтага не зробяць, іх спасцігне пакаранне. Непаслушэнства мне — найвялікшае зло, якое можа спасцігнуць усіх людзей».
Збаўца: «Працягвай пра гэта гаварыць. Я буду з табой, калі ты будзеш пра гэта гаварыць. Дачушка мая, заставайся вернай мне. Я люблю цябе; ідзі ў спакоі».

16 ліпеня 1992 года — чацвер

10:00 у кабінеце ўрача:
Пасля малітвы я злучылася з Збаўцам. Збаўца: «Пішы, дачка мая».
Я: «Так, мой Пане. Дзякую Табе, што Ты прамаўляеш да мяне, і я люблю Цябе вышэй за ўсё, бо для мяне не ў тым справа, што Ты скажаш, а ў збаўленні душ і ў тым, каб я магла выканаць Тваю волю, бо Ты кажаш, што я Твая слуга. Злучаючы свой дух з Тваім Святым Духам, я не павінна баяцца, што хтосьці іншы ўмяшаецца. Гэта магчыма толькі тады, калі Ты дазволіш.'
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, усе павінны адвярнуцца ад шырокай дарогі, бо ў іх мала часу. Паколькі Я павінен скараціць час, пакаянне павінна адбыцца хутка. Так шмат мёртвых, і няма святара, які б пахаваў іх; маліцеся за іх».
Я: «Ці дастаткова таго, што я напісала, ці трэба яшчэ нешта запісаць?» Збаўца: «Ты павінна пабудаваць капліцу як мага хутчэй».
Я: «Дарагі Божа, дай архітэктару Вольфгангу ласку хутчэй скласці планы; у мяне таксама яшчэ не хапае грошай».

Збаўца: «Усё будзе на сваім месцы ў належны час».
Я: «Дарагі Божа, калі ласка, дашлі мне таксама рабочых, якія дапамогуць пабудаваць капліцу». Збаўца: «Мая дачушка, у нас мала часу».
Я: «Чаму Вы кажаце "мы"?»
Збаўца: «Я з табой».
Я: «Гасподзі, няхай будзе Твая воля. Я пастараюся выканаць Тваю волю. Прашу ў Цябе ласкі зрабіць гэта».
18:30 Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

17 ліпеня 1992 г. – пятніца

10:00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Я малілася і злучылася са Збаўцам.
Збаўца: «Мая дачка, мне патрэбна шмат малітв. Пачалася вайна». Я: «Вы сказалі, што вайна пачалася 1 ліпеня 1992 года».
Збаўца: «Расійская вайна».
Я: «Дарагі Божа, чаму Ты называеш гэтую вайну рускай вайной?»
Збаўца: «Таму што яны падтрымліваюць сербаў. Гэту вайну не спыніць». Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Так. У найбліжэйшай будучыні будзе шмат смерцяў». Збаўца: «Мая дачка, мне патрэбны моцныя малітоўнікі». Я: «Збаўца, што вы маеце на ўвазе пад "моцнымі малітоўнікамі"?»
Збаўца: «Тыя, хто моліцца сэрцам. Запішы гэта, дачушка мая: неўзабаве табе з'явіцца Багародзіца».
Я: «Але вы ўжо казалі мне гэта». Збаўца: «Яно набліжаецца».
Я: «Што значыць "блізка"?» Збаўца: «Любі яе».
Я: «Я ж не люблю яе дастаткова?»
Збаўца: «Ты мала з ёй размаўляеш».
Я: «Дарагі Ісусе, я абяцаю Табе, што ў будучыні я буду больш размаўляць з Маці Божай і больш яе любіць».
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены тым, што ты напісала. Дачушка мая, я люблю цябе; ідзі ў міры».

Удзень я ўбачыла, што атрымала ліст з Федэральнага канцылярыя (даведка: 012—K—0007772/92/0()01). — гл. копію, старонка - 155 -
А 18:30 я малілася на ружанцы ў касцёле з гэтай нагоды, а таксама засталася на Святой Імшы.
Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы, што мне рабіць. Было каля 19:40.
Збаўца: «Ты верыш, што пагаворыш з ім?» Я: «Так, веру».
Збаўца: «Маліся за яго; ты атрымаеш яшчэ адзін ліст ад Канцлера». Я: «Так, Гасподзь, я памалюся за яго і за гэтую справу».

18 ліпеня 1992 года — субота

А 7:15 раніцы я быў у касцёле ў Вагхаўзэле, потым пайшоў да Марыён, як гэта раблю амаль кожную суботу пасля Вялікай імшы, бо тады мы пішам у свае дзённікі. Сёння я падарыў Маніцы Хамбш кнігу Барбары Вайганд і сказаў ёй, што, як толькі яна яе прачытае, то лепш мяне зразумее.
16:30–18:30 у касцёле ў Рот: я малілася, а потым споведзілася ў айца Паўла Адамбукулама. Як толькі я вярнулася дадому, на мяне зноў напалі. Гэтым разам дэман увайшоў у Гэдвігу Х. і майго мужа. Гэдвіга цвёрда вырашыла, што я павінна насіць у цэркве хустку, таму што нехта «адараваны» недзе так сказаў.

Я сказала ёй: «Я сапраўды лічу, што мы павінны насіць павязкі на галаву, але ты не павінна быць з'едлівай на гэты конт, калі сама іх не носіш. Я лічу, што для Збаўцы сёння важней мець чыстае сэрца, чым тысячу жанчын, якія носяць галаўныя хусткі, але маюць нечыстыя сэрцы. Калі Збаўца хоча, каб я насіла галаўную хустку ў царкве ў гэтую спёку, то я гатовая надзець яе заўтра раніцай."
Тады я адразу ўзяла ружаннец і памалілася. Пасля гэтага настаў спакой. Дзіўна, як гэтыя спакусы прыходзяць адразу пасля споведзі.

19 ліпеня 1992 г. — нядзеля

Я малілася ўначы з 4:20 да 5:20, а раніцай з 8:00 да 9:15.
Паколькі ўчора ўвечары, уначы і сёння раніцай мяне мучыў нячысты дух, пасля маёй малітвы падчас з'яднання я спытала ў Збаўцы:
Я: «Хочаце, каб я пісаў, ці не хочаце, каб я пісаў?» Збаўца: «Так, я хачу, каб ты працягваў пісаць».
Я: «Я веру, што гэта Ты гаворыш са мной, і я зразумеў, што нячысты дух не хоча, каб я пісаў».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, людзі трымаюцца на нітачцы і хістаюцца».
Я: «Дарагі Божа, калі ласка, растлумач мне гэта; для мяне гэта так незразумела». Збаўца: «Людзі больш не здольныя верыць».
Я: «Чаму яны так не здольныя верыць?» Збаўца: «Таму што яны не любяць Таго, Хто іх адкупіў». Я не ведала, што сказаць.
Збаўца: «Спытай мяне, дачочка мая».
Я: «Мне цяжка, бо ў мяне яшчэ няма святара, які б праверыў тое, што я пішу».
Збаўца: «Прыдзе святар. Ён прагледзіць гэта і адправіць у друк як мага хутчэй».
Пасля гэтага:
Збаўца: «У бліжэйшы час вайна стане яшчэ горшай». Я: «Я думала, палітыкі ўжо заключылі мір?»
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, яны не заключылі міру са Мной. Я — Цар гэтага міру. Ніхто, акрамя Мяне, не можа даць мір. Сусветны мір — гэта толькі зманлівы мір. Ён не будзе доўгім. Я прадказаў гэта ў Сваім плане».
Я: «Што гэта, ваш план?»
Збаўца: «Я прадказаў, што настане час Антыхрыста. І гэты час ужо тут». Я: «Гасподзь мой і Бог, але гэта вельмі жудасна».
Збаўца: «Моцных прасеяць».
Я: «Калі ласка, Збаўца, дапамажы нам, бо мы такія слабыя».
Збаўца: «Людская пыха павінна быць выкарчавана. Людзі павінны зноў палюбіць, каб яны маглі пазнаць свайго Збаўцу. Дачушка мая, любі Мяне. Ідзі ў міры».

А 10-й гадзіне раніцы я была ў касцёле ў Рот на Святой Імшы, а а 13:30 — на ружанцы. Сёння набажэнства не было.

20 ліпеня 1992 г. – панядзелак

10.00. У кабінеце ўрача:
Як і кожную раніцу, я малілася і сёння, а потым аб'ядналася з Ім.
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, гэта важна».
З таго моманту мяне чатыры разы перапыняў доктар Арндт. Доктар быў даволі неспакойны. Ён увесь час урываўся і выходзіў. Гэта здараецца вельмі часта, калі Збаўца размаўляе са мной. Доктары не затрымліваюцца ў пакоі надоўга. Звычайна яны выкарыстоўваюць гэты пакой, каб напісаць справаздачы па пацыентах або зрабіць працоўныя і асабістыя тэлефонныя званкі — і даволі шмат. Калі яны занятыя бессэнсоўнымі размовамі, я малюся за іх, таму што, пакуль я ў гэтым пакоі, я магу і маліцца, і працаваць. Звычайна я праводжу тут паўгадзіны. У астатні час я знаходжуся ў рэнтгенкабінеце, пакоі без натуральнага святла, дзе я раблю пацыентам рэнтген.

Калі пакой быў пусты, я спытала ў Збаўцы, што Ён хацеў мне сказаць. Збаўца: «Дачкі Мая, не сумнявайся».
Я: «Гасподзь мой, я не буду сумнявацца. Я цвёрда паверу таму, што Ты скажаш мне, і я запішу гэта».
Збаўца: «Будзе моцны землятрус. Яго адчуе кожны. Ён будзе вельмі моцны».
Я: «Гэта частка пакарання?»
Збаўца: «Так, за непаслушэнства людзей. Непаслушэнства мне». Я: «Што я
магу зрабіць?»
Збаўца: «Ты можаш нешта зрабіць. Маліся».
Я: «Мне здаецца, што мяне ніхто не слухае». Збаўца:
«Гэта так, мая дачо.
Збаўца сказаў мне нешта, што я не хацела запісваць. Збаўца:
«Заставайся вернай мне; ідзі ў міры».
Тады я ўсё ж вырашыла запісаць тое, што сказаў мне Збаўца: «Святары і
палітыкі працуюць разам».
Цяпер, калі я ўсё ж запісала гэта, я пачула:
«Дзякуй табе, дачушка мая».
18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.
20:00 Група малітвы: да нас далучыўся айцец Паўл Адамбукулам, каб памаліцца, пасля чаго ён прымаў споведзі. Там быў і Фрыдэлін, а таксама шмат іншых, якіх даўно не было.

7 ліпеня 1992 г. — аўторак
10:00 у пакоі ўрачоў:
Я малілася набожна і злучылася з Збаўцам.
Збаўца: «Я таксама люблю цябе. Ты цалкам належыш мне. Я — тваё жыццё. Паколькі ты аддала мне ўсё, я паклапачуся пра цябе».
Збаўца: «Дачушка мая, ёсць шмат праблем, якія трэба вырашыць». Я: «І якія
ж гэта праблемы?»
Збаўца: «Адна з іх такая: святары павінны належаць мне. Яны павінны грэбаваць свецкімі рэчамі. Яны павінны быць вернымі Святому Айцу і Традыцыі. Адхіліцца ад шляху Святога Айца — значыць адхіліцца ад мяне. Святары павінны вярнуцца да сапраўднага навучання Касцёла; інакш святар — не другі Ісус».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: усе, хто кпіць з цябе, кпіць са Мяне. Ты павінна аддаць іх Мне».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я так і зраблю».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Дзейнічае на табе Мая пячаць, і час яе набліжаецца. Заставайся вернай Мне і стой цвёрда».
Я: «Дарагі Божа, я павінна спытаць яшчэ раз: ці правільна я зрабіла, што распавяла Гальдэру і Фрыдоліну трохі пра дзённік?»
Збаўца: «Працягвай рабіць гэта, дачушка мая».
Збаўца: «Дачушка мая, мне прыемна, калі ты пытаешся».
Я: «Чаму вы заўсёды кажаце, што я павінна заставацца вернай вам? Няўжо я вам
не верная?» Збаўца: «Так, але ты не ведаеш, што з табой здарыцца заўтра».
Я: «Гасподзь, што Вы маеце на ўвазе?»
Збаўца: «Таму што ў цябе ёсць вольная воля, і я не магу гэтага ў цябе
забраць». Я: «Але я заўсёды падладжваю сваю волю пад Вашу».
Збаўца: «Але ўжо на наступны дзень ты можаш прыняць іншае рашэнне».
Я: «Дарагі Божа, тады я лепей памру цяпер, чым перадумаю. О, дарагі Божа, я ведаю, што Ты ўсё загадзя ведаеш. Ніколі не дазволь мне быць адарванай ад Цябе. Я — Тваё дзіця, і я хачу заўсёды быць Тваёй».
Збаўца: «Тое, што ты напісала, было для мяне важна. Я люблю цябе, мая дачушка. Ідзі з мірам».
18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Чырвоным.

22 ліпеня 1992 г. — серада

8.15 раніцы ў кабінеце ўрача:
Збаўца: «Дачушка мая, я хачу, каб ты пісала».
Я: «Мой любы Ісусе, мне так цяжка; ніхто сур'ёзна не ўспрымае тое, што я пішу».
Збаўца: «Надыдзе час, калі яны будуць больш сур'ёзна ўспрымаць тое, што ты пішаш».
Збаўца: «Пішы, дачушка, ваенныя караблі ў Адрыятыцы гатовыя пачаць вайну з Чарнагорыяй».
Я: «Зараз у Чарнагорыі і Сербіі мір». Збаўца: «Але не ў іх сэрцах».
Я: «Ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць?»
Збаўца: «Так, новы святар у чырвоным хутка прыйдзе».
Я: «Гэта воля Фрайбурга ці ваша?»
Збаўца: «Гэта мая воля. Новы святар будзе маліцца на Святы Ружаннец перад Святой Імшой. Людзі ў чырвоным зразумеюць, што яны ў цяжкім граху. Я хачу ўсе вас збавіць».
Я хацела даведацца, ці трэба мне ісці да айца Гебхарда Хайдэра.
Збаўца: «Ідзі да яго, ідзі. Пагавары з ім».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе; маліся шмат. Ідзі з мірам».

Удзень я хадзіла па крамах у «Глобус». Калі я скончыла і стаяла каля сваёй машыны, я ўбачыла, што пад туалетнай паперай у кошыку для пакупак яшчэ ляжаць шампунь і грэбень; іх не прасканавалі на касе. Я адразу ж вярнулася і заплаціла за іх. Касір сказаў мне, што ў нашы дні такое здараецца рэдка. Я ведала, што гэта спакуса для мяне. Раней я, безумоўна, не зрабіла б такога, але цяпер, пасля майго хросту, я хачу быць добрай хрысціянкай, таму што гэтага патрабуе мой сумленне.
Калі б мне пераплацілі на 5 DM, я б таксама вярнуўся і паскардзіўся. Вось чаму я кажу, што калі гэта будзе мне на карысць, я вярнуся, бо Бог бачыць усё, а д'ябал упадзе ў яму, якую ён выкапаў для мяне.
18:30: Святая Імша і Ружанцовая малітва ў Рот.

23 ліпеня 1992 года — чацвер

З 9:30 да 10:30 раніцы я быў у кабінеце ўрачоў.
Збаўца: «Ты мяне чуеш, дачушка мая?»
Я: «Так, я чую вас, мой Пане».
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, свет у вялікай небяспецы. Сатана дэманструе сваю найвялікшую моц. Свет асляплены ім. Гэтым разам ён бярэ вельмі шмат палонных. Амаль усе яму падпарадкоўваюцца».
Я: «Ці ёсць што-небудзь, што я павінна ведаць ці зрабіць?»
Збаўца: «Так, зрабі для мяне нешта. Калі ласка, запішы гэта, дачкі маёй. Усё, што ты пішаш, павінна быць надрукавана».
Я: «Вы сказалі, што святар гэта зробіць».
Збаўца: «Так, святар таксама прыйдзе. Ён гэта зробіць».
Я: «Госпадзе, я баюся, ён выкіне частку пра адмену прычасця ў рукі, а таксама тое, што свецкія не маюць права раздаваць Святое Прычасце. Я баюся, ён не дазволіць гэта надрукаваць».
Спасіцель: «Мая дачушка, ён так не зробіць». (Ён нічога не выкіне.)
Я: «Тады ў гэтага святара будзе жывая вера і ён будзе ў Божай ласцы». Збаўца: «Так, дачушка мая».
Я: «Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа, за гэтага святара. Я буду шмат маліцца і пасціцца за яго».
Збаўца: «Дачушка мая, зрабі так».
Я: «Гасподзь, я хацела б спытаць у Цябе, ці павінна я ісці туды, у месца, дзе жывуць Юзаф і Гізэла, каб прамовіць. Ці ёсць гэта таксама Твая воля?»
Збаўца: «Дачушка мая, я буду вельмі рады, калі ты пойдзеш туды і прамовіш». Я: «Гасподзь, ці будзеш Ты са мной?»
Збаўца: «Так, я заўсёды з табой».

Я: «Дарагі Божа, я дзякую Табе з усяго сэрца».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, што, на тваю думку, адбудзецца далей?» Я: «Мне вельмі цікава».
Я з захапленнем чакала, што ж скажа Збаўца далей.
Збаўца: «Прыйдзе знак».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я не пытаюся, калі. Але, Гасподзь, няхай будзе Твая воля. Бо я ніколі не жадаю быць адарванай ад Цябе. Я так моцна люблю Цябе, што стаўлю Цябе, жывога і любячага Тройчы Аднаго Бога, на першае месца ў сваім жыцці».

Пасля гэтага мяне перапыніў доктар Арндт. Ён быў у тэлефоне і браніраваў свой прыватны рэйс у адпачынак. Пакуль ён размаўляў, я малілася за яго і прымацавала нумары да рэнтгенаўскіх канвертаў. Вось так маё размову з Збаўцам было перарвана.
12:00 у капліцы клінікі.
Пасля малітвы я размаўляла са Збаўцам:
Я: «Сёння раніцай Вы згадалі мне пра знак. Ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць пра яго?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта адбываецца з табой».
Я: «Гасподзь, я не хвалююся. Я цалкам належу Табе». Збаўца: «Дачушка Мая, гэта Мне дагаджае».
Збаўца: «Дачушка мая, заставайся вернай мне; ідзі ў міры».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я люблю Цябе; я буду верная Табе. Дзякуй Табе, што зноў прамовіў да мяне».

Падчас рэнтгена: маладая жанчына ўпала і стукнулася тварам. Мне давялося зрабіць ёй рэнтген. Я сказала ёй, што трэба маліцца раніцай.
Яна: «Я малюся раніцай і ўвечары». Я: «Але вы павінны пайсці да споведзі».
Яна: «Але я пратэстантка».
Я паглядзеў на яе, а яна плакала. Я даў ёй некалькі малітоўных картак, і яна веселая сышла.
Наступным пацыентам быў малады чалавек. Яму на вечарыне кавалераў хтосьці разбіў усё твар. Я расказаў яму, як нячысты дух дзейнічае праз людзей. Я таксама сказаў яму, што ён павінен дараваць таму чалавеку, маліцца за яго і дзякаваць Богу за гэтае выпрабаванне.
Я даў яму некалькі малітоўных картак і адправіў да споведзі. Ён быў у захапленні і вярнуўся да доктара на далейшае абследаванне.
18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

<u>24 ліпеня 1992 г. – пятніца</u>
9.00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Збаўца: «Пішы, дачка мая, мне патрэбна шмат споведнікаў, каб абараняць маю веру».
Я: «Але, дарагі Божа, людзі баяцца іншых людзей і таксама баяцца».
Збаўца: «Бачыш, дачушка мая, ніхто не прыходзіць да Мяне з-за страху перад людзьмі. Маліся, дачушка мая, каб вызваліцца ад гэтага страху перад людзьмі. Нячысты дух выклікае гэты страх перад людзьмі. Нельга служыць двум гаспадарам. Дачушка мая, пішы.
Ты дагэтуль усё напісала правільна». Я: «Але ж я зрабіла так шмат памылак».
Збаўца: «Не мае значэння, колькі памылак ты зрабіла, а тое, што Я кажу табе».
Я: «Вы мой духоўны айцец; ці магу я прачытаць свой дзённік айцу Гебхарду ў Рэгенсбургу?»
Збаўца: «Можаш».
Я: «Ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна зрабіць?»
Збаўца: «Так, ёсць тое, што ты можаш зрабіць». Я: «Што?»
Спачатку я нічога не пачула.

Праз некаторы час:
Выратавальнік: «Разумееш, ты не можаш гаварыць пра сябе».
Я: «Так, я ўжо некалькі разоў гэта зразумеў. Але іншыя гэтага не разумеюць. Яны думаюць, што я сам з сабой размаўляю».
Збаўца: «Ты павінен слухаць Бога больш, чым іншых».
Я спытала ў Збаўцы, ці можа Беатэ вычытаць дзённік з-за памылак. Збаўца: «Можаце зрабіць гэта. Дачушка мая, я люблю цябе; ідзі з мірам».
18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

25 ліпеня 1992 г. — субота
Я наведала ранішнюю імшу ў Вагхаўзэле. Пакуль Беатэ была ў споведніцы, я малілася за яе і за айца Вернера Эгана, бо яна прабыла там каля гадзіны. Увечары мы хацелі выехаць у Рэгенсбург, але кемпер не запрацаваў. Таму мы вырашылі паехаць туды на машыне на наступны дзень.

26 ліпеня 1992 г. — нядзеля
Каля 9:45 раніцы мы з мужам былі ў касцёле кармэліцкага манастыра ў Рэгенсбургу.
Пасля гэтага з 10:45 да 15:45 я правяла час з айцом Гебхардам Хайдэрам. Цудоўны настаўнік. Ён прагледзеў запісы за некалькі дзён з дзённіка.
Ён праверыў, што натхняў мяне пісаць Збаўца, і адзначыў, што гэта адпавядае Бібліі.
Айцец Гебхард добра ведае Біблію, бо ён таксама біблейскі навуковец і сам перакладаў і каментаваў яе.
Я зачытвала яму шмат запісаў з дзённіка, і для некаторых з іх ён адразу паказваў адпаведны ўрывак з Бібліі;
напрыклад, запіс у дзённіку ад 3 ліпеня 1992 года адпавядае Евангеллю паводле Яна, раздзел 14, верш 23.
Калі я сказаў айцу Гебхарду, што людзі падумаюць, што я звар'яцеў, ён працытаваў мне яшчэ адзін урывак з Евангелля...
І так працягвалася з ім некалькі гадзін.
Дзякую Богу, што я меў гонар размаўляць з гэтым святаром.
Напрыканцы ён благаславіў для мяне ваду, свечкі, соль і выявы.
Пасля гэтага я споведаўся ў яго.
Мяне асабліва ўразіў той факт, што Айцец Гэбхард ужо ведаў загадзя тое, што Збаўца сказаў мне пра свет і пра тое, што з ім адбудзецца.
Такім чынам, гэтыя паведамленні паслужылі пацвярджэннем для яго, а таксама для мяне. Айцец Гебхард вельмі дакладны ў маўленні і вельмі прэцызійны.
Калі мы ехалі дадому з Рэгенсбурга, майго мужа зноў напаў нячысты дух. Таму мне давялося праехаць каля 200 км адной, пакуль ён спаў побач са мной у машыне.
Увесь гэты час я малілася на ружанцы і іншыя малітвы. Мой муж таксама споведваўся ў Рэгенсбургу, і ўсё ж яго па-ранейшаму мучыў нячысты дух. Я ўжо не здзіўляюся, чаму. Я ўсё ахвярую Збаўцу.
Калі мы вярнуліся дадому, я хацела пісаць і злучыцца з Збаўцам.
Аднак, на жаль, гэта было немагчыма. Прыйшлі некалькі жанчын і пачалі пустыя размовы. Таму я была засмучаная. Я адчувала, як нячысты дух дзейнічаў праз гэтых жанчын. Не было цяжка пазнаць нячыстага духа.
Каля поўначы я лёг спаць, не пачуўшы ні слова ад Збаўцы.

27 ліпеня 1992 г. – панядзелак
10.30 раніцы ў кабінеце ўрача:
Пасля малітвы я злучылася з Збаўцам.
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, вайна ў бліжэйшы час пагоршыцца. Маліся шмат. Будзе вайна ў Іраку. Гэтая вайна распаўсюдзіцца далёка і шырока. Дачкі Мая, Я люблю цябе; ідзі ў міры».

18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў чырвоным рызу.
20:00: Група малітвы. Айцец Дохарт прымаў споведзі.

28 ліпеня 1992 г. — аўторак
10.00 дома:
Я малілася і аб'ядналася са Збаўцам. Збаўца: «Пішы,
дачка Мая.
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «Ты не можаш ведаць, што табе трэба запісаць цяпер». Потым
я доўгі час нічога не чула.
Я: «Так, Гасподзь, я не ведаю, што мне трэба запісаць. Я веру ў тое, што Ты
кажаш; я больш не сумняваюся».
Збаўца: «Ты баішся?»
Я: «Я не баюся. Але калі пасля гэтай размовы з Вамі з'явіцца страх, то не з-за Вас, бо Вы не ўсяляеце страх у людзей».
Збаўца: «Так, дачушка мая, напішы гэта: Людзі...»
У той момант я завагалася працягваць запісваць тое, што чула. Я не хацела пісаць далей, бо мне было цікава, што ж будзе далей.
Збаўца: «Запішы слова ў слова». Я:
«Так, мой Гаспадару».
Збаўца: «Людзей пагражаюць шматлікія бедствы. Адно з іх вельмі блізка». У думках я спытала сябе: «Дзе?»
Збаўца: «Ты пытаешся, дзе? Мае дзеці паўсюль. Трэба маліцца за ўсіх». Я:
«Гасподзь мой, я памалюся за ўсіх».
Тады я падумала пра Вулфрама і памалілася аб яго
клопатах. Збаўца: «Усё будзе добра».
Я: «Ці можаце Вы расказаць мне пра гэта што-
небудзь?» Збаўца: «Тое, што ён робіць, — гэта
мая воля».
Збаўца: «Ты можаш запісаць нешта іншае. Але тое, што табе трэба запісаць, — не добрае». Я:
«Але, Гасподзь, усё, што ад Цябе, — добрае».
Збаўца: «Гэта праўда, мая дачцэ». Я:
«Тады мне гэта закрасліць?» Збаўца:
«Не».
Я: «Вы просіце ў мяне чаго-
небудзь?» Збаўца: «Так».
Я: «Можна, я даведаюся, што
гэта?» Збаўца: «Тваё здароўе».
Я: «Прабачце, я не зразумела. Калі ласка, паўтарыце; магчыма, я гэта
сабе ўявіла».
Збаўца: «Дачкі маёй, я хачу тваё здароўе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я не разумею гэтага, але аддаю табе сваё здароўе. Бо твая любоў мацнейшая за маё здароўе. Калі ласка, не дазволь мне ніколі быць адлучанай ад цябе».
Збаўца: «Дачкі мая, я задаволены тым, што ты напісала. Я люблю цябе, дачкі мая; ідзі ў міры».
Я: «Дзякуй Табе, мой любы Ісусе, мой духоўны правадніку, за тое, што Ты прамовіў да мяне і за тое, што Ты любіш мяне, грэшніцу».
18:30 Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным.
Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы: «Дарагі Збаўца, ці прасіў Ты ў мяне сёння раніцай здароўя? Ці правільна я зразумела? Прабач, калі ласка, што я зноў пытаюся».
Збаўца: «Так, дачушка мая, Я прасіў у цябе здароўя, і ты дала Мне яго
».
Я: «Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа».

29 ліпеня 1992 г. – серада

10.05 – 11.45 дома:

Я малілася набожна і засяродзілася.

Збаўца: «Пішы, дачкі мая, ты не разумееш, што значыць, што Я хачу твайго здароўя. Я распараджаюся тваім здароўем, як захачу».

Я: «Так, мой Госпадзе, рабіце, як хочаце».

Слёзы цяклі з маіх вачэй самым звышнатуральным чынам, без усялякіх маіх намаганняў.

Я спытала: «Вы плачаце, мой Госпадзе?»

Збаўца: «Так, дачушка мая, мае слёзы — гэта пакуты. Тыя, што цякуць з тваіх вачэй, — гэта мае слёзы».

Я: «Мне здаецца, што мы — адно цэлае. Значыць, я не адна. Ува мне таксама пануе вельмі асаблівы спакой. Гэта так прыгожа; я адчуваю сябе такой свабоднай унутры, быццам усе мае праблемы і турботы зніклі. Ува мне няма страху, сумневаў, няма цяжару».

Я: «Я хацела спытаць у Цябе пра здароўе, якое Я даў Табе. Я хачу ведаць, ці правільна я гэта зразумела. Я не ўпэўненая, ці слушна тое, што я думаю».

Збаўца: «Скажы, што ты думаеш».

Я: «Я маю на ўвазе, калі вы даяце мне хваробу ці выпрабаванне, вы не кажаце, калі; хутчэй, вы даяце яе, калі хочаце».

Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта: гэта пакуты
адкуплення». Я: «Чаго я дасягаю праз гэтыя пакуты
адкуплення?»

Збаўца: «Па-першае, ты пакутуеш разам са мной. Ты дапамагаеш мне несці крыж. Дзякуючы гэтаму многія душы будуць збаўлены».

Я: «О, Гасподзь мой, ці змагу я несці гэты крыж, бо Ты ведаеш гэта загадзя. Я загадзя хвалююся, што магу адвярнуцца ад Цябе, бо я ж, у рэшце рэшт, такая слабая асоба».

Збаўца: «Без мяне ты, безумоўна, адвярнулася б, але не са мной». Я: «Што
я павінна рабіць, каб заўсёды быць з табой?»

Збаўца: «Будзь верны мне».

Я: «Гасподзь, я верны Табе цяпер, але не ведаю, што прынясе заўтра». Збаўца:
«Не думай пра заўтра; аддай гэтую раніцу Мне».

Я: «Так, Гасподзь мой, я так і зраблю».

Збаўца: «Ты атрымаеш мой знак. Мае стыгматы». Я:
«Дзе, дома?»

Збаўца: «У царкве».

Я: «На якіх частках цела?»

Збаўца: «Усе пяць. На сэрцы, на руках і на нагах». Збаўца:
«Так, дачушка мая, бачныя, якія не гнаяцца». Я: «Гэта
значыць, што цябе зноў распяюць ува мне».

Збаўца: «Так, дачушка, ты ўгадала».

Я: «Дарагі Божа, ці давядзецца мне працаваць у бальніцы са стыгматамі?» Збаўца:
«Будучыня — мая, дачушка».

Я: «Так, Гасподзь, я ўжо аддала табе сваю будучыню. Дарагі Божа, але стыгматы — гэта найвялікшы боль».

Збаўца: «Так, дачка мая, яны ёсць. Але з гэтым болем можна ўратаваць шмат душ».

Я: «Гасподзь, няхай будзе воля Твая; я цалкам належу
Табе». Збаўца: «Дачкі Мая, крыж са Мной салодкі».

Я: «Што Вы маеце на ўвазе пад "салодкім"?»

Збаўца: «Ты будзеш несці яго разам са мной да канца».

Я: «Госпадзе, ці гэтыя стыгматы такія ж, як у святога Францішка і благаслаўлёнага
Падрэ Пія?» Збаўца: «Так, яны такія ж, як у святога Францішка і благаслаўлёнага
Падрэ Пія». Я: «Але тады і Падрэ Піо таксама павінен быць святым».

Збаўца: «Так. Ён хутка будзе».

Я: «А што, калі я памру, нясучы стыгматы?» Збаўца:
«Мая дачцэ, я бясмертны».

Я: «Гасподзь мой і Божа, я люблю Цябе па-за ўсялякімі
межамі». Збаўца: «Каханне не мае ні межаў, ні меры».
Я: «Гэта так цудоўна пачуць. Дзякуй; я так доўга з Вамі размаўляю. З Вамі размову ніколі не скончыш».
Збаўца: «Я — пачатак і канец».
Я: «Гасподзь мой і Божа, любы Ісусе, жаніху мой, духоўны весцілю мой, я гатовая несці крыж з Табою. Але за якія душы?»
Збаўца: «За грэшнікаў, якія жывуць у цемры і могуць трапіць у пекла ў любы момант». Я: «Ці могуць у пекла трапіць і святары?»
Збаўца: «Так, яны таксама могуць».
Збаўца: «Дачушка мая, ты будзеш пакутаваць за ўсе
душы». Я: «Але іх так шмат».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю іх усіх».
Я: «Гэта цудоўна, і так мы, людзі, таксама павінны любіць усіх».
Збаўца: «Са мной ты можаш гэта зрабіць. Без мяне ты не можаш любіць. Дачушка мая, я люблю цябе і дзякую табе. Ідзі ў супакоі».

Увечары я была ў капліцы Святога Роха на Святой Імшы, якую служыў святар з Заньер. Ён быў крыху занадта спрытны падчас чытання Святой Імшы. Раздаючы Святую Камунію, ён мяне не заўважыў, бо я стаяла на каленях ля парапетнай перагародкі. Манашка мусіла даць яму знак, што я хачу прыняць Збаўцу. Ён стаяў прыкладна за метр ад мяне, але ўсё роўна не бачыў мяне.
Капліца Святога Роха — гэта капліца ў будынку санаторыя. Святары там мяняюцца прыкладна кожныя чатыры тыдні. Большасць святароў прыязджаюць туды на лячэнне і ў гэты час аказваюць духоўную апеку. Часта святары належаць да Стайльскіх місіянераў, таму многія з іх прыязджаюць з розных краін.

30 ліпеня 1992 года — чацвер

9.00–10.45 раніцы дома:
Спачатку я маліўся, потым аб'яднаўся з Ім. А потым я так плакаў, бо спалохаўся, ці вытрымаю я, калі атрымаю Пяць Святых Ранаў. Я баяўся, што не змагу выстаяць да канца і магу адвярнуцца ад Збаўцы.
Потым я папрасіла ў Збаўцы ласкі так зрабіць; тады я была б гатовая пакутаваць дзеля збаўлення грэшнікаў.
Я так моцна люблю Збаўцу, што не магу ўявіць сабе страціць Яго. Гэта было б самае горшае, што магло б са мной здарыцца.
Спадзяюся, кожны задумаецца пра стан сваёй блізкасці і любові да Бога і бліжняга. Я ўжо магу сказаць, што Бог — гэта сапраўдная любоў, і без гэтай любові
Я ўжо не магу жыць.
Я гатовая несці пяць адкрытых стыгматаў разам з Ім, каб не страціць гэтай любові і застацца з'яднанай са Збаўцам дзеля выратавання грэшнікаў. Адна я нічога не магу зрабіць.
Зараз я больш не баюся і больш не плачу. Гэта ў мяне забралі.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, я вельмі люблю цябе. Раны, якія ты будзеш насіць, —
гэта мае раны».
Збаўца: «Гэта значыць, што ты будзеш са Мной, і Я не пакіну цябе. Мы будзем адным». Я: «Гасподзь мой і Бог мой, я не магу гэтага зразумець, але веру».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая».
Я: «Так, мой любы, міласэрны Божа».
Збаўца: «Пакуты адкуплення, якія ты вытрываеш, надыдуць вельмі хутка». Я: «Ці трэба мне што-небудзь рабіць ці рыхтавацца?»
Збаўца: «Такая, якая ты ёсць цяпер, — мне дастаткова. Трымай сваё слова, тое, што ты сказала».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я абяцаю Табе; калі ласка, дай мне Сваю ласку, каб я магла гэта захаваць і не адмовіцца ад свайго слова».

Збаўца: «У цябе будзе ласка так зрабіць. Дачушка мая, заставайся вернай мне; працягвай любіць мяне. Ідзі ў міры».

Ужо некалькі тыдняў баліць маё левае плячо і верхняя частка рукі. Гэта астэаміэліт. Я ахвяравала гэты боль за збаўленне душ.
18:30: Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным рызу.
Айцец Фогт вярнуўся з-пад лячэння.
Пасля прычасця я сказала Збаўцу: «Вы ведаеце, што я хачу Вам сказаць. Я не сумняваюся і веру, але хачу быць упэўненай».
Збаўца ведаў, што я хацела спытаць, і адказаў:
Збаўца: «Ты атрымаеш пяць святых ран. Гэта не за гарамі. Вер. Ты не памыляўся».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа, за тое, што Ты пацвердзіў мне гэта пасля Святой Камуніі». Увесь дзень я адчувала такую радасць і любоў. Гэта немагчыма апісаць.

31 ліпеня 1992 года — пятніца
9.00–11.00 раніцы дома:
Я малілася і злучылася са Збаўцам.
Я: «Мая бясконцая любоў, мой дарагі Ісусе, калі Ты захочаш, я гатовая пісаць».
Збаўца: «Так, дачушка мая, пішы; мне патрэбна шмат душ, верных мне, якія супакояць мой гнеў».
Я: «Ты Бог, нават з гневам?»
Збаўца: «Дачушка, людзі непаслухмяныя». Я: «Святары не гавораць пра Божы гнеў».
Збаўца: «Святары, якія ў маёй ласцы, сапраўды прапаведуюць тое, што Я натхняю ў іх. Дачка мая, але іх вельмі мала. Маліся, каб было больш добрых святароў. Святары сёння ўжо не прапаведуюць. Яны зачынілі перад Мной свае сэрцы».
Я: «Мне сказаць людзям, што я павінна атрымаць ад Цябе пяць стагматаў?» Збаўца: «Дачушка Мая, пакуль маўчы пра гэта».
Я: «Чаму мне яшчэ нельга гэтага сказаць? Магу я даведацца, чаму?»
Збаўца: «Пяць ран, якія ты атрымаеш, — гэта Мае раны, і ніхто з іх яшчэ не можа гэтага зразумець».
Я: «Ці разумелі тыя, хто насіў вашыя раны, гэта, як напрыклад, святы Францішак і іншыя?"
Збаўца: «Так, у Касцёле ёсць, але яны (святары) пастаянна з яго кпіць». Я: «Ці можаце вы даць мне іншае слова замест "кпіць"?»
Збаўца: «Яны сталі абыякавымі падчас Асвячэння».
Я: «Дарагі Божа, я таксама не магу зразумець гэтага наконт Святых Ранаў».
Збаўца: «Тады гэта не ты, а Я ў табе».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я цяпер лепш разумею. Я — усяго толькі пылінка ў параўнанні з Табою».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, свет у крызісе. Ён ужо не можа знайсці з яго выхаду».
Я: «Што Вы маеце на ўвазе пад "крызісам", дарагі Божа?»
Выратавальнік: «Крызіс — гэта поўны адварот ад іхняга Бога». Я: «Ці гэта галоўная прычына гэтай злосці?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, ты ўгадала».
Я: «Але, мой Божа, так шмат хто ўсё яшчэ застаецца табе верным». Збаўца: «Мая дачо, яны патрапілі ў шатанскую сетку».
Я: «Дарагі Божа, дык за каго ж мне адкупленне з Табою пакутаваць?» Збаўца: «За тых, хто трапіў у шатанскую сетку».
Я: «Дарагі Божа, для гэтага трэба быць вялікім воінам».
Збаўца: «Дачушка мая, з Мной ты ўжо вялікая. Я даў людзям свабодную волю, і людзі будуць належаць таму боку, які яны абралі, і туды, куды жадаюць належаць».

Я спытала, ці запісала я гэта правільна. Збаўца: «Мне
гэтага дастаткова».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе; заставайся вернай мне. Ідзі з мірам».

Калі я скончыла пісаць, я зачыніла вялікія металічныя рассоўныя дзверы на балкон. І адразу ж мой палец захрас у дзвярах. Было вельмі балюча, і я крывавіла.
У доктара мне зрабілі прышчэпку ад столбняка. Я ахвяравала гэты боль на большую славу Божую.
18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў чырвоным рызу.

1 жніўня 1992 г. – субота
А 7:15 раніцы я была ў касцёле ў Вагхаўзэле.
Удома з 13:20 да 14:10:
Збаўца: «Дачушка мая, Я з табой. Я люблю цябе». Я:
«Мне запісаць гэта?»
Збаўца: «Ты можаш гэта запісаць».
Я: «Дзякуй Табе за Тваю любоў, якую я адчуваю так моцна ўжо некалькі гадзін».

Я думала, што гэта была проста мая ўласная воля так моцна жадаць з'яднацца з Збаўцам, што я ледзь магла чакаць гэтага.

Збаўца: «Дачушка мая, Маёй воляй было аб'яднацца з табой».
Я: «Дарагі Божа, ці нешта ідзе да мяне, таму што Ты хацеў аб'яднацца са мной?»
Збаўца: «Так, нешта ідзе да цябе».
Я: «Ці магу я даведацца, што гэта, мой Госпадзе і Божа? Прашу ў Цябе ласкі вынесці ўсё, што будзе на мне. Мой Госпадзе і Божа, я прымаю гэта, хоць і не ведаю, што прыйдзе. Госпадзе, няхай будзе не мая воля, а Твая».
Збаўца: «Дачушка мая, ты абраная; ці ёсць у цябе сумневы, дачушка мая?»
Я: «Не, Гасподзь мой».

Пасля гэтага настала доўгая цішыня, і я думала пра тое, што мяне чакае

наперадзе. Збаўца: «Ты не можаш сказаць, што гэта ад цябе».
Я: «Не. Я не ведаю, што прынясе будучыня. Ці павінна я плакаць з-за таго, што чакае наперадзе?» Збаўца: «Ты можаш радавацца».
Я: «Што ж мяне парадуе? Я зараз не магу прыдумаць нічога, з-за чаго магла б быць шчаслівай».
Збаўца: «Ты заўсёды будзеш аб'яднаны з Благаслаўлёнай Дзевай
Марыяй». Я: «Хіба я ўжо не быў з ёй аб'яднаны?»
Збаўца: «Ты таксама можаш з ёй
размаўляць». Я: «Я ўжо з ёй размаўляла».
Збаўца: «Яна таксама будзе з табой
размаўляць».
Я: «Гэта значыць, што я пачую яе гэтак жа, як чую цябе?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, ты пачуеш яе гэтак жа, як і
мяне». Я: «Як я змагу адрозніць, калі яна будзе гаварыць?»
Збаўца: «Яна прадставіцца табе; ты пазнаеш яе голас». Я: «Так,
Гасподзь мой, я ўжо з нецярпеннем гэтага чакаю. Калі гэта
адбудзецца?» Збаўца: «Як толькі з'явіцца знак».
Я: «Але ж вы сказалі, што яна з'явіцца ў царкве ў Сен-Леон-Роце». Збаўца:
«Так, яна так і зробіць».
Я: «Толькі адзін
раз?» Збаўца:
«Некалькі разоў».
Збаўца: «Захавай усё гэта ў таямніцы».
Я: «Гасподзь, калі ласка, дай мне ласку захаваць усё гэта ў таямніцы. Ты кажаш, што, чым поўны сэрца, тое і гаворыць язык. Калі ласка, дай мне ласку, каб мой язык маўчаў пра гэта».
Збаўца: «Так, дачушка мая, ты атрымаеш яго».
Збаўца: «Дачушка мая, твая Найсвяцейшая Маці Божая, Марыя, і Я любім цябе. Ідзі з мірам».

Я: «Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе за такую вялікую ласку. Дзякую дарагой Маці Божай за тое, што Ты пажадала прамовіць нават да мяне, грэшніцы. О Маці Міласэрнасці, Ты, што з'яўляешся прыстанішчам грэшнікаў, вядзі мяне і абараняй».

15:30–18:15: Я малілася ў касцёле ў Рот і споведзілася ў айца Фогта.

2 жніўня 1992 г. — Нядзеля

8.00 – 9.20:
Збаўца: «Пішы, дачка мая, ты любіш Мяне Маёй жа любоўю. Гэтая любоў — дар ад Мяне за тваё "так" Мне. І гэтая любоў — найвялікшы дар, які Я табе даў». Я: «Мне здаецца, што я павінна заўсёды быць злучаная з Табою. Мяне пастаянна цягне да Цябе. Так тужыцца па з'яднанні з Табою».
Збаўца: «Бо ты цалкам належыш мне».
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, Я хачу тваёй самасвядомасці». Я: «Калі ласка, скажыце іншае слова для гэтага».
Збаўца: «Ты нічога не можаш зрабіць самастойна; Я дзейнічаю ад твайго імя».
Я: «Дарагі Божа, як гэта павінна працаваць ці адбывацца? Я не разумею. Гасподзь мой, дапамажы мне лепш зразумець гэта».
Збаўца: «Усё, што робіш ты, раблю Я».
Я: «Значыць, гэта не я раблю, а Вы». Я: «Як мне пазнаць, што гэта робіце Вы?»
Збаўца: «Перад тым, як нешта зрабіць, кажы: "Зрабі гэта, Гасподзь, як Ты захочаш"». Я: «Тады я — Твой інструмент, якім Ты карыстаешся».
Збаўца: «Так, дачушка мая, усё так».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я зраблю, як Ты захочаш. Калі ласка, дай мне ласку, каб я магла гэта зрабіць, бо гэта, безумоўна, не лёгка».
Сказаўшы гэта, я падумала пра пакору.
Збаўца: «Скажы, дачушка мая, ты маеш рацыю; для гэтага табе патрэбна пакора».

Я: «Гасподзь, я малюся аб пакоры кожны дзень; **гэта найцяжэйшая з дабрадзейнасцей».**

Збаўца: «Ты можаш дасягнуць яе толькі, калі ты са Мной. І калі ты ўсвядоміш, што ты — нішто, а Я — усё ў табе, і калі ты зразумееш, што нічога не можаш зрабіць самастойна, тады ты дасягнеш пакоры, якая так Мне падабаецца».

Я хацела паспець, каб трапіць у царкву на Святую Імшу. Збаўца: «Так, дачушка мая, я патрэбна табе і там. Я люблю цябе, дачушка мая. Ідзі з мірам».
10:00 Святая Імша ў чырвоным рызу.
13:30: Ружанцовая малітва – пасля я малілася да Святых Ранаў. А
19:00 я малілася на Журботны ружаннец дома.

3 жніўня 1992 г. – панядзелак

8.00–10.00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Пасля таго, як я моцна памалілася Збаўцу.
Збаўца: «Дачкі мая, я выразна пачуў цябе. Што будзе з табой — гэта мая справа, як і тое, што яшчэ наперадзе. Твая задача, дачкі мая, — служыць мне, як я захачу».
Я: «Гасподзь, але, калі ласка, дай мне ведаць, чаго Ты хочаш. Скажы, што Ты хочаш, каб я зрабіла». Збаўца: «Ты павінна цалкам спадзявацца на Мяне».
Я: «Так, мой Госпадзе, я зраблю гэта».
Я: «Дарагі Божа, цяпер, калі я аб'яднаўся з Тваім Святым Духам, калі ласка, не дазволь майму ўласным розуму ўмешвацца, пакуль я пішу; гэта выкліча ў мяне неўпэўненасць».
Збаўца: «Пішы, дачка мая; Я склаў для цябе план, і гэты план павінен быць выкананы».
Я: «Дарагі Божа, мне страшна, калі я думаю, што гэта можа не спраўдзіцца». Збаўца: «Яно спраўдзіцца, калі ты заўсёды са Мной».

Я: «Дарагі Божа, я хачу быць з Табою заўсёды. Калі ласка, ніколі не дазволь мне быць адарванай ад Цябе. Дарагі Божа, цяпер я занадта ўражаная, каб прасіць у Цябе яшчэ чаго-небудзь. Скажы мне, ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна запісаць. Рабі са мной, што захочаш. Я цалкам належу Табе».
Збаўца: «Дачушка мая, напішы гэта. Не хвалюйся пра гэта; у Мяне ёсць той, хто выканае гэтую працу».
Я: «Гасподзь, я не разумею, чаму гэта называецца працай».
Збаўца: «Дачушка мая, гэтая праца ад Мяне і яна тычыцца збаўлення душ. Гэта праца дзеля збаўлення душ. У нас вельмі мала часу, дачушка мая».
Я: «Гаспода, калі вы кажаце мне такое, вы просіце ў мяне чагосьці». Збаўца: «Так, дачушка мая, пакуты адкуплення».
Я: «Гасподзь мой і Божа, мой Тройчы Божа, мой міласэрны Ісусе, я гатовая пакутаваць з Табою дзеля збаўлення душ з любові да Цябе і да чалавецтва. Дарагі Божа, я не перадумала, бо Твая воля — цяпер мая воля. Бо Ты маеш рацыю, а не я».
Збаўца: «Я задаволены, дачушка мая, тым, што ты напісала». Я: «У мяне больш няма ніякіх пажаданняў».
Збаўца: «Ты сапраўды нічога не жадаеш?»
Я: «Я не адважуся нічога жадаць, бо я такая няваркая». Збаўца: «Захацей, дачушка мая; я хачу, каб ты захацела».

Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, тады я жадаю, каб я магла несці крыж, які Ты даеш мне, з любоўю і вернасцю побач з Табою да канца, і каб царква ў Сен-Леон-Роце стала прыкладнай царквой у вачах Святога Айца, каб іншыя цэрквы маглі ісці па яе прыкладзе.

Я хачу, каб Святая Камунія раздавалася на каленях, за выключэннем тых, хто не можа стаяць на каленях, і каб яна магла раздавацца як вусная Камунія з дапамогай патэны.

Я хачу, каб Вы нам далі святароў, якія былі б даступныя кожны дзень для Святой споведзі і прыняцця споведзяў, і каб Святая Камунія раздавалася з пашанай толькі праз асвечаныя рукі святара.

Акрамя таго, хачу, каб у Касцёле зноў больш шанавалі Найсвяцейшую Панну Марыю, святога Юзафа, а таксама святых анёлаў і святых.

Малюся, каб святар маліўся на ружанцы з вернікамі перад Святой Імшой і каб падчас Святой Імшы святар разам з алтарнымі служкамі паварочваў тварам да Табернакула, за выключэннем гаміліі.

- Каб у капліцы, што будуецца дома, заўсёды адпраўляліся малітвы за збаўленне душ. Асабліва павінны ўшаноўвацца Твае Святыя Раны.
- Каб у гэтай капліцы людзі атрымлівалі ацаленне цела і душы праз заступніцтва Найсвяцейшай Маці і святога Юзафа.
- Каб ніхто, хто моліцца ў гэтай капліцы, не загінуў.
- Каб маё сямейства — маё ўласнае і тры пакаленні да яго — было збаўлена.
- Я прашу асаблівай абароны для гэтай капліцы і каб малітвы прамаўляліся ў ёй і пасля маёй смерці.
- Каб у гэтай капліцы, о Божа, Табе было аддадзена больш гонару, хвалы і падзякі, чым у любой іншай капліцы дагэтуль.

«Гасподзь мой, я пералічыла шмат рэчаў. Але, Гасподзь, я кажу: калі гэта Твая воля, няхай так і будзе — не таму, што я нешта значу, а таму, што Ты ўсё ўва мне».
Збаўца: «Дачушка мая, так і будзе». Я: «Гасподзь мой, ці правільна я пачула?»
Збаўца: «Дачушка мая, запішы; усё адбудзецца менавіта так, як ты напісала». Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа, ДЗЯКУЙ».

Зараз на вуліцы грыміць і вельмі моцна ідзе дождж; нібыта шторм. Мая душа ў спакоі, у міры і напоўнена вялікай любоўю да дарагога Госпада і да Благаслаўлёнай Дзевы Марыі.
У Ротэ не было Святой Імшы; я пайшла ў капліцу Святога Роха а 19:30.
20:15: Група малітвы. Гэтая група існуе ўжо пяць гадоў.

4 жніўня 1992 г. – аўторак

Дом паміж 10.55 і 11.55. Спачатку малілася, потым увайшла ў з'яднанне.

Збаўца: «Ёсць шмат рэчаў, якія мне не падабаюцца». Я: «Мой Госпадзе і Божа, што вам не падабаецца?»

Збаўца: «Тое, што Мацыя пасціўся з Андрэасам (Андрэ з Бельгіі)». Я: «Але і Апосталы так рабілі».

Збаўца: «Дачушка мая, гэта не Мая воля». Я: «Ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць пра Мацвея?» Збаўца: «Маліся за яго».

Я: «А што наконт Беатэ?»

Збаўца: «Ёй нельга больш чытаць твой дзённік».

Я: «Але ж Вы сказалі, што ёй дазволена яго выпраўляць». Збаўца: «Але не змяняць».

Я: «А што наконт Фрыдоліна? Ці можа ён расказаць айцу Стэфану пра стыгматы, якія я атрымаю?»

Збаўца: «Ён павінен трымаць гэта ў сабе».

Я: «Хочаце, каб я неўзабаве паехала на духоўныя практыкаванні?» Збаўца: «Яшчэ не».

Збаўца: «Я твой духоўны айцец; ты цалкам належыш мне».

Я спытала ў Збаўцы пра тую жанчыну з кранам.

Збаўца: «Скажы Фрыдэліну, каб быў асцярожны з гэтай жанчынай. Маліся за Фрыдэліна».

Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я памалюся за ўсе гэтыя намеры. І я памалюся яшчэ больш за Фрыдolina».

Збаўца: «Мне прыемна, што Фрыдolin жадае хадзіць на малітоўную групу па панядзелках». Я: «Тады, баюся, Марыён не будзе больш весці свой дзённік».

Збаўца: «Яна працягне пісаць».

Я: «Што б Вы зрабілі на маім месцы, для маці Маціяса?» Збаўца: «Дачушка, пакінь гэта Мне».

Я: «Хочаце, я запішу яшчэ нешта?» Збаўца: «Так, я хацеў бы, каб вы запісалі яшчэ нешта». Я: «Так, мой Госпадзе і Божа».

Я падумала пра мэра.

Збаўца: «Парайся з ім; я натхню цябе, што сказаць яму».

Я: «Дарагі Божа, у мяне ёсць яшчэ адно пытанне: ці трэба мне ехаць у Шыё ў жніўні?»

Збаўца: «Ты не павінна туды ехаць. Заставайся паслухмянай мне».

Збаўца: «Дачушка мая, ты павінна запісаць тое, што будзе цяпер. Стыгматы, якія ты атрымаеш, — гэта адбудзецца ў гэтым годзе».

Я: «Што Вы маеце на ўвазе пад "гэтым годам"?» Збаўца: «1992».

Я: «Так, мой Госпадзе, мой добры Ісусе, няхай будзе так, як Ты сказаў». Збаўца: «Дачушка, не падводзь мяне».

Я: «Гасподзь, дай мне ласку, каб я ніколі Цябе не расчаравала».

Збаўца: «Слухай толькі мяне; не дазваляй уплыву іншых. Гэтая прыкмета, якую ты атрымаеш ад Мяне, павінна стаць сведчаннем для ўсіх сляпых, каб яны зноў убачылі, і для ўсіх глухіх, каб яны зноў пачулі. Напішы гэта, дачушка Мая: гэтая прыкмета — Мае стыгматы ў табе — выкліча вялікі перапалох у свеце».

Я: «Госпадзе, я ўсё ж не зусім гэта разумею; ці не маглі б Вы сказаць мне яшчэ нешта?»

Збаўца: «Яно будзе як закваска. Праз тваю кнігу яно хутка распаўсюдзіцца. Яны будуць бездапаможныя перад стыгматамі, якія ты атрымаеш, бо яны будуць ад Мяне. Дачушка Мая, Я люблю цябе. Ідзі з мірам».

Увечары я была ў царкве ў Мальш. Спачатку я паехала ў Мінгольсхайм, але там не было імшы. Таму я паехала ў Мальш, каб не прапусціць Святую Імшу.

5 жніўня 1992 г. – серада

Дом паміж 10.45 і 12.45.

Я маліўся, а потым аб'яднаўся з Збаўцам. Мяне ахапіў глыбокі шкадаванне за ўсе мае грахі, і я плакаў. Я адчуваў сябе грэшнікам, і Гасподзь Бог выбраў мяне быць Ягоным інструментам. О, як я адчуваю сябе нявартым перад Богам. Колькі трэба пакоры, каб прызнаць свае грахі? Я хаджу на споведзь амаль кожны тыдзень, каюся ў сваіх
, і ўсё ж я заўсёды зноў падаю ў грэх. Для некаторых грахі, ад якіх я каюся, не з'яўляюцца грахамі, але для мяне і найменшы грэх — найвялікшы. Гэта зразумее вельмі мала хто, нават не айцец Фогт.

Збаўца: «Пішы, дачушка мая, паверыш ты таму, што Я табе скажу?»
Я: «Дарагі Збаўца, Ты ўжо даў мне веру, значыць, я ж магу верыць». Збаўца: «Але ты ўсё роўна сумняваешся».
Я: «Ці не маглі б Вы, калі ласка, забраць у мяне гэты
сумнеў?» Збаўца: «Але ён увесь час вяртаецца».
Я: «Прашу цябе, зноў вазьмі іх у мяне».
Збаўца: «Дачушка мая, сумненне не ад Мяне паходзіць. Трэба маліцца зноў і зноў:
"Захавай нас ад сумневу"».
Я: «Так, мой Госпадзе, калі ласка, абарані мяне ад сумневаў, каб мая вера была
трывалай, як скала». Збаўца: «Пішы, дачушка мая, практыкуй цярпенне».
Я: «Цярплівасць — гэта вялікая дабрадзейнасць; я думала, што атрымліваеш яе
ад Цябе». Спасіцель: «Ты яе атрымаеш, але не яшчэ».
Я: «Так, мой Госпадзе, я буду практыкаваць цярпенне. Прабачце мне маю нецярплівасць. Ачысціце маю душу, каб яна была цалкам чыстай і святой, каб я заўсёды магла хваліць і праслаўляць Цябе разам з усімі святымі на небе».
Я: «Гасподзі, ці гэта тое, што Вы хацелі мне сказаць — ці паверу я?» Збаўца:
«Надыдзе нешта зусім іншае. Запішы гэта слова ў слова».
Збаўца: «Я хачу ўсяго цябе».
Я: «Гасподзь мой і Бог, ласкавы Ісусе, я аддаю табе ўсё сваё быццё». Я: «Ці
можаш Ты расказаць мне пра гэта што-небудзь?»
Збаўца: «Дачушка мая, пакуты адкуплення, якія ты прымаеш, — гэта мае
пакуты». Я: «Але вы ж ужо казалі мне гэта».
Збаўца: «Тады ты будзеш ува мне».
Я: «Што тады стане з маім целам?»
Збаўца: «Тваё цела — гэта бачны знак для людзей». Я: «Я
такая дурная, што не магу гэтага зразумець».
Збаўца: «Калі б ты магла гэта зразумець, то яно не было б ад мяне. Гэта складана нават для багасловаў, бо яны не могуць гэтага зразумець».
Я: «Гасподзь мой, калі я з'яўляюся знакам для людзей, што людзі атрымліваюць праз
мяне?»
Збаўца: «Святло, якое выйдзе з цемры». Я: «Гэта значыць, што
сляпыя зноў убачаць?»
Збаўца: «Так, дачушка мая. Твае адкрытыя стыгматы будуць ззяць на вачах у ўсіх. Нават сляпыя зноў убачаць. З-за гэтых стыгматаў, якія ты атрымаеш, цябе моцна высмеяць і пагарджаць табой. Прымі ўсё гэта; праз гэта многія душы будуць збаўлены
ад асуджэння».
Я: «Гасподзь, ці правільна я напісала? Ці выправіць тое, што няправільна?»
Збаўца: «Не, я напісаў, а не ты. Твае рукі — мой інструмент. Дачкі мая, я вельмі люблю
цябе; заставайся вернай мне. Ідзі ў міры».
Набажэнства на ружанцы і Святая Імша ў чырвоным.

6 жніўня 1992 г. — чацвер

Я малілася гадзіну з глыбокай пабожнасцю, перш чым аб'ядналася з
Збаўцам. Я аддала ўсё Езусу.
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта было слушна».

Збаўца: «Пішы, дачушка, людзі павінны тэрмінова пакаяцца. У іх засталося мала часу. Сатана моцны. Яго трэба ўтаймаваць праз малітву. Людзі цяпер вельмі мала моляцца. Скажы мэру, каб ён паспрабаваў звязаць цябе з
Канцлера Коля. Ён не павінен вагацца зрабіць гэта». Я: «Ці паказаць
яму ліст ад канцлера Коля?»
Збаўца: «Так, можаце. Калі ён захоча, няхай напіша канцлеру, што вам трэба з ім пагаварыць. Скажыце яму, што мэр таксама нясе адказнасць за тое, каб людзі жылі ў міры».
Я: «Магу я яму гэта зачытаць?»
Хайланд: «Так, можаце, але нічога больш».
Я: «Я не пытаюся, што мне пісаць; калі ласка, проста скажыце. Магчыма, гэтага будзе дастаткова».
Збаўца: «Гэтага недастаткова, дачушка; запішы гэта. Свет ніколі яшчэ не быў у такім разбурэнні, як цяпер. Усе сутыкнуты з вялікай небяспекай. Я амаль мог бы выплюнуць іх усіх, але я ўсё яшчэ люблю іх. Яны ўсе мае дзеці. Але так мала іх будзе збаўлена!»
Збаўца: «Пішы, дачкі мая; я хачу, каб ты пісала яшчэ. Дачкі мая, выканай маю
просьбу».
Я: «Якое пажаданне? Я аддала табе ўсё; я нічога не магу зрабіць».
Збаўца: «Так, з маёй дапамогай ты можаш усё».
Я: «Гасподзь, якое вашае жаданне? І калі я буду з вамі, я выканаю кожную
вашу просьбу».
Збаўца: «Пішы, дачка мая; маё жаданне — занесці цябе з сабой».
Я: «Як мне гэта зразумець? Але калі гэта ваша жаданне, то я выканаю яго для вас; тады вы зможаце несці мяне, куды захочаце».
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, ты можаш быць і тут, і там адначасова, дзе б Я ні захацеў».
Я: «Гасподзь, я зраблю, як Ты захочаш, бо я ведаю, што ўсё, што Ты робіш, —
добрае, і за гэта я люблю Цябе вышэй за ўсё, і дзякую Табе за ўсё».

Тады мяне перапыніў мой муж. Я не адказала, бо цяпер для мяне быў важнейшы
Збаўца.

Збаўца: «Дачушка мая, сэрца тваё будзе прабіта».
Я: «Гасподзь мой і Божа, няхай будзе так, як Ты захочаш».
Збаўца: «Тады тваё сэрца стане маім сэрцам. Кроў, што будзе цячы з твайго сэрца, — гэта мая кроў. Гэтая кроў будзе праліта за збаўленне душ. Кожная кропля крыві
— каштоўная».
Я: «О, мой Госпадзе, я не магу гэтага зразумець. Растлумач мне прасцей».
Збаўца: «Мая кроў — ваша збаўленне».
Я: «О, Госпадзе, як жахліва павінна быць прымаць Цябе ў Святой Камуніі з
руку, калі Святыя часцінкі падаюць на падлогу. О, якімі сляпымі павінны быць святары. Гасподзь, прабач іх, калі ласка; яны не ведаюць, што робяць, калі аддаюць Святую Агоньку ў руку.
Збаўца: «Так, дачка мая, усё так».
Я: «Гасподзь мой, мне вельмі цяжка пісаць. Трэба плакаць крывавымі слязьмі з-за гэтых блюзнерстваў, гэтай непавагі і абыякавасці да Цябе, Трыединаму Богу. Няхай праясніцца Тваё Святое Святло, каб яны выйшлі з цемры і былі збаўлены праз Тваю каштоўную Кроў».
Збаўца: «Дачкі Маёй, так і будзе. Дачкі Маёй дарагой, Я быў рады, што ты працягвала пісаць. Любі Мяне; ідзі з мірам».

Каля 16:15 я была з мэрам, спадаром Марцінам. Я размаўляла з ім пра канцлера, спадара Коля. Ён сказаў мне, што паспрабуе звязаць мяне з канцлерам Колем. Нарэшце, я сказала яму, што яму не варта прапускаць царкву.
18:30: Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

7 жніўня 1992 г. – пятніца – пятніца Сэрца Езуса

10.00–11.30 дома:
Я моцна малілася і сказала Збаўцу: «Я зраблю ўсё, што Ты захочаш, але ёсць адна рэч, якой я баюся: што ў сваіх пакутах я буду аддзелена ад Цябе»,
Збаўца: «Калі ты пакутуеш, Я з табой. Я пакутую разам з табой». Пасля імгненнай паўзы.
Я плакаў.
Збаўца: «Пішы, дачка мая, **Слова сталася целам;** сэрца тваё будзе маім. Слова, якое будзе зыходзіць з сэрца твайго, будзе маім словам».
Я: «Ці будзе гаварыць Дух Святы праз мяне?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, Дух Святы будзе гаварыць праз цябе». Я: «Дарагі Збаўца, ці зразумеюць гэта іншыя?»
Збаўца: «Не ўсе. Толькі тыя, хто ў Божай ласцы». Я: «А што наконт іншых, якія гэтага не прызнаюць?»
Збаўца: «Яны будуць здзекавацца з цябе, смяяцца з цябе і абвясцяць цябе вар'яткай». Я: «Што мне тады рабіць?»
Збаўца: «Гэта не ты будзеш рабіць што-небудзь, а Я буду дзейнічаць. Мая дачко, ты тады будзеш Маім інструментам».
Я: «Ці пазнаю я, што гэта Вы?» Збаўца: «Так, ты пазнавала гэта шмат разоў раней».
Я: «Гасподзь мой і Божа, ці чакае мяне яшчэ нешта? Як гэта будзе, калі Ты будзеш са мной — ці змагу я ўсё яшчэ есці? Я маю на ўвазе, калі я атрымаю ад Цябе стыгматы? Але я загадзя кажу, Гасподзь, няхай будзе паводле Тваёй волі».
Збаўца: «Мая дачо, будучыня за мной».
Я: «Так, Гасподзь, я зноў забылася. Калі ласка, прабачце мяне».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, мне патрэбна ад цябе нешта яшчэ». Я: «Дарагі Божа, вазьміце».
Збаўца: «Запішы; мне патрэбна твая поўная адданасць мне».
Я: «Гасподзь, я ўжо аддала табе ўсё. Я зноў аддаю табе ўсё. Рабі са мной, што захочаш. Я цалкам належу табе».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе; заставайся вернай мне, і я зраблю, як захачу. Ідзі з мірам, дачушka мая».

18.30 Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным.

8 жніўня 1992 г. – субота

11.00 – 12.45: Пасля малітвы я злучылася з Збаўцам.
Я спытала ў Збаўцы, ці трэба мне сказаць айцу Вогту, што я атрымаю пяць стагматаў і што маё сэрца будзе прабіта.
Збаўца: «Так, скажы свайму святару, айцу Вогту, што ты атрымаеш ад Мяне пяць стыгмат і што тваё сэрца прабітае».
Я: «Але, Госпадзе, ён напэўна зноў не паверыць. Што мне рабіць?» Збаўца: «Дачушка мая, ён паверыць, калі будзе ўжо занадта позна».
Я: «Дарагі Божа, тады няма сэнсу яму казаць». Збаўца: «Так, ёсць сэнс, дачушка мая».
Я: «Навошта гэта?»
Збаўца: «Ён ужо не зможа сказаць, што нічога не ведаў».

Я размаўляла з Збаўцам яшчэ некаторы час, але нічога не запісвала.

Збаўца: «А цяпер пішы, дачушка мая. Слухай уважліва».
Я: «Так, Збаўца, я ўважліва слухаю. Я ведаю, што мой розум не зможа гэта зразумець, але мая сэрца пазнае гэта і адчуе, бо маё сэрца ведае, чаго ты хочаш ад мяне, а людзі — не. Вось чаму я заўсёды буду спачатку слухаць цябе, бо твая любоў ніколі мяне не падманвала».

Збаўца: «Беражы ўсё, што запісваеш». Я: «Але Вы
ўжо казалі мне гэта раней».
Збаўца: «Сатана нічога не любіць больш, чым знішчаць тое, што ты пішаш праз добрых людзей». Я: «Дарагі Ісусе, я буду берагчы гэта лепш».
Праз некаторы час, калі панавалі мір і цішыня, я спытала, ці дастаткова таго, што я напісала. Збаўца: «Не, дачушка мая, усё, што ты напісала, таксама важнае для будучых часоў». Збаўца: «Мая праца будзе завершана. Вялікія яшчэ будуць здзіўлены».
Я: «Хто гэтыя вялікія?»
Збаўца: «Біскупы. Праз гэтую працу яны пазнаюць плады. Я — вінаградная лоза ў гэтай працы. Я пралью сваю кроў за ўсіх; гэта значыць, што нават найвялікшы грэшнік можа пакаяцца, калі захоча. Я прыйшоў у свет дзеля грэшнікаў. Кожны грэшнік мне такі ж дарагі, як і праведнік. Мая дачушка, ты разам са мной выканаеш гэтую працу — збаўленне душ. Што я пачаў, то я і давяду да канца. Я ратую сваіх дзяцей, тых, каго яшчэ можна выратаваць. Твой шлях, мая дачушка, — гэта мой шлях».
Я: «Тады я не зблытаю шлях на гэтай дарозе».
Збаўца: «Ты не згубіш свой шлях на гэтым шляху. Ты са Мной. Мая любая дачо, дзякуй, што прыйшла да Мяне. Ідзі з мірам».

16:30 У Рот, у царкве: я малілася на ружанцы. Паколькі сёння ў Рот не было споведзі, я пайшла ў капліцу Рохус спавядацца каля 17:45.
19.00 Я наведала Святую Імшу ў касцёле ў Мінгольсхайме.

<u>9 жніўня 1992 г. — Нядзеля</u>
8.15–9.45 раніцы: Пасля малітвы я злучылася з Збаўцам.
Кожны раз, калі я злучаюся са Збаўцам, я заўсёды прымаю духоўную Камунію і малюся з гарачнасцю. Збаўца: «Пішы, дачкі Мая».
Я: «Так, мой Госпадзе, я запішу гэта».
Збаўца: «Люблю цябе, дачушка мая. Я павінен выпрабаваць сваіх дзяцей да самага канца, бо задача, якую я ім даю, павінна быць выканана. Што ж да ўсяго, што ты напісала, я ўжо паклапаціўся, каб усё гэта спраўдзілася».

Я задумалася, ці зрабіў Збаўца гэта загадзя.

Збаўца: «Так, загадзя. Таму не хвалюйся, калі нешта адбудзецца. Твая задача — любіць Мяне і чалавецтва і выконваць Маю волю. Любоў, якую ты яшчэ атрымліваеш ад Мяне, падобная да каштоўнага каменя, які ззяе з усіх бакоў. І куды б ён ні ззяў, любоў будзе цячы».
Я: «Гасподзь, ці атрымаю я яшчэ больш любові?»
Збаўца: «Так, калі ты будзеш пакутаваць са Мной, ты атрымаеш і аддасі больш любові. Ты зможаш шчодра раздаваць любоў. Дачушка Мая, напішы і гэта: стыгматы, якія ты атрымаеш, будуць доўга трываць, каб многія душы былі збаўлены. Учора святар (у капліцы Святога Роха) сказаў табе, што стыгматы — гэта дар ласкі. Ты можаш напісаць, што гэта дар ласкі надзвычайнай велічы. Я дарую яго таму, каму захачу. Напішы: ты зможаш дзейнічаць праз стыгматы, і табе давядзецца насіць іх доўга. Столькі, колькі Я захачу». Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, мой любячы Айцец. Дзякую Табе ўжо цяпер за гэты дар ласкі надзвычайнай велічы, які я павінна атрымаць. Я гатовая і малюся, каб несці і вытрываць стыгматы разам з Табою столькі, колькі Ты захочаш».
Збаўца: «Дачушка мая, ты турбуешся пра стыгматы. Перадай гэтую турботу ў Мае рукі. Няхай гэта будзе Мая турбота, а не твая».
Я: «О, Гасподзь мой, я так прагну Цябе цяпер. Калі ласка, дай мне шмат любові».
Збаўца: «Я дам табе шмат любові, але не зараз. Ці вытрымаеш ты гэта цяпер?» Я: «Мне не трэба цяпер больш нічога запісваць?»
Збаўца: «Так, ты павінна нешта запісаць». Я: «Так,
Гасподзь мой, што гэта?»
Збаўца: «Боль, які ты адчуваеш у сэрцы, — гэта мой боль».
Я: «Я падумала, што гэта можа быць з-за спёкі. Гэта пякучы боль». Збаўца: «Я дазваляю яму крыху, каб ты адчула маю любоў».

Я: «Ці з'яўляюцца вашыя пакуты любоўю?»
Збаўца: «Так, гэта сапраўдная любоў да вас, мае дзеці».
Я: «Гасподзь мой, дзякую табе за ўсе пакуты, якія ты даеш мне; я хачу заўсёды любіць цябе. Калі ласка, не дазволь мне ніколі быць адлучанай ад цябе, нават праз цяжкія пакуты».
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены тым, што ты напісала. Дзякую табе. Маё жаданне — быць з табой і побач з табой. Мая дарагая дачушка, ідзі ў міры».

13:30: Чырвоны ружаннец у касцёле. Сёння не было набажэнства; я засталася ў касцёле на хрост дзіцяці.
19:00: Я наведала Святую Імшу ў капліцы Святога Роха.

10 жніўня 1992 г. – панядзелак

Пасля малітвы:
Я не хацела нічога пытацца ў Збаўцы, бо я невар'я.

Я: «Дарагі Збаўца, ці хочаце, каб я нешта запісала?» Збаўца: «Так, я хачу, каб ты запісала, дачушка мая». Пасля гэтага запанавала цішыня.
Збаўца: «Дачушка, пішы, слова ў слова». Я: «Так, Гасподзь мой».
Збаўца: «Прынясі Мне ўсё, што ты перажываеш, дзеля цяжкіх грэшнікаў. Я ўзяў твой страх».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа».
Я: «Дарагі Божа, я адчула гэта, калі плакала зараз, і баялася, што не змагу вынесці стыгматы. А потым раптам плач спыніўся, і я больш не баялася». Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта: вайна ў Босніі і Герцагавіне павінна ўзмацніцца. Суседнім краінам пагражае небяспека».
Я: «Гасподзь мой, я хацела спытаць у Цябе: ці павінна я даслаць факс Федэральнаму канцлеру Колю, калі гэта Твая воля».
Збаўца: «Так, зрабі гэта».
Я: «Вы будзеце са мной?»
Збаўца: «Дачушка, я хачу, каб усё было абсалютна канфідэнцыйна; ты нікому не павінна расказваць». Я: «А што наконт вялебнага Дохарта?»
Збаўца: «Скажы яму, так, але нікому больш. Калі ў цябе з'явяцца стыгматы, усе іх убачаць. Дачушка мая, працягвай любіць мяне, як ты любіла дагэтуль. Мая воля і твая воля — мы заўсёды павінны быць адзіныя. Ніхто не можа забраць у цябе гэтую волю; ты аддала яе мне».
Я: «О, мой Госпадзе і Божа, тое, што Вы толькі што сказалі мне, прыносіць мне вялікую радасць. Дзякую Вам, маё вялікае каханне. Мой любы Ісусе, ці павінна я ўсё яшчэ рыхтавацца да Мукі?»
Збаўца: «Дачкі Мая, будзь пільная і ніколі не закрывай перад Мной сваё сэрца».
Я: «Гасподзь, я не зусім разумею, калі Ты кажаш: "не закрывай перад Мной сваё сэрца"; калі ласка, растлумач мне, што Ты маеш на ўвазе; калі ласка, патлумач гэта мне іншымі словамі».
Збаўца: «Я хачу ўваходзіць у сэрца тваё, калі захачу Я, а не тады, калі захочаш ты».
Я: «Але, мой Госпадзе, Ты можаш зрабіць гэта ў любы час, а я хачу, каб Ты заўсёды заставаўся са мной і ніколі мяне не пакідаў».
Збаўца: «Я заўсёды застануся з табой; павер у гэта». Я: «Але некаторыя казалі, што іх пакінулі».
Збаўца: «Бог ніколі не пакідае сваіх дзяцей».
Збаўца: «Мая дачо, напішы нешта іншае».
Я: «Але, Гасподзь, я хацела б, каб Ты сказаў мне, калі я зачыняю сваё сэрца». Збаўца: «Ты робіш гэта часта».
Я: «Але я ж гэтага не ведаю. Як мне пазнаць, што Ты стаіш ля дзвярэй майго сэрца?»
Збаўца: «Пастаў мяне на першае месца, раней за свецкія рэчы».
Я: «Але я яшчэ не ведаю, калі Ты стаіш ля дзвярэй». Збаўца: «Дзе твой скарб, там і сэрца тваё».
Я: «Я і гэтага так не разумею».

Збаўца: «Дачушка мая, любі мяне такой, якая ты ёсць».
Я: «Гасподзь, прабач мяне; ты хацеў сказаць мне нешта іншае». Збаўца: «Выканай маю просьбу».
Я: «Так, о мой Гасподзь і Божа, я прашу ў Цябе ласкі, каб выканаць тое, чаго Ты хочаш ад мяне, не ведаючы загадзя, што мяне чакае. Няхай Твая воля споўніцца з Тваёй дапамогай».
Збаўца: «Я хачу, каб ты насіла стыгматы, якія атрымаеш ад мяне, без пальчатак».
Я: «Дарагі Божа, мой Ісусе, мой духоўны пастыру, што Вы сказалі? Магчыма, я няправільна зразумела, ці, можа, мой розум перашкодзіў. Калі ласка, скажыце яшчэ раз».

Збаўца паўтарыў яшчэ раз: мне нельга насіць пальчаткі. Я: «А што, калі

дактары кажуць, што я павінен іх насіць?»
Збаўца: «Тады скажы тое, што я сказаў».
Я: «А калі іншыя скажуць, што я хвалюся?» Збаўца: «Не слухай, што кажуць іншыя».

Я падумала пра СНІД ці інфекцыі.

Збаўца: «Гэтыя раны не гнаяцца».
Я: «Мне іх пакінуць цалкам адкрытымі, цалкам адкрытымі?»
Збаўца: «Так, дачкі маёй».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я зраблю, як Ты захочаш».
Я: «Гасподзь мой і Божа, ці страчу я прытомнасць, калі атрымаю стыгматы?» Збаўца: «Ты атрымаеш іх у поўнай прытомнасці».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я разумею».
Я: «Ці атрымаю я іх усе адразу, ці спачатку на руках?» Збаўца: «Пакінь гэта мне».
Я: «Так, мой Гасподзь, няхай будзе паводле Тваёй волі».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе; ідзі з мірам».
Гэтыя паўтары гадзіны з Збаўцам праляцелі для мяне, як пяць хвілін.

Набажэнства з ружанцам і Святой Імшой у чырвоным рызу ў царкве.
20:00 – малітоўная група

11 жніўня 1992 г. – аўторак

З 9:00 да 10:00 раніцы я малілася з Фрыдлінам.
З 11:00 да 13:00 я малілася адна і ўвайшла ў з'яднанне з Ім.
Збаўца: «Мая дарагая, напішы гэта».
Я падумала, сёння Ён не кажа «мая дачушка».
Збаўца: «Мая любоў, вось што ты павінна напісаць». Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «Усё, што ты пішаш, будзе надрукавана як мага хутчэй, як Я пажадаю. Перадай гэта святару, якога Я табе дам. Ён зробіць усё так, як Я пажадаю. Пішы, дачушка; не зважай на свае памылкі. Яны адцягваюць ад таго, што самае важнае».
Я: «Гасподзь, навошта табе такая спяшалка з гэтым пісьмом і навошта яно павінна стаць кнігай?»
Збаўца: «Я павінен зноў скараціць час. Людзі не жадаюць вярнуцца да свайго Айца, які любіць іх».
Я: «Ці дапаможа кніга людзям вярнуцца да Яго?»
Збаўца: «Яны даведаюцца. Астатняе яшчэ наперадзе. Будзьце ўпэўненыя, што гэтая кніга дапаможа многім».
Я: «Гасподзь, я не хачу гэта каментаваць. Няхай будзе паводле Тваёй волі».
Пасля гэтага: Я падумаў пра Фрыдэліна.
Збаўца: «Мне спадабалася, што вы маліліся разам. Я заўсёды з вамі». Я падумала, што Фрыдэлін, магчыма, таксама адчувае крыху цікаўнасці.
Збаўца: «Мая дачцэ, ён стане святаром. Працягвай маліцца з ім».
Я: «Дзякуй, Гасподзь мой, я буду так рабіць».

Пасля гэтага я ўспомніла айца Дохарта і задумалася, ці правільна гэта згодна з воляй Збаўцы.
Збаўца: «Я быў задаволены, што ты яму гэта сказала».
Потым я падумала пра Фрыдolina, бо сказала яму, што атрымаю стыгматы. Я хвалявалася, ці правільна я зрабіла, што сказала яму гэта.
Збаўца: «Ты можаш яму гэта сказаць; ты ж ведаеш гэта, мая дачушка».
Я: «Так, Гасподзь, Вы казалі мне гэта раней, але я не была ўпэўненая». Я працягнула пытацца ў Збаўцы:
«Чаму ты хочаш, каб я не насіла пальчаткі, калі атрымаю стыгматы?» Збаўца: «Мне патрэбны велікадушныя вызнаўцы, і для гэтага святло павінна ззяць над тымі, хто знаходзіцца ў цемры».

Быў 12-ы гадзіннік, і я перапыніла размову, каб памаліцца Ангелу Божаму. Пасля малітвы я сказала Збаўцу:
«Ты радуешся, калі я малюся да Маці Божай».
Збаўца: «Я таксама там».
Я: «Так, Гасподзь мой, гэта праўда. Гасподзь, у маім сэрцы такое цудоўнае пачуццё; я адчуваю сябе такой свабоднай і не магу выказаць гэта словамі».
Збаўца: «Дачушка мая, ты аддала мне ўсё, нават сёння і заўтра, што чакае цябе наперадзе. Так і няхай будзе».
Я: «Так, Гасподзь, рабі, як Ты захочаш».
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Я даю табе яшчэ крыху часу, каб падумаць пра тое, што я папрасіў у цябе. Гэты час абмежаваны».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я кажу "ТАК" і цяпер. Я — твая лама. Я магу прыносіць плоды, толькі застаючыся ў вінаградніку. Рабі са мной, што захочаш, каб я прынесла добрыя плады. І гэта, Гасподзь, я магу рабіць толькі з Табою».
Збаўца: «Дзяўчына мая, тады цябе абражуць, каб ты прынесла добры плод». Я: «Што мне рабіць?»
Збаўца: «Адкінь пыху. Апранайся больш сціпла. Аддай свае адзенне бедным. Табе хопіць і мала. Аддай свае абутку бедным».
Потым я падумала, колькі пар пакінуць сабе — можа, дзве.
(Я не хацела пісаць пра абутак. Але потым усё ж запісала, бо адчула, што павінна.)
Я: «Я хацела б спытаць у Цябе тое, што ніколі раней не пыталася. Ці не пашкодзіць каб я надзявала на галаву хустку ці шалік? Ці мае гэта значэнне, бо я — твая нявеста?"
Збаўца: «Так, для мяне гэта вельмі важна». Збаўца:
«Надзень яго, дачушка мая, галаўны пакрывала». Я: «У бальніцы ці ў царкве?»
Спас: «Паўсюль».
Я: «Але мне будзе цяжка насіць галаўны ўбор». Я: «Чаму?»
Збаўца: «Каб ты не стала пыхай, і таксама таму, што мае выбранніцы заўсёды насілі галаўны ўбор».
Я: «Гэта з-за традыцыі, ці таму, што вы так хочаце?»
Збаўца: «Таму, што я так хачу».
Я: «Але паважаны Фогт гэтага не зразумее». Збаўца:
«Ты мая нявеста?»
Я: «А што наконт іншых? Ім таксама трэба насіць галаўны ўбор?» Збаўца: «Так, але я не патрабую гэтага ад усіх».
Я: «Калі я зраблю так, іншыя скажуць, што я звар'яцела». Збаўца:
«Зрабі гэта, мая дачцэ».
Я: «Так, мой Гаспадару, я буду насіць галаўны ўбор, таму што ты хочаш гэтага, і з любові да цябе».
Збаўца: «Дачушка мая, зрабі тое, што я прашу ў цябе».
Я: «Дарагі Божа, прашу ў Цябе ласкі заўсёды распазнаваць, чаго Ты хочаш ад мяне».

Збаўца: «Дачушка мая, ты — мая жэмчужына, пра якую Я павінен клапаціцца. Заставайся вернай Мне. Ідзі з мірам».

А 18:30 я была ў касцёле ў Рот з Фрыдлінам на ружанцы і Святой Імшы. Перад і пасля Святой Камуніі я сказала Збаўцу, што старанна абдумала, чаго Ён ад мяне патрабуе, і дала на гэта сваё «ТАК». А потым я папрасіла Збаўцу, каб Маці Божая дапамагала мне несці крыж і была маёй суцяшэнніцай у пакутах.
Я сказала Яму, што ніколі не хацела б быць ад Яго асобнай.
Я паўтарыла, што з любові да Ісуса і да чалавецтва, дзеля збаўлення душ і навяртання грэшнікаў, я гатовая несці гэтыя адкупленчыя пакуты разам з Ім. Пасля прыняцця Святой Камуніі, падчас з'яднання, Збаўца сказаў мне:
Збаўца: «Дзякуй табе, дачкі маёй, я люблю цябе, заставайся вернай мне. Я прымаю гэта».

12 жніўня 1992 г. – серада

Я малілася ўначы з 2:30 да 3:30 і раніцай з 9:30 да 11:30. Раніцай я малілася і злучылася з Ім:
Збаўца: «Дачушка мая, напішы гэта».
Я: «Так, любы міласэрны Айцец, любы Ісусе, любы Святы Духу».
Збаўца: «Стыгматы, якія ты атрымаеш ад Мяне, будуць адбіты на тваіх руках, нагах і ў тваім сэрцы. Шмат крыві будзе выцякаць за душы добрай волі. Гэта будзе Мая кроў, дачка Мая, дзеля збаўлення душ. Мая кроў павінна быць у вялікай пашане. Твая задача — выканаць маю волю, калі я буду праліваць гэтую кроў. Гэта будзе вялікі боль. Табе дазволяць вытрываць столькі, колькі ты зможаш вынесці. Я ведаю меру, якую ты можаш вынесці. Даверыся мне. Я — твой Жэніх. Таксама ёсць мая воля — быць злучаным з табой заўсёды. З сабой ты ні ў чым не будзеш мець патрэбы."
Я: «Гасподзь, што Ты маеш на ўвазе, кажучы, што мне нічога не будзе бракаваць?» Збаўца: «У Мяне ёсць усё, што табе патрэбна».
Я: «Так, мой Госпадзе, я веру. Дарагі Божа, я хачу сказаць табе, што я так моцна люблю цябе, што хачу рабіць усё, што ты хочаш».
Збаўца: «Дачка мая, стыгматы пачнуць крывавіць з пятніцы. Табе не давядзецца тады працаваць. Цябе вызваляць ад працы».
Я: «Ці змагу я тады маліцца?»
Збаўца: «Іншым давядзецца шмат маліцца. Дачушка, будзь упэўненая, яны так і зробяць».
Збаўца: «Я люблю ўсіх людзей». Я падумала пра вянец з церняў.
Збаўца: «Гэта яшчэ наперадзе. Венца церняў — частка гэтага. Спачатку ты перажывеш бічаванне, а потым — увенчванне цернямі. Гэта адбудзецца гэтак жа, як я пакутаваў на Галгофе. Гэта маё распяцце ў табе. Твой боль будзе маім. Гэтыя пакуты адкуплення — мае пакуты адкуплення. Я ў табе, і ты ўва мне. І тады мы будзем адным».
Я: «Калі ласка, мой Госпадзе і Божа, проста вазьмі мой страх, каб я не баялася д'ябла і каб ён не мог мне нашкодзіць. Калі ж ён мне нашкодзіць, то няхай незлічоныя душы будуць збаўлены ад асуджэння».
Збаўца: «Дачка мая, я пра ўсё паклапачуся».
Спасіцель: «Твая спакуса будзе большай, чым у іншых душ. З гэтай прычыны за цябе таксама будуць адпраўлены шматлікія малітвы. Маёй воляй ёсць, каб шматлікія малітвы былі адпраўлены».
Збаўца: «Твая задача — заўсёды заставацца вернай мне».
Я: «Вы ўжо далі мне ласку быць вернай Вам». Збаўца: «Так, я ўжо зрабіў гэта».
Я: «Але мне патрэбны святар».
Збаўца: «Ён прыйдзе. Ты не застанешся без святара». Збаўца: «Дарагая дачушка, на сёння досыць. Ідзі з мірам».

19:00 Ружаннец і Святая Імша ў Мінголсхайме, у капліцы Святога Роха.

13 жніўня 1992 г. — чацвер

9.50–11.00 дома:

Я малілася гарача і злучылася з Ім.

Збаўца: «О, дачушка мая, запішы. Усё, што ты пішаш, — гэта мая воля. Ты нішто і нічога не можаш зрабіць без Мяне. Таму табе патрэбны Я ва ўсім. Я — Гасподзь і Бог для ўсіх. Усё павінна быць уладкавана паводле Мяне. Вы, грэшныя людзі, павінны прачнуцца. Настаў час, калі вы будзеце судзімыя за тое, што прынеслі Мне.

Кожны павінен аддаць мне справаздачу. Вы не можаце нічога схаваць ад мяне. Я даў вам вочы, каб бачыць, і вушы, каб чуць. Але вы ні бачыце, ні чуеце. Гэта ўсё — чыстае вар'яцтва. Мой гнеў спасцігне ўсіх. Мае непаслухмяныя дзеці, абудзіцеся! Я — Бог святла, а не цемры. Заставайцеся ў маім святле. Прасіце святла, якое прасвятляе вас. Бо калі прыйдзе цемра, вы ўжо не зможаце прасіць. І тады вы належаце Богу цемры. Тады яе пакуты няхай будуць вечнымі. Мая дачцэ, закліч іх усіх да малітвы. Мая Маці і твая Маці вельмі любіць усіх вас; вярніцеся да Яе, усе вы. Яна чакае вас з распасцёртымі абдымкамі. Любіце Яе. Яна прадставіць Маёй увазе вашыя малітвы (апякунства).

Я не адмоўлю ні адной яе просьбы. Дачушка мая, ускладзі ўсё, што табе наканавана, на Беззаганнае Сэрца Марыі, бо Яе Сэрца — гэта і Маё Сэрца. Там вораг павінен адступіць. Дарагая дачушка, працягвай пісаць. "

Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, мой любячы Айцец».

Збаўца: «Не турбуйся так моцна пра свае пакуты адкуплення. Гэта мая справа, а не твая. Я дзякую табе за тваё "Так" і прыняў яго. Табе нічога не будзе бракаваць. Май веру. Я — тваё жыццё, дачушка. Я ведаю тваю слабасць.

Я дам табе ўсё, што табе спатрэбіцца, у правільны час. Не хвалюйся загадзя. Мукі адкуплення, якія ты павінна вынесці, ужо зусім блізка. Я пастукаю, калі надыдзе гадзіна. Са мной усё адбываецца ў правільны час.

«Дачушка мая, я вельмі люблю цябе і благаслаўляю цябе
цяпер». Я ўпала на калені, каб прыняць благаславенне.

Збаўца: «Благаслаўляю цябе, дачушка мая, у імя Айца, і Сына, і Духа Святога. Ідзі з мірам».

Я сказала: «Амін».

Потым: «Дзякуй Богу, Госпаду».

Я не была ўпэўненая, ці правільна я гэта
сказала. Збаўца: «Дачушка мая, я
задаволены».

Непасрэдна перад абедам я сказаў сыну, што ён павінен больш сур'ёзна ставіцца да сваіх адносін з Богам. Я таксама сказаў яму, што яму варта пайсці да споведзі.

Ён сказаў: «Я і так табе не веру».

Тады я сказаў яму, што, як і Тама, ён паверыць, толькі ўбачыўшы стыгматы. Я даўно заўважыў, што ён пазбягае малітоўнай групы, хоць часам і мог далучацца да яе.

У гэты момант усё маё сямейства слухае тое, што шапча ім нячысты дух. Я застаюся вернай нашаму Госпаду і Богу, нават калі я адна.

18:30 Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

Я і не здагадвалася, што ў сённяшнім Евангеллі гаворыцца пра Тамаша, які не паверыў у Уваскрасенне Езуса, калі іншыя вучні казалі яму пра гэта.

Пасля прычасця я спытала ў Збаўцы, ці павінна я пайсці да айца Фогта і сказаць яму, што атрымліваю стыгматы ад Збаўцы.

Збаўца: «Ідзі да яго, пагавары з ім».

Таму, выйшаўшы з касцёла, я пайшла да айца Фогта і расказала яму.

Ён крыху ўсміхнуўся і сказаў: «Вы верыце».

Я: «Так, я веру».

Потым я таксама сказала яму, што Збаўца сказаў, што паверыць, толькі калі будзе ўжо занадта позна. Я папрасіла ў яго благаслаўлення і пайшла дадому шчаслівая.

14 жніўня 1992 г. – пятніца

10.00–11.45 дома:
Малітва – Аб'яднанне
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, я хачу, каб ты пісала». Я: «Так,
дарагі Ісусе, мой духоўны правадніку».
Збаўца: «Дачушка, вайна набірае сілу. У свеце пануе хаос. Вораг ужо здабыў вялікі траф. Людзі занадта доўга чакаюць, каб прымірыцца са сваім Богам. Вайна ўжо нанесла дастаткова шкоды, але нанясе яшчэ больш. Заклікай палітыкаў да пакаяння. Яны асляпленыя заслонай Сатаны. Яны павінны будуць адказаць Мне за вялікую адказнасць. Ніводзін палітык не будзе пашкадаваны. Мне давядзецца выгнаць многіх з іх».
Збаўца: «Дачушка мая, я рады, што ты ўсё запісваеш. Я адзначу гэтую працу асабліва».
Я: «Гасподзь, я хацела б спытаць у Цябе пра стыгматы. Ты сказаў, што стаіш ля дзвярэй, а айцец Фогт не гаварыў пра Цябе добра. Ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць ці пазнаць, перш чым Ты пастукаш у дзверы майго сэрца, бо трэба быць асцярожнай, каб нечысты дух не ўмяшаўся?»
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: стыгматы, якія ты атрымаеш, — мае, і іх лёгка пазнаць».
Я: «Як так, дарагі Тройчы Божа?»
Збаўца: «Кроў, што будзе цячы з ран, — гэта мая кроў. У чалавека не хапае крыві, каб яна так цякла».
Я: «Але гэтага недастаткова для навукоўцаў».
Збаўца: «Гэтыя раны не загояцца і не гнаяцца. Гэтыя раны будуць ззяць святлом, якое вяртае зрок сляпым. Гэтая кроў, якую Я пралью праз цябе, будзе іх збаўленнем. Мая дачушка, калі хтосьці і тады не паверыць, то ён не зможа паверыць і пазней.
Пішы, дачушка мая, бо для адных Я быў укрыжаваны дарма, а для іншых буду ўкрыжаваны дарма. Гэтыя душы ўжо выбралі свайго Айца."
Я яшчэ крыху паразмаўляла з Збаўцам.
Потым:
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая. Ты будзеш выпускаць моцныя крыкі, калі стыгматы будуць адбіты ў касцёле. Крык болю неабходны».
Я: «Госпадзе, а гэта так балюча?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта найвялікшы боль». Я:
«Тады многія спалохаюцца?»
Збаўца: «Дачушка мая, жах — гэта нішто ў параўнанні з болем, які ты адчуеш. Гэты пякельны боль — усяго толькі кропля ў моры ў параўнанні з пеклам».
Я: «Так, мой Госпадзе, я разумею. Як Ты загадаеш, так і будзе». Я задумалася, ці нешта яшчэ адбудзецца цяпер і ці скажа мне Збаўца яшчэ нешта.
Збаўца: «Так, ёсць яшчэ нешта. Я адзначу цябе стыгматамі як мага хутчэй».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я аддаю сябе Тваёй волі. Дазволь мне проста любіць Цябе і быць з Табою, цяпер і вавекі».
Збаўца: «Дачка мая, Я абраў цябе. Ты — Мая наймілейшая, цяпер і назаўсёды».
Я: «Дарагі Божа, ці павінна я закрасліць "мая
наймілейшая"?» Збаўца: «Хіба я не магу сказаць гэта
таму, каму захачу?»
Я: «Дзякуй табе, мой Госпадзе і Божа».
Я: «Я проста адчуваю сябе такой нявартай слова "наймілейшая"».

Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я цяпер бласлаўляю цябе».
- Я ўпала на калені -
Збаўца: «Бласлаўляю цябе ў імя Айца, і Сына, і Духа Святога. Ідзі ў міры, дачушка мая».
Я: «Дзякаваць Богу, Госпаду. Хвала Ісусу Хрысту, цяпер і на векі вечныя. Амэн».

Як я звычайна раблю, я прамовіла малітву падзякі і прысвяціла духоўную камунію ўсім людзям і ўсім бедным душам у чыстцы.

18:30: Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным рызу.

Пасля Святой Камуніі я спытала ў Збаўцы, ці варта мне тады адправіць факс канцлеру Х. Колю.
Збаўца: «Зрабі гэта, дачушка мая, я хачу, каб ты зрабіла».
Пад вечар я пайшла да Розвіты. Яе сын дапамог адправіць факс з лістом да Канцлера.
Каля 23:30 я памалілася яшчэ адзін разгарылі.

15 жніўня 1992 г. — субота —
Унебаўзяцце Марыі А 4.15 раніцы я
пачала маліцца. Я аб'ядналася з Збаўцам.
Збаўца: «Ліст быў правільны. Не хвалюйся з-за ліста». Па маіх вачах
паліліся слёзы, зусім свабодна, без усялякіх намаганняў з майго боку.
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: вайна набірае моц. Нямецкія не павінны
ўмешвацца ў гэтую вайну».
Я: «Мне трэба гэта сказаць?»
Збаўца: «Калі цябе спытаюць. Людзей трэба заклікаць да малітвы. Праз малітву я магу прынесці вялікія змены. Дачушка, маліся шмат. Сатана моцны. Шмат добрых хрысціян стануць яго ахвярамі.
Захавай усё, што ты зараз запісваеш, у бяспечным месцы. Я дам табе асаблівую абарону. Дачушка мая, я люблю цябе. Ідзі ў міры».

З 10:30 да 12:30 я была з Марыён, і мы пісалі.
З 16:30 да 19:45 я была ў касцёле ў Рот. Там я споведалася і засталася на Святой Імшы а 19:00.

16 жніўня 1992 г. – Нядзеля
З 8.30 да 10.00 раніцы я маліўся.
Я перадала многія душы Збаўцу праз Беззаганнае Сэрца Марыі, а таксама душы бедныя.
Я плакаў з глыбіні сэрца і сказаў Збаўцу:
«Дарагі Ісусе, я гатовы пакутаваць у адкупленне за ўсе душы».
Раптам з маіх вачэй паліліся вялікія, цяжкія слёзы. Так, гэта былі не мае слёзы. Гэта былі слёзы Збаўцы, якія я пралівала.
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, ты будзеш пакутаваць за ўсе душы. Я ўсіх іх люблю. Усе яны — мае дзеці. Не ўсе яны жадаюць выконваць маю волю. Твае адкупленчыя пакуты
вельмі блізка».
Збаўца: «Дачушка мая, я вельмі люблю цябе. Напішы гэта. Каханне, якое я табе даю і якое я табе дам, — гэта маё каханне і мой падарунак табе».
Я: «Гасподзь, але гэта найвялікшая дабрадзейнасць».
Збаўца: «Так, запішы гэта. Немногім дадзена гэтая дабрадзейнасць. Я магу надаць яе таму, каму захачу. З гэтай любоўю ты пераадолееш усё».
Я: «Гасподзь і Божа, як мне падзякаваць вам за гэты вялікі дар?»
Збаўца: «Мая дачо, ты ўжо падзякавала мне, аддаўшы мне ўсё. Ты можаш перадаваць гэтую любоў ад мяне, калі захочаш. У цябе не будзе недахопу ў любові. Многія душы змогуць чэрпаць з цябе. Мая дачо,
ты — мой храм».
Я: «О, Гасподзь мой, я нічога з гэтага не магу зразумець».

Збаўца: «Калі б ты магла гэта зразумець, гэта не было б ад Мяне.
Пішы, дачушка мая, я таксама неспазнаная любоў. Ты сказала свайму святару, што тваё сэрца можа яе зразумець. Розум не можа зразумець тое, што разумее сэрца. Я ў тваім сэрцы, дачушка мая. Без мяне ты нічога не можаш зрабіць.
Толькі любоў можа ўсё. Без яе ты не можаш жыць. Толькі Я — любоў. Дачушка мая, святар, якога ты чакаеш, яшчэ не прыйшоў. Не хвалюйся з-за гэтага. Не хвалюйся загадзя."
Я: «Збаўца мой, калі ласка, не дазволь, каб я была аддзелена ад Цябе ў маіх вялікіх пакутах».
Збаўца: «Ніхто не можа аддзяліць цябе ад Мяне, бо ты цалкам Мая».
Я задумалася, ці магу я аддзяліцца ад Цябе самастойна.
Збаўца: «Ты нічога не можаш зрабіць самастойна».
Я: «О, Гасподзь мой, цяпер я супакоілася і мне стала
лягчэй». Збаўца: «Так, дачушка мая».
Я: «Тады дазволь мне пакутаваць з Табою ў адкупленне за збаўленне душ столькі, колькі Ты захочаш». Збаўца: «Дачушка мая, Я асабліва задаволены тым, што ты напісала».
Гэта мая воля, каб ты гэта рабіла. Табе нічога не будзе не хапаць са Мной. Усё, што ты гаворыш, — гэта Я. Так, дачушка Мая, Я — твой Гасподзь і Бог. Тваё цела — Маё цела.
Твая воля — Мая воля. Тваё бласлаўленне — Маё бласлаўленне».
Я: «Гасподзь, ці магу я тады благаслаўляць?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты будзеш шчодра
благаслаўляць». Я сказала, што
благаслаўленне — гэта нешта сапраўды
вялікае. Збаўца: «І Я таксама вялікі».
Я: «Як мне благаслаўляць?»
Збаўца: «Я буду весці тваю руку».
Я: «О, Гасподзь мой, я скончыла. Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць? Ці хочаце Вы, каб я гэта зрабіла?» Збаўца: «Мая дарагая дачушка, больш любі Мяне ў сваім блізкім».
Я: «Так, мой Госпадзе, я так і зраблю».
Збаўца: «Дачушка мая, я цяпер бласлаўляю цябе. У імя Айца, і Сына, і Духа Святога».
Я: «Амін. Хвала Богу, Госпаду. Слава Ісусу Хрысту і Марыі, цяпер і заўсёды. Амін».
Я: «Дарагі Божа, ці правільна было з майго боку згадаць і
Марыю?» Збаўца: «Я рады гэта пачуць».

13:00 Ружанцовая малітва і набажэнствы ў Рот.
19:00 Святая Імша ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме.

17 жніўня 1992 г. – панядзелак

10:00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе больш за
ўсё». Я: «Гасподзь, я ж не магу гэта напісаць».
Збаўца: «Напішы гэта. Дачкі Мая, Я задаволены тваімі ўчынкамі. Толькі працягвай так. Не бойся, што ты атрымаеш занадта мала любові. Я — Бог любові. Працягвай перадаваць любоў, якую атрымліваеш ад Мяне, зноў і зноў. У цябе не будзе недахопу ў любові. Будзь пакорнай і ціхай. Я з табой».
Я: «Гасподзі, я думала, што буду з Табою толькі пасля атрымання стагматаў?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты ўжо са Мной. Я — усё ў табе».
Я: «Гасподзь, я адчуваю пякоту ў сэрцы».
Збаўца: «Я — агонь любові. Ніхто не можа згасіць гэты агонь. Ён гарыць там, дзе Я захачу».
Я: «Гасподзь мой, я б зараз заплакала. Толькі Ты ведаеш, як моцна я Цябе люблю. Дарагі Збаўца, ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць?»
Збаўца: «Хай усё прыходзіць да цябе так, як павінна. Не хвалюйся загадзя».
Я: «Гасподзь мой, я веру, што няма нічога больш прыгожага, чым быць з Табою ў каханні.
О, мой дарагі Ісусе, і Ты прыходзіш у ўніверсітэцкую бальніцу, у гэты кабінет урача, і ўдастоўліваешся наведаць такую нікчэмную медсястру-радыёлага.

Я ніколі раней не магла сабе такога ўявіць. Гасподзь мой, я не магу выказаць табе ўдзячнасці словамі. Я дзякую табе сваёй любоўю да цябе і да сваіх блізкіх».
Я: «О, Гасподзь мой, Ты — крыніца любові. Я так моцна адчуваю яе цяпер». Збаўца: «Дачушка мая, будзь гатовая да таго, што Я папрашу ў цябе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я гатовая, калі я дастатковая для Цябе».
Збаўца: «Дачкі Мая, ты дастатковая для Мяне такая, якая ты ёсць».
Я: «Дарагі Ісусе, тады не марудзь. Я таксама прагну». Збаўца: «Мне прыемна пачуць гэта ад цябе».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, ідзі ў міры». Я: «Дзякуй Богу, Госпаду».

Разарый і Святая Імша ў чырвоным рызу.
20:00 Група малітвы.

18 жніўня 1992 г. — аўторак

10:00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Пасля глыбокай і шчырай малітвы ў мяне зноў наварочваюцца слёзы на вочы.
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе; напішы гэта. Настаў час, калі я завершу сваю працу. Ты цалкам належыш мне».
З вачэй цяклі слёзы, але гэта былі не мае. Я спытала: «Гэта вашыя слёзы?»
Збаўца: «Так, гэта мае слёзы. Гэта пакуты за цябе. Дачка мая, дай маёй працы ўважыцца ў табе».
Я: «Гасподзь, як Ты называеш сваю працу?»
Збаўца: «Дачушка мая, гэта маё распяцце ў табе». Я: «Колькі гадзін гэта будзе доўжыцца?»
Збаўца: «Як і на Галгофе».
Я: «Ці будзе там Найсвяцейшая Дзева?»
Збаўца: «Твая нябесная Маці прысутнічае пры кожным распяцці. Яна дасць табе суцяшэнне. Любі яе, як любіш Мяне».
Я: «Ці пральеш я я шмат крыві падчас распяцця?»
Збаўца: «Амаль усю».
Я: «Я яшчэ буду жывая пасля гэтага?»
Збаўца: «Мая дачо, вось што табе незразумела».
Збаўца: «Я магу замяніць усё, чаго не хапае. Табе нічога не будзе не хапаць. Я — тваё жыццё».
Я: «Тады душы будуць збаўлены праз гэтую пралітую кроў».
Збаўца: «Так, дачушка мая, вельмі многія, вельмі многія праз гэта навернуцца. Будуць ацаленні».
Я: «Хто ж тады можа быць ацалены?»
Збаўца: «Усе».
Я: «Гасподзь, напэўна, не ўсе хворыя».
Збаўца: «Так, яны хваробы. Найвялікшая хвароба ў тым, што амаль усе яны больш не любяць Мяне». Я: «Дарагі Божа, я ж люблю Цябе».
Збаўца: «Я ведаю, дачкі маёй».
Збаўца: «Запішы, дачушка мая, стыгматы, якія ты атрымаеш; гэта адбудзецца ў найбліжэйшыя некалькі дзён. Будзь гатовая, дачушка мая».
Я: «Дарагі Ісусе, я прашу ў Цябе ласкі вытрываць ва ўсім, заставацца нязменнай і вернай, і каб, калі гэта адбудзецца, я магла любіць Цябе яшчэ мацней».
Збаўца: «Дачушка, будзь упэўненая, што пасля ты палюбіш мяне яшчэ мацней». Я: «Ці здараецца такое ў Царкве?»
Збаўца: «Так, гэта адбываецца ў царкве».
Збаўца: «Дачушка мая, пакінь усё Мне; ты — Мой інструмент».
Я: «Гасподзь мой і Божа, любячы мой Айцец, няхай будзе зроблена паводле Тваёй волі».
Збаўца: «Дачко мая, Я пашлю табе шмат ласкі. Мая дарагая дачко, ідзі ў супакоі».

Я: «Дзякуй Богу, Госпаду».

18:30 Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

19 жніўня 1992 г. — серада

10:00 – Прыём урача:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, слова ў слова. Стыгматы, якія ты атрымаеш ад Мяне, будуць крывавіць кожную пятніцу, за выключэннем вялікіх святочных дзён. Кроў, што будзе цячы, — гэта святая Кроў».
Я: «Гасподзі, але ж я не святая».
Збаўца: «Тады гэта не ты. Гэта Я. Стыгматы, якія ты атрымаеш, будуць глыбокімі».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я не разумею слова "глыбокія"; што Вы пад гэтым маеце на ўвазе?»
Збаўца: «Гэта не павярхоўныя стыгматы. Запішы гэта, дачка мая: таму і будзе цячы шмат крыві. Табе не трэба баяцца гэтай вялікай колькасці крыві, што будзе пралітана."
Збаўца: «Мая дачо, я вызначыў дзень, калі ты атрымаеш стыгматы. Гэта дзень, які падабаецца мне і Маёй Маці, Якая з'яўляецца таксама і тваёй Маці».
Я: «Гасподзь, я не хачу ведаць, калі. Ці павінна я ведаць? Я пакідаю гэта на Ваш рассудок. Прашу Цябе, дай мне шмат ласкі, калі надыдзе той дзень, каб я была адважнай і не баялася, і каб не сумнявалася, і каб дух нячысты не набліжаўся да мяне».
Збаўца: «Дачкі Мая, так і будзе».
Я: «Мой наймілы Ісусе, я не ведаю, ці варта мне пісаць яшчэ што-небудзь». Збаўца: «Пішы, дачкі мая; я хацеў бы, каб ты пакуль усё трымала ў таямніцы». Я: «Ці магу я ведаць, чаму?»
Збаўца: «З-за недахопу месца, і цікаўныя ўжо тут». Я: «Так, мой Госпадзе, я выканаю Вашу волю».
Я: «Гасподзь, ці няма яшчэ чагосьці, што мне трэба ведаць цяпер?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, ты павінна ўсё трываць з цярпеннем і любоўю».
Я: «Дарагі Божа, мне гэтага не бракуе, бо Ты даў мне цноту цярпення, і Ты яшчэ дасі мне любоў. Я веру і спадзяюся, што я так і зраблю».
Збаўца: «Дачушка мая, я з табой і заўсёды буду з табой».
Я: «Гасподзі, калі гэта (стыгматы) здарыцца, ці заўважу я што-небудзь загадзя?» Збаўца: «Ты адчуеш маю любоў. Я — любоў, дачкі маёй».
Я: «Так, мой Госпадзе, я разумею. Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа». Збаўца: «Мая дарагая дачо, я бяру цябе з сабой».
Я: «Так, Гасподзь, Ты можаш несці мяне, куды захочаш».
Я: «О, мой Гасподзь, мой любы Ісусе, я так моцна люблю цябе. Я заўсёды такая шчаслівая з табой».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, ідзі ў міры». Я: «Дзякаваць Богу, Госпаду».

Разарый і Святая Імша ў Мінголсхайме ў капліцы Святога Роха.

20 жніўня 1992 г. – чацвер

10:00 у кабінеце ўрача:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, Я хачу тваё руханне».
Я: «Дарагі Божа, Ты пытаўся гэтага ў мяне яшчэ на самым пачатку, але я яшчэ не цалкам разумею гэта, і ўсё ж я аддаю Табе сваю волю».
Збаўца: «Я вырашу, куды табе ісці».
Я: «Гасподзь, я пайду, куды б Ты ні захацеў. Калі ласка, дай мне распазнаць, што я так і раблю».
Збаўца: «Дачушка мая, напішы гэта. Я — Гасподзь і Бог усяго, што рухаецца. Тыя, хто належыць мне, павінны ладзіць сваё жыццё паводле мяне».
Пішы, дачушка мая, я хачу, каб ты строга накіроўвалася на Мяне».

Я: «Дарагі Божа, я зраблю гэта; калі ласка, дапамажы мне ў гэтым. Я такая слабая, і, калі ласка, дай мне затрымаць язык, калі я павінна маўчаць».
Збаўца: «Дачка мая, ты гаворыш, калі Я захачу. Не хвалюйся пра гэта». Я: «Але, Гасподзь, я не разумею слова "строга". Раскажы мне пра яго нешта».
Збаўца: «Што Я пачаў, тое Я і скончу».
Я: «Цяпер я баюся, што зраблю нешта няправільна». Збаўца:
«Дачкі маёй, са Мной ты не памылішся».
Я: «Ці можаце Вы расказаць крыху больш пра "строгае распараджэнне"?» Збаўца: «Тваё "так" значыць "так", а тваё "не" значыць "не"».
Я: «Дарагі Божа, сёння я мацней, чым звычайна, адчуваю, што Ты таксама строгі Айцец. Ці не ўявіла я гэта?»
Збаўца: «Дачкі маёй, зверствы ў свеце вялікія. Я скараціў час. Вораг паўсюль. Людзі не ведаюць, што робяць. Я дазволю многае з таго, чаго хоча вораг. Людзі павінны пакаяцца».
Я: «Дарагі Божа, прашу, дай ласку і міласэрнасць усім. Я гатовая ратаваць душы разам з Табою. Я цалкам Твая. Рабі са мной, што захочаш, калі захочаш. Я вельмі люблю Цябе, мой добры і міласэрны Тройчы Божа».
Збаўца: «Дачушка мая, пацярпі яшчэ крыху, пакуль не прыйдзе правільны час. Я з табой; не хвалюйся. Трымайся маёй рукі».
Я: «Ісусе, Княжа цароў, я зраблю гэта». Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе. Ідзі з мірам». Я: «Слава Богу, Госпаду».

12:00 удзень у капліцы клінікі.

Збаўца: «Я хачу, каб ты нешта запісала. Я хачу, каб ты выканала маю волю». Я:
«Гасподзь мой і Божа, якая твая воля?»
Збаўца: «Каб ты насіла атрыманыя стыгматы да канца».
Я: «Гасподзь мой, я зраблю гэта з Табою, бо я люблю Цябе, бо гэта Твая воля, і бо я хачу, каб душы былі збаўлены ад праклёну».
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: стыгматы прынясуць табе шмат праблем і клопатаў. Аддай усе свае праблемы і клопаты мне; я вырашу іх усе. Нічога не рабі самастойна. Ты павінна быць мне паслухмянай. Дачушка мая, перш за ўсё ты павінна слухаць мяне.
Дачушка мая, я хачу, каб ты была пакорлівай перада мной».
Я: «Гасподзь і Божа мой, я прашу ў Цябе ласкі быць паслухмянай. Гэта вялікая дабрадзейнасць, якая мне так адчайна патрэбна».
Збаўца: «Дачушка мая, напішы гэта; сёння ты атрымаеш паслухмянасць. Я хачу даць табе яе».
Я: «Дзякуй, мой Госпадзе і Божа, дзякуй». Збаўца:
«Мая дарагая дачкі, ідзі ў супакоі».

18:30 Ружанў і Святая Імша ў Рот.

<u>21 жніўня 1992 г. – пятніца.</u>
10:00 раніцы ў кабінеце ўрача:
Учора я амаль зусім перастала пісаць. Я засмуцілася, бо пішу і разумею так дрэнна. З любові да Ісуса я працягваю пісаць.
Збаўца: «Маёй воляй ёсць тое, каб ты пісала. Мая дачко, неўзабаве ты перастанеш пісаць. Хтосьці іншы будзе пісаць за цябе. Да таго часу ты павінна
усё яшчэ ёсць Гедунд."
«Пішы, дачушка мая, Я дам твайму мужу пакуты Крыжа». Я: «Мне гэта пісаць?»
Збаўца: «Так, запішы. Ён павінен гэта прыняць, і ў яго няма іншага выбару».
Я: «Гасподзь, я не хачу ведаць, якім выпрабаванням ён сутыкнецца. Я ведаю толькі, што калі Ты пашлеш іх яму, гэта будзе на яго карысць. Калі ласка, не дазволь яму загінуць. Я ведаю, што ён неасцярожны».
Збаўца: «Дачушка мая, я даю яму час, каб ён мог вярнуцца».

Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «Твой муж будзе рабіць тое, што Я загадаю. Пакаранне неабходнае». Я: «Збаўца, мяне ўчора не зразумелі».
Збаўца: «Дачушка мая, ты мая. Мала хто цябе зразумее, бо справа не ў табе, а ва мне, а яны не хочуць мяне разумець. Не ўсе могуць вынесці праўду. Пішы, дачушка мая: Я — праўда. Не здзіўляйся, калі людзі так з табой абыходзяцца.
Таксама і са мной паводзілі сябе тады. Працягвай быць пакорлівай і лагоднай». Я: «Гасподзь, я прашу ў Цябе пакорлівасці і лагоднасці. Мне іх не хапае. Калі ласка, дай мне шмат любові, каб я магла яе перадаваць. Толькі з Тваёй любоўю я магу ўсім паспяхова займацца».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я задаволены тваімі ўчынкамі. Не вінаваці сябе, што ты лічыш гэта няправільным. Я раблю з табой, што хачу. Іншым гэта не спадабаецца. Усе павінны падпарадкоўвацца мне. Гэта таксама мая воля».
Я: «Гасподзь мой і Божа, рабі, як хочаш». Праз некаторы час:
Збаўца: «Так, мая дачцэ, напішы гэта. Я вырашыў здзейсніць свой план. Ты атрымаеш ад мяне пяць стыгматаў. Маё "ТАК" — гэта "ТАК". Табе не будзе бракаваць ні болю, ні ласкі. Глядзі і будзь гатовая».
Я: «Дарагі Божа, я цяпер так моцна люблю цябе. Я кідаюся ў твае абдымкі і хачу назаўсёды застацца ў тваім сэрцы».
Збаўца: «Дачушка мая, ты назаўжды мая. Ніхто больш не зможа нас раз'яднаць. Цяпер мы неразлучныя. Цяпер я вылiваю на цябе сваю любоў, каб ты змагла пераадолець усё, што будзе перад табой. З гэтай любоўю ты ўсё пераможаш.
Я: «Гасподзь, я адчуваю, што маё сэрца палае, і яно ўсё гарачэй і гарачэй». Я: «Як жа Ты гэта робіш?»
Збаўца: «Я — Бог любові».
Я: «Гэта так прыгожа. Ты больш не думаеш пра гнеў. Я веру, што любоў знішчыла гнеў».
Збаўца: «Так яно і ёсць, мая дачушка».
Я: «Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа, за гэтую вялікую ласку».
Збаўца: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».

Як заўсёды, я сказала малітву падзякі.
18:30: Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

<u>22 жніўня 1992 г. — субота</u>
7.30 – 9.00: Малітва – Аб'яднанне.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, слова ў слова». Я: «Так, маё высакароднае Каханне».
Збаўца: «Дачкі Мая, Я хачу тваёй поўнай адданасці».
Я: «Гасподзі, я ўжо аддала Табе ўсё. Ці ёсць яшчэ нешта, чаго я яшчэ Табе не аддала?»
Збаўца: «Аддай мне свае пачуцці».
Я: «Мой Госпадзе і Божа, я аддаю іх Табе. Няхай усё будзе Тваё».
Збаўца: «Я буду бачыць і чуць за цябе».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, ты атрымаеш ад мяне іншыя пачуцці. Ты будзеш бачыць і чуць тое, што іншыя не бачаць і не чуюць».
Я: «Гасподзь, гэта частка містыцызму?»
Збаўца: «Так, гэта частка містыцызму».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, я ўсё яшчэ патрабую тваёй згоды на нанясенне стыгматаў».
Я: «Гасподзь мой і Божа, любы і міласэрны Ісусе, мая незразумелая і бясконцая любоў, я даю сваю згоду адбіць на маім целе стыгматы; маё цела цяпер — тваё цела. І гэта дзеля збаўлення ўсіх душ і навяртання грэшнікаў добрай волі».
Збаўца: «Дачкі маёй, гэтага мне дастаткова».
Збаўца: «Мне трэба было яшчэ раз праверыць гэта».

Збаўца: «Ты — мая наймілейшая дачка». Я:
«Гасподзі, ці трэба мне гэта запісаць?»
Збаўца: «Так, запішы».
Я: «Гасподзь, я не магу зразумець, што я табе найдаражэйшая».
Збаўца: «Ты такая, мая дачушка».
Я: «Гасподзь, я баюся, што я найгоршая грэшніца». Збаўца:
«Ты так думаеш, таму што ты такая маленечкая».
Я: «О, Гасподзь мой, я зноў прагну Тваёй любові; я такая неўтаймоўная. Калі ласка, апусці мяне ў крыніцу Тваёй любові, каб я больш ніколі не прагнула».
Збаўца: «Ты станеш дасканалай і больш ніколі не будзеш прагнуць у Раі». Я:
«Гасподзь, я думала, што на зямлі Рай ужо існуе, калі чалавек аддае Табе ўсё».
Збаўца: «Дачушка мая, у цябе ўсё яшчэ ёсць твая вопратка».
Я: «Што Вы маеце на ўвазе пад "вопраткай"?»
Збаўца: «Тваё цела. Ты знаходзішся на папярэднім этапе да Раю, гэтак жа, як існуе і папярэдні этап да пекла».
Я: «Значыць, я ўсё яшчэ магу апынуцца ў чысцы?»
Збаўца: «Дачка мая, пакінь гэта мне. Радуйся таму, што ты са Мной».
Збаўца: «Дагэтуль ты выконвала маю волю. Заставайся ўва мне і са мной, і ты таксама выканаеш усё, што будзе табе наканавана».
Я: «Гасподзь мой, мой Любячы Айцец, я так моцна люблю Цябе, што ў мяне няма іншага жадання, акрамя як выконваць Тваю волю і быць заўсёды ў Табе і з Табою».
Збаўца: «Бласлаўляю цябе, дачушка мая, у імя Айца, Сына і Духа Святога. Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».
Я: «Дзякуй Богу, Госпаду. Слава Ісусу і Марыі, цяпер і назаўсёды. Амэн».

З 16:30 да 17:15 я малілася ў касцёле ў Рот і пайшла да споведзі да айца Фогта.
А 18:15 я прысутнічала на Святой Імшы ў касцёле ў Мінгольсхайме. Там была Адрана. Яна стала сведкай нечага прыгожага, калі я ўпала на калені і прыняла Святую Камунію ад айца Кесенхаймера.

Каля 21:00 я малілася на ружанцы паводле таямніц смутку.

23 жніўня 1992 г. – Нядзеля

8.20 раніцы: Як заўсёды, я малілася перад прычасцем.
Збаўца: «Дарагая мая дачцэ, запішы гэта. Твая задача — прывесці да Мяне шмат душ. Любі іх усіх. Кожная душа дарагая Мне, адна так жа, як і другая. Нікога не судзі.»
Я спытала пра ўчарашні дзень, калі я стаяла на каленях перад парафіяльным святаром з Мінгольсхайма і была пад нападзеннем. Перад Святой Камуніяй у мяне быў супакой, і толькі пасля яе прыняцця і пасля з'яднання я зноў адчула супакой.
Збаўца: «Нячыстыя духі заўсёды вакол цябе, і яны заўсёды будуць нападаць на цябе. Табе гэтага не пазбегнуць. Не трэба баяцца; Я з табой».
Я: «Гасподзь, калі Ты са мной, чаму дазволіў нечыстым духам нападаць на мяне, калі я стаяў на каленях?»
Збаўца: «Каб ты ўбачыла, як нячыстыя духі змагаюцца, калі хтосьці стаіць на каленях перада Мной».
Я: «Дзякуй табе, Гасподзь мой. Спадзяюся, што іншыя прымуць гэтае вучэнне і будуць прыносіць ахвяры, кладучыся на калені перад табой пры прыняцці Святой Камуніі».
Збаўца: «Дачушка мая, я хацеў бы нешта ў цябе папрасіць».
Я: «Так, мой Госпадзе, я аддам табе, не ведаючы, чаго ты хочаш». Збаўца: «Я хачу тваё "так" на ўсё».
Я: «Гасподзь, ці правільна я пачула?»
Збаўца: «Так, запішы».
Я: «Мой Госпадзе і Божа, мой любячы Тройчы Божа, я кажу Табе "так" ва ўсім». Я: «Дарагі Божа, але, калі ласка, дазволь мне таксама распазнаць, што гэта Ты, калі я кажу "так". Для гэтага я павінна таксама мець дар распазнання духаў».

Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая; ты атрымаеш ласку разбору духаў; гэта здарыцца неўзабаве».
Збаўца: «Дачушка мая, ты сапраўды аддала мне ўсё». Я не
хацела гэта пісаць.
Збаўца: «Напішы гэта. Мая праца можа пачынацца».
Я: «Гаспода, ці можаш Ты ўсё яшчэ даць мне любоў? Мая душа прагне большай любові. Мне патрэбна вельмі шмат любові; таго, што ў мяне ёсць, недастаткова. Я адчуваю сябе жабраком, які просіць хлеба. Ты — палаючае вогнішча любові. Я апускаюся
у гэтую любоў"
Збаўца: «Ты яшчэ не можаш гэтага вынесці. Калі ты прымеш пакуты адкуплення, Я зраблю тое ж самае. Мая дачушка, табе не бракуе любові; Я з табой».
Я: «Так, мой Госпадзе. Трэба быць задаволеным тым, што маеш». Я:
«Што мне рабіць з лістом ад Федэральнага канцлера Коля?»
Збаўца: «Дачушка мая, пачакай яшчэ крыху. Я ўсё яшчэ натхню цябе, што рабіць. Працягвай маліцца за палітыкаў».
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе. Ідзі з мірам». Я:
«Дзякуй табе, мой Госпадзе і Божа, за ўсё».
10:00 раніцы Святая Імша ў чырвоным.
13:00: Ружанцовая малітва і набажэнствы.
Удзень у мяне моцна забалела галава, але я адчувала вялікую любоў да
Збаўцы."

<u>24 жніўня 1992 г. – панядзелак</u>
9.45:
Я: Дарагі Божа, учора ў мяне была моцная пульсуючая галаўны боль, а таксама
зноў сёння раніцай з 3:00 да 6:00.
Збаўца: «Дачушка мая, гэта былі пакуты адкуплення з майго боку».
Я: «Дарагі Збаўца, я спала ўчора ўначы 2 з паловай гадзіны; цяпер мне трэба
працаваць, а сёння ўвечары група малітвы. У гэты момант я адчуваю сябе так добра,
нібыта спала ўсю ноч. Гэта Твая ласка?»
Збаўца: «Так, дачушка мая, інакш ты б не змагла працягваць».
Я: «Я хацела б спытаць у Вас, ці павінна я пайсці да айца Гебхарда Хайдэра на выходных; ці гэта Ваша воля?»
Збаўца: «Дачушка мая, ідзі да айца Гебхарда; ідзі да яго».
Я: «Магу я расказаць яму пра стыгматы, якія я павінна атрымаць ад Цябе?»
Збаўца: «Ты павінна расказаць яму, або зачытаць яму тое, што ты напісала».
Я: «Гасподзь, калі мне варта ўзяць адпачынак?» Збаўца:
«Табе варта забраніраваць яго на верасень».
Я: «Я ўчора хвалявалася, ці правільна я сказала Клаўдзію з Люксембурга (пра стыгматы).»
Збаўца: «Гэта не ты, а Я сказаў тыя словы. Не хвалюйся пра гэта больш. Ты — усяго толькі Мой інструмент».
Я: «Дарагі Збаўца, ці быў учорашні дзень пачаткам пакут адкуплення?»
Збаўца: «Так, гэта быў пачатак».
Я: «Дарагі Збаўца, ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць?»
Збаўца: «Запішы, дачушка мая, стыгматы, якія ты атрымаеш ад Мяне; гэта адбудзецца вельмі хутка».
Я: «Гасподзь, Ты ўжо сказаў мне гэта».
Збаўца: «Я хачу, каб Ты была гатовая».
Я: «Што Ты маеш на ўвазе пад
"гатова"?»
Збаўца: «Каб Я мог дзейнічаць у час, які Мне зручны». Я:
«Дарагі Божа, што Вы маеце на ўвазе пад "у
найбліжэйшай будучыні"?»
Збаўца: «Гэта можа здарыцца ў любы момант, у любую гадзіну ці ў любы
дзень». Я: «Вы сказалі мне "быць гатовым" — што яшчэ Вы маеце на ўвазе
пад "быць гатовым"?»

Збаўца: «Ты павінен быць велікадушным».
Я: «Гасподзь і Божа мой, я прашу ў Цябе ласкі быць велікадушнай і быць гатовай, як Ты пажадаеш».
Збаўца: «Дачушка мая, я дарую табе гэтую ласку ўжо цяпер. Але мала хто валодае веліччу душы».
Я: «Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе за гэтую вялікую ласку».
Я: «Мой любы Ісусе, маё сэрца палае, як агонь. О, мая палаючая любоў, я люблю Цябе вышэй за ўсё. Я веру, што любоў перамагае ўсе пакуты».
Збаўца: «Так, дачка мая, так яно і будзе».
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, я чакаю ад цябе цярпення і любові да ўсяго. Табе не будзе іх бракаваць; табе трэба толькі працягваць іх аказваць».
Я: «Так, мой Госпадзе, я так і зраблю».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, учора Я разам з табой радаваўся пакутам». Я: «А Я, Госпадзе, так моцна любіла Цябе падчас пакут; гэта вышэй за маё разуменне».
Збаўца: «Так, дачушка мая, так яно і ёсць. Дарагая мая дачушка, дзякую табе. Ідзі ў супакоі».
Я: «Дзякуй Богу, Госпаду».
Я зрабіла рэнтген пацыенту з Харватыі. Мы абодва былі блаславёныя, калі я расказала яму пра Бога. Пацыент заплакаў і сышоў шчаслівым.
Прыйшоў іншы пацыент з Гамбурга, які нарадзіўся ў 1909 годзе.
Ён сказаў мне, што Бог не існуе, і лаяў мінулае. Я акрапіў яго святой вадой і благаславіў яго, непрыкметна для яго. Потым ён працягваў лаяцца, асабліва на Святога Айца.
Я сказаў яму, што калі б ён стаў цяпер перад Божым судом, ён трапіў бы ў пекла. Потым я сказаў яму, што ён павінен маліцца.
На гэта ён адказаў, што ён лепш адкусіць сабе нос, чым маліцца.
Я сказаў яму адкусіць сабе нос і ісці.
Незадоўга да гэтага я ўжо малілася за яго; пасля гэтага я ўспомніла Біблію: «Не кідайце жэмчугі перад свінямі».
Яшчэ адзін пацыент прыехаў з Расіі, з раёна Волгі. Ён гадамі працаваў у Сібіры. Ён быў сціплы і быў у захапленні ад малітоўных абразоў, якія я яму даў.
18:30 – Ружанцовая малітва і Святая Імша.
20:00 – Малітvinная група.

25 жніўня 1992 г. – аўторак

26 жніўня 1992 г. – серада
10:00 – кабінет урачоў:
Я: «Прашу вас, мой Госпадзе і Божа, ці не маглі б вы назваць мне яшчэ адно слова замест "найкарацейшы час"?»
Такога слова не існуе ў нямецкай мове».
Збаўца: «Дачка мая, але ты зразумела». Я: «Так, але іншыя не разумеюць».
Збаўца: «Дачушка мая, калі б я выказаў гэта так, каб зразумелі іншыя, тады ты б не зразумела. Я гавару з табой, а не з іншымі».
Я: «Так, мой Госпадзе, я прыму гэта так, як Вы сказалі».
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, у цябе засталося мала часу, перш чым ты атрымаеш стыгматы. Мая дачцэ, слухай мяне ўважліва. Я — твой Гасподзь і Бог. Іншыя будуць спрабаваць адгаварыць цябе ад усяго. Не слухай іх. Разам са мной ты пазнаеш іх усіх. Сапраўдная любоў — у мне. Маё дарагое дзіця, запішы гэта: у цябе будзе больш зайздрасных людзей, чым у каго-небудзь калі-небудзь раней."
Я: «Гасподзь, ці павінна я ўсё гэта вытрываць?»
Збаўца: «Ты не можаш гэтага зрабіць, мая дачо, я вытрымаю гэта разам з табой». Я: «Гасподзь мой, забяры ўва мне гэтае "я"».

Збаўца: «Дачушка мая, тваё "я" — гэта Я».
Я: «Гэта ўсё яшчэ мая звычка, якую я павінна выправіць».
Я: «Гасподзь, я ўжо даўно чакаю; нічога не адбылося, Ты нічога не сказаў — ці трэба мне вяртацца да сваёй працы?»
Збаўца: «Дачушка мая, я ўмацаваў тваю душу, каб у цябе хапіла мужнасці на ўсё». Я: «Значыць, я цяпер мужная».
Збаўца: «Так, дачушка мая. Дачушка мая, я вышэй за ўсё люблю адважных. Я люблю цябе; ідзі ў спакоі».
Я: «Дзякуй вам, мой Госпад і Божа».

19:00 — Святая Імша ў капліцы Святога Роха.

27 жніўня 1992 г. — чацвер

10:00 — кабінет урачоў у Асацыяцыі:
Спасіцель: «Дачушка, ты мяне чуеш?» Я:
«Так, Гасподзь, я цябе чую».
Потым я некаторы час нічога не чула, бо зайшоў доктар Герман.
Пазней:
Я: «Дарагі Збаўца, ці нешта набліжаецца да
мяне?» Збаўца: «Так, бічаванне; прымі ўсё». Я:
«Так, Гасподзь мой, я так і зраблю».
Я: «Як я даведаюся, што гэта ад Цябе?»
Збаўца: «У цябе не будзе недахопу ў любові. Ахвяруй яе за грэшнікаў цяжкіх». Я:
«Так, Гасподзь мой, я ахвярую яе за грэшнікаў цяжкіх».
Збаўца: «Будзь гатовая, дачушка мая».
Я: «Гэта адбудзецца ўдзень ці ўначы?»
Збаўца: «Уначы, дачушка мая».
Я: «Ці будзе біццё без крыві ці крывавае?» Збаўца: «Гэта будзе
крывавае біццё».
Збаўца: «Вытрывай у пакутах».
Я: «Так, я зраблю гэта, любы Божа, бо я так моцна люблю Цябе. Гасподзь мой і Божа, я аддаю наступны дзень пасля біцця ў Твае рукі. Я не хвалююся пра тое, што будзе далей і будзе».
Збаўца: «Дачушка мая, я ўзяў гэтую турботу на сябе за цябе».
Я: «Так, мой Гасподзь, няхай будзе паводле Тваёй волі. Я люблю Цябе, мой
Гасподзь і Бог, больш, чым калі-небудзь думала, што магу Цябе любіць».
Збаўца: «Дачка мая, Мяне бічуюць у табе. Мы разам адчуем гэты боль. Я дазволю столькі, колькі ты зможаш вынесці. Дачка мая, ярмо Маё — лагоднае».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта напісаць?»
Збаўца: «Гэтага дастаткова. Мая дарагая дачкі, ідзі з мірам».
Я: «Дзякуй, мой Госпадзе і Божа».

18:30 Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным рызу.

28 жніўня 1992 г. – пятніца

10:00:
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, напішы гэта».
Я: «Мой Госпадзе і Божа, я кажу гэта цяпер, бо не ведаю, чаго Ты хочаш ад мяне, ці ці трэба мне нешта рабіць; я кажу на гэта "ТАК". Мой Госпадзе, няхай будзе зроблена паводле Тваёй волі. Усё дзеля Тваёй большай славы і збаўлення душ».
Збаўца: «Дачкі Мая, Я ведаю твае намеры. Яны вельмі даспадобы Мне. Воля Мая — несці цябе ў Сабе. Ты вытрымала выпрабаванні дагэтуль. Іншыя яшчэ наперадзе».
Я: «Гасподзі, ці павінна я баяцца, што не вытрымаю іх?»

Я: «О, мой Госпадзе і Божа, цяпер у мяне ёсць толькі адно жаданне: каб я ніколі не была аддзелена ад Цябе, нават сярод вялікіх пакут».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, запішы гэта. Вялікія пакуты — гэта мае пакуты. Ты атрымаеш пакуты адкуплення, пяць святых ран — усё адразу. Дазволь ім пачаць дзейнічаць». Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я дазволю ім пачаць дзейнічаць».
Збаўца: «Я буду ў табе, з табой і побач з табой. Нячысты дух не будзе побач з табой».
Я: «Ці вельмі блізка гэтая падзея?»
Збаўца: «Так блізка, што гэта можа здарыцца ў любы момант».
Я: «Гасподзь, Ты сказаў, што гэта адбудзецца ў касцёле ў Роце».
Спасіцель: «Скарачаючы час, я магу вызначыць, як яно адбудзецца». Я: «Так, мой Госпадзе, я разумею. Мой Госпадзе, вы заўсёды маеце рацыю». Спасіцель: «Пішы, дачушка мая, ува мне няма нічога дрэннага».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая: усё, што ты пакутуеш разам са мной, стане тваёй вялікай узнагародай на Нябесах».
Я: «Дарагі Божа, я хацела б яшчэ раз спытаць у Цябе, ці павінна я насіць стыгматы адкрыта і ці правільна я зразумела гэта ў мінулы раз. (Я мела на ўвазе без пальчатак ці пакрыцця.)»
Збаўца: «Так, дачушка мая, калі ты іх атрымаеш, нось іх адкрыта. Гэта Мая воля, каб ты іх так насіла».
Я: «Так, мой Госпадзе, я зразумела; я так і зраблю». Я: «А што, калі яны будуць крывавіць па пятніцах?»
Збаўца: «Тады рабі так, як Я табе загадваю. Не хвалюйся за тое, што скажуць іншыя; заўсёды рабі так, як Я табе кажу».
Я: «Дарагі Божа, ці трэба мне яшчэ нешта запісаць, ці я магу прайсці да задняга пакоя на рэнтген?»
Збаўца: «Ідзі, выконвай свой абавязак, мая дарагая дачушка; я з табой. Я — твой супакой». Я: «Дарагі Ісусе, тады пойдзем працаваць».
Я: «Дзякую Табе з усяго сэрца за ўсё».

18:30 Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным рызу.
Пасля Святой Камуніі я спытала ў Збаўцы пра айца Гебхарда Хайдэра, ці трэба мне ісці да яго.
Збаўца: «Ідзі да яго, дачушка мая, ідзі». Я: «Ці прыме ён мяне?» Збаўца: «Ён прыме цябе».

<u>29 жніўня 1992 г. — субота</u>
7.15 раніцы ў Роце, дома:
Насамрэч я збіралася паехаць да Айца Гебхарда ў Рэгенсбург, але адчула, што павінна спачатку напісаць. На вуліцы ішоў шторм. Грымела і шумела навальніца, і гэта было рана раніцай.
Збаўца: «Так, мая дачцэ, напішы гэта. На тваім шляху будзе шмат цяжкасцей. Адна з гэтых цяжкасцей у тым, што ў цябе яшчэ няма святара, які б падтрымліваў цябе. Айцец Гебхард — адзіны такі. Я рады, што ты ідзеш да яго. Уважліва слухай яго. Я буду гаварыць з табой праз яго. Айцец Гебхард — правільны святар для цябе».
Я: «Дарагі Божа, ці магу я прачытаць тое, што Ты сказаў?»
Збаўца: «Так, можаш».
Я: «Якія яшчэ цяжкасці?»
Збаўца: «Людзі неверуючыя. У іх ілжывая вера. Вакол цябе шмат ворагаў».
Збаўца: «Я не пакіну цябе. Са мной ты пераадолееш іх усе. Дачушка, запішы кожнае слова».
Я: «Так, Гасподзь мой, я так і зраблю».
Голас: «Стыгматы, якія ты атрымаеш, — гэта можа здарыцца ў любы час, але я вызначу гадзіну».

Я: «Хто ж вы такі, гэты "Я"?»
Голас: «Пішы, дачушка мая; цяпер з табой гаворыць Бог Айцец».
Я: «Гасподзь мой і Божа мой, я не магу гэтага зразумець, але веру таму, што Ты кажаш».
Бог Айцец: «Цябе абралі Я, Сын Мой і Дух Святы. І ты належыш Тройцы. Твая Нябесная Маці будзе стаяць побач з табой і застанецца з табой, пакуль ты будзеш цярпець спакуту разам з Маім Сынам. Я, Мой Сын і Дух Святы з табой. Дачушка, ты пераадолееш усе цяжкасці, якія чакаюць цябе наперадзе, адну за адной,
разам з намі. Твой Крыжовы Шлях — гэта таксама мой Крыжовы Шлях.
Табе давядзецца прайсці яго да самага канца».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа, я пайду Шляхам Крыжа з Табою да самага канца». Я: «Прашу ў Цябе цярпення, нязменнасці і вытрымкі, і вялікай любові».
Бог Айцец: «Дачушка мая, табе нічога з гэтага не будзе бракаваць».
Я: «Дарагі Божа, я думала, што Ісус выбраў гадзіну для стыгматаў». Бог Айцец: «Што Я ёсць, тое ёсць і Ісус, і Дух Святы. Мы — адно. Мы непадзельныя».

Я: Я думала пра сябе, што падчас маіх пакут атрымаю мала любові.

Бог Айцец: «Я — любоў; пакута — гэта адкупленне. Ты будзеш пакутаваць за грэшнікаў, дачушка мая».
Я: «Я разумею, мой Госпадзе і Божа. О, мая вялікая любоў, не дазволь мне ніколі быць адлучанай ад Цябе».
Бог Айцец: «Дачушка мая, табе нічога не будзе бракаваць з Троічным Богам. Я бласлаўляю цябе цяпер, дачушка мая:
Няхай Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы благаславяць цябе. Ідзі ў міры, мая абраная дачка».
Я: «Дзякаваць Богу, Гасподу. Благаславёны і праслаўлены няхай будзе ўсемагутны і міласэрны Тройчыца».

-Рэгенсбург-

Пасля напісання ліста мы паехалі ў Рэгенсбург. У дарозе майго мужа мучыў нячысты дух. Мне давялося шмат маліцца. На вуліцы бушавала навальніца. Калі мы прыехалі ў Рэгенсбург, мой муж зноў адчуў сябе добра, і навальніца сціхла.
Я сустрэлася з айцом Гебхардам, і спачатку мы размаўлялі паўгадзіны.
Потым я зайшла ў царкву, якая з'яўляецца часткай манастыра. Найсвяцейшы Сакрамэнт быў выстаўлены для пакланення. Святар узначаліў наш малітвы на ружанцы. Пасля гэтага запанавала цішыня.
А 17:15 у той вечар, у кармэліцкім манастыры, я пачула Збаўцу і запісала Яго словы перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам.
Збаўца: «Я прамаўляю да твайго мужа праз айца Гебхарда, каб ты атрымала Мае стыгматы. Будзь упэўненая, усё будзе добра; не бойся».
Я: «Гасподзь, а мой сын?»
Збаўца: «Твой муж скажа твайму сыну, калі з'явяцца стыгматы». Збаўца: «Я дзякую табе, што ты прыйшла сюды».
Я: «Вы хацелі, каб я сюды прыйшла?» Збаўца:
«Так, я хацеў, каб ты сюды прыйшла». Я: «Тады
я выканала Вашу волю».
Збаўца: «Ты зрабіла гэта, мая дачцэ. Ты — жамчужына».
Я не хацела гэта пісаць.
Збаўца: «Напішы гэта».
Я: «Гасподзь, чаму Ты называеш мяне каштоўным каменем?»
Збаўца: «Жэмчуг — каштоўны; за ім трэба даглядаць».
Я: «Гасподзь, я пад Тваёй абаронай і пад абаронай Маці Божай».
Збаўца: «Напішы гэта. Так, ты менавіта такая, мая дачцэ. Ідзі ў спакоі».
Я: «Дзякуй табе, мой Госпад і Божа».

Паколькі я адцягнулася ў царкве манастыра, мой муж чакаў мяне больш за гадзіну. Я паспяшалася да яго.
Мы прыпаркавалі аўтадом на паркоўцы на Дунаі. Я павінна была сустрэцца з айцом Гебхардам каля 18:30.
Прыбыў айцец Гебхард, і мы паразмаўлялі. Потым айцец Гебхард адправіўся ў свой пакой у манастыры прыкладна на дзве гадзіны.
Калі ён вярнуўся, айцец Гебхард прынёс нам вялікую статую Дзевы Марыі, прызначаную для нашай капліцы. Айцец Гебхард расказаў майму мужу тое, што яму трэба было ведаць пра мяне і пра тое, што мяне чакае наперадзе. Мой муж таксама споведваўся ў айца Гебхарда.
Пасля таго, як мой муж сышоў, мы з айцом Гебхардам размаўлялі пра рэлігію, і я працягвала чытаць яму з дзённіка. Каля 21:00 мы з мужам праводзілі айца Гебхарда назад у манастыр.
Я ўбачыла ў айцы Гебхардзе Ісуса, і для мяне гэта благаслаўленне, што мне зноў дазволілі быць побач з ім. Ён сціплы святар, поўны любові і спакою. Ён ясна і выразна гаворыць праўду, дакладны ва ўсім; добры знаўца Біблii, які можа добра яе тлумачыць. Цяпер, калі мне так адчайна патрэбны добры святар, ён побач, каб дапамагчы мне.
На жаль, сучасныя святары не могуць дапамагчы, таму мне даводзіцца ісці да Айцец Гебхард Марыя Хайдэр. Дзякуй Богу за гэтага святара.

30 жніўня 1992 г. – Нядзеля

У кемперы «Salve Regina» у Рэгенсбургу, на паркоўцы ля Дуная:
7.45 раніцы, Злучаны малебен:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, запішы». Я раптам адчула цяпло і любоў.
Збаўца: «Я — любоў. Дачушка мая, Я не пакінуў цябе; Я з табой». Я: «Ты застанешся са мной?»
Збаўца: «Ты мая».
Я: «О, Гасподзь мой, так цудоўна быць з Табою».
Збаўца: «Мая любая дачушка, напішы гэта. Тое, пра што ты ўчора гаварыла з айцом Гебхардам, было слушным. Стыгматы, якія ты атрымаеш ад Мяне, з'явяцца вельмі хутка. Гэта так блізка, што, здаецца, ужо адбылося. Я з табой; не хвалюйся ні пра што». Я: «Дарагі Божа, ці магчыма, што я атрымаю бізуновыя раны пазней?» Збаўца: «Я магу рабіць, што заўгодна».
Збаўца: «Напішы гэта, дачушка мая: я хачу, каб ты насіла стыгматы на сваіх руках адкрыта, а не схавана. Я патрабую гэтага ад цябе».
Я: «Але чаму гэта так важна?»
Збаўца: «Я дам святлу ззяць з ранаў». Я: «Госпадзе, гэта бачнае святло?»
Збаўца: «Тыя, хто ў цемры, убачаць яго. О, дачушка мая, так шмат людзей у цемры. Ім патрэбна гэтае святло, каб зноў бачыць».
Я: «А як наконт холаду?»
Збаўца: «Я — палаючы агонь любові. Са мной ты не адчуеш холаду».
Збаўца: «Мая дачушка, я хачу, каб ты запісала яшчэ нешта. Не дазваляй ніякім рэпарцёрам фатаграфаваць на пачатку. Такім чынам ты пазбегнеш вялікай цікаўнасці. Цікаўнасць паходзіць ад нячыстага духа. Я прывяду людзей да цябе без рэпарцёраў. Не паддавайся ўплыву цікаўных людзей. Не забывай, я — Гасподзь, які нясе Стыгматы. Ты — мой інструмент. Дачкі маёй, са мной табе не трэба баяцца. Я люблю цябе і папярэджу цябе пра небяспекі. Уважліва слухай мой голас. Мае авечкі ведаюць мой голас.
Я: «Мой любы Ісусе, я зразумела. Дзякую Табе за ўсе навяртанні і за шматлікія ласкі, якімі Ты ўжо надзяліў мяне».
Збаўца: «Дачушка мая, будзь асцярожная; ідзі ў міры». Я: «Дзякуй Богу, Госпаду».

А 9:30 раніцы я малілася падчас экспазіцыі Найсвяцейшага Сакрамэнту.

А 9:45 у кармэліцкім манастыры адбылася Святая Імша, якой мы прысутнічалі. Пасля абеду айцец Гебхард вярнуўся, каб заехаць да нас у наш аўтадом.
Ён падарыў нам крыж. Па твары па капалі слёзы. У нас дома на сцяне вісеў крыж прыкладна таго ж памеру, і мне давялося яго вярнуць — ён нам не належаў. Я палюбіла гэты крыж і аддала яго з цяжкім сэрцам.
І вось цяпер, менш чым праз суткі, нам падарылі іншы крыж, на якім пяць Святых Ранаў пазначаны чырвоным колерам.
Перад тым як мы адправіліся ў Рэгенсбург, я папрасіла Збаўцу, калі Яго воля, даць мне маленькі знак, каб паказаць, ці правільны шлях я абрала. Цяпер я ведаю — мне быў дадзены
крыж.
Мне зноў дазволілі пайсці да споведзі да айца Гебхарда. Ён выслухаў тое, што я зачытаў(-ла) яму са свайго дзённіка, і даў мне парады, сілу і мужнасць, суцешыў мяне ў сувязі з пакутамі, якія чакалі наперадзе. Яго суцяшэнне стала для мяне крыніцай падтрымкі.
Айцец Гебхард добра разбіраецца ў містыцы, і я ўдзячная яму за тое, што ён мяне навучаў. Было так, нібы сам Збаўца гаварыў праз яго, і гэтыя словы глыбока ўрэзаліся ў маё сэрца.
Айцец Гебхард асвяціў для нас шмат свечак і святой вады.
У дарозе дадому мой муж увесь шлях праехаў адзін, без ніякіх цяжкасцей. Ён быў шчаслівы і радасны.

31 жніўня 1992 г. – панядзелак
10:00 – Прыём урача:
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, запішы гэта».
Я: «Так, мой Тройчы Божа, мой любы Ісусе».
Збаўца: «Стыгматы, якія ты павінна атрымаць, чакаюцца ў бліжэйшыя дні. Дачушка мая, будзь гатовая. Гэта адбудзецца ў касцёле. Гэта Мая воля. Не хвалюйся пра тое, што будзе далей. Я ўзяў на сябе ўсе твае турботы. Ты — мой інструмент. Захавай усё, што напісала."
Я: «Дарагі Божа, што самае важнае, што я павінна ведаць пра стыгматы?» Збаўца: «Любіць Мяне. Праз любоў ты зможаш перанесці ўсё. Табе не будзе бракаваць любові. Я з табой, побач з табой і ў табе. Ты цалкам у Мне».
Збаўца: «У бліжэйшыя дні ты адчуеш вялікі агонь у сваім сэрцы. Гэта агонь Маёй любові. Многія з Маіх выбраных не змаглі вынесці гэты агонь». Я: «Дарагі Божа, а ці змагу я вынесці гэты агонь?»
Збаўца: «Дачка мая, запішы гэта. Пасля першага разу табе давядзецца пэўны час заставацца ў ложку (пакуты — магчыма, стыгматы, я падумаў)».
Я: «А малітоўная група?» Збаўца:
«Яны моляцца».
Я: «Ты будзеш са мной, нават калі я застануся ў
ложку?» Збаўца: «Я заўсёды з табой».
Я: «Гасподзь мой, няхай будзе так, як Ты хочаш. Я так моцна люблю Цябе».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я таксама вельмі люблю цябе; ідзі з мірам». Я:
«Ці правільна, як я напісала?»
Збаўца: «Так, дзякуй».
18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша.
20:00 Група малітвы

1 верасня 1992 г. — аўторак
У кабінеце ўрача:
Збаўца: «Дачушка мая, учора ты ўсё зрабіла правільна; не дазваляй іншым уплываць на цябе».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «Ты будзеш сутыкацца з гэтымі спакусамі, як і ўчора, даволі часта. Трымайся. Заўсёды даручай мне гэтых людзей».
Я: «Так, мой Госпадзе, я зраблю так».

Я: «Гасподзь, я хачу запісаць тое, што хочаш Ты, а не тое, што хачу я».
Збаўца: «Дачкі мая, я задаволены тым, што ты сказала».
Збаўца: «Дачушка мая, я хачу, каб у будучыні ты ўсім са мной кансультавалася. Спачатку абмяркоўвай гэта са мной. Вылівай мне сваё сэрца. Спачатку раскажы мне пра ўсё, што табе не падабаецца. Калі табе што-небудзь спатрэбіцца, спытайся ў мяне першай. Я магу даць табе ўсё і празабяспечыць цябе. Табе нічога не будзе бракаваць. Праз гэтыя пакуты адкуплення будуць збаўлены многія душы.
Заўсёды будзь вясёлай, дачушка мая».
Я: «Гасподзь, калі ласка, дай мне ласку заўсёды быць вясёлай».
Збаўца: «Дачушка мая, ты атрымаеш гэтую ласку. Дачушка мая, я з табой. Ідзі ў супакоі».
Я: «Дзякуй, мая вялікая любоў».

18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.
Каля 20:30 патэлефанаваў айцец Гебхард Хайдэр, і я расказала яму пра таямніцу, якую Збаўца даў мне сёння раніцай і якая была прызначана толькі для мяне. (Збаўца пацвердзіў мне гэтую таямніцу а 12:15 і зноў пасля прыняцця Святой Камуніі ў касцёле.)
Айцец Гебхард суцешыў мяне, калі я даверыла яму таямніцу.

2 верасня 1992 года — серада

10.00 у кабінеце ўрача:
Малітоўнае аб'яднанне!
Збаўца: «Я хачу, каб ты гэта запісала». Я:
«Так, Гасподзь мой, што гэта?»
Збаўца: «Па Маёй волі Айцец Гебхард павінен быў патэлефанаваць, каб даказаць табе, што ён чуе Мой голас. Ён патэлефануе табе зноў. Уважліва слухай яго.
Дачушка мая, запішы: пакуты адкуплення пачнуцца сёння. Ты пазнаеш іх, бо Я з табою».
Я: «Як будуць выглядаць гэтыя пакуты? Крывавыя ці
нейкія іншыя?» Збаўца: «Няхай яны прыйдуць на цябе».
Я: «Дык я магу заўтра і паслязаўтра на працу пайсці?» Збаўца:
«Так, можаш».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я разумею». Я: «Ці магу
я сёння яшчэ паплаваць?» Збаўца: «Ідзі плаваць».
Збаўца: «Дачушка мая, мне трэба сказаць табе яшчэ
нешта». Я: «Так, Гасподзь мой і Бог».
Спасіцель: «Няхай тое, што я табе даю, пачне
дзейнічаць». Я: «Госпадзе, што ты мне даеш, калі
ласка?»
Збаўца: «Мае пяць Святых Ранаў».
Я: «Гасподзь, я дазволю ўсяму гэтаму пачаць дзейнічаць ува мне. Калі ласка, дай мне сілы і мужнасці, любові і ўсяго, што мне патрэбна, каб Ты мог дзейнічаць ува мне, бо я слабая і нічога не магу зрабіць самастойна».
Збаўца: «Дачушка мая, ты ўсё гэта атрымаеш».
Я: «Гасподзь, у мяне няма страху і сумневаў, і я веру. Я маю вялікую даверу да Цябе. Я застаюся вернай Табе, бо ведаю, што Ты са мной, побач са мной і ўва мне. Я дзякую Табе сваёй любоўю да Цябе».
Збаўца: «Дачкі мая, заставайся такой, якая ты ёсць. Ты выконваеш маю волю».
Збаўца: «Я бласлаўляю цябе, дачушка мая. Цяпер можаш заставацца сядзець».
(Магчыма, таму я і змагла застацца сядзець, бо ў гэты момант зайшоў доктар, які, безумоўна, здзівіўся б, убачыўшы, што я раблю на падлозе.)
Збаўца: «Няхай Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы благаслаўляць цябе. Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».
Я: «Дзякуй Богу, Госпаду; слава Тройцы». ПРЫВІТАННЕ. Імша
ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме.

3 верасня 1992 г. – чацвер

Рэнтген-аддзяленне — архіў паміж 10:30 і 11:05:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая,
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, мой духоўны праваднік».
Збаўца: «Ты павінна зрабіць нешта для Мяне, дачкі Мая. Цярпліва знось усё, што ты атрымаеш ад Мяне. Пачатак вельмі цяжкі. Нікому з Маіх выбраных не было лёгка. Усе яны ішлі тым жа шляхам, якім ідзеш і ты цяпер. Ты атрымаеш Мае пяць Святых Ранаў; ты ведаеш, калі.
Я: «Дзень, так, але не час. Раніца ці вечар».
Збаўца: «Пасля Святой Камуніі. Ты атрымаеш усе пяць стагматаў адразу». Я:
«Тады я памру ад болю».
Збаўца: «Ты не памрэш. Я з табой. Я дазволю столькі болю, колькі ты зможаш вынесці».
Я: «Мне ўсё яшчэ трэба ісці да доктара?»
Збаўца: «Не, пасля можаш ісці спаць». Я: «Ці змагу
я яшчэ хадзіць?»
Збаўца: «Так, ты ўсё яшчэ зможаш хадзіць».
Я: «Ці зрабіла я што-небудзь няправільна дагэтуль?»
Збаўца: «Не, працягвай, як і рабіла».
Я: «Магу я сказаць некаторым людзям прыйсці ў царкву?»
Збаўца: «Так, але не кажы, што будзе. Раскажы толькі некалькім людзям. Сёння ты зноў будзеш пакутаваць за грэх. Сёння яны будуць крывавыя».
Я: «Вы маеце на ўвазе біццё?»
Збаўца: «Так, дачка мая».
Я: «Калі ласка, дай мне ласку ўсё гэта вынесці».
Збаўца: «Дачушка мая, табе не будзе яе бракаваць. Я з табой, дачушка мая. Я
вельмі люблю цябе; заставайся мне дарагой».
Я: «Так, мой любы Ісусе, я таксама вельмі люблю Цябе. Я застануся вернай Табе».
Збаўца: «Дачушка мая, працягвай пісаць. Я падрыхтаваў для цябе прыгожы дом на
небе».
Я: «А мне гэта запісаць?» Збаўца: «Так,
запішы гэта».
Збаўца: «Вось чаму я прашу цябе прайсці гэты шлях Крыжа да самага канца.
Са мной ты справішся».
Я: «Дарагі Ісусе, я зраблю ўсё, што Ты хочаш, але толькі калі буду заўсёды з Табою».
Я спытала ў Збаўцы, ці правільна я зразумела наконт адбіцця стыгматаў і неабходнасці заставацца ў ложку.
Збаўца: «Ты павінна пэўны час ляжаць у ложку. Павінна быць шмат малітвы».
Збаўца: «Ты будзеш прымаць Святую Камунію дома. Я пра ўсё паклапачуся». Я:
«Калі ласка, пашлі мне шмат любові перад адбіццём стагматаў».
Збаўца: «Я зраблю гэта».
Збаўца: «Я бласлаўляю цябе цяпер, мая
дачцэ». Я ўпала на калені на падлогу.
Збаўца: «Благаслаўляю цябе, мая дачцэ, цяпер». Я ўпала на калені на падлогу.
Збаўца: «Няхай благаславіць цябе Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы. Ідзі з мірам».
Я: «Дзякуй Богу, Госпаду».
Я: «Хвала Ісусу Хрысту і Марыі. Дзякуй за ўсё, мой Госпадзе і Божа, мой любы
Ісусе».

4 верасня 1992 года — пятніца

Я: «Гасподзь мой і Божа, Ісусе мой любы, мой духоўны праваднік. Цяпер я хацела б запісаць тое, што блізка майму сэрцу. Учора Ты папрасіў мяне зрабіць ахвяру, каб я ўначы збіла сябе да крыві. Я была гатовая збіць сябе, але Ты не дазволіў, і сёння мне павінны быць адбіты Святыя Раны. Як мне гэта зразумець? Прашу Цябе, дапамажы мне. «Я не менш люблю Цябе за гэта і жадаю застацца Табе вернай».

Я падумаў пра Аўраама і Ёва, і некаторыя рэчы сталі мне зразумелымі.
Я: «Вы не пашкадавалі мяне пакутаў адкуплення. Я ніколі не адчуваў такіх моцных галаўных боляў, што доўжыліся так доўга. Я прысвяціў іх і не адмовіўся прыняць іх зноў. Сучасны святар, магчыма, сказаў бы, што гэта спакуса паходзіла ад д'ябла, але я ў гэта не веру, бо вашай любові і вашага супакою ніколі не бракавала. Я не баялася таго, што было наперадзе. Што скажаце мне пра гэта, мой Госпадзе і Божа?"
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Ты чуеш мяне?»
Я: «Так, Гасподзь мой і Бог мой».
Збаўца: «Усё, што ты напісала, правільна. Усё, чаго ты чакала, яшчэ наперадзе. Я вызначаю час. Дачушка мая, напішы гэта. Усе, хто будзе ў царкве сёння ўвечары, здзівяцца таму, што адбудзецца. Яны амаль усе сляпыя. Для іх заззяе святло. Працягвай выконваць свой абавязак, як ты рабіла гэта дагэтуль.
Яны пажнуць плады маёй працы. Я — дрэва жывое; вы — мае плады. Дачушка мая, я люблю цябе; ідзі ў міры».

18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

5 верасня 1992 г. – субота
8.00 — Малітоўная група
Збаўца: «Дачушка мая, я люблю цябе. Я змяніў свой план. Усё пойдзе так, як я захачу.
Я: «Я падумала, што нешта зрабіла няправільна, бо была гатовая да ўсяго, што Вы сказалі, што адбудзецца».
Збаўца: «Дачушка мая, ты зрабіла ўсё правільна. Я вызначаю час». Я: «Вы ж сказалі, што гэта адбудзецца пасля Святой Камуніі».
Збаўца: «Я магу гэта змяніць».
Я: «Дарагі Божа, я не магу больш задаваць табе пытанняў. Скажы мне, што ты хочаш. Я нічога з гэтага не разумею, таму я ўсё аддаю на тваю волю».
Збаўца: «Дачкі мая, надыдзе час, калі ў цябе не будзе іншага выбару, акрамя як рабіць па маім жаданні».
Я: «Дарагі Ісусе, ці можаш Ты растлумачыць мне гэта больш ясна? Я не разумею».
Збаўца: «Ідуць горшыя часы».
Я: «Скажыце, любы Божа, што гэта за найгоршае, што надыдзе?»
Збаўца: «Вялікая вайна ў Еўропе».
Я: «Дык мне не трэба будаваць капліцу?»
Збаўца: «Так, будуй. Яна будзе захавана. Вайна набліжаецца і хутка распаўсюджваецца».
Я задумалася, ці атрымаю я ўсё ж стыгматы». Збаўца: «Ты пытаешся. Так, ты атрымаеш іх. Я вызначу дзень». Я: «Гасподзь мой і Божа, няхай будзе зроблена паводле Вашай волі».
Збаўца: «Маліцеся шмат, мае дзеці, маліцеся. Улада сатаны невымерная. Я дазволіў, каб так было. Ён забярэ ўсё, што адвярнулася ад Мяне. Людзі хочуць гэтага. Яны абралі свой шырокі шлях. Заставайся вернай Мне, мая дачцэ, як ты рабіла гэта дагэтуль. Я даў сваім верным дзецям абарону вашай нябеснай Маці, Марыі. Яны стаяць пад яе абарончым плашчом; там няма месца для ворага. Маліцеся да вашай Маці, маліцеся часта. Я не адмоўлюся ад яе заступніцтва. Яна не пакідае сваіх дзяцей».
Я: «Але гэтую вайну можна спыніць». Збаўца: «Толькі праз пост і малітву».
Я: «Мне трэба нешта рабіць?»
Збаўца: «Не хвалюйся загадзя. Усё будзе ў свой час».
Я: «Дзякую Табе, мой Госпадзе, за Тваю любоў і Тваю параду, і за вестку пра тое, што нас чакае наперадзе».
Збаўца: «Бласлаўляю цябе, дачушка мая». Я ўпала на калені.
Збаўца: «Няхай Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы благаслаўляць цябе, дачушка мая. Ідзі ў міры».

Я: «Дзякуй Табе, Гасподзь мой і Божа. Хвала Ісусу Хрысту, цяпер і заўсёды. Амэн».

З 16:30 да 19:45 я малілася ў касцёле і споведалася. Потым засталася на Святую Імшу.

6 верасня 1992 г. – нядзеля

7.30 – 9.20 раніцы:
Я малілася і адчула, як зноў у душы закрадаецца невялікі сумнеў; мая галава была поўная пытанняў. Потым я малілася набожна.
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, стыгматы, якія ты павінна атрымаць, з'явяцца ў бліжэйшыя некалькі дзён. Я вызначу гадзіну».
Я: «Гасподзі, хто Вы цяпер?»
«Я ёсць!» Дачкі маёй, гэта Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы гавораць з табой цяпер. Не сумнявайся, дачкі маёй; ты крыўдзіш мяне. Ты цалкам належыш мне. Табе не трэба баяцца. Заставайся вернай і нязменнай перада мной.
Я: «О, мой Госпад і Божа, прабачце мне, калі ласка; я ніколі не змагу вас зразумець, але я кідаюся ў вашыя абдымкі і абдымаю вас, як маленькае дзіця. Мой любячы Айцец, няхай усё працягваецца так, як вы захочаце».
Збаўца: «Дачушка мая, ты атрымаеш ад мяне пяць стыгматаў».
Я: «Я думала, што яны прыйдуць ад анёла, як у святой Тэрэзы Авільскай. Магчыма, таму, што святар так мне сказаў».
Збаўца: «Я магу рабіць, што заўгодна».
Я: «Гасподзь мой і Божа, мне стала значна больш зразумела. Нельга спадзявацца на тое, што напісана ў нейкіх кнігах. У рэшце рэшт, Вы робіце гэта так, як хочаце». Збаўца: «Так, гэта так, мая дачцэ».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Так, дачушка мая. Тваё сэрца будзе прабіта святлом, якое зыйдзе ад Мяне. Гэтае святло пранікне ў тваё сэрца. У тваім сэрцы запаліцца агонь. Гэты агонь — Мая любоў. І тады ты ўжо не зможаш рабіць, што захочаш. Я — усё ў табе. Ты будзеш рабіць усё, што Я загадаю».
Я: «Гэта гучыць зусім як у Святога Паўла».
Збаўца: «Дачушка мая, я паўтараю тое, што ўжо адбылося. Я — той жа Бог, якім быў тады. Дачушка мая, ты ёсць і застанешся толькі маім інструментам, якім я скарыстаюся».
Я: «Гасподзь, ці трэба мне цяпер ісці ў царкву?» Збаўца: «Так, зрабі гэта, мая дачцэ».
Я: «Ужо 9:15».
Збаўца: «Я бласлаўляю цябе, мая любая дачо.». Я ўпала на калені.
Збаўца: «Няхай Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы благаслаўляць цябе. Ідзі ў супакоі, мая любая дачо.
Я: «Хвала Ісусу Хрысту. Дзякуй Богу, Пану. Амэн».

10:30 раніцы Святая Імша ў чырвоным рызу.
13:00 Ружанцовая малітва і набажэнствы.

7 верасня 1992 г. – панядзелак

У мяне трохтыднёвы адпачынак.
8.30 раніцы:
Збаўца: «Пішы, дачушка мая».
Я: «Так, мой Любячы Айцец, мой Жыццеўмілец».
Збаўца: «Тваё пакутнае выпраўленне прыйдзе хутка». Я: «Што значыць "ХУТКА", мой Госпадзе?»
Збаўца: «Я вызначу гэтае "ХУТКА", калі прыйдзе правільны час. Дачкі Мая, будзе так, як Я захачу».

Я: «Гасподзь, што будзе так, як Ты захочаш — ці можна пра гэта даведацца?» Збаўца: «Твая будучыня».
Я: «Гасподзь мой і Божа, няхай будзе так, як Ты захочаш і што Табе дагаджае».
Я: «Дарагі Ісусе, мне цяпер вельмі цяжка, бо гэта вышэй за маё разуменне, і я адчуваю сябе самай дурной чалавекам у свеце. Мне здаецца, што я не з гэтага свету. Мне здаецца, што ўсе разумнейшыя за мяне, быццам я ў першым класе. Ад гэтага можна заплакаць. Мне здаецца, што мяне ўсе пакінулі. Мне нават здаецца, што і Ты мяне пакінуў. Доктары сказалі б: «Ёй трэба пабачыць псіхіятра», але я цэлая розумам і чакаю, што Ты ад мяне хочаш.
Спасыцель: «Пішы, дачушка мая, твая задача — ісці за мной і рабіць тое, што я хачу, нават калі ўсё здаецца менавіта такім. Дачушка мая, я задаволены табой; усім, што ты робіш. Перадай мне ў рукі турботы, якія цяпер цябе гнятуць».
Я: «Усё гэта так цяжка зразумець. Я аддаю ўсе свае неразуменні ў твае рукі». Збаўца: «Мая дарагая дачушка, напішы гэта. Гэты выпрабаванне, якое ты зараз перажываеш, таксама павінна быць. Усё гэта — мая воля. Пяць стагматаў, якія ты атрымаеш, дадуць святло табе і іншым, каб ты змагла лепш зразумець мяне. Без майго святла ты ўсё яшчэ ў цемры. Калі святло праб'е цемру, ты ўбачыш. Я — святло і праўда.
Мая дарагая дачушка, я ўсё ж дзякую табе, што сёння напісала. Я бласлаўляю цябе, мая дачушка.
Я ўпала на калені...

18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Чырвоным.
20:00 Група малітвы.

8 верасня 1992 г. – аўторак
Раніца: Пасля малітвы – Аб'яднанне
Збаўца: «Пяць Святых Ранаў будуць адбітыя вельмі хутка, таму будзь заўсёды гатовая. Дачушка мая, Я змяніў час; так і павінна было быць.
Усё адбываецца так, як Я хачу. Вам не будзе бракаваць любові."
Я: «Дарагі Збаўца, калі людзі пытаюцца ў мяне, ці чую я Твой голас, ці магу я сказаць ім пра гэта?»
Збаўца: «Ты можаш ім сказаць; табе не трэба гэтага адмаўляць. Дачкі Мая, Я гавару з табой не толькі дзеля цябе, але і дзеля іншых».
Я: «Гасподзь, калі ў мяне будуць стыгматы і не будзе святара, ці прыйдзеш Ты да мяне і духоўна?»
Збаўца: «Я заўсёды з табой, дачушка. Тады Я буду ўсім у табе, а ты нічым».
Я: «Дарагі Божа, але я ж яшчэ жывая».
Збаўца: «Тваё жыццё — маё жыццё».
Я: «Гасподзь мой, я прыму гэта, але не магу зразумець. Гасподзь, няхай будзе воля Твая. Я ж усяго толькі Твой інструмент».

Пасля гэтага Гасподзь благаславіў мяне.

9:00: Я наведала Святую Імшу ў Вагхаўзэле разам з Фрыдолінам.
18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот; я не прымала Камунію ў Рот, бо ўжо прыняла Збаўцу сёння раніцай у Вагхаўзэле.
20:30: Пан Гебхард патэлефанаваў, як менавіта сказаў Збаўца. Мы размаўлялі па тэлефоне каля 25 хвілін. Я дзякую Богу за гэты званок.

9 верасня 1992 г. – серада
Удома — Малітва — Аб'яднанне
са Збаўцам: «Пішы, дачка мая». Я:
«Так, мой мілы Езу».
Збаўца: «Усё, што ты напісала, на маю карысць. Ты гаворыш так, як я хачу. Твая задача — працягваць пісаць; нават калі ты робіш так шмат памылак, гэта мне падабаецца.

Твае памылкі бясшкодныя ў параўнанні з памылкамі тэолагаў, бо памылкі тэолагаў вядуць людзей у бездань. Дачка мая, працягвай пісаць.
Я ведаю пра твае цяжкасці. Я ведаю пра тваю любоў да Мяне. Мне падабаецца ў табе і тое, і другое. Страданні адкуплення, якія ты выносіш, — гэта Мая любоў да цябе. Колькі болю ты прымаеш ад Мяне, столькі ж і любові ты таксама прымаеш. У пакутах — збаўленне душ. Мне давядзецца вынесці шмат пакут у табе, бо Я жадаю збавіць шмат душ.
Я: «Гасподзь мой і Божа, цяпер я лепш разумею. Гасподзь, рабі, як Ты захочаш».
Збаўца: «Напішы яшчэ крыху. Пяць стагматаў НІ, якія ты атрымаеш ад Мяне, здзейсняцца неўзабаве. Няхай яны ўступяць у сілу, калі прыйдуць пакуты».
Я: «Ці буду я загадзя ведаць, калі прыйдуць пакуты?»
Збаўца: «Я ўжо рыхтую цябе, каб ты ведала. Мая любая дачушка, я задаволены табой такой, якая ты ёсць. Заставайся пакорнай, каб я мог асыпаць цябе шматлікімі ласкамі. Працягвай любіць мяне, як ты рабіла гэта дагэтуль. Твая любоў — мая любоў. Я рады, што ты жадаеш любіць мяне ўсё больш і больш. Я заўсёды гатовы даць табе яшчэ больш любові».

Я: «Што я павінна рабіць цяпер?»
Збаўца: «Выконвай свой абавязак, што б табе ні давялося рабіць цяпер. Я бласлаўляю цябе, мая дарагая дачушка».

Я ўпала на калені і папрасіла Збаўцу благаславіць дзвюх жанчын, якія павінны былі хутка прыбыць, Марыянну і спадарыню Мюлер.
Збаўца: «Так, я дабраслаўлю і іх».

Збаўца даў сваё блаславенне.
Святая Імша ў капліцы Святога Роха ў Мінгольсхайме.

10 верасня 1992 года – чацвер

10.30 раніцы дома:
Малітва аб адзінстве.
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Я хачу, каб ты пісала. Перад тым, як усё гэта здзейсніцца, будзе шмат выпрабаванняў».
Я: «Што адбудзецца, мой Госпадзе і Божа?»
Збаўца: «Тое, што Я хачу здзейсніць з табой».
Я: «Гасподзі, чаго Ты хочаш? Што я павінна здзяйсняць з Табою?» Збаўца: «Увесь Шлях Крыжа да самага канца».
Я: «Ці павінна я прыняць гэтыя пакуты?»
Збаўца: «Гэтыя пакуты не для цябе, а для мяне; аднак гнеў Мой спасцігне іх. Кроў, якую ты пральеш, — за добрых, а не за блюзнерцаў». Я: «Але, Гасподзь, Ты праліў Сваю кроў за ўсіх».
Збаўца: «То было тады, мая дачо, а сёння ўжо не так. Яны ўжо выбралі свайго айца. Табе не трэба размаўляць з блюзнерцамі».
Я: «Як мне пазнаць, што яны — блюзнерцы?»
Збаўца: «Я пазнаю іх, а не ты. Дачушка мая, напішы яшчэ нешта. Стыгматы, якія ты атрымаеш, з'явяцца ў гэтыя дні».
Я: «Гасподзь, няхай будзе зроблена так, як і калі Ты захочаш; я не баюся і не сумняваюся; я цалкам належу Табе».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Ты не павінна слухаць, калі іншыя табе дораць. Ты не бачыш іх слабасцей. Слухай мяне ўважліва: я — твой духоўны праваднік; нават калі ты зробіш нешта няправільна, і іншыя заўважаць гэта ў табе, у маіх вачах гэта ўсё роўна правільна. Такім я і хачу, каб было. Большасць людзей не заўважае ўласных недахопаў. Калі ты будзеш дазваляць усім чытаць табе натацыі, ты адвернешся ад Мяне. Сатана хітры; будзь асцярожная: калі ты зробіш нешта няправільнае, і іншыя будуць гэта не ўхваляць, то гэта ад Мяне. Табе не патрэбны цікаўныя вакол сябе. Спачатку пашлі ўсіх цікаўных маліцца і пакаяцца ў сваіх грахах; гэта зберажэ табе шмат клопатаў».
Я: «Дарагі Божа, мне патрэбна для гэтага пакора. Калі ласка, дай мне ласку быць пакорнай».
Збаўца: «Дачушка мая, ты будзеш пакорная і ціхая, як Я, бо тады ты будзеш цалкам у Мяне».

Я: «Але тады гэта ж жахліва, калі святары яшчэ не вераць».
Збаўца: «Кожны святар — гэта другі Хрыстос; мы павінны маліцца за кожнага святара. Я люблю іх усіх, дачушка мая».
Я: «Але, Гасподзь, я таксама люблю іх усіх, але не ўсе яны любяць мяне». Збаўца: «Так яно і ёсць, дачушка; і вы ўсе не любіце Мяне».

Я: Збаўца благаславіў мяне…
Ружанцы і Святой Імшы ў чырвоным

11 верасня 1992 г. – пятніца

7.40–8.30 раніцы
Мой муж стварыў мне цяжкасці.
Прыбыла вялікая колькасць Біблій ад айца Гебхарда Хайдэра.

Збаўца: «Я хачу, каб ты пісала. Я вельмі люблю цябе. У найбліжэйшай будучыні ты будзеш часцей сутыкацца з атакамі Сатаны. Я згодны з табой наконт таго, што адбываецца з тваёй сям'ёй. Ён шукае самы кароткі шлях; гэтак жа, як ты шукаеш самы кароткі шлях да Мяне праз Марыю, так і нячысты дух шукае самы кароткі шлях да цябе. Дачушка, учора ты зрабіла правільна. Мая дачушка, нячыстыя духі асабліва злуяцца на цябе, але са Мной ты пераадолееш іх усіх. Мая дачушка, маліся за свайго мужа; яму патрэбна твая дапамога».
Збаўца сказаў мне: «Працягвай пісаць, дачушка мая. На цябе зыйдзе палаючы агонь».
Я: «Я гэтага не напішу. Гэта, безумоўна, не ад Цябе, любы Божа».
Збаўца: «Так, гэта ад Мяне! Палымняючы агонь любові».
Я: «Гасподзь мой, цяпер я баюся, што спалюся». Збаўца: «Ты спалішся ў маёй любові. Гэтым агнём ты станеш цалкам чыстай».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, калі ласка, ачысці мяне, каб я заўсёды была з Табою і ніколі не была ад Цябе адарваная».
Збаўца: «Мая любая дачцэ, я бласлаўляю цябе». Я: «Збаўца блаславіў мяне…»

Ружанцы і Святой Імшы ў чырвоным

Субота, 12 верасня 1992 г.

7.30–9.00 раніцы
Збаўца: «Дачушка мая, пішы. Я хачу, каб ты рабіла тое, што Я хачу. Куды б Я цябе ні вёў, туды і ідзі».
Я: «Госпадзе, як я даведаюся, што Ты вядзеш мяне?»
Збаўца: «Ты можаш пытацца ў Мяне! Шлях да Мяне робіцца больш стромкім». Я: «Госпадзе, што значыць "больш стромкім"?»
Збаўца: «Ён стане больш патрабавальным і запатрабуе шмат сілы. Гэтую сілу ты можаш атрымаць толькі ад Мяне. Маліся за сябе і за іншых людзей, каб яны маглі ісці гэтым шляхам разам з табой. Інакш ты можаш страціць іх на гэтым стромкім шляху».
Я: «Так, мой Госпадзе, у будучыні я буду прасіць больш сілы для сябе і для іншых людзей».
Збаўца: «Тваё сэрца ўжо маё сэрца. Я павінен фармаваць яго на свой лад. З гэтага сэрца будзе цячы шмат ласкі, і гэтае параненае сэрца стане крыніцай любові».
Я: «Гасподзь мой і Божа, любы Ісусе, як мне ведаць, што гэта ўжо Сэрца Тваё?»
Збаўца: «Гэты палын у тваім сэрцы — гэта агонь маёй любові; ён становіцца мацнейшым, калі Я так захачу».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я адчуваю гэты агонь, але не ведала, што ён значыць для мяне. Я зразумела, што з гэтым агнём я магу любіць Цябе больш. Мая душа глыбока прагне быць з Табою. Я адчувала, што маё сэрца цяпер падобнае на палаючую печ, і гэты агонь ніколі не згасае. Цяпер я лепш разумею, калі чытаю ў «Літаніі да Найсвяцейшага Сэрца»:
Ты, палаючае вогнішча любові.
Дагэтуль гэта было для мяне незразумела, але цяпер я разумею. Дзякую Табе, Госпадзе і Божа мой, за гэтую вялікую ласку і прасвятленне.

Я хацела б таксама сказаць, мой Госпадзе і Божа, што Ваша Сэрца — гэта жывы, палаючы ачаг любові. О, хай гэты агонь ніколі не згасне, бо тады я ведаю, што Вы заўсёды са мной. Ісусе, я люблю Цябе ўсім сэрцам і ўсёй душой; я люблю Цябе вышэй за ўсё.
Збаўца: «Мая любая дачушка, я рады, што ты гэта спазнала; заставайся такой, якой ёсць, трымайся маёй рукі». Я: Збаўца благаславіў мяне...

16:30–19:45: Малітва і Святая Імша ў касцёле ў Роце.

13 верасня 1992 г. – Нядзеля
9.30–11.15 раніцы дома
Учора ўначы, з 2:30 да 3:30, каля майго дома быў неспакой. Некія п'янты прыпаркаваліся насупраць майго дома. Прыйшлося выклікаць паліцыю.
Супольнасць малітвы!
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая: Я з табою, у табе і з табою; ты цалкам Мая. Не дазваляй іншым уплываць на цябе. Ты бачыла гэта ўчора і ўначы. Сатана ўсімі спосабамі спрабуе адвярнуць цябе ад Мяне. Ён моцны, дачкі Мая, але з Маёй дапамогай ты яшчэ мацнейшая. Дачушка мая, заставайся вернай сваёй малітоўнай групе, як ты рабіла гэта дагэтуль. Сатана нічога больш не хоча, як разбурыць вашу малітоўную групу».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, пякучыя болі, якія ты адчувала ўчора, былі маімі болямі».
Я: «Я адчувала, як яны палалі і калолі ўвесь дзень, а цяпер іх няма». Збаўца: «Я рыхтую цябе да таго, што будзе ў наступныя дні. Цяпер ты адчуваеш пякоту ў сэрцы».
Я: «Але яна не вельмі моцная».
Збаўца: «Але яна стане вельмі моцнай».
Я: «Ці змагу я з гэтым справіцца?»
Збаўца: «Ты справішся».
Я: «Тады мне трэба будзе выклікаць доктара?»
Збаўца: «Табе не спатрэбіцца; ты ведаеш, што рабіць». Я: «Так, Гасподзь мой, я зраблю, як Ты захочаш».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая: ты атрымаеш стыгматы ў царкве». Я: «Чырвоным?»
Збаўца: «Так, у чырвоным».
Я: «Тады я вас убачу?»
Збаўца: «Ты ўбачыш мяне. З святлом, што зыходзіць ад мяне, ты атрымаеш стыгматы, і гэтае святло застанецца з табой, пакуль я не захочу. Я — святло, і я разгоньваю цемру. Мая дачушка, стыгматы, якія ты атрымаеш — гэта мае стыгматы».
Я: «Але вы ўжо казалі мне гэта раней».
Збаўца: «Свет не можа ўтаіць гэтае ў табе. Нават епіскапы ўжо не могуць растлумачыць гэта сабе, бо ім не хапае святла. Таму будзь пакорлівай, бо яны павінны быць прасветленыя гэтым святлом. Мая дачцэ, я люблю іх усіх».
Я: «Гасподзь мой, а што наконт тых, хто блюзнерыць на Цябе?»
Збаўца: «Цяпер могуць быць збаўлены нават блюзнерцы». Я: «Як так, мой Госпадзе і Божа?»
Збаўца: «Дайшым ім любоў, якой ім не хапае». Я: «Як я магу даць ім любоў?»
Збаўца: «Я — гэтая любоў». Я: «Я так і зраблю».
Збаўца: «Ты — мой інструмент, якім Я карыстаюся».
Я: «О, Гасподзь мой і Божа, гэта вельмі цяжка зразумець».
Збаўца: «Я прасвятлю тых, хто добрай волі. Яны ў сэрцы сваім пазнаюць, як і ты пазнаў, што Я — любоў».

Я: «Так, мой Госпадзе, цяпер я разумею. Навука не можа зразумець гэтага сваім розумам. Любоў у нашых сэрцах пераўзыходзіць навуку. Дарагі Збаўца, як жа нязначнай павінна быць свецкая навука ў параўнанні з нябеснымі рэчамі, што чакаюць нас».
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены тым, што ты напісала. Я бласлаўляю цябе». Я: «Я сказала: "Калі ласка, увесь свет"».
Збаўца: «Няхай Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы благаслаўляць цябе. Ідзі ў міры, мая любая дачка».
Я: «Дзякуй Богу, Госпаду. Хвала Ісусу Хрысту і Марыі, цяпер і заўсёды. Амін».

А 12:45 я малілася на ружанцы і чытала малітвы ў Рот.
А 14:30 я малілася на ружанцы і малілася ў чырвоным. 14 верасня 1992 г. – панядзелак

9 верасня 1992 г. – Панядзелак

Удома:
2.10–3.05: малітва
9.30–11.15: малітоўнае набажэнства
Я плакаў! Святар у капліцы Святога Роха ўчора ўвечары збіў мяне з панталыку. Ён абараняў прычасце ў руку. Я спытаў у Збаўцы: калі гэта Яго воля, няхай Ён дасць мне адказ. Бо я ўпэўнены, што правільны спосаб — гэта прычасце на язык.
Я не магла паверыць гэтаму святару.
«Дарагі Збаўца, ці памылялася я?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты не памылялася; гэта вялікае святатацтва з боку святароў, якія ўсё яшчэ даюць прычасце ў рукі. Паколькі ты ўсё яшчэ абараняеш гэтую практыку, ты павінна Патрабуйце ад іх адказу. Я абыякавая да ўсіх, хто ўсё яшчэ дае Святую Камунію ў руку. Дачушка, усё, што ты зрабіла дагэтуль, правільна. Запішы гэта, дачушка: стыгматы, якія ты атрымаеш, будуць вельмі балючымі."
Я: «Мне ўжо страшна ад jedных гэтых слоў». Збаўца: «Дачушка мая, цяпер табе страшна?»
Я: «Не».
Збаўца: «Са Мной у цябе не будзе страху. Боль, які ты адчуеш, будзе большым, калі будзе мала малітвы».
Я: «О, Гасподзь мой, хто ж тады будзе слухаць мяне і маліцца?»
Збаўца: «Мая дачцэ, тыя, хто захоча быць збаўленымі, будуць маліцца. Я буду ўкрыжаваны ў табе дзеля збаўлення душ. Мая дачцэ, у кожнага ёсць мала часу для сябе. Яны будуць маліцца. Напішы гэта, мая дачцэ: толькі нешматлікія будуць збаўленыя».
Я: «Я буду пакутаваць за ўсе душы».
Збаўца: «Дачушка мая, амаль ніхто з іх не жадае пакаяцца». Я: «Дык ці не трэба мне пакутаваць за ўсіх?»
Збаўца: «Так, інакш яны не змогуць сказаць, што Я не пакутаваў за іх». Я: «Дарагі Ісусе, мне вельмі цяжка гэта пісаць; гэта балюча».
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, я бласлаўляю цябе. Я ўключаю ўвесь свет, асабліва ўсіх хворых і паміраючых, у маім блаславенні».

18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша (чырвоная)
20:00 Чырвоная малітоўная група.

Першыя тры гады мы маліліся каля гадзіны. Апошнія два гады мы малімся каля дзвюх-дзвюх з паловай гадзін.
Збаўца прасіў мяне, каб мы моліліся шмат.

15 верасня 1992 г. – аўторак

з 10:30 да 13:00
Да пачатку я малілася разам з Фрыдлінам. Пасля я малілася адна і злучылася з Збаўцам.

Збаўца: «Пішы, дачкі Мая: злучай усе пакуты, якія ты перажывеш, з Жаласцямі Марыі. Жаласці Марыі — гэта і Мае пакуты. Усяго ахвяруй Нябеснаму Айцу. Праз твае ахвяры многія душы будуць ацаленыя».
Я: «Мой любы Ісусе, я так люблю Цябе; я зраблю ўсё, як Ты захочаш. Толькі Ты скажы мне, каб я ведала. Цяпер я адчуваю глыбокі невымоўны супакой. У гэтым супакоі так шмат любові, і ўва мне ёсць жаданне ніколі не быць ад яго адарванай. Я адчуваю сябе так, быццам не ў сваім целе. Я адчуваю сябе незразумела лёгкай і свабоднай, без клопатаў і болю. Свецкія рэчы здаюцца мне далёкімі. Я ні ш т о.
Усярэдзіне мяне — Бог. Дзякуй табе, мой Госпад і Божа, за гэтае пераканне і ласку. Цяпер у мяне ёсць жаданне, і я пішу яго табе зараз, бо яно здаецца мне такім прыгожым:
Ісусе, дазволь мне скінуць галаву на Тваё сэрца, як зрабіў Ян. І цяпер я хачу абняць Цябе, бо маё сэрца так моцна любіць Цябе. Я не магу нікому гэта растлумачыць, бо каханне проста ёсць. У вачах наварочваюцца слёзы, бо я люблю Цябе».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая: такая, якая ты цяпер, — такой я і хачу, каб ты заўсёды была. Разумееш, табе не хапае любові. Ты атрымліваеш яе нашмат больш праз пакуты. Пяць стагматаў — вельмі блізка.
Я: «Дарагі Божа, Ты ўжо казаў гэта раней».
Збаўца: «Але тады было шмат чаго, чаго ты не ведала. Будзь гатовая да кожнай гадзіны, якая цяпер надыдзе. Цябе моцна выпрабуюць, мая дачцэ».
Я: «О, Збаўца, мяне ўжо так шмат выпрабавалі».
Збаўца: «Недастаткова».
Я: «А што, калі тэолагі не паверуць?»
Збаўца: «Ты ахвяруешся не дзеля тэолагаў, а дзеля ўсіх душ. Безумоўна, будуць тэолагі ў святле, якія паверуць. Мая дарагая дачушка, я вельмі люблю цябе. Запішы гэта; пакуты адкуплення вось-вось пачнуцца».
Я: «Што лічыцца пакутамі адкуплення?»
Збаўца: «Галоўныя і сэрцавыя болі — гэта падрыхтоўчыя пакуты. Ніякія лекі тут табе не дапамогуць. Гэтыя пакуты ідуць ад Мяне. Ты пакутуеш дзеля збаўлення душ, і таму табе не дапамогуць ніякія лекі. Ты павінна ўсё цярпліва выносіць з любоўю. Я дам табе столькі любові, што ты зможаш гэта вынесці. Я буду ўсім у табе. Твая душа злучана са Мной, і ты пакутуеш толькі адну частку Маіх пакут. Такім чынам, дачушка Мая, ты ўжо не сама па сабе. Гэта Я.
Збаўца: «Я бласлаўляю цябе і ўсіх табе блізкіх».

Збаўца благаславіў нас.

А 18:30 я была з святаром з Перу ў Мінгольсхайме. Я падарыла яму Біблію ад айца Гебхарда Хайдэра. Я пайшла да споведзі разам з ім. Гэдвіг была са мной у гэтага святара і гаварыла пра мяне дрэнна. Мне давялося пасварыцца. Я ёй даравала.

18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот

16 верасня 1992 г. – серада

9.30–10.20
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая». Я:
«Так, дарагі Ісусе».
Збаўца: «Шлях Крыжа, які вядзе да Мяне, — у святле. Усе Мае дзеці яго пазнаюць. Я — гэта святло, якое асвятляе вас. Дзяўчына Мая, ніхто не можа збіць цябе з гэтага шляху. Калі чалавек пазнае асветлены шлях, ён ужо не жадае
ісці цёмным шляхам. Ананімны ліст, які ты атрымала, — гэта пастка, расстаўленая Сатанай. Ён хоча збіць цябе са светлага шляху, але ён не можа, бо Я з табой. Любі іх усіх, як ты рабіла гэта дагэтуль. Мая дарагая дачушка, будзь гатовая прыняць усё, што прынясе табе жыццё.
Усё, што стане для цябе непадсільнай ношай, аддай мне. Ты атрымаеш ад мяне пяць святых стагматаў; будзь упэўненай і цвёрдай."
Збаўца: «Я не адмаўляюся ад свайго слова. Ты павінна прайсці выпрабаванні, якія чакаюць цябе наперадзе. Я — твой духоўны праваднік, і ты іх пройдзеш. Мая дачушка, я задаволены тым, што ты робіш і як ты ставішся да людзей.

Што да іншых, якія хочуць чытаць табе лекцыі, — гэта зайздрасць. Будзь асцярожная. Дачушка, у цябе шмат ворагаў вакол. Шкадуй слоў у іх прысутнасці. Яны ператвораць адно слова ў дзесяць, каб кпіць з цябе. Дачушка, заўсёды ўскладай усе свае турботы на мяне».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта напісаць?»
Збаўца: «Не, дачушка мая, ідзі туды, куды трэба. Я бласлаўляю цябе, мая любая дачушка».
Я: «Я сказала Збаўцу: "У гэтую благаславенне я ўключаю хворых, паміраючых, бедныя душы ў чысцы і маіх ворагаў"».
Я: Збаўца благаславіў мяне…

А 12-й гадзіне дня ў Катэдральным саборы Шпаера я малілася «Анёлса» і іншыя малітвы.
19:30: Святая Імша ў капліцы Святога Роха.
20:30: Запісвала дзённік з Марыян.

17 верасня 1992 г. – чацвер
Удома з 10:30 да 11:30; зараз я ўсё яшчэ ў адпачынку.
Малілася сёння ўвечары з 20:30 да 3:30 ночы ў малітоўнай супольнасці:
Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, пяць святых стагматаў будуць адбіты на табе. З'явіцца знак на небе над царквой; ты павінна паглядзець на яго. Гэта будзе Маім пацвярджэннем таго, што мае надысці».
Я: «А калі я гэтага не ўбачу, ці зменіцца тады ваш план?» Збаўца: «Ты ўбачыш гэта, дачушка мая».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я веру, што гэта адбудзецца. Мая вера непахісная, і таму я веру».
Збаўца: «Дачушка мая, няхай гэта дзейнічае ў табе. Я так люблю цябе, дачушка мая. Я выбраў цябе. Я жадаю разам з табой выратаваць шмат душ! Даўно было маім жаданнем зрабіць гэта. Настаў час, і ніхто не можа змяніць мой час!
Я — Вечнасць. Мая любая дачцэ, усё прыходзіць у свой час.
Дзякую табе, дачушка мая, за тваё «так». Тваё «так» трывалае, як скала сярод мора. Тваё «так» — гэта маё «так», і ніхто не можа яго ў цябе забраць.

П. Хайдэр: У гэтай справе айцец Гебхард Хайдэр з Рэгенсбурга, агледзеўшы дзённік, кажа, што я павінна працягваць пісаць, бо гэта дар ласкі ад Збаўцы.

Я: «Я проста думаў: "Ісусе, я так цябе люблю"».
Збаўца: «Твая любоў — мая любоў. Ты можаш перадаць гэтую любоў тым, хто прагне кахання».
Я: «Гасподзь, усё, што я толькі што сказала табе ад сэрца, няхай здзейсніцца, як ты захочаш і як табе будзе дагаджаць. Мне гэта зразумела, і цяпер я разумею, што павінна гэта зразумець; а астатняе ты навучыш мяне ў свой час. Я давяраю табе і застаюся табе вернай, сіламі дабрачыннасцяў, якія ты даеш мне і якія ўжо даў».
Збаўца: «Мая любая дачушка, дзякую табе; тое, што ты напісала, прыносіць мне вялікую радасць. Я бласлаўляю цябе і зыходжу на цябе з ласкай, колькі табе трэба. Я ўдзяляю табе столькі любові, каб ты змагла вынесці тое, што я вось-вось табе дару».

Я: Збаўца благаславіў мяне…

Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа. Дзякуй, мая вялікая любоў. Хвала Ісусу Хрысту і Марыі, цяпер і заўсёды. Амэн».

18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

18 верасня 1992 г. – пятніца
Удома,
Малілася з 4:00 да 5:30 раніцы.
Малітва ў гонар Найсвяцейшай Дзевы Марыі!
Пакланілася Святым Ранам, малілася за ворагаў, потым аб'ядналася з Збаўцам.

Збаўца: «Дачушка мая, у Мяне ёсць планы на цябе. Я раблю, што хачу. Будзь цярплівая. Усё адбудзецца так, як Я абяцаў. Я вызначаю час. Усё павінна адбыцца так, як Я захачу».
Я: «Гасподзь, я падумала, што зрабіла нешта няправільна».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, ты — знатны ружа; ворагу не падабаецца яе водар.
Заўсёды будзь гатовая для Мяне. Цябе будуць выпрабоўваць, мая дачушка. Мая дачушка,
Я цябе люблю; ідзі спаць».

11:45–12:45 сустрэча-малітва!
Я малілася набожна і вагалася запісваць гэта. Але Збаўца хоча, каб я запісала гэта. Збаўца: «Пішы, дачушка; твая любоў да Мяне праўдзівая. Я ведаю Маіх дзяцей, якія любяць Мяне. Але іх вельмі мала. Ты прагнеш разам са Мной душаў, бо любіш іх так, як люблю іх Я. Ты любіш мяне, але яшчэ не бачыла Мяне блізка. І ўсё ж гэта яшчэ больш каштоўна: тое, што ты не бачыш Мяне, а ўсё роўна любіш. Гэта сапраўдная і шляхетная любоў, якая не можа падмануць. Я дзякую табе за тое, што ты ставіш Мяне на першае месца ў сваім сэрцы. Я асабліва ўзнагароджу гэтую душу ў Нябёсах».
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, у свеце неспакойна. Усё трымаецца на валаску, і гэты валасок можа сарвацца ў любы момант. Я ўсё яшчэ трымаю гэты валасок, каб ён не зламаўся. Вайна становіцца яшчэ больш жорсткай. Маліцеся за мір ва ўсіх цэрквах і домах, каб мір вярнуўся ў ўсе сэрцы. Час для збаўлення душ кароткі, і ніхто не можа яго падоўжыць, акрамя Мяне. Маліцеся, каб было збаўлена яшчэ больш душ. Я — ваш Збаўца і ваш лекі.
Толькі праз маё лекі вы можаце быць збаўленыя». Я:
«Што з'яўляецца вашым лекам, мой Госпадзе і
Божа?» Збаўца: «Каханне. Гэта ўсё, мая дачцэ».
Я: «Я зноў так шмат напісала. Ці сапраўды трэба мне пісаць так шмат?» Збаўца:
«Пішы гэта кожны дзень».
Я: «Так, Гасподзь, дзякую Табе».

З 13:45 да 15:45 я малілася Псалтыром у лесе.
18:30: Святая Імша і Ружанцовая малітва ў Рот

9 верасня 1992 г. – субота
8.00–10.00: сустрэча
малітвы!
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, Я л а с напішы: «Я буду
Ты — мая любая дачка. Твой боль — мой боль. Я разам з табой збаўлю душы.
Прынясі Мне слёзы, якія ты праліла."
Я: «Так, мой Госпадзе, я ахвярую гэта Табе, каб душы не патрапілі ў праклён. Мне так цяжка ведаць, што так шмат душаў губляецца і што людзі халодныя і асляпленыя. Яны бачаць, а ўсё ж нічога не бачаць. Якім вялікім павінна быць грахоўнае зло». Збаўца: «Мая любая дачушка, усё будзе інакш».
Я: «Як, Гасподзь? Як усё зменіцца?»
Збаўца: «Апошнія будуць першымі. Яны будуць маім народам. Я — Айцец бедных. Дачушка мая, я хачу ад цябе тое, што ты маеш».
Я: «Але ў мяне нічога няма і я нішто; усё належыць
Табе». Я: Збаўца благаславіў мяне…
А 14:30 да мяне завітаў айцец Буран, і я расказала яму пра стыгматы, якія я павінна атрымаць. Я не была задаволена яго навучаннем. Ён супярэчыў таму, што сказаў мне Збаўца.

З 16:15 да 19:45 я была ў касцёле ў Рот і малілася. Першая гадзіна была вельмі стомнай, бо ў гэты час у касцёле праходзіла рэпетыцыя хору. Мяне засмучала тое, што хор мусіў рэпетаваць менавіта ў той момант, калі адбываліся споведзь і малітва на ружанцы. Я малілася аб гэтых намерах, за святароў і за мір ва ўсім свеце.
Я не пакінула царкву з-за хору. Я засталася ў царкве і працягвала маліцца.

20 верасня 1992 г., нядзеля

Удома, з 7:45 да 8:50 раніцы:
Аб'яднанне ў малітве!
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, стыгматы, якія ты атрымаеш, будуць балючымі. Гэты боль звязаны з маёй любоўю. Ты атрымаеш ласку пакоры. Тое, што сказаў табе святар з Манхайма, айцец Буран, — што ты і сама адчула, — не з'яўляецца праўдай. Кроў, што будзе цячы з цябе, — гэта мая кроў. Ты павінна шмат маліцца за гэтага святара. Вер у тое, што Я натхняю цябе пісаць. Я — твой духоўны кіраўнік».
Я: «Пасля размовы з святаром у мяне некалькі гадзін балела сэрца. Што гэта значыць?»
Збаўца: «Гэтыя болі — мае болі. Калі святар гаворыць няпраўду, вы адчуеце гэты боль мацней».
Я: «Магчыма, тады лепш маўчаць перад імі. Тады яны вас так моцна не пакрыўдзяць».
Збаўца: «Ты будзеш гаварыць, калі Я захочу».
Я: «Гасподзь мой і Божа, вызвалі мяне ад святароў, якія не вераць, што Ты сапраўды, сутнасна і рэальна прысутнічаеш у Святой Камуніі — у целе і крыві, целе і душы, Боскасці і чалавечнасці».
Збаўца: «Ты будзеш святлом. Напішы яшчэ крыху, дачкі мая; ты атрымаеш стыгматы, як толькі для цябе прыйдзе правільны час. Будзь упэўненая, ты іх атрымаеш. Любі мяне, дачкі мая. Я задаволены тым, як ты мяне любіш. Мая дарагая дачушка, пацярпі яшчэ крыху; табе не будзе бракаваць любові. Я шчодра дарую табе любоў, калі захачу; гэта маё права — выбіраць правільны час."
Я: «Дарагі Ісусе, дзякую Табе з усяго сэрца».
Збаўца: «Сцеражыся тых, хто зайздросціць табе. Ты павінна быць асабліва асцярожнай у абыходжанні з гэтымі людзьмі».
Я: «Як так, Збаўца?»
Збаўца: «Хай яны гавораць, а ты маўчы. Тады яны зразумеюць, што памыляюцца».
Я: «Так, дарагі Ісусе, я разумею». Збаўца благаславіў мяне.

13:30: Ружанцовая малітва і набажэнствы.
15:30: Малілася на ружанцы і іншых малітвах дома за беатыфікацыю Падрэ Пія.
18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў капліцы Святога Роха. У канцы Імшы місіянер дрэнна прамаўляў. Я была расчараваная і вярнулася дадому з вялікім болем у сэрцы.

21 верасня 1992 г. – панядзелак

8.15–9.45: Малітоўная група!
Я: «Учора ўвечары ў канцы Святой Імшы місіянер зачытаў ліст, які, як сцвярджалася, быў зацверджаны біскупам і айцом Кесенхаймерам. У лісце гаварылася, што вернікі, якія жадаюць прымаць Святую Камунію толькі ад святароў і адмаўляюцца ад свецкіх, памыляюцца.
Гэта быў велізарны ўдар у твар, які мяне параніў і пакінуў у занепакоенасці».
Я: «Дарагі Збаўца, пасля Святой Імшы, калі я спытаў у Цябе, ці сказаў праўду святар, Ты адказаў мне, што гэта лухта.
Я хацела б яшчэ раз спытаць у Цябе, ці правільна, калі свецкія людзі раздаюць Святую Камунію».
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Я патрабую, каб Святая Камунія прымалася праз асвечаныя рукі святара. Гэта правільны спосаб удзялення Святой Камуніі вернікам. Кожны, хто гэтага не захоўвае, павінен адказаць перада мной. Дачушка мая, працягвай так, як рабіла дагэтуль, нават калі застанешся адна. Я з табой, дачушка мая».

Збаўца благаславіў мяне.

Ружанцы і Святая Імша ў чырвоным адзенні прыкладна а 18:30.
20:00: Група малітвы.

22 верасня 1992 г., аўторак
8.30–9.45:
малітоўнае
сабранне!
Збаўца: «Пішы, дачка Мая! Стыгматы, якія ты павінна атрымаць, хутка будуць; Я зноў скараціў час. Будзь гатовая, дачка Мая».
Я: «Дарагі Божа, што значыць "яны хутка
прыйдуць"?» Збаўца: «Не прайдзе шмат часу».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Напішы нешта зусім іншае. Я хачу, каб ты прыняла ўсё так, як Я захачу». Я:
«Гасподзь мой і Божа, чаго Ты хочаш?»
Збаўца: «Усё, што прыйдзе на твой шлях».
Я: «Як мне распазнаць, што гэта ад Цябе?»
Збаўца: «Ты пазнаеш гэта па маёй любові, мая дачцэ; ты павінна прыняць гэта,
хочаш ты таго ці не».
Я: «Дарагі мой Ісусе, мой Жыццю, калі Ты так кажаш, я зраблю гэта! Нават тое, што мне не падабаецца, — але я павінна быць упэўненая, што гэта ад Цябе».
Я: «Гасподзь, як доўга я яшчэ павінна пісаць?»
Збаўца: «Яшчэ крыху, мая дачцэ. Напішы яшчэ трошачку!» Я:
«Так, мой Госпадзе».
Збаўца: «Цябе ўсё яшчэ выпрабоўваюць».
Я: «Гасподзь мой і Божа, любы Ісусе, чаму Ты плачаш? Слёзы так хутка цяклі з майго правага вока; гэта незвычайна. Што гэта значыць?»
Збаўца: «Перад табой небяспека. Вайна ў Еўропе распаўсюджваецца. Шмат душ будзе страчана. Для іх маё распяцце было марным. І ты таксама будзеш марна пакутаваць за многіх. Гэта прычыняе мне вялікі боль — губляць душы з-за іх непаслушэнства.
Маліся, мая дачцэ, каб, калі яны прыступяць перад мой суд, яны адчулі глыбокі сорам, бо ім даецца яшчэ адзін шанец на збаўленне. Я даю ім нашмат больш часу, каб яны ўсё яшчэ маглі прыняць рашэнне. Пекла жорсткае, мая дачцэ, і ўсё ж туды ўваходзяць так многія».
Я: «Дарагі Божа, я больш не магу пісаць; памілуй мяне». Збаўца: «Ты
адчуваеш боль разам са Мной. Я бласлаўляю цябе, мая дарагая дачушка».

Збаўца благаславіў мяне.

Ружанцы і Імша каля 18:30 у Рот.

23 верасня 1992 г. – серада
З 8:00 да 12:30 дома
Я: «Я малілася больш руплівa, чым звычайна».
Збаўца: «Дачушка мая, я хачу, каб ты пісала. Сёння ты не павінна ісці ў Цэнакул. Я — твой Цэнакул».
Я: «Мне запісаць гэта?» Збаўца:
«Так, запішы».
Я: «Я думала пра выхад кампаніі».
Збаўца: «Табе трэба туды пайсці. Але, калі ласка, будзь лагоднай і пакорнай і радуйся разам з імі». Я: «Дарагі Божа, калі я звяртаюся да Цябе такімі рознымі спосабамі, ці правільна гэта?»
Збаўца: «Мне падабаецца, як ты мяне называеш. Дачушка, запішы гэта: ты павінна несці свой боль з любоўю».
Збаўца: «Ты ўжо казала мне гэта раней».
Я: «Іх не могуць у вас забраць. Нават святая вада вам не дапаможа. Не марнуйцеся шукаць лекі».
Я: «А што, калі ўмяшаюцца дактары?»

Збаўца: «Ім патрэбна твая згода». Я: «А
што, калі яна ў іх ёсць?»
Збаўца: «Яны ўсё роўна не змогуць табе дапамагчы. Наадварот, тады боль стане яшчэ мацнейшым. Ты будзеш пакутаваць за грэшнікаў. Ты павінна зрабіць тое, што я прашу ў цябе».
Я: «Дарагі Божа, я баюся, што я збянтэжуся і ў мяне не хопіць веры і настойлівасці. Ці пачну я баяцца людзей?»
Збаўца: «Ты ўвесь час усё гэта на мяне звальняеш».
Я: «Дарагі Божа, маё сэрца зноў гарыць».
Збаўца: «Гэта палаючы агонь Маёй любові. Ніхто не можа яго патушыць, акрамя Мяне».
Я: «Я была такой шчаслівай усё раніцу і магла маліцца ў сабе, як ніколі раней. Мне давалі правільныя словы, проста як святару».
Збаўца: «Дачушка мая, гэта быў Я. Твой Ісус. Гэта не ты, а Я».
Я: «Гэта такая цудоўная пачуццё, калі ты можаш маліцца так глыбока ў сабе, асабліва Богу Нябеснаму, пра што людзі так часта забываюць. Я таксама была ўражана, што такая каштоўная малітва зышла з глыбіні майго сэрца. Я веру, што Бог Нябесны адказаў на гэтую малітву».
Збаўца: «Дачушка, ты аддала мне ўсё з любоўю».
Я: «Гасподзь, я не павінна нікому казаць, што ўжо чатыры гадзіны знаходжуся ў сувязі з Табою, і я не адчуваю, што гэта занадта. Шкада, што мой адпачынак не падоўжыўся. Дзякуй Табе, што сказаў мне не ехаць у адпачынак».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, напішы. Здзейсні маё жаданне».
Я: «О, Гасподзь мой, у Цябе ёсць жаданне! Я выканаю гэтае жаданне для Цябе, таму што Ты са мной і таму што я люблю Цябе».
Збаўца: «Так, Я буду з табою».
Я: «Дарагі Тройчы Адзіны Божа, я кажу Табе «так», хоць яшчэ і не ведаю, якое жаданне мне трэба для Цябе выканаць. Маё сэрца не дрыжыць, а радуецца таму, што Ты вось-вось скажаш мне. Гасподзь мой і Божа, я давяраю Табе, што Тваё жаданне здзейсніцца».

Поўдзень; я набожна малілася Анёльскай малітве і «Ойча наш», распасцёршы рукі — я часта так раблю, калі малюся адна.
Пасля малітвы я зноў аб'ядналася з Збаўцам. Я сказала:
«Гасподзь, якое жаданне я магу выканаць для Цябе?»
Я заставалася ў цішыні і нічога не пачула.
Я: «Што гэта значыць? Я зноў аб'ядналася з Ім і памалілася Духу Святому. Калі ласка, не дазвольце ніякаму іншаму духу ўмешвацца, бо я веру ў Цябе. Скажыце мне, што мне пісаць».
Збаўца: «Пішы, дачкі мая! Я магу стварыць у табе ўсё, што захачу».
Я: «Мой Госпад і Божа, Ты можаш рабіць ува мне ўсё, што захочаш, і гэтае жаданне будзе выканана для Цябе. О, мой любы Айцец, хіба можна адмовіцца ад любові?
Ці адмовіўся Ты ахвяраваць Свайго адзінага Сына за нас, грэшнікаў? Ці адмовіўся Ты быць распятым дзеля нашага збаўлення? Ці адмовіўся Ты зысці на Апосталаў языкамі агню? Ты — Любоў, і я аддаю сябе Табе, бо Ты — маё вечнае жыццё і маё блажэнства».
Збаўца: «Ты прынесла мне радасць, і таму Я магу ўчыніць усё ў табе». Збаўца
благаславіў мяне.
Я страціла ўлік часу; з Збаўцам чатыры з паловай гадзіны, якія я правяла з ім, здаваліся такімі Як маланка, і гэта незразумела.
Цяпер я разумею, калі хтосьці скардзіцца, што гадзіна ў царкве для яго занадта доўга — і гэта толькі таму, што яму не хапае любові.

19:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў капліцы Святога Роха

24 верасня 1992 – чацвер

8.30–9.45 раніцы Саюз
Збаўца: «Пішы, дачкі мая, я хачу, каб ты ....."
Я падумала, што я збянтэжаная.
Збаўца: «Дачушка мая, ты не збянтэжаная. Я хачу, каб ты зрабіла для мяне нешта. Аддай мне ўсе свае цяжкасці».

Я горка плакала і аддала свае клопаты Збаўцу. Я вытрасла з сябе ўсе свае праблемы і аддала іх Збаўцу. Гэта незразумела, але я адчула палёгку. Збаўца: «Бачыш, дачушка, ты заўсёды павінна аддаваць мне свае клопаты. Я вырашу іх усе за цябе».
Я папрасіла знак у царкве з пэўнай прычыны. Збаўца: «Я дам табе яго,
дачушка, знак
што ты атрымаеш стыгматы».
Я: «Гасподзь, ці ўбачаць іх і іншыя, ці толькі я?»
Збаўца: «Гэта ўбачаць і іншыя. Гэта адбудзецца ў царкве». Я: «Калі?»
Збаўца: «Будзь гатовая, дачушка мая».
Я: «Гасподзь мой і Божа, як я даведаюся, што гэта знак стыгматаў?»
Збаўца: «Гэта адбудзецца з табой».
Я: «Ці буду я адчуваць боль, страх ці радасць?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты палюбіш мяне больш. Будзь у спакоі, дачушка мая. Я бласлаўляю цябе». Збаўца блаславіў мяне

18:30 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

25 верасня 1992 года, пятніца

Апошні дзень майго
адпачынку. Малітоўнае
супольніцтва
Збаўца: «Пішы, дачка мая, я хачу....."
Я адразу перапыніла і спытала:
«Але, калі ласка, дайце мне ведаць, што гэта
вы». Збаўца: «Дачка мая, гэта Я, твой Ісус». Я:
«Так, Гасподзь мой, чаго вы хочаце?»
Збаўца: «Я хачу пачаць твае выкупленчыя пакуты. Будзь гатовая. Час ужо настаў».
Я: «Мне цяпер трэба ісці на выязную сустрэчу?»
Збаўца: «Табе трэба ісці на выязную сустрэчу кампаніі».
Я: «Але ж на наступным тыдні мне трэба працаваць, а мая калега зараз хварэе».
Збаўца: «Табе не трэба турбавацца пра заўтра».
Я: «Гасподзь, пад "пакутамі адкуплення" Вы маеце на ўвазе галаўны боль?»
Збаўца: «Я маю на ўвазе стыгматы, якія будуць адбіты на табе. У цябе вельмі мала часу».

Збаўца працягнуў:
«Пішы, дачушка мая, ты яшчэ атрымаеш і іншыя дабрадзейнасці». Я:
«Дарагі Збаўца, якія?»
Збаўца: «Настойлівасць у пакутах, каб вытрываць боль. Я дам табе свой святло, каб нават сляпыя бачылі. Ты атрымаеш дар ацалення».
Спачатку я не хацела гэта пісаць, але потым я пачула:
Збаўца: «Дачушка, напішы. Ты атрымаеш дар ацалення. Праз Крывацэнную Кроў ратуюцца душы. Заўсёды ахвяруй яе Нябеснаму Айцу. Гэта будзе найвялікшым сродкам збаўлення душ. Мая Крывацэнная Кроў будзе цячы з тваіх ран.
Мая дачо, не расчароўвай мяне. Я — твой Гасподзь і Бог. Я дам табе шмат радасці і любові ўзамен за твае пакуты. Не дазваляй іншым уплываць на цябе. Ты цалкам злучана са Мной праз Крываточывую Кроў. Ніхто не можа нас раз'яднаць."
Я: «Мой Збаўца, ці трэба мне яшчэ нешта напісаць?»

Збаўца: «Мая дачо, набліжаецца рэвалюцыя. У Еўропе палітыкі будуць зрынутыя. Голад стане найвялікшай з суровых бедстваў, якія вось-вось развяжуцца». Збаўца: «Пакаранне тут. Людзі самі сабе гэтага захацелі».
Я: «Гасподзь мой і Божа, хто жадае гэтага пакарання?» Збаўца:
«Людзі, якія выбралі Айца хлусні».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я гатовая; няхай пачнуцца пакуты адкуплення. Але, Гасподзь, няхай не будзе па маёй волі, а па Тваёй. Рабі, як Ты захочаш, Гасподзь».
Збаўца: «Дачушка мая, я так моцна люблю цябе; заставайся вернай мне».
Я: «Мой любячы Айцец, я люблю Цябе больш, чым калі-небудзь. Я моцна трымаюся за Тваю руку». Збаўца: «Я благаслаўляю цябе, мая дарагая дачушка».

Збаўца благаславіў мяне.

18:30 Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

26 верасня 1992 г. — субота

Удома – Малітва – Аб'яднанне –
Збаўца: «Слёзы, якія ты плывеш, — гэта мае слёзы. Ты любіш мяне маёй жа любоўю. Ты молішся аб любові і атрымліваеш яе. Дачушка, запішы гэта. Усё, што ты напісала, — гэта дакумент для неверуючых. Захавай яго ў бяспецы, пакуль не з'явіцца належны святар, які яго апублікуе. Не хвалюйся пра гэта.
Мая дачо, ты павінна запісаць яшчэ нешта». Я:
«Так, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, заўсёды будзь радаснай».
Я: «Калі чалавек пакутуе, ці можа ён усё ж быць вясёлым?» Збаўца:
«Ты павінна перадаваць любоў, якую атрымліваеш».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я так і зраблю». Я:
«Дарагі Божа, калі ласка, дай мне лагоднасці».
Збаўца: «Я дарую табе яе цяпер; запішы». Я:
«Мой Госпадзе і Божа, дзякую табе».
Збаўца: «Люблю цябе, дачушка мая, і благаслаўляю цябе. Уключаю ў гэтае благаславенне ўсе душы».

16:33 – 19:45 – Малітва – Споведзь – Святая Імша ў чырвоным рызу ў касцёле.

27 верасня 1992 г. – Нядзеля

6.30 – 8.15 раніцы па новым часе.
(Учора ўвечары гадзіннікі перавялі на адну гадзіну назад.)

Збаўца: «Пішы, дачкі Мая».
Я: «Так, мой дарагі духоўны айцец, мой дарагі Ісусе».
Збаўца: «Тое, што адбылося з тваім мужам учора, было звязана з некалькімі нячыстымі духамі».
Я: «Госпадзе, можна было падумаць, што гэта сардэчны прыступ. Але я змагла адрозніць, калі дала яму святой вады, благаславіла яго і памалілася над ім. На твары ў яго выступіў пот. Тады ён пачаў адчуваць сябе лепш. Адразу пасля гэтага ён засмяяўся такім агідным чынам, як ён часам робіць гэта ў сне, гэтак жа, як я ўжо чула раней. Гэта таксама адбывалася некалькі разоў, калі мы ехалі, але я малілася набожна і ўсім сэрцам. Цяпер ён усё яшчэ сядзеў за рулём; ён толькі што заехаў у двор і не мог выйсці. Я нагадала мужу, што яму трэба пайсці да споведзі, але ён не захацеў."
Збаўца: «Я дазволіў гэтым нападам адбыцца. Твой муж не хоча пакаяцца». Я:
«Хто мне паверыць, калі ён ходзіць у царкву па нядзелях?»
Збаўца: «Шмат такіх, хто ходзіць у царкву па нядзелях. Дачушка, пакінь усё Мне».
Я: «Дарагі Збаўца, айцец Фогт мне не дапамагае. Пасля ўчарашняй споведзі мне было вельмі цяжка. Айцец Фогт думае, што я чытаю кнігі. Я сказала яму, што кожная кніга кажа нешта рознае і што ў мяне ніколі не было кнігі з сабой падчас злучэння, ні дома, ні на працы. Я б таксама вельмі сцераглася рабіць так».

Я таксама сказала айцу Фогту, што кроў, якая будзе цячы з пяці стагматаў на тваім целе, будзе крывёй Збаўцы. Ён у гэта не верыць, гэтак жа, як і айцец Бюран з Манхайма. "
Я: «Калі ласка, раскажыце мне пра гэта што-небудзь; магчыма, я ўсё ж што-небудзь напісала няправільна». Збаўца: «Дачкі Мая, кроў, што будзе цячы з пяці стагматаў на тваім целе, будзе Маёй крывёй. Гэта таямніца, якую Я не раскрываю кожнаму.
Гэта мая кроў, якую я пралью за цябе. Мая дачцэ, неспазнавальная прырода гэтага паходзіць ад Мяне. Такім было. Такім застаецца. Такім будзе.
Калі б айцец Фогт мог усё табе растлумачыць, то мне не спатрэбілася б быць тваім духоўным айцом. Мая дарагая дачушка, павер у гэта. Мая воля — каб ты звяртала ўвагу на ўсё, што з табой здараецца». Я: «О, Гасподзь мой і Божа, я ж усяго толькі слабая чалавек. Я такая нявопытная. Сатана палюе на мяне, як злы сабака. Дзякую Табе, Гасподзь мой і Бог, што ён не можа рабіць усё, што хоча, а толькі тое, што Ты дазваляеш; інакш ён меў бы поўны кантроль над светам, але свет належыць Табе».
Збаўца: «Дачушка мая, ты напісала правільна. Твая душа гатовая да Маёй працы. Табе трэба толькі крыху даўжэй пачакаць. Вер у Мяне. Ты пад Маёй абаронай». Я: «А Благаслаўлёная Дзева Марыя?»
Збаўца: «Дзе Я, там і Яна». Я: «Дарагі
мой Божа, дзякую Табе».
Збаўца: «О, мая дарагая дачушка, як жахліва ўсё цяпер. Ніколі ў ніводным стагоддзі не было столькі сляпых, як цяпер. Ерэсь асляпіла душы. Ерэсь — гэта змяіная атрута. Толькі я — супрацьяддзе ад гэтай атруты, дзіця маё. Мая дарагая дачушка, ты павінна запісаць яшчэ нешта. Мне трэба, каб ты...»
Я: «Дарагі Божа, што гэта?»
Я: «Гасподзь мой і Божа, любы Ісусе, я аддаю Табе сваю свабоду. Але ніколі не дазволь мне быць адарванай ад Цябе. Дарагі Божа, я аддала Табе сваю свабоду, але не разумею яе цалкам. Ці можаш Ты расказаць мне пра гэта што-небудзь?»
Збаўца: «Ты вольны толькі ўва Мне!»
Я: «Так, мой Госпадзе, цяпер я разумею».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я бласлаўляю цябе».

Я ўпала на калені на падлогу, і Збаўца благаславіў мяне.

10:00 Святая Імша ў чырвоным рызу.
13:00 Разарый і набажэнствы. З
16:00 чытанне Бібліі.

Каля 5-й гадзіны вечара да мяне прыйшла Гэдвіг. Яна расказала мне «сваю таямніцу», што вельмі мяне шакіравала. Яна сказала, што айцец Фогт сфатаграфаваў алтарных хлопчыкаў — усіх іх, хлопчыкаў — голымі ззаду. Гэтыя здымкі, відаць, вісяць у сакрыстыі і ў асабістым фотаальбоме хлопчыка. Маці хлопчыка не ўхваляе гэтага і абураная, але маўчыць.
Потым яна дадала, што бацьку Фогта бачылі ля кар'ернага возера, як ён смактаў грудзі аднаго з алтарнікаў і цалаваў яго ў вушы.
Затым маці паскардзілася, што айцец Фогт не адпускае дзяцей дадому своечасова. Яны занадта доўга застаюцца ў яго. Наколькі мне вядома, ён мае большасць алтарнікаў
ва ўсім раёне.
Паколькі я ведаю, што айцец Фогт вельмі сарамлівы і неўпэўнены ў сабе, я маліўся за яго і малюся кожны дзень, каб ён стаў добрым святаром.
Генвіга сказала мне, што яна чула тое ж самае ад Зіты.
Калі Хэдвіг пайшла, я 50 разоў адмаліла «Sanctus» на малых бусах, а на вялікіх — «Малітву да Архангела Міхаіла», «Магутны Божа», «Слава ў вышынях Богу», «Ойча наш», «Вітай, Марыя» і «Слава Айцу», а потым «Малітву за ворагаў» і «Экзарцызм».
Я засмуцілася гэтай навіной і заплакала.
Я б лепей адразу перастала хадзіць у царкву.
Я ўсё аддаю ў Божыя рукі. Магчыма, гэта справа Сатаны.

А 21-й гадзіне я паехала ў Візенталь і разам з Марыян запісвала ў
дзённік. Я паверыла ёй і распавяла пра айца Фогта. Яна сказала
Я не павінна нікому пра гэта расказваць.

28 верасня 1992 г. – панядзелак

10.00 раніцы
Малітоўная група ў
кабінеце ўрачоў!
Збаўца: «Дачушка мая, запішы: вялебны Фогт сыдзе». Я: «З Сен-Леон-
Рота?»
Збаўца: «Дачушка мая, нешта набліжаецца да цябе!» Я:
«Гасподзь, як мне гэта зразумець?»
Збаўца: «Мая праца ў табе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я гатовая да Тваёй працы і кажу ёй "Так";
Я так моцна люблю Цябе; калі ласка, дай мне ласку ніколі Табе не адмаўляць, нават калі нешта мне не падабаецца. Калі ласка, дазволь мне проста ўсведамляць, што ўсё гэта паходзіць ад Цябе. Я хачу зрабіць усё для збаўлення душ."
Збаўца: «Мая дарагая дачо, ты заўсёды будзеш пазнаваць маю
любоў». Я: «Мой Госпадзе і Божа, як так?»
Збаўца: «Я павяду цябе туды, куды захачу. Дачушка мая, запішы гэта». Я:
«Так, Гасподзь мой і Бог».
Збаўца: «Пакуты, якія ты атрымліваеш ад Мяне, трэба ўспрымаць вельмі сур'ёзна. Ты павінна жыць з гэтым пакутам. Я не забяру яго ў цябе, нават калі ты прасіш Мяне пра гэта».
Я: «Так, мой Госпадзе, я разумею, але ці застанецца Яго любоў ува мне?» Збаўца:
«Мая дарагая дачко, яна застанецца з табой назаўсёды».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа. Рабі са мной, што захочаш; я належу Табе. Дзеляйся, Божая воля».
Збаўца: «Я бласлаўляю цябе, мая дарагая
дачушка». Збаўца блаславіў мяне.

З сённяшняга дня ружанцовая малітва праходзіць каля 18:00, Святая Імша — каля 18:30, і я наведала абодва набажэнствы, апранутая ў чырвонае.

20:00: Група малітвы.
Усё больш і больш людзей прыходзяць маліцца. Месца амаль не засталося. Урэшце я пайшла да споведзі да айца Дахата наконт айца Фогта. Падчас споведзі я спытала, што мне рабіць; я хацела яму дапамагчы, бо пра яго ходзілі плёткі.
Айцец Дахат сказаў, што мне трэба пагаварыць з айцом Фогтам наконт сітуацыі.
Перш чым пагаварыць з айцом Вогтам, я хацела б спачатку пагаварыць са Збаўцам, бо мне трэба быць упэўненай, што тое, што сказаў мне айцец Дахат, правільна.
Калі Збаўца будзе са мной згодны, я зраблю тое, што параіў мне айцец Дахат. Пасля малітоўнай групы спадар Роланд Шміт застаўся з намі, каб абмеркаваць справы з маім мужам. Я адчула, што на майго мужа напаў нячысты дух. Мой муж прызнаўся мне, што таемна чытаў мой дзённік. Я была ахоплена жахам, калі гэта пачула. Я адразу ж сказала яму, што гэта грэх і што так рабіць нельга. Гэта не проста цікаўнасць, а таксама непаслушэнства Богу. Я аддаю гэтыя праблемы ў Божыя рукі.
З сённяшняга дня я буду больш асцярожная са сваім дзённікам. Я не жадаю хаваць тое, што кажа мне Збаўца, але гэта павінна спачатку праверыць святар, перш чым адправіцца ў друк. Раланд ужо забраў кнігі айца Ёганеса з Ротэнберга ва Украіну. Гэта тыя кнігі, пра якія Збаўца сказаў, што яны
былі няправільнымі». Я ўжо казаў пра гэта айцу Янесу, але ён мне не паверыў. Роланд робіць усё, што загадвае яму айцец Янес.

29 верасня 1992 – аўторак

10:00 у кабінеце ўрача,
Малітоўнае аб'яднанне!
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, напішы гэта: Ты не павінна ісці да айца Фогта, бо Я вызначаю час, калі нешта павінна быць зроблена. Я ведаю сэрцы ўсіх. Маліся шмат за святароў. Сатана цяпер асабліва моцны, і многія святары падпадаюць пад яго спакусу. Пакінь усю справу, што тычыцца айца Фогта, Мне».

Я: «Я думала пра Родальбен!»

1 кастрычніка будзе ўсталявана нябеснае
знамя. Там будуць шанаваць Цаннівую Кроў.

Збаўца: «Ты перагружана».
Я: «Значыць, гэтым разам я не паеду ў Радальбен; у мяне так шмат спраў
напісаць». Збаўца: «Так, пішы, дачушка мая».
Я: «Я ўчора не выступала ў малітоўнай групе. Некаторыя людзі спыталі, чаму я сёння не выступіла».
Збаўца: «Калі ты будзеш гаварыць, Я натхню цябе. Людзі павінны цяпер шмат маліцца. Выкарыстай гэты час для малітвы. Малітва патрэбная цяпер больш, чым калі-небудзь. Дачушка, ты ўчора добра малілася. Нябёсы радаваліся разам з табой. Яшчэ многія прыйдуць маліцца. Дачушка, Мне падабаецца, як ты молішся з вернымі. Дзякую табе
за вашыя намаганні."
Я: «Любячы Айцец, цяпер я адчуваю паленне ў сэрцы. Гэта вельмі прыгожы
пачуццё».
Збаўца: «Дачушка мая, гэта мая любоў».
Я: «Дзякую Табе, мой Госпадзе і Божа, за Тваю любоў».
Збаўца: «Ты выносіш шмат, дачушка мая».
Я: «Што значыць, што я магу вытрываць шмат?»
Збаўца: «Гэта значыць, што ты таксама можаш вытрываць шмат
пакут». Я: «О, каб многія душы былі збаўлены».
Збаўца: «О, дачушка мая, пакуты адкуплення ўжо пачаліся». Я: «Але я
гэтага не разумею».
Збаўца: «Ты ўжо вытрымліваеш усё праз маю любоў. Будзь гатовая да пяці святых стыгматаў, якія ты атрымаеш».
Я: «Гасподзь і Божа мой, я гатовая, каб Ты адзначыў мяне стыгматамі, калі захочаш. Не дазваляй мне доўга смагціцца. Мне вельмі смагнецца. Калі ласка, заспакой маю смагу».
Збаўца: «Любая мая дачцэ, Я ўталю тваю смагу; настаў вызначаны час. Дачцэ мая, Я прагну разам з табою!»

Збаўца благаславіў мяне.

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

30 верасня 1992 г. – серада

10:00: Моліцца ў кабінеце
ўрача!
Я дзякую Збаўцу за вялікую любоў, якую атрымала на працягу ўсяго ўчарашняга дня. Я адчувала гэтую любоў дагэтуль. Так цудоўна быць свабоднай ад клопатаў і праблем. Я хачу быць сапраўды свабоднай з Богам.
Вялікі Божа, я хвалю і праслаўляю Цябе і дзякую Табе за Валадарства Тваё, якое прыйшло да мяне.
У такой сітуацыі любіш усё. Нават гэтае змрочнае надвор'е было для мяне прыгожым. Каханне не ведае нянавісці; з ім няма нічога брыдкага. О, мой Ісусе, як жа прыгожа кахаць Цябе. Мой Госпад і Божа, якое ж гэта знамя, што я атрымліваю ад Цябе столькі любові?" Збаўца: "Гэтая любоў, якую ты атрымліваеш, — знак пакут, якія ты вытрываеш. Спачатку ты павінна пазнаць Бога-любоў; тады ты пазнаеш і Бога-пакуту — абодва добрыя."
Я: «Я вагалася пісаць».
Збаўца: «Напішы. Грэх вялікі і цяжкі; ён перавысіў меры зямныя. Многія душы будуць адкупляць грахі свету. Таму і ты, дачка мая, не адна. Кожная душа павінна прайсці свой Крыжовы шлях. Толькі нешматлікія маюць Крыжовы шлях, як твой.
Дачушка мая, ты атрымала асаблівую ласку для гэтага Крыжовага шляху. Гэта не твая заслуга, а мая воля. І што Я хачу, тое і спраўлю ў тым, у каго Я гэта хачу. Я вельмі цаню ўсё, што ты зрабіла для Мяне дагэтуль, і Я ўзнагароджу цябе ў канцы Крыжовага шляху. Твая ўзнагарода будзе вялікай, калі ты вытрываеш да канца».
Я: «А што, калі я не вытрымаю да канца?»
Збаўца: «Ты вытрымаеш да канца. Цяпер ніхто не можа нас раз'яднаць».

Я: «О, маё каханне, я так цябе кахаю. Ці ёсць нешта прыгажэйшае за тое, каб быць з табой?» Збаўца: «Хай кожны гаворыць. Ты — мая душа адкуплення, якую Я абраў».

Збаўца благаславіў мяне.

12:00. Я моцна малілася ў капліцы і плакала, бо так шмат душ губляецца. Збаўца: «Аддай мне ўсё сваё сэрца».
Я: «Я аддаю Табе ўсё сваё сэрца, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «Ты цешыш Мяне».
Я: «Дарагі Божа, Ты бачыш мяне, але я не бачу Цябе, і ўсё ж Ты цешыш мяне, бо я люблю Цябе».
Збаўца: «Дачушка мая, шлях, якім ты ідзеш са Мной, будзе ахвярай для невернікаў, бо яны не ведаюць любові».
Я: «Гасподзь, калі ласка, дай невернікам ласку любіць Цябе».
Збаўца: «Калі яны гатовыя гэта прыняць. Яны не аддаюць мне сваіх сэрцаў, як робіш ты». Я: «Я папрасіла ласкі для Веранікі, якая працуе са мной».
Збаўца: «Скажы ёй, каб і яна аддала мне сваё сэрца».
Я: «Так, Гасподзь, я ёй скажу. Дзякуй Табе, мой Гасподзь і любячы Айцец».

18:00 Ружаннец і Святая Імша ў Рот. Святую Імшу адслужыў айцец Фердынанд.

1 кастрычніка 1992 г. – чацвер

10.45 раніцы ў кабінеце
ўрача: малітоўнае
сустрэчанне!
Збаўца: «Пішы, дачушка мая, я прашу цябе захоўваць строгую маўклівасць адносна пяці стагматаў».
Я: «Дарагі Божа, так шмат людзей ужо ведае».
Збаўца: «Але яны не ведаюць, калі ты іх атрымаеш». Я: «Дарагі Божа, я таксама не ведаю».
Збаўца: «Але ты даведаешся».
Я: «Я пра гэта прамаўчу. Калі ласка, дай мне ласку заставацца маўклівай. Я хачу зрабіць усё менавіта так, як Ты жадаеш».
Збаўца: «Ты атрымаеш Стыгматы сёння ўначы». Я: «Тады мне давядзецца заўтра ісці на працу?»
Збаўца: «Не».
Я: «Як я пазнаю, што яны ад Цябе?» Збаўца: «Ты пазнаеш іх, калі яны з'явяцца».
Я: «Ці атрымаю я ад Цябе знак, калі гэта адбудзецца сёння ўначы? Насамрэч, Ты ўжо даў мне знак: палаючае каханне, якое я цяпер адчуваю, і прыемны спакой і мір, якія я цяпер маю. Я згодны, калі гэта Твая воля, каб стыгматы былі адбіты сёння ўначы. «Калі ласка, не дай мне прагнуць. Мне здаецца, быццам я гару знутры. Я зразумела, што гэта Твая любоў. Ты хочаш, каб я любіла Цябе гэтак жа моцна, як я люблю Цябе. Гасподзь мой, няхай будзе зроблена паводле Тваёй волі».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я задаволены тым, што ты напісала. Я таксама магу змяніць гэта калі і як захачу. Мая дачушка, пакінь усё мне».

15:00
Збаўца: «Дачушка мая, напішы: усё, што табе давядзецца вытрываць са Мной сёння ўначы, ахвяруй гэта Небеснаму Айцу на збаўленне душ. Напішы, дачушка мая, слова ў слова. Боль, які ты адчуеш сёння ўначы, будзе моцным. Ты павінна вытрываць яго."
Я: «Гасподзь, Ты ўсё яшчэ са мной?»
Збаўца: «Так, я ўсё яшчэ з табой; я люблю цябе».
Я: «Ісусе, жывы Сыне Божы, ці ёсць яшчэ нешта, што я павінна ведаць?» Збаўца: «Пакутаваць — значыць «любіць»».
Я: «Гасподзі, ці змагу я гэта зрабіць?»
Збаўца: «Са Мной — так».
Я: «Калі ласка, даруй мне шмат ласкі, каб я магла любіць».

Збаўца: «Калі ты са Мной, табе не будзе бракаваць любові. Дачушка Мая, Я дам табе столькі любові, што ты зможаш пакутаваць».

Збаўца благаславіў мяне і сказаў: «Ідзі ў супакоі, мая дарагая дачушка».

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша, Рот.

2 кастрычніка 1992 г., пятніца – «Святое Сэрца Езуса»

10:00 Раніца, Пакой для
дактароў, Малітоўная група
I

Я: «Гасподзь мой і Божа, калі я прачнулася сёння раніцай, я адразу падумала, што са мной нічога не здарылася. З аднаго боку, я была радая; з другога боку, я задавалася пытаннем, ці не нячысты дух размаўляў са мной учора ўвечары. Потым я зноў падумала: там, дзе ёсць любоў, не можа быць нячыстага духа. Альбо Бог са мной, альбо нячысты дух са мной, бо Бог не дзеліць сваё сэрца з іншымі. Бог хоча атрымаць усё сэрца цалкам Сабе. Таму я прыняў рашэнне: гэта была Божая воля, і так усё і адбылося».

Цяпер я аб'яднаўся са Збаўцам. Я адчуў цяпло і спакой і адчуў, што
Збаўца са мной.

Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, запішы гэта: Я адклаў стыгматы да больш позняга часу. Такім быў Мой намер. Не хвалюйся, што так адбылося. Я магу рабіць, што захачу. Ты была гатовая, але час яшчэ не надышоў. Гэта быў яшчэ адзін выпрабаванне. Не здавайся; усё прыйдзе ў свой час».
Я: «Гасподзь мой, я б лёгка падумала, што гэта быў нячысты дух, бо насамрэч нічога не адбылося».
Збаўца: «Вы занадта хутка робіце высновы наконт падобных рэчаў. Вы верыце толькі таму, што бачыце, а пра астатняе нават не задумваецеся».
Я: «Але што такое астатняе?»
Збаўца: «Ты не можаш распазнаць, што падрыхтаваў д'ябал. Мая дачо, я бачу ўсё. Я ведаю кожнае сэрца і тое, наколькі яно стала, каб я мог працаваць з ім».
Я: «Дарагі Ісусе, ці значыць гэта, што я была недастаткова добрай ці не гатовая да гэтых пакут?»
Збаўца: «Гэта не твая віна, дачушка. Усё па Маёй волі. Не хвалюйся; ты атрымаеш стыгматы ў свой час».
Я: «Я малілася: "Калі ласка, дазволь мне застацца ў Вашым сэрцы", бо сёння пятніца Святога Сэрца. Я жадаю застацца ў крыніцы любові, у палаючым ачагу любові».
Збаўца: «Дачушка мая, сэрца тваё — цяпер маё сэрца. Ты ўва мне. Любі мяне, дачушка мая».
Я: «Але ж я люблю Цябе, Гасподзь мой. Я адчуваю і ў сабе агонь любові. Дзякую Табе за гэтую ласку».
Збаўца: «Ідзі з мірам, мая дачцэ». Я падумала

пра сябе: «Сёння не будзе благаслаўлення».

Збаўца: «Так, я благаслаўляю цябе, мая

дачцэ». І Збаўца благаславіў мяне.

18:00: Ружаннец і Святая Імша ў Рот.
Айцец Фогт і айцец Фердынанд разам адслужылі Імшу.

3 кастрычніка 1992 г. – субота

8.00–10.00: Сустрэча-малітва
ўдома!

Збаўца: «Пішы, дачушка; усё, што ты напішаш, будзе надрукавана. Усё, што ты пішаш, — гэта Мая праца. Ты нічога не можаш зрабіць самастойна. Не сумнявайся, дачушка. Такім чынам ты крыўдзіш Мяне».
Я: «Гасподзь мой і Божа, прабач мне; будзь ласкавы і міласэрны да мяне, беднай грэшніцы. Я адчуваю сябе пакінутай усімі, быццам я хлусліўка.
І тады мне прыйшлі думкі, быццам я зблудзіла і стала дрэнным чалавекам. Хоць я і аб'яднана з Табою кожны дзень і хаджу на споведзь кожны тыдзень.

Я адчула, што ўсе лепшыя за мяне. Тады я звярнулася да Цябе, бо Твая любоў мацнейшая, і я не магу без яе, і ўсё мацней прагну любіць Цябе. Ува мне вялікая туга па гэтай любові. І я прашу пра гэтую любоў зноў і зноў.
Гэтая любоў — як залежнасць, як апіум.
Лекі і свецкія багацці не могуць яго замяніць.
Часта я адчуваю палын у сэрцы. Я адчуваю, як моцна я цябе кахаю, і ўсё свецкае знікла з майго жыцця.
Тады я пытаюся ў сябе, чаму я ўжо не ў раі?
З таго часу, як я зразумеў, што Ты — любоў, я так дарага жадаю, каб і іншыя людзі гэта зразумелі. Я таксама гатовы пакутаваць за іх, каб яны не загінулі.
Гасподзь мой і Божа, няхай будзе не мая воля, а Твая. Рабі са
мной, што захочаш.
Не дазволь мне быць адарванай ад Тваёй любові.
Збаўца: «Мая дарагая дачушка. Твая любоў да Мяне вялікая. Я цаню гэта ў табе. Твая любоў да Мяне трывалая. Не хвалюйся за тое, што кажуць людзі. Ім давядзецца адказваць за ўсё, што яны кажуць, перад Маім судом. Кожнае слова, якое выходзіць з сэрца, — гэта зерне, якое яны пасеялі. І што яны пасеялі, тое і пажнуць.
Таму, дачушка мая, пастарайся, каб сабраць добры ўраджай. Урэшце стане відавочным, што ад Мяне, а што ад нячыстага духа.
Мая дарагая дачушка, я люблю цябе такой, якая ты ёсць. Я быў вельмі рады, што ты спачатку памалілася да маёй Маці і сваёй Маці. Я прыняў усё, што ты ёй сказала. Яна вельмі любіць цябе. Яна не пакіне цябе адну. Больш даверыся ёй."
Я: «Дзякуй, мой Ісусе, я ў будучыні буду больш маліцца да Яе і больш давяраць Ёй. Я таксама хацела б любіць Яе так, як люблю Цябе. Калі ласка, дай мне ласку любіць Яе гэтак жа, як я люблю Цябе. Бо Яна — мая Маці і Каралева».
Збаўца: «Дачушка мая, ты шчырая. Я вельмі задаволены табой. Я дам табе ласку любіць Яе так, як любіш Мяне. Мая дарагая дачушка, Я бласлаўляю цябе цяпер».

Збаўца толькі што благаславіў мяне.
10.15: мне патэлефанаваў малады чалавек з Планкштадта. У панядзелак ён быў на маёй малітоўнай групе. Ён расказаў, што на працягу ночы яго спакушаў д'ябал. Ён выказаў мне сваё жаданне! Ён хацеў бы стаць каталіком. Зараз ён яшчэ пратэстант. Я даў яму некалькі добрых парад. Я сказаў яму, калі ласка, пайсці да айца Світберта ў Штыфт-Нойбург, каб споведзіцца.

16:30–19:50: маліўся ў касцёле ў Роце.
Я споведалася ў айца Фогта. Ён сказаў мне, што я раблю правільна, але што ён не можа мне дапамагчы. Я была ўдзячная за адпушчэнне грахоў і разумею, што ён не можа мне дапамагчы.

Пасля гэтага я адмаліла за яго ўвесь Ружаннец.

А 21:15 патэлефанаваў айцец Гебхард Хайдэр з Рэгенсбурга. Я размаўляў з ім больш за 30 хвілін. Я быў вельмі рады. Дзякую Богу, што ён мне патэлефанаваў. Мы дамовіліся сустрэцца ў Рэгенсбургу праз восем дзён, каля 18:30. Напрыканцы ён благаславіў мяне і маю сям'ю. Я адразу ж памалілася за яго, бо маё сэрца было напоўнена такой радасцю.

4 кастрычніка 1992 г. – нядзеля
7.30 – 9.00
Збор на малітву!

Спачатку — малітва перад статуяй Маці Божай. Потым зноў усе сабраліся на кухні, дзе я атрымала пасланне ад Збаўцы:
Збаўца: «Дачушка мая, я хачу, каб ты пісала. Я прыняў тваю любоў да Мяне. Гэта не лестнівая любоў».
Я: «Мне трэба гэта напісаць?»
Збаўца: «Так, пішы. Я быў задаволены тым, як ты малілася сёння. Працягвай так жа. Я рады, што ты збіраешся сустрэцца з айцом Гебхардам. Гэта таксама мая воля. Я зноў прамоўлю да цябе праз яго. Вер у яго. Дачушка мая, я асабліва рады, што ты прыняла гэтыя пакуты. Выпрабаванне падыходзіць да канца».
Я: «Дарагі Божа, калі ласка, растлумачце мне гэта крыху больш падрабязна».

Збаўца: «Цярпеннем выпрабоўваюць цябе, дачушка, на тое, што ты павінна вынесці. Дачушка, працягвай любіць мяне, як любіла дагэтуль. Я пашлю табе яшчэ больш сваёй любові. Ты просіш усё больш і больш, і Я дам табе ўсё больш і больш».
Я: «Дарагі Божа, я хацела б спытаць у Цябе яшчэ пра адно: ужо некалькі месяцаў мяне мучаць болі ў плячы і левай руцэ. Ні мазі, ні солевыя ванначкі не дапамагаюць. Гэта пакуты ад Цябе ці я магу звярнуцца да доктараў у бальніцу па дапамогу?»
Збаўца: «Ніхто не зможа табе дапамагчы і ў бальніцы. Гэтыя хваробы ад Мяне. Яны — папярэднік пакут, якія ты яшчэ панясеш».
Збаўца: «Ты аддала мне сваё здароўе, мая дачцэ».
Я: «Няхай будзе так, як Ты захочаш. Я прапаную Табе гэтыя пакуты дзеля навяртання грэшнікаў і збаўлення душ».
Збаўца: «Дачушка мая, навальніцы, якія яшчэ надыдуць, прынясуць вялікую шкоду. Маліся за гэтыя намеры. Будзе шмат новых войнаў. Людзі сталі цёплымі. Яны не пазналі свайго Айца. Яны аддалі перавагу свецкім рэчам, аднак свецкія рэчы не могуць іх выратаваць. Прырода паўстае супраць сваіх грэшнікаў. Мая дачка, вялікая хвароба, якая вось-вось пачнеся, знаходзіцца на ранняй стадыі. Гэтая хвароба пранясецца па народах. Аднаго леку ад гэтай хваробы няма. Яна забірае аднолькава і багатых, і бедных, і злых, і добрых.
Яна нападае на людзей раптоўна. Ніхто не можа схавацца ад яе
і не будзе памілаваны. Яна прыходзіць, куды Я захачу. Яна змеце многія народы зямлі. Я: «Ці ёсць у гэтай хваробы імя?»
Збаўца: «Гэта новая хвароба. У яе яшчэ няма назвы, але яна яе атрымае. Дачушка мая, ты павінна шмат маліцца».
Я: «Ці магу я прачытаць гэта сваёй малітоўнай групе?»
Выратавальнік: «Кнігу трэба напісаць як мага хутчэй, каб усе яны маглі яе прачытаць. Калі вы скажаце ім што-небудзь цяпер, яны вам не паверыць. Яны слухаюць толькі тое, што кажа большасць людзей; яны паверыць, толькі калі ўбачаць гэта на ўласныя вочы. Іх вера павярхоўная і
яна не мае каранёў».
Я: «Дарагі Божа, я больш зараз не магу пісаць. Прабач мяне, калі ласка».

Збаўца благаславіў мяне.

10:00 раніцы Святая Імша ў Рот; у касцёле было мала людзей
13:00: Ружанцовая малітва і набажэнствы.

5 кастрычніка 1992 г. – панядзелак

9.00: Сустрэча-малітва ў
кабінеце ўрача!

З раніцы ў мяне моцны галаўны боль. Я сказала Збаўцу: «Я ахвярую яго за навяртанне грэшнікаў і збаўленне душ». Далей я сказала, што Ён не абавязаны адбіраць у мяне гэты боль.
Пасля гэтага я злучылася з Збаўцам. Цяпер я адчула цяпло ў сэрцы. Гэта прыемнае пачуццё. Адчуваецца, што Гасподзь са мной.

Збаўца: «Так, дачушка мая, Я з табой. За душы трэба адкупіцца за шмат што. Дачушка мая, Мне ад цябе патрэбна...»
Я: «Гасподзь мой і Бог мой, любы Ісусе. Я аддам табе тое, што табе трэба, нават калі не ведаю, што ты просіш ад мяне».
Збаўца: «Мая дачцэ, мне патрэбны твой зрок». Я: «Што
гэта значыць?»
Збаўца: «Ты некаторы час не зможаш бачыць». Я:
«Дарагі Божа, значыць, я асляпну?» Збаўца: «Не ў
духоўным сэнсе».
Я: «О, мой Госпадзе, але гэта ж павінна быць
жахліва». Збаўца: «Я буду з табой».
Я: «Так, Гасподзь мой, вазьмі мой зрок. Калі гэта адбудзецца? Да ці пасля таго, як адбіюцца стыгматы? Магу я ведаць?»
Збаўца: «Дачка мая, гэта адбудзецца, калі Я захачу».

Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, няхай гэта адбудзецца, калі Ты
захочаш». Я думала, што ў мяне няма нікога, хто б даглядаў за
мной.
Збаўца: «У цябе будзе нехта».
Я: «Ці доўга працягнецца гэтая слепата?»
Збаўца: «На пэўны час».
Я: «Але вы просіце ад мяне зашмат».
Збаўца: «Гэта для твайго прагрэсу».
Я: «Дарагі Божа, калі Ты са мной, мне не трэба хвалявацца. Тады Ты пра мяне
паклапоцішся».
Збаўца: «Правільна».
Я: «Так, мой Гаспадару, я згодная». Збаўца: «Я
благаслаўляю цябе, дачушка».
Збаўца благаславіў мяне.
11.45 – Дарагі Божа, калі ласка, забяры мае хваляванні пра тое, што я асляпну. Я не хачу думаць, якім гэта будзе.
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, Я здыму з цябе гэты
цяжар». Я: «Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе».
18:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.
20:00 – Група малітвы!

6 кастрычніка 1992 г. – аўторак
9.00 – Сустрэча-малітва
ў кабінеце ўрача!
Збаўца: «Пішы, мая дарагая дачцэ; я хачу, каб ты пісала. Я рады, што ты прамовіла да Мяне. Цяпер тваё сэрца поўнае любові. Мая дачцэ, ніхто не можа забраць у цябе гэтую любоў, калі ты не дасі сваёй згоды. Будзь асцярожная».
Я: «О, мой любячы Айцец, мой дарагі Духу Святы, мой дарагі Ісусе. Я прашу ў вас ласкі. Захавайце для мяне любоў, якую вы мне далі. Не дазвольце мне займацца пустымі размовамі. Дазвольце мне гаварыць і маўчаць, як вы захочаце. Дазвольце мне любіць нават тады, калі мой дух супраціўляецца.
Дазволь мне любіць усіх тваім сэрцам, якое з'яўляецца такім палаючым агнём любові. Дазволь мне спачатку шукаць свае ўласныя недахопы, перш чым судзіць іншых».
Збаўца: «Дачка мая, ты гаворыш ад сэрца, якое належыць мне. Дарагая мая дачка, нешта ідзе да цябе».
Я: «Гасподзь і Божа мой, ці прынясе гэта мне смутак? Але я не ведаю, што гэта. Калі ласка, скажыце мне. Тады я памалілася: «Прыйдзі, Духу Святы, прыйдзі праз Беззаганнае Сэрца Марыі, Тваёй умілаванай нявесты, і скажы мне, што мне пісаць. Я гатовая напісаць усё, што Ты натхніш мяне напісаць. Сумна мне ці не, я зраблю, як Ты захочаш».
Я ўсё яшчэ нічога не пачула.
Я: «Гавары, Госпадзе і Божа мой; твой слуга слухае».
Збаўца: «На цябе спасцігне вялікі смутак».
Я: «Дарагі Божа, што Вы маеце на ўвазе пад "шмат"?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты павінна ўсё перанесці. Маліся за сваю сям'ю».
Я: «Гасподзь мой і Божа, збаўце ўсіх іх; я люблю іх. Калі ласка, не дайце ніводнаму
з іх загінуць». Збаўца: «Дачушка мая, яны не хочуць пакаяцца».
Я: «Гаспода, я гатовая пакутаваць за іх, але толькі калі Ты захочаш. Бо Ты ведаеш іх сэрцы, а я не».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, Я задаволены тваімі словамі. Няхай будзе так, як Я захацеў. Мая дарагая дачушка, напішы яшчэ адно. Хутка ў Сербіі будзе вайна. Маліся, каб вораг аслабеў».
Я: «Я памалюся аб гэтых намерых».

Я: «Гасподзь мой і Божа, калі я ўчора ў малітоўнай групе сталася перад Вамі на калені і малілася Вам, я адчула пастаяннае пякоту ў сэрцы. Яно было даволі моцным. Мне здавалася, што я гару знутры».
Збаўца: «Мая дачо, гэта быў я».
Я: «Дарагі Божа, ці мае гэта для мяне нейкае значэнне?»
Збаўца: «Каб ты змагла вынесці смутак, які павінен спасці на цябе. Я ўзнагароджваю сваіх дзяцей доброй узнагародай за добрыя ўчынкі».

Збаўца благаславіў мяне.

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

7 кастрычніка 1992 г. – серада

8.15 раніцы: малітоўнае
сустрэчанне ў кабінеце
ўрачоў!
Збаўца: «Ты — мая жамчужына, дачушка мая».
Я: «Госпадзе, я ўжо пісала гэта раней».
Збаўца: «Напішы гэта; твае турботы — мае турботы, дачкі маёй». Я:
«Ці настолькі чыстая мая душа, што Вы можаце назваць яе
жамчужынай?» Збаўца: «Так, дачкі маёй».
Я: «Ува мне такое прыгожае пачуццё. Я веру, што чысціня душы — гэта Царства Божае». Збаўца: «З чыстай душой я магу рабіць усё, што захачу».
Збаўца: «Дачушка, напішы: з слепатой так бывае. Ты будзеш бачыць сэрцам. Ты ўбачыш больш, чым бачаць іншыя людзьмі».
Бачанне — свецкае; святло сэрца — нябеснае. Толькі Я магу даць гэтае святло. Вось чаму ніводзін доктар табе не паверыць. Ты павінна расказаць ім усё, што бачыш.
Святар запіша гэта. Не ты будзеш гаварыць, а Я буду гаварыць праз цябе. Дачушка мая, будзь перакананая, што святло ў сэрцы каштуе даражэй за зрок».
Я: «Гасподзь мой, я цяпер лепш разумею. Дзякуй, што сказалі мне гэта». Збаўца:
«Дачушка мая, мне патрэбна ад цябе яшчэ адна рэч».
Я: «Так, Гасподзь мой, калі я магу табе аддаць, бяры».
Збаўца: «Мне патрэбны твае рукі. Я буду ацаляць душы тваімі рукамі». Я: «О,
Гасподзь мой, што Ты са мной робіш? Я не магу сабе такога ўявіць.
Але калі ты ўва мне, тады я веру, што такое можа здарыцца. Гасподзі, не мая воля, а воля Твая няхай будзе. Калі гаворка ідзе пра збаўленне душ, Твае ўжо мае рукі."
Збаўца: «Дачушка мая, гэта ўсё, што Мне яшчэ было ад цябе трэба. Ацаленні адбудуцца, калі Я захачу. А не тады, калі хочуць людзі».

Гасподзь благаславіў мяне і сказаў:
«Ідзі ў міры, дачушка мая, і ўскладзі на мяне сваю надзею».

19:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў капліцы Святога Роха.

8 кастрычніка 1992 г. – чацвер

Архіў 10.15 раніцы
Малітоўная група!
Збаўца: «Пішы, дачушка мая; ціха».
Я: «Ісусе, Сыне Бога Жывога, маладымча мой, што мне пісаць?» Збаўца: «Пішы,
дачка мая, слова ў слова».
Я: «Так, мой Госпадзе».
Збаўца: «Стыгматы, якія ты атрымаеш, стануць для цябе сюрпрызам». Я:
«Значыць, я не буду ведаць ні дня, ні гадзіны, калі яны прыйдуць?» Збаўца:
«Дачушка мая, гэта Я вырашаю».
Я: «Дык я ўсё яшчэ магу паехаць у Рэгенсбург?»
Збаўца: «Так, ты ўсё яшчэ можаш ісці. Мая дачцэ, Сатана цяпер вельмі магутны. Ён не зможа табе нашкодзіць, калі ты застанешся моцнай. Ён зробіць усё магчымае, каб перашкодзіць табе пісаць. Мая дачцэ, рабі ўсё магчымае і працягвай пісаць. Ён хутка будзе пераможаны. Не ўсе мае дзеці слухаюць яго.

Гэтая невялікая колькасць маіх дзяцей пераможа
яго». Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Так, запішы яшчэ нешта. Улады гатовыя паразмаўляць з табой. Уважліва слухай мой голас. Мая дачцэ, прытрымлівайся таго, што ты напісала. Я з табой. Я прымушу вялікіх пачуць сябе вінаватымі. Вялікіх прасеяць».
Я: «Хто гэтыя вялікія?»
Збаўца: «Палітыкі і біскупы; яны адказныя за хаос у гэтым свеце. Напішы гэта, дачушка мая: я патрабую, каб ты пайшла да айца Фогта. Скажы яму, каб ён маліўся на ружанцы з вернікамі перад Святой Імшой. Скажы яму гэта; я
прасілі гэтага».
Я: «А што, калі ён скажа, што не можа?»
Збаўца: «Пакіньце гэта Мне».
Я: «Дарагі Божа, калі б Вы хацелі, каб я пайшла да яго?»
Збаўца: «Пайдзі да яго сёння».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта сказаць яму, акрамя таго, што ён павінен маліцца
на ружанцы?» Я не атрымала адказу.
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я пайду да яго сёння і скажу яму тое, што Ты сказаў
мне».
Па дарозе ў Рот я малілася на ружанцы за святара.
А 16:10 я прамовіла кароткую малітву ў царкве ў Роце.
А 15:15 я быў з айцом Фогтам.
Я расказала яму, чаго папрасіў ад яго Збаўца.
Ён зноў сказаў тое ж самае: «Як я змагу гэта зрабіць з алтарнікамі?» Я
сказала яму: «Богу ўсё магчыма».
Я таксама сказала яму: «На іх месцы я б зрабіла тое, чаго ад іх просіць Збаўца». Ён быў занепакоены. Яго гэта не парадавала. Гэта было відаць на яго твары. Я папрасіла ў яго благаслаўлення і пайшла.

18:00: Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

У канцы імшы айцец Фогт памаліўся дзясяткам ружанца перад
Найсвяцейшым Сакрамэнтам.

9 кастрычніка 1992 г.
– пятніца, кабінет
урача: Група малітвы!
Збаўца: «Дачушка мая, будзь асцярожная: не аддавай нічога напісанага ніякаму біскупу, каб ён не чытаў. Ты можаш расказаць ім, але рукапісы павінны заставацца пры табе. Калі кніга будзе надрукавана, тады яны змогуць яе прачытаць. Пішы, дачушка мая: Айцец Гебхард Хайдэр будзе з табой гаварыць, перадаючы тое, што Я натхняю ў яго. Рабі так, як ён табе скажа. Гэта Мая воля.
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я зраблю так. Дарагі Божа, я хацела б спытаць у Цябе, ці правільна тое, што я сказала айцу Фогту?»
Збаўца: «Дачушка мая, гэта добры пачатак».
Я: «Я спытала ў Збаўцы, ці ёсць што-небудзь, што я павінна перадаць айцу Гебхарду Хайдэру».
Збаўца: «Так! Ты можаш сказаць яму, што ўсё, што ён зрабіў дагэтуль, было па Маёй волі. Скажы яму яшчэ адно: Я задаволены яго працай. Праца, якую ён выканаў дагэтуль, добрая».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа; я перадам яму ўсё».
Я: «Дарагі Божа, я адчуваю нешта вельмі цёплае ў сэрцы. Няўжо гэта толькі
ўяўнасць?»
Збаўца: «Не, дачка мая, гэта мая ласка. Гэта мой дар табе».
Я: «Дарагі Божа, калі Ты даеш мне такі дар, то нешта пэўнае мяне чакае. Гасподзь мой, я хацела б мець яшчэ больш гэтай любові да святароў».
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены тым, што ты сказала.
Прасі вялікай любові да святароў. Дачушка мая, я люблю цябе; запішы гэта."

Я: Мой любы Ісусе, я цяпер так моцна люблю цябе. Ува мне больш любові, чым звычайна. Дзякуй табе, мой Госпадзе і Божа, за такую вялікую ласку, якой ты надзяліў мяне. Збаўца благаславіў мяне і працягнуў: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачцэ».
18:00: Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

10 кастрычніка 1992 г. Субота

7.00 раніцы Святая Імша ў капліцы Святога Роха
11.30–12.00: Сустрэча-малітва
дома!
Збаўца: «Уважліва слухай, дачушка мая, бо на нейкі час Я дарую табе Сваю ласку ацаляць».
Я: «Не, Гасподзь, ці я нешта няправільна пачула? Калі ласка, паўтарыце яшчэ раз».
Збаўца паўтарыў тыя ж словы другі раз. «Я гэтага не разумею. Гэта мне не ўкладаецца ў галаве, бо я — нішто».
Збаўца: «Я буду ацаляць праз цябе».
Я: «Гасподзь і Божа мой, якое ж гэта будзе ацаленне?»
Збаўца: «Пакінь гэтыя ацаленні Мне. Ты — Мой інструмент, дачушка Мая. Напішы гэта, дачушка Мая: Мне вельмі падабаецца, як ты ставішся да людзей».
Я: «Дарагі Божа, некаторыя кажуць, што я строгая».
Збаўца: «Дачушка мая, не слухай іншых; я хачу, каб ты засталася такой, якая ёсць». Я:
Збаўца благаславіў мяне.

11 кастрычніка 1992 г., нядзеля

8.00, аўтастаянка «Дунай–Рэгенсбург», у аўтадоме. «Salve Regina».
Група малітвы!
Збаўца: «Пішы, дачушка. Я хачу, каб ты пісала».
Я: «Я не ведаю, што Збаўца хоча мне цяпер сказаць. Я чакаю слова. Слова не прыходзіць адразу. Я некаторы час маўчала».
Збаўца: «Айцец Гебхард Хайдэр сёння яшчэ з табой. Потым ён прыйдзе да
Мяне». Я: «Значыць, гэта апошні раз, калі я буду з ім?»
Збаўца: «Так».
Я: «Але гэта вельмі цяжка для мяне. Я плакала. Гасподзь мой і Божа, у мяне ж
тады не будзе святара».
Збаўца: «Дачушка мая, адзін прыйдзе ў Рот».

4 кастрычніка 1992 г. – нядзеля

7.30 – 9.00
Збор на малітву!

Спачатку — малітва перад статуяй Маці Божай.
Потым мы зноў сабраліся на кухні, дзе я атрымала пасланне ад Збаўцы: Збаўца:
«Дачушка мая, я хачу, каб ты пісала. Я прыняў тваю любоў да Мяне. Гэта не лестнівая любоў».
Я: «Гэта тое, што я павінна напісаць?»
Збаўца: «Так, пішы. Я быў задаволены тым, як ты малілася сёння. Працягвай у тым жа духу. Я рады, што ты збіраешся сустрэцца з Айцом Гебхардам. Гэта і мая воля. Я зноў прамоўлю да цябе праз яго. Вер у яго. Дачушка мая, я асабліва рады, што ты прыняла гэтыя пакуты. Выпрабаванне падыходзіць да канца».
Я: «Дарагі Божа, калі ласка, растлумачце мне гэта крыху больш падрабязна».
Збаўца: «Цябе выпрабоўваюць, дачушка мая, праз пакуты, якія ты павінна вытрываць. Дачушка мая, працягвай любіць мяне, як ты рабіла гэта дагэтуль. Я зыйду на цябе яшчэ большую сваю любоў. Ты просіш усё больш і больш, і Я дам табе ўсё больш і больш».

Я: «Дарагі Божа, я хацела б спытаць у Цябе яшчэ пра адно: ужо некалькі месяцаў мяне мучаць болі ў плячы і левай руцэ. Ні мазі, ні солевыя ванначкі не дапамагаюць. Гэта пакуты ад Цябе ці я магу звярнуцца да доктараў у бальніцу па дапамогу?»
Збаўца: «Ніхто не зможа табе дапамагчы і ў бальніцы. Гэтыя хваробы ад Мяне. Яны — папярэднік пакут, якія ты яшчэ павінна вынесці».
Збаўца: «Ты аддала мне сваё здароўе, мая дачцэ».
Я: «Няхай будзе так, як Ты захочаш. Я прапаную Табе гэтыя пакуты дзеля навяртання грэшнікаў і збаўлення душ».
Збаўца: «Мая дачцэ, буры, якія яшчэ надыдуць, прынясуць вялікую шкоду. Маліся аб гэтых намірах. Будзе шмат новых войнаў. Людзі сталі цёплымі. Яны не пазналі свайго Айца. Яны аддалі перавагу свецкім рэчам, аднак свецкія рэчы не могуць іх выратаваць. Прырода паўстае супраць сваіх грэшнікаў. Мая дачо, вялікая хвароба, якая вось-вось пачнеся, знаходзіцца ў сваіх пачатковых стадыях. Гэтая хвароба пранясеся па народах. Аднаго лекаў ад гэтай хваробы няма. Яна забірае аднолькава і багатых, і бедных, і злых, і добрых.
Яна нападае на людзей раптоўна. Ніхто не можа схавацца ад яе
і не пазбавіцца ад яе. Яна прыходзіць туды, куды Я хачу. Яна змеце многія народы зямлі.
Я: «Ці ёсць у гэтай хваробы імя?»
Збаўца: «Гэта новая хвароба. У яе яшчэ няма назвы, але яна яе атрымае. Дачушка мая, ты павінна шмат маліцца».
Я: «Ці магу я прачытаць гэта сваёй малітоўнай групе?»
Збаўца: «Кніга павінна быць напісана як мага хутчэй; тады ўсе змогуць яе прачытаць. Калі ты скажаш ім пра гэта цяпер, яны не паверуць. Яны слухаюць толькі тое, што кажа большасць людзей; паверуць яны, толькі калі ўбачаць. Іх вера павярхоўная і
яна не мае каранёў».
Я: «Дарагі Божа, я больш зараз не магу пісаць. Прабач мяне, калі ласка».

Я: Збаўца благаславіў мяне…

10:00 раніцы Святая Імша ў Рот; у касцёле было мала людзей
13:00: Ружанцовая малітва і набажэнствы.

<u>5 кастрычніка 1992 г. – панядзелак</u>
9.00: Сустрэча для
малітвы ў кабінеце
ўрача!

З раніцы ў мяне моцны галаўны боль. Я сказала Збаўцу: «Я ахвярую яго за навяртанне грэшнікаў і збаўленне душ». Далей я сказала, што Ён не павінен адбіраць у мяне гэты боль.
Пасля гэтага я злучылася з Збаўцам. Цяпер я адчула цяпло ў сэрцы. Гэта прыемнае
пачуццё. Адчуваецца, што Гасподзь са мной.

Збаўца: «Так, дачушка мая, Я з табой. За душы трэба шмат чым адкупіцца. Дачушка мая, Мне ад цябе патрэбна...»
Я: «Гасподзь мой і Бог мой, любы Ісусе. Я аддаю Табе тое, што Табе трэба, хоць і не ведаю, што Ты просіш ад мяне».
Збаўца: «Дачушка мая, мне патрэбны твой зрок». Я:
«Што гэта значыць?»
Збаўца: «Ты некаторы час не зможаш бачыць». Я:
«Дарагі Божа, значыць, я асляпну?» Збаўца: «Не ў
духоўным сэнсе».
Я: «О, мой Госпадзе, але гэта ж павінна быць
жахліва». Збаўца: «Я буду з табой».
Я: «Так, мой Госпадзе, вазьмі мой зрок. Калі гэта адбудзецца? Да ці пасля таго, як будуць адбітыя стыгматы? Магу я ведаць?»
Збаўца: «Дачушка мая, гэта адбудзецца, калі Я захачу». Я: «Так,
Гасподзь мой і Бог, няхай адбудзецца, калі Ты захацееш».

Я думала, што ў мяне няма нікога, хто б даглядаў за мной.

Збаўца: «У цябе будзе нехта».
Я: «Ці доўга працягнецца гэтая слепата?»
Збаўца: «На пэўны час».
Я: «Але вы просіце ад мяне зашмат».
Збаўца: «Гэта для твайго прагрэсу».
Я: «Дарагі Божа, калі Ты са мной, мне не трэба хвалявацца. Тады Ты пра мяне паклапоцішся».
Збаўца: «Гэта правільна».
Я: «Так, мой Гаспадару, я згодная». Збаўца: «Я бласлаўляю цябе, мая дачцэ».

Я: Збаўца благаславіў мяне…

11:45 – Дарагі Божа, калі ласка, забяры мае хваляванні пра тое, што я асляпну. Я не хачу думаць, якім гэта будзе.

Збаўца: «Мая дарагая дачушка, Я здыму з цябе гэты цяжар». Я: «Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе».

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Rot.
20:00 – Група малітвы!

6 кастрычніка 1992 г. – аўторак

9.00 – Сустрэча-малітва ў кабінеце ўрача!
Збаўца: «Пішы, мая дарагая дачка; я хачу, каб ты пісала. Я рады, што ты прамовіла да Мяне. Цяпер тваё сэрца поўнае любові. Мая дачка, ніхто не можа забраць у цябе гэтую любоў, калі ты не дасі сваёй згоды. Будзь асцярожная».
Я: «О, мой любячы Айцец, мой любы Духу Святы, мой любы Ісусе. Я прашу ў вас ласкі. Захавайце для мяне любоў, якую вы мне далі. Не дазвольце мне займацца пустымі размовамі. Дазвольце мне гаварыць і маўчаць, як вы захочаце. Дазвольце мне любіць нават тады, калі мой дух супраціўляецца.
Дазволь мне любіць усіх тваім сэрцам, якое з'яўляецца такім палаючым агнём любові. Дазволь мне спачатку шукаць свае ўласныя недахопы, перш чым судзіць іншых».
Збаўца: «Дачка мая, ты гаворыш ад сэрца, якое належыць мне. Дарагая мая дачка, нешта ідзе да цябе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, ці прынясе гэта мне смутак? Але я не ведаю, што гэта. Калі ласка, скажыце мне. Тады я памалілася: «Прыйдзі, Духу Святы, прыйдзі праз Беззаганнае Сэрца Марыі, Тваёй умілаванай Нявесты, і скажы мне, што мне пісаць. Я гатовая напісаць усё, што Ты натхніш мяне напісаць. Сумна мне ці не, я зраблю, як Ты захочаш».

Я ўсё яшчэ нічога не пачула.

Я: «Мовр, мой Госпадзе і Божа, кажы; твой слуга слухае». Збаўца: «На цябе спасцігне шмат смутку».
Я: «Мой любы Божа, што Вы маеце на ўвазе пад "шмат"?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты павінна ўсяго вытрываць. Маліся за сваю сям'ю».
Я: «Гасподзь мой і Божа, збаўце ўсіх іх; я люблю іх. Калі ласка, не дайце ніводнаму з іх загінуць». Збаўца: «Дачушка, яны не хочуць пакаяцца».
Я: «Гасподзь мой, я гатовая пакутаваць за іх, але толькі калі Ты захочаш. Бо Ты ведаеш іх сэрцы, а я не».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, Я задаволены тваімі словамі. Будзе так, як Я захацеў. Мая дарагая дачушка, напішы яшчэ адно. Хутка ў Сербіі будзе вайна. Маліся, каб вораг аслабеў».
Я: «Я памалюся аб гэтых намерых».
Я: «Гасподзь мой і Божа, калі я ўчора ў малітоўнай групе стаяла на каленях і малілася Табе, я адчула ў сэрцы пастаяннае пяколле. Яно было даволі моцным. Мне здавалася, што я гару знутры».
Збаўца: «Мая дачцэ, гэта быў Я».

Я: «Дарагі Божа, ці мае гэта для мяне нейкае значэнне?»
Збаўца: «Каб ты магла вынесці смутак, які павінен зысці на цябе. Я ўзнагароджваю сваіх дзяцей добрым узнагароджаннем за добрыя ўчынкі».

Я: Збаўца благаславіў мяне…

18:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

7 кастрычніка 1992 г. – серада

8.15 раніцы ў кабінеце
доктара: Група малітвы!
Збаўца: «Ты — мая жамчужына, мая дачка».
Я: «Гасподзь, я ўжо гэта пісала».
Збаўца: «Напішы гэта; твае турботы — мае турботы, дачцэ мая». Я:
«Ці настолькі чыстая мая душа, што Вы можаце назваць яе
жамчужынай?» Збаўца: «Так, дачцэ мая».
Я: «Ува мне такое прыгожае пачуццё. Я веру, што чысціня душы — гэта Царства Божае». Збаўца: «З чыстай душой я магу рабіць усё, што захачу».
Збаўца: «Дачушка, напішы: вось такая сляпота. Ты будзеш бачыць сэрцам. Ты ўбачыш больш, чым бачаць іншыя людзьмі.
Бачанне — свецкае; святло сэрца — нябеснае. Толькі Я магу даць гэтае святло. Вось чаму ніводзін доктар табе не паверыць. Ты павінна расказаць ім усё, што бачыш.
Святар запіша гэта. Не ты будзеш гаварыць, а Я буду гаварыць праз цябе. Дачушка Мая, будзь перакананая, што святло ў сэрцы каштуе больш, чым зрок».
Я: «Гасподзь мой, я цяпер лепш разумею. Дзякуй, што сказалі мне гэта». Збаўца:
«Дачушка мая, мне патрэбна ад цябе яшчэ адна рэч».
Я: «Так, мой Гасподзь, калі я магу табе аддаць, бяры».
Збаўца: «Мне патрэбны твае рукі. Я буду ацаляць душы тваімі рукамі». Я: «О,
Гасподзь мой, што Ты са мной робіш? Я не магу сабе такога ўявіць.
Але калі ты ўва мне, тады я веру, што такое можа здарыцца. Гасподзь, не мая воля, а воля Твая няхай будзе. Калі гаворка ідзе пра збаўленне душ, Твае ўжо мае рукі."
Збаўца: «Дачушка мая, гэта ўсё, што Мне яшчэ было ад цябе патрэбна. Ацаленні адбудуцца, калі Я пажадаю. А не тады, калі хочуць людзі».

Гасподзь благаславіў мяне і сказаў:
«Ідзі ў супакоі, дачушка мая, і вер у Мяне».

19:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў капліцы Святога Роха.

8 кастрычніка 1992 г. – чацвер

Архіў 10.15 раніцы
Малітоўнай групы!
Збаўца: «Пішы, дачушка мая; ціха».
Я: «Ісусе, Сыне Бога Жывога, маладымча мой, што мне пісаць?» Збаўца: «Пішы,
дачка мая, слова ў слова».
Я: «Так, мой Госпадзе».
Збаўца: «Стыгматы, якія ты атрымаеш, з'явяцца нечакана». Я: «Значыць, я не
буду ведаць ні дня, ні гадзіны, калі яны з'явяцца?» Збаўца: «Дачушка мая, гэта
Я вырашаю».
Я: «Дык я ўсё яшчэ магу паехаць у Рэгенсбург?»
Збаўца: «Так, ты ўсё яшчэ можаш ісці. Мая дачцэ, Сатана вельмі магутны ў гэты час. Ён не можа табе нашкодзіць, калі ты застанешся моцнай. Ён зробіць усё, што ў яго сілах, каб спыніць цябе пісаць. Мая дачцэ, рабі ўсё магчымае і працягвай пісаць. Ён хутка будзе пераможаны. Не ўсе мае дзеці слухаюць яго. Гэтая невялікая колькасць маіх дзяцей пераможа яго».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»

Збаўца: «Так, запішы яшчэ нешта. Улады гатовыя пагаварыць з табой. Уважліва слухай мой голас. Дачушка, прытрымлівайся таго, што напісала. Я з табой. Я ўсмішу мудрацоў. Мудрацы будуць прасеяны».
Я: «Хто гэтыя вялікія?»
Збаўца: «Палітыкі і біскупы; яны адказныя за хаос у гэтым свеце. Напішы гэта, дачка мая: я патрабую, каб ты пайшла да айца Фогта. Скажы яму, каб ён маліўся на ружанцы з вернікамі перад Святой Імшой. Скажы яму гэта; я
прасілі гэтага».
Я: «А што, калі ён скажа, што не можа?»
Збаўца: «Пакіньце гэта Мне».
Я: «Дарагі Божа, калі б Вы хацелі, каб я пайшла да яго?»
Збаўца: «Пайдзі да яго сёння».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта сказаць яму, акрамя таго, што ён павінен маліцца
на ружанцы?» Я не атрымала адказу.
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я пайду да яго сёння і скажу яму тое, што Ты сказаў
мне».
Па дарозе ў Рот я малілася на ружанцы за святара.
А 16:10 я прамовіла кароткую малітву ў царкве ў Роце.
А 16:15 я быў з айцом Фогтам.
Я расказала яму, чаго ад яго прасіў Збаўца.
Ён зноў сказаў тое ж самае: «Як я змагу гэта зрабіць з алтарнікамі?» Я
сказала яму: «Богу ўсё магчыма».
Я таксама сказала яму: «На іх месцы я б зрабіла тое, чаго ад іх просіць Збаўца». Ён быў занепакоены. Яго гэта не парадавала. Гэта было відаць на яго твары. Я папрасіла ў яго благаслаўлення і пайшла.

18:00: Ружаннец і Святая Імша ў Рот.

У канцы Імшы айцец Фогт памаліўся дзясяткам Ружанца перад
Найсвяцейшым Сакрамэнтам.

9 кастрычніка 1992
г. – пятніца,
малітоўнае сустрэча
ў кабінеце доктара!
Збаўца: «Дачушка мая, будзь асцярожная: не аддавай нічога напісанага ніякаму біскупу, каб ён не чытаў. Ты можаш расказаць ім, але рукапісы павінны заставацца пры табе. Калі кніга будзе надрукавана, тады яны змогуць яе прачытаць.
Пішы, дачушка мая: айцец Гебхард Хайдэр будзе гаварыць з табой, перадаючы тое, што Я натхняю ў яго. Рабі так, як ён табе скажа. Гэта Мая воля».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я так і зраблю. Дарагі Божа, я хацела б спытаць у Цябе, ці правільна я сказала тое, што сказала айцу Фогту?»
Збаўца: «Дачушка мая, гэта добры пачатак».
Я: «Я спытала ў Збаўцы, ці ёсць у яго што сказаць мне, што я павінна перадаць айцу Гебхарду Хайдэру».
Збаўца: «Так! Ты можаш сказаць яму, што ўсё, што ён зрабіў дагэтуль, было маёй воляй. Скажы яму яшчэ адно: я задаволены яго працай. Праца, якую ён выканаў дагэтуль, добрая».
Я: «Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа; я перадам яму ўсё».
Я: «Дарагі Божа, я адчуваю нешта вельмі цёплае ў сэрцы. Няўжо гэта толькі
ўяўнасць?»
Збаўца: «Не, мая дачцэ, гэта мая ласка. Гэта мой дар табе».
Я: «Дарагі Божа, калі Ты даеш мне такі дар, то нешта пэўнае мяне чакае. Гасподзі, я хацела б яшчэ больш гэтай любові да святароў».
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены тым, што ты сказала. Прасі вялікай любові да святароў. Дачушка мая, я люблю цябе; запішы гэта».
Я: «Дарагі Ісусе, я цяпер так моцна люблю Цябе. Ува мне больш любові, чым калі-небудзь раней. Дзякуй Табе, мой Госпадзе і Божа, за такую вялікую ласку, якой Ты надзяліў мяне».

Я: Збаўца благаславіў мяне і працягнуў: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачочка».

18:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

10 кастрычніка 1992 г. – субота

7.00 раніцы Святая Імша ў капліцы Святога Роха
11.30–12.00: Малітоўнае
сабранне дома!
Збаўца: «Слухай уважліва, дачушка мая, на нейкі час Я дарую табе Сваю ласку ацаляць». Я: «Не, Гасподзь, ці я нешта няправільна пачула? Калі ласка, паўтарыце яшчэ раз».
Збаўца паўтарыў тыя ж словы другі раз.
Я: «Я не разумею гэтага. Гэта мне не падобна, бо я — нішто». Збаўца: «Я
буду ацараць праз цябе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, якое ж гэта будзе ацаленне?»
Збаўца: «Пакінь гэтыя ацаленні Мне. Ты — Мой інструмент, дачушка Мая. Напішы гэта, дачушка Мая: Мне вельмі падабаецца, як ты ставішся да людзей».
Я: «Дарагі Божа, некаторыя людзі кажуць, што я строгая».
Збаўца: «Дачушка мая, не слухай іншых; я хачу, каб ты засталася такой, якая ёсць». Я:

Збаўца благаславіў мяне...

11 кастрычніка 1992 г. – Нядзеля

8.00, аўтастаянка на Дунаі – Рэгенсбург, у аўтадоме «Salve Regina».
Малітоўнае сходанне!
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Я хачу, каб ты пісала».
Я: Я не ведаю, што Збаўца хоча мне сказаць цяпер. Я чакаю слова. Слова не прыходзіць адразу. Я некаторы час маўчала.

Збаўца: «Айцец Гэбхард Хайдэр сёння яшчэ з вамі. Потым ён прыйдзе да
Мяне». Я: «Значыць, гэта апошні раз, калі я буду з ім?»
Збаўца: «Так».
Я: «Але гэта вельмі цяжка для мяне. Я плакала. Гасподзь мой і Божа, у мяне ж
тады не застанецца ніводнага святара».
Збаўца: «Мая дачушка, хтосьці прыйдзе ў Рот».
Я: «Мне не трэба казаць айцу Гебхарду Хайдэру, што вы яго забіраеце». Збаўца:
«Не, ён ведае».
Я: «Дарагі Збаўца, я ўчора ўвечары адчула, што нешта падобнае з ім адбудзецца. Дарагі Божа, ці хочаш Ты, каб я запісала яшчэ нешта?»
Збаўца: «Так, запішы яшчэ нешта: усё, што сёння скажа табе айцец Гебхард, ты павінна прыняць блізка да сэрца. Не сумнявайся, дачушка. Паглядзі айца Гебхарда прыязна».
Я: «Як я магу гэта зрабіць, калі мне давядзецца
плакаць?» Збаўца: «Я дам табе ласку так зрабіць».
Я: «Я дамовілася сустрэцца з ім тут, у кемперы "Salve Regina", а 13:30. Ён паабяцаў,
што прыйдзе».
Збаўца: «Гэта я і меў на ўвазе. Дачушка мая, я рады, што ты так любіш айца Гебхарда. Скажы яму, што я яго люблю».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я яму скажу». Тады

Збаўца благаславіў мяне.

Айцец Гебхард прыбыў, як і дамоўлена. Я правяла з ім больш за чатыры гадзіны ў аўтадоме. Урэшце я сповядалася ў яго. Я чытала яму ўголас з дзённіка, які натхніў мяне пісаць Збаўца. Ён пацвердзіў мне, што гэта ад Збаўцы, і што я абавязкова павінна працягваць запісваць усё, што натхніць мяне напісаць Збаўца. Мне было вельмі цяжка з ім развітвацца. Я сказала яму, што мы больш не ўбачымся, і таму я плакала ў царкве якраз той раніцай. Я падбадзёрыла яго, гэтаксама як ён падбадзёрыў мяне. Мы балюча развіталіся.
Мне было адчуванне, быццам нехта вырваў кавалак майго сэрца. Я малілася за яго ўвесь шлях дадому.
Я наведала Святую Імшу ў кармэліцкай царкве; пропаведзь была добрай.

12 кастрычніка 1992 г. – Панядзелак

8.30 раніцы ў кабінеце
ўрача, Група малітвы!

Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта: Я люблю цябе. Учора нічога не было няправільнага; усё было так, як трэба. Не хвалюйся, бо Я быў з табой. Айцец Гебхард прыйдзе да Мяне на працягу наступных некалькіх дзён. Гэта Мая воля. Мне спадабалася тое, што ты сказала яму. Ён сёння разважае над гэтым і зразумее. Ён вельмі цябе любіць. Ты прынесла яму вялікую радасць учора».

Збаўца: «Дачушка мая, пішы далей. Наступная вялікая катастрофа ўжо блізка. Яна закране многіх людзей. Ніхто не можа спыніць гэту катастрофу. Яна пакіне за сабой след разбурэнняў. Маліцеся настойліва за паміраючых. Дачушка мая, нешта ідзе да цябе».

Я: «Дарагі мой Ісусе, я слухаю».

Збаўца: «На табе будуць адбітыя стыгматы. Будзь гатовая; яны вельмі блізка. Я задаволены тваёй адвагай. Гэта мая ласка, дачкі маёй».

Я: «Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе за гэтую ласку. Ці не маглі б Ты расказаць мне нешта? Што Ты маеш на ўвазе, калі кажаш мне: "Будзь гатовая!"?»

Збаўца: «Ты павінна шмат пакутаваць, каб многія душы былі збаўлены».

Я: «Так, мой Госпадзе, я разумею. З Вашай ласкай, я зраблю гэта».

Збаўца: «Пакуты адшкоўвання спачатку будуць невыноснымі. Так і павінна быць. Ніхто не можа ганарыцца стыгматамі, і нікому яны ніколі не падабаліся. Толькі мая любоў можа іх падтрымаць. Табе не трэба слухаць іншых, калі многія кажуць, што ты хвалішся стыгматамі, бо не будзеш насіць пальчаткі. Гэта нячысты дух укладае гэтыя словы ў іх розум».

Збаўца: «Айцец Гэбхард пазнаў, што ты атрымаеш стыгматы, бо Я даў яму Святло Маё. Без Майго святла ніхто нічога не можа пазнаць».

Я: «Гасподзь мой і Божа, усё, што будзе са мной, я ўскладаю ў Твае рукі праз Беззаганнае Сэрца Марыі. Рабі, што хочаш; я — Твая слуга; няхай споўніцца на мне паводле Тваіх слоў».

Збаўца: «Я благаслаўляю цябе, дачушка мая».

Збаўца благаславіў мяне.

18:00 Святая Імша і Ружанцовая малітва ў Рот

20:00 Група малітвы

13 кастрычніка 1992 г. – аўторак

8.30 раніцы
Малітоўная група ў
кабінеце ўрачоў!

Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, напішы гэта: спачатку ты павінна трымаць атрыманыя табой стыгматы ў сакрэце. Я прывяду людзей да цябе. Не ўсе, хто прыходзіць да цябе, — людзі малітвы.

Многія з іх адпадуць. Мае авечкі слухаюць мой голас; не хвалюйся, калі на нейкі час у тваіх малітоўных групах будзе менш людзей».

Я: «Так, мой Госпадзе, я зраблю, як Ты сказаў на пачатку. Спачатку я буду трымаць стыгматы ў сакрэце».

Збаўца: «Напачатку табе спатрэбіцца шмат адпачынку. Няспакой людзей можа табе нашкодзіць. Дачушка мая, будзь гатовая да таго, што надыдзе. Я задаволены тваёй любоўю да Мяне.

Напішы і гэта, мая дачцэ. Стыгматы — гэта мае знакі, і толькі я магу іх адбіць. Ніхто не можа іх падрабіць. Яны могуць знікнуць, калі я захочу, і яны таксама могуць заставацца так доўга, як я захочу. Стыгматы, якія ты атрымаеш, застануцца так доўга, як я захочу. Стыгматы маюць пэўны памер і глыбіню.

Яны адпавядаюць маім на Галгофе. Ты адчуеш вялікі боль, калі іх нанясуць. Маліся, каб змагчы вытрываць гэты боль. Будзь цярплівая ва ўсім, што цябе чакае. Тэрплівасць — гэта вялікая дабрадзейнасць».

Я: «Гасподзь, прашу, дай мне вялікую ласку, цярпенне і ўстойлівасць, каб вынесці гэта з Табою і з іншымі людзьмі.

Збаўца благаславіў мяне.

18:00: Святая Імша і Ружанцовая малітва ў Рот.

14 кастрычніка 1992 г. – серада

8.30 раніцы: Моліцца ў
пакоі ўрачоў!
Збаўца: «Дачушка мая, ты прагнеш вялікай любові, і Я дам табе яе. Вялікая любоў — гэта вялікі боль. Хочаш гэтага, дачушка мая?»
Я: «Мая вялікая любоў, з Табою — так, бо я люблю Цябе вышэй за ўсё і бо Ты — усё ўва мне. Ува мне вялікая смага за збаўленне душ. Шлях да Цябе вядзе праз Крыж да Святла. У Крыжы — збаўленне, надзея і жыццё. У Крыжы — збаўленне свету.
Гасподзь, я цалкам належу Табе; рабі са мной, што
захочаш». Збаўца: «Мая дарагая дачушка, ты моцна
пакутуеш».
Я: «Гасподзь мой і Божа, жаніх мой любы, я таксама буду глыбока любіць Цябе. Бо пакуты з Табою ператворацца ў любоў, а любоў мацнейшая за ўсе пакуты свету!»
Збаўца: «Дачушка мая, надыдзе час, калі людзі будуць пакутаваць супраць сваёй волі. Кожны, хто не хоча прыняць мой крыж, не можа быць маім вучнем. Толькі праз мой крыж ты маеш вечнае жыццё. Любі кожны крыж, каб ты магла яго прыняць. Табе давядзецца несці многія крыжы».
Я: «Я толькі што думала пра боль у левай руцэ і плячы».
Збаўца: «Гэта Мае пакуты адкуплення. Ты можаш прыносіць Мне кожную пакуту так часта, як захочаш. Гэта прыносіць плён. Ты павінна прыносіць Мне шмат, каб і ты прынесла шмат плёну».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць, мой Божа?»
Збаўца: «Так, пакуты, якія ты вытрываеш, невылечныя».
Я: «Што Вы маеце на ўвазе, Гасподзь?»
Збаўца: «Лекары не могуць іх вылечыць. Без пакут ты будзеш у іншым свеце». Я: «Гэта значыць, што Ты пакутуеш са мной і ўва мне. Значыць, мы не будзем разлучаны. Тады Ты — пакутлівы Ісус ува мне!»
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, усё так. Збаўца благаславіў мяне».

19.00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў капліцы Святога Роха

15 кастрычніка 1992 г. – чацвер

Збор на малітву ў
кабінеце ўрача!
Я моцна памалілася і сказала Збаўцу:
Я: «Гасподзь, я хацела б любіць іх усіх Тваёй любоўю».
Збаўца: «Любоў тут; вы павінны гэта зрабіць. Вы можаце чэрпаць шмат любові. Крыніца яшчэ не высахла; кожны можа чэрпаць столькі, колькі захоча. Любоў не ведае межаў».
Я: «О, Гасподзь мой, дай мне шмат любові, каб я мог яе перадаваць. Я цяпер адчуваю агонь у сэрцы».
Збаўца: «Гэта мая любоў».
Я: «Апошнім часам я даволі часта адчуваю гэты палаючы агонь. Збаўца прыходзіць да мяне, калі хоча. Я таксама адчуваю гэты агонь любові, калі не аб'яднаная са Збаўцам. Тады я адчуваю, што Збаўца побач. Важна, каб душа заўсёды была чыстай».
Збаўца: «Мая нявеста, я люблю цябе. Нішто больш не можа нас раз'яднаць. Ты ўва мне, мая дачка. Я магу рабіць з табой, што захачу».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, рабі са мной, што захочаш; я згаджаюся».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, запішы гэта: пачынаюцца крывавыя пакуты. Я павінен пачаць цяпер, бо мне смагне. Ты — мой інструмент, якім Я карыстаюся. Калі ласка, заставайся верная мне».
Я: «О, Гасподзь мой, калі ласка, дай мне ласку заставацца вернай Табе. Бо я нічога не магу зрабіць самастойна. Без Тваёй ласкі я не здольная быць вернай Табе. Гасподзь мой, я была вернай Табе дагэтуль. Бо Ты даў мне цноту вернасці».
Збаўца: «Так, дачка мая, я хацеў даведацца, ці ўжо ты гэтага забылася».
Я: «Але, Госпадзе, Тваё слова жыве ўва мне. Тваё жывое слова не можа быць сцёрты, калі чалавек заўсёды з Табою».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, гэта так. Любі Мяне больш, дачушка Мая».

Я: «Я зраблю гэта, мой любы Жэніху. Я жадаю любіць цябе глыбока. Збаўца, благаславі мяне».

19:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў капліцы Святога Роха.

16 кастрычніка 1992 г. – пятніца

8.30 раніцы: Малітоўнае сабранне ў пакоі ўрачоў!

Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта; гэта важна». Я: «Так, мой любы і міласэрны Божа».

Збаўца: «Дачушка мая, я хачу, каб ты ахвяравала мне ўсе пакуты, якія ты вытрываеш за маіх заблукалых дзяцей, каб яны змаглі знайсці дарогу назад у Айцоўскі дом».

Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я так і зраблю».

Збаўца: «Пакуты ўжо настолькі блізка, што, здаецца, яны ўжо адбыліся. Дачкі Мая, будзь гатовая, бо яны могуць прыйсці ў любую гадзіну».

Я: «Але, Гасподзь, я зараз на працы. Я нічога з гэтага не разумею. Як мне гэта зразумець?»

Збаўца: «Дачка мая, табе нічога не трэба разумець. Мне дастаткова таго, што ты любіш мяне. Твой розум — мой розум».

Я: «Так, мой Госпадзе, я ведаю адно: што я вельмі люблю Цябе».

Збаўца: «Напішы гэта; я даю табе шмат любові. Гэтая любоў умацуе цябе, і ты не будзеш баяцца. Мая дачушка, што Я пачаў, тое і давяду да канца. Мая воля — быць у табе, і Я застануся ў табе; таму ты не будзеш адна. Я не пакіну цябе. Я застануся ў табе і пакутую з табой. Май вялікую веру ў Мяне». Я: «Дарагі Божа, я не ведаю, што сказаць».

Збаўца: «Не кажы нічога; я ведаю, пра што ты думаеш».

Я: «Гэта будзе для мяне вельмі цяжка, бо ў мяне цяпер няма святара, і я больш не буду бачыць айца Гебхарда. І ў мяне больш няма нікога, як айцец Гебхард. Але ў мяне ёсць Ты. Толькі Цябе дастаткова. Ты — найвялікшы з усіх святароў.
Я суцешуся гэтым."

Збаўца: «У мяне ўжо ёсць для цябе святар. Ён прыйдзе, калі Я захочу і калі настане час».

Збаўца: «Мая воля — каб у цябе быў духоўны настаўнік, які б клапаціўся пра цябе».

Я: «Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе, што ўрэшце ў мяне будзе духоўны настаўнік».

Збаўца: «Мая дарагая дачушка, ці чуеш ты мяне?»

Я: «Так».

Збаўца: «Працягвай пісаць. Агонь майго кахання ачысціць цябе. Няхай гэты агонь гарыць. Гэта агонь майго кахання».

Збаўца благаславіў мяне.

Я адчувала такую радасць увесь дзень. Маё сэрца палала ад кахання. Збаўца шчодра надзяліў мяне ласкай. Але нячысты дух некалькі разоў спрабаваў каб увясці мяне ў спакусу.

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот,

17 кастрычніка 1992 г. – субота

7.00: Я прысутнічала на Святой Імшы ў капліцы Святога Роха. Пасля Святой Імшы малілася каля паўгадзіны.

16:30–17:45: малілася ў касцёле ў Рот. Сёння не пісала паведамлення.

10 кастрычніка 1992 г. – нядзеля

6.30–9.00: малітоўнае набажэнства!

Збаўца: «Дзякую табе, дачушка мая, за тое, што так доўга размаўляла са мной. Я прыняў усё ад тваёй нябеснай Маці, што ты ёй даверыла.

Праз яе да мяне найхутчэйшы шлях. Яна была той, хто найхутчэй аддаў мяне табе. Любі яе шчыра, бо яе мала любяць яе дзеці».
Збаўца: «Мая дарагая дачо, пішы».
Я: «Ісусе, Сыне Бога Жывога, што мне пісаць? Цяпер я ва ўсім веру, бо ведаю, што я ў Табе. Там бясконцая ціхамірнасць, спакой; сапраўды, у маім сэрцы распаўсюджваецца цяпло. Я сапраўды не ведаю, што пісаць цяпер. Я чакаю голасу, які я атрымліваю ў сваім сэрцы, бо гэта не мае нічога агульнага з маім розумам. Бо я цалкам засяроджана на тым, што атрымліваю ў сваім сэрцы. Я буду чакаць, пакуль зноў нешта пачую."
Збаўца: «Так, дачка мая, усё так, як ты напісала. Ты нічога не можаш зрабіць самастойна. Дачка мая, напішы гэта: Дачка мая, надыходзяць жудасныя часы.
Вораг хоча забраць нашмат больш душ, чым раней. Набліжаюцца вялікія бедствы. Германію пагражае вялікае бедства. Гэтым разам будзе страчана шмат душ. Амаль усе яны будуць страчаны. Бо яны больш не моляцца. Душы астылі. Нават біскупы будуць страчаны.
Я: «Дарагі Божа, я, мусіць, не так гэта запісала».
Збаўца паўтарыў Свае словы і сказаў тое ж самае зноў. Ён яшчэ раз настойваў,
каб я запісала гэта.
Збаўца: «Ты ўкінуў Маю Царкву ў змяшанне. І рассеяў Мае авечкі. Ты ўжо не можаш сабраць іх разам. Зблудзіўшыя дзеці ідуць шырокай дарогай; яны спяшаюцца наперад. Сатана захапіў іх усіх. Шырокая дарога — гэта дарога згубы. Дачушка Мая, будзь цярплівая ў тваіх пакутах. Вызначаны час яшчэ не настаў, але ён ужо блізка. Будзь гатовая да майго дзела. Так павінна адбыцца, бо так робіць мой Айцец, як робіць мой Айцец, так роблю і Я, і Дух Святы. Нішто не адбываецца без нашай волі. Мне падабаецца, дачушка мая, што ты прагнеш пакутаваць са Мной. Гэта справа той любові, якую ты атрымала ад Мяне. І гэтай любоўю ты любіш Мяне."
Збаўца: «Дачушка, напішы яшчэ трошачку. Ты не будзеш працаваць у псіхіятрычнай клініцы яшчэ доўга. Гэта мая воля. Ты будзеш займацца пілігрымамі дома. Многія будуць шукаць тваёй парады. Будзь добрым і любячым да ўсіх. Большасць з іх бездапаможныя. Многія страцілі давер да святароў. Яны павінны вярнуцца ў царкву. У царкву Святога Пятра. Прасі для іх шмат любові. Толькі любоў можа іх выратаваць.
Я: «Гасподзь мой і Божа, я зразумела. Дзякуй Табе. Я зраблю ўсё Тваёй ласкай і сілай, якую Ты мне даеш».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я люблю цябе. Ты пад вялікім абаронам. Даверся гэтай абароне.
Я: Збаўца благаславіў мяне.
10:00 раніцы Святая Імша
13:00 Разарый і набажэнствы.

19 кастрычніка 1992 г. – панядзелак

Малітоўнае
набажэнства ў
кабінеце ўрача!
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, запішы гэта: пакуты, якія ты церпіш, маюць вялікую каштоўнасць, толькі калі ты злучана са Мной».
Я: «Гасподзь, але я заўсёды злучана з Табою».
Збаўца: «Але ты можаш адвярнуцца ад Мяне. Дачкі Мая, у цябе ёсць вольная
воля».
Я: «Але, Госпадзе, калі я аддам Табе сваю волю, я не змагу адвярнуцца ад Цябе».
Збаўца: «Калі ты аддасі мне сваю волю, тады не».
Я: «Гасподзь мой і Божа мой, мой Тройчы Божа, мой любы Ісусе. Я аддаю Табе сваю волю, каб ніколі не адвярнуцца ад Цябе, каб быць злучанай у Тваёй любові і каб заўсёды выконваць Тваю волю. Гэта маё жаданне, і я веру, што злучу свой боль з Табою».
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, Я задаволены тым, што ты напісала.
Напішы гэта; Тройчы Адзіны Бог любіць цябе».

Збаўца: «Пішы, дачушка мая; што б ні здарылася, ты павінна расказаць мне першай». Я: «Так, Гасподзь мой, я так і зраблю».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая; гэта важна. Дарагая мая дачушка, ты павінна вынесці пакуты, як Я пажадаю».
Я: «Гасподзь, я зусім гэтага не разумею».
Збаўца: «Будуць дні, калі ты будзеш адчуваць больш ці менш болю. Боль гэты кіруецца мной, таму табе не трэба чакаць, пакуль ён аслабне».
Я: «Дарагі Божа, для мяне цяпер пачынаецца нешта сур'ёзнае. Калі ж надыдзе час, прашу, дай мне ласку годна пакутаваць і вытрымку для гэтага. О, мой Гасподзь і Божа, няхай будзе так, як Ты захочаш. Я так Цябе люблю. Я ўжо не магу выказаць гэта словамі, але Ты і сам ведаеш. Я гатовы пакутаваць з табой. У мяне вялікая надзея. У Раі няма пакут. Гэта прыносіць мне вялікую радасць, што мне дазволена пакутаваць з табой тут, на зямлі."
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, я быў рады пачуць гэта ад цябе». Я:

Збаўца благаславіў мяне.

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша, Чырвоная

20 кастрычніка 1992
г. – Аўторак У
кабінеце ўрача,
Малітоўнае
супольніцтва!
Збаўца: «Дачушка мая, я задаволены ўсім, што ты напісала дагэтуль.
Мая дачо, ты пішаш не тое, што хочаш, а тое, што хачу Я. Голас, які ты чуеш, — гэта
Мой голас. Мая дачо, ты не
бо яны самі нічога не чуюць, але праз словы, якія ты гаворыш, яны пазнаюць, што гэта Я. Яны не змогуць гэтага адмаўляць. Дачушка мая, будзь гатовая, бо набліжаецца гадзіна тваіх няспынных пакут на зямлі. Я — Гасподзь і Бог. Я завяршу сваю справу. Ты — мой інструмент, якім Я карыстаюся. Дачушка мая, ты атрымаеш маю любоў у багацці, бо Я — любоў. Твае пакуты будуць маёй любоўю."

Я: «Збаўца благаславіў мяне».

18:00 Ружаннец і Святая Імша, Рот

10 кастрычніка 1992
г. – серада. У
кабінеце ўрача,
Малітоўная
супольнасць!
Збаўца: «Я хачу, каб ты запісала гэта, бо табе спатрэбіцца гэта пазней». Я: «Мой любы Езу, што мне запісаць?»
Збаўца: «Дачушка мая, яшчэ так шмат трэба запісаць».
Я: «Гасподзь, я напішу гэта, але, калі ласка, дай мне ласку пісаць больш, і Марыён таксама, бо тое, што мы пішам, — вельмі мала».
Збаўца: «Дачушка мая, ты павінна прыкласці намаганні, каб пісаць, бо Я хачу, каб усё было запісана хутка. Ты ўжо атрымала ласку пісаць. Дачушка мая, Мне патрэбна нешта ад цябе».
Я: «Зноў? Я думала, што ўжо аддала ўсё. Магу я ведаць, што гэта?»
Збаўца: «Ты павінна даверыць мне ўсе душы. Усе яны павінны быць збаўлены. Ты будзеш пакутаваць за ўсе душы».
Я: «Гасподзь і Божа мой, Вы сказалі, што многія душы ўжо не жывыя».
Збаўца: «Дачушка мая, аддай мне і гэтыя душы. Дачушка мая, я магу ўваскрасіць іх з мёртвых».
Я: «Але ж яны абралі Айца хлусні». Збаўца: «У крыжы —
збаўленне; у крыжы — жыццё».
Я: «Праз Ваша распяцце ўва мне нават найвялікшыя грэшнікі могуць быць збаўлены!»
Збаўца: «Так, дачушка мая, гэта так».
Я: «Гасподзь мой і Божа, гэта напалохала мяне пакутамі».
Збаўца: «Са мной ты не будзеш баяцца».

Я: «Так, мой Госпадзе і Божа, я зраблю, як Ты хочаш. Дзеляся, няхай будзе зроблена Твая воля».
Збаўца: «Рабі ўсё, як Я хачу».
Я: «Так, я зраблю гэта з Вашай ласкай».
Я ўспомніла той нядзельны дзень, калі Збаўца сказаў мне, што амаль усе душы будуць згублены ў выніку катастрофы.
Збаўца: «Не хвалюйся, адбудзецца гэта ці не. Гэта мая справа. Тваё ж заданне — запісаць усё гэта. Я магу змяніць усё, як захачу. Я маю ўладу над усім. Без Мяне ты нічога не можаш зрабіць. Дачушка Мая, заставайся вернай Мне. Я ўжо падрыхтаваў для цябе свой план.
Яно павінна збыцца».

Я: Гасподзь благаславіў мяне.

12:00, Капліца

Збаўца: «Мая любоў вечная. Пакуты на зямлі кароткія. Дачушка, напішы гэта: пакутаваць са Мной — вялікая ласка. Таму аддай сябе на пакуты са Мной. Гэтыя пакуты аб'яднаюцца з маёй любоўю».

А 16:30 я была ў ЛОР-клініцы; мяне запрасіў доктар Маер.
Было некалькі лекцый. Лекцыя доктара Майера скончылася каля 19:10. Я выйшла з аўдыторыі і памчалася на поўным хадзе да капліцы Рохуса ў Мінгольсхайме.
А 19:35 я ўжо быў у капліцы. Дарога была мокрая, і я маліўся ўвесь шлях. Я так моцна прагнуў прыняць Збаўцу. Пасля Святой Імшы я размаўляў з новым святаром каля 30 хвілін. Гэты святар з Філіпін быў там сёння ўпершыню. Я лічу, што гэта была воля Збаўцы, каб я з ім пагаварыў. Аўдыторыя ў ЛОР-клініцы знаходзіцца прыкладна за 30 км ад капліцы Рохуса ў Мінгольсхайме/Бад-Шёнборне.

<u>22 кастрычніка 1992 г. – чацвер</u>
8.30 раніцы ў кабінеце
ўрача: Група малітвы!

Збаўца: «Мая воля — каб тое, што ты пішаш, было надрукавана. Я хачу, каб ты трымала дыстанцыю з усімі, з кім уступаеш у размову. Усе будуць спрабаваць на цябе паўплываць, кажучы, што гэты голас, які ты чуеш, не мой. Размаўляй з імі, калі гэта неабходна. Любі ўсіх іх. Дачушка Мая, надыдзе час, калі ўсе цябе пакінуць. Тады яны пакінуць і Мяне. Але ты са Мной. Заўсёды веры Мне.
Мая Маці і Я не пакінем цябе. Трымайся таго, што напісала». Я: «Гасподзь мой і Божа, але гэтае пакіданне такое цяжкае».
Збаўца: «Дачушка мая, праз гэта будуць збаўлены многія душы. Кожная ахвяра прыносіць плён».
Я: «Гасподзь мой, цяпер я адчуваю паленне ў сэрцы. Ці азначае гэта, што я павінна нешта ведаць?»
Збаўца: «Так, дачушка мая. Гэта мая любоў да цябе. Гэтым агнём я буду заўсёды ўмацоўваць цябе. Дачушка мая, ты ніколі не адна. Ты цалкам належыш мне».

Я: Я думала, ці з'явяцца стыгматы ў гэтым годзе. Збаўца:

«Напішы гэта: гэта адбудзецца ў гэтым годзе».
Я: «Што адбудзецца? Я думаю пра дзве рэчы!»
Збаўца: «Стыгматы! Ад іх цябе не вызваляць. Яны — дар ласкі для цябе. Праз іх ты ўва мне. Маё "Так" застаецца "Так"».
Я: «Мой любы Ісусе. Я так моцна люблю цябе цяпер. Я хачу любіць цябе так назаўсёды. Акрамя тваёй любові, мне нічога больш не трэба».
Збаўца: «Той, хто са Мной, не мае патрэбы ні ў чым, акрамя Мяне. Я замяняю ўсё».
Я: «Дарагі Божа, не дазволь, каб гэтыя бедствы здарыліся з Германіяй. Ты можаш іх прадухіліць».
Збаўца: «Дачка мая, яны прыйдуць. Бо людзі не жадаюць пакаяцца. Дачка мая, я бласлаўляю цябе цяпер».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот

23 кастрычніка 1992 г. – пятніца

8.30 і 9.30 раніцы ў кабінеце ўрача

Падчас другога з'яднання Збаўца сказаў мне:

Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, я рады, што ты зноў размаўляеш са мной. Гэта была мая воля».

Я: «Так, Гасподзь, нешта кіравала мной; яно прыцягнула мяне да Цябе».

Збаўца: «Тваё жыццё цалкам належыць мне».

Я: «Так, Гасподзь, гэта для мяне зразумела, бо я аддала Табе ўсё».

Збаўца: «Пішы, дачушка мая; я хачу, каб ты ахвяравала мне ўсё, што сказала на працягу дня».

Я: «Насамрэч, я гавару пра Цябе ўвесь дзень. Я буду так рабіць, мой Госпадзе і Божа». Збаўца: «Пішы далей, дачушка. Тое, што сказаў Айцец Вудке на касеты пра месье Мацьжо з Канады, адбудзецца ў гэтым годзе. Катастрофа, якая павінна здарыцца з Германіяй, адбудзецца ў гэтым годзе. Стыгматы, якія вы атрымаеце, таксама з'явяцца ў гэтым годзе. Моліцеся шмат, мае дзеці. У вас вельмі мала часу». Я: «Спачатку будзе катастрофа ці спачатку пачнуцца мае пакуты?»

Збаўца: «Хочаш ведаць, дачкі маёй?»

Я: «Так, мой Госпадзе, калі Вы лічыце гэта слушным».

Збаўца: «Спачатку ты пакутуеш, перш чым здарыцца катастрофа».

Я: «Так, мой Госпадзе, я разумею. Дзякуй Табе. Але, Госпадзе, ці магу я каго-небудзь папярэдзіць пра гэта?»

Збаўца: «Дачушка, ці паверыць хто-небудзь з іх хоць аднаму твайму слову?»

Я: «Мне здаецца, усе пра гэта пачуюць, але мне ніхто не паверыць». Збаўца: «Мая дачушка, яны ўсе людзі малаверныя».

Я: «Дарагі Божа, некаторыя людзі засмучаюцца, калі Ты кажаш, што надыходзіць бяда».

Збаўца: «Так, каб ім не трэба было маліцца. Яны павераць, калі будзе ўжо занадта позна. Дачка мая, тыя, у каго мала веры, таксама пыхлівыя. Яны павінны пакаяцца. Сціплыя прымаюць веру, а пыхлівыя не могуць яе зразумець. Вера
— гэта мой падарунак табе».

Я: Збаўца зноў благаславіў мяне.

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

24 кастрычніка 1992 г. – субота

11:00 раніцы дома

7.15 раніцы ў касцёле ў Вагхаўзеле.

Напачатку імшы мы выйшлі з касцёла. Фрыдэлін і я селі перад табернакулем і маліліся.

Калі бацька Вернер Эгон нас убачыў, ён сказаў нам: «Хочаце далучыцца да нас на Святую Імшу?» Я адказала: «Так». Ён тады сказаў: «Калі ласка, перайдзіце на другі бок».

Гэта той бок, дзе не відаць табернакуля. Бо раніцай Святая Імша заўсёды служыцца з таго боку. Ён другі раз спытаў мяне: «Хочаце далучыцца да Святой Імшы?» Я адказаў: «Так, але тут, перад табернакулем».

Ён паўтарыў тое ж самае трэці раз. Потым мы пакланіліся перад табэрнакулем і пакінулі царкву. Мы пайшлі гуляць каля возера, маліўшыся на ружанцы і іншых малітвах за айца Вернера Эгана і за вернікаў, якія засталіся ў царкве.

Бо Збаўца сказаў мне, што я павінен заставацца побач з табернакулем.

Дагэтуль усе святары з гэтым згаджаліся, акрамя айца Эгана Вернера.

11:00 Збор на малітву!

Збаўца: «Пішы, дачкі Мая, то, што вы абодва зрабілі сёння, было абсалютна слушна. Дачкі Мая, Я — Гасподзь і Бог; Я маю ўладу над усім».

Я Я: «Дарагі Божа, цяпер яны абавязкова скажуць пра нас дрэннае».

Збаўца: «Дачка Мая, усе, хто гаворыць на цябе дрэннае, павінны будуць адказваць перад Мной. Бо ты была правая».

Я: «Я малілася за Клода з Люксембурга».

Збаўца: «Дачушка мая, Сатана ўсё яшчэ магутны; маліся за Клода».
Я: «Я спытала ў Збаўцы пра мужа Гэдвігі, бо яна так часта плача і скардзіцца на яго».
Збаўца: «Дачушка мая, Сатана авалодаў ім. За яго трэба маліцца аб выгнанні беса».
Я: «Мне трэба расказаць пра гэта Гэдвігу?»
Збаўца: «Так, ты заўсёды павінна казаць праўду. Дачушка, запішы гэта. Маліся шмат у бліжэйшыя дні. Вялікая катастрофа набліжаецца».
Я: «Дык і мае пакуты таксама блізка?»
Збаўца: «Дачушка мая, твае пакуты зусім блізка».
Я: «Я таксама спытала ў Збаўцы, ці праўда, што мой сын даведаўся ад Фрыдolina, што я пакутую».
Збаўца: «Дачушка мая, Я хацеў, каб ён пра гэта даведаўся. Мая дарагая дачушка, не дазваляй людзям уплываць на цябе. Рабі ўсё, што Я табе кажу. Я — твой духоўны праваднік. Ты цалкам належыш Мне. Я заўсёды з табой, дачушка мая. Працягвай рабіць так, як рабіла дагэтуль. Я люблю цябе і заўсёды буду шчодра надзяляць цябе Сваёй ласкай. Я бласлаўляю цябе».

Я: Я ўпала на калені на падлогу. Збаўца благаславіў мяне.

16:30
Мы з Фрыдолінай працягвалі маліцца ў касцёле ў Роце. Я пайшла да споведзі да айца Фогта.
19:00
Мы з Фрыдолінай наведалі Святую Імшу ў Мінгольсхайме. Пры сакрамэнце Святой Камуніі мы абодзве сталі на калені на падлогу. Пасля Святой Імшы да нас падышла жанчына: яна была радая бачыць, як хтосьці прымае Святую Камунію стоячы на каленях. Яна сказала, што хацела б зрабіць тое ж самае, але не адважылася. Я сказала ёй маліцца, каб Бог вызваліў яе ад страху перад тым, што падумаюць іншыя.

21:00
Айцец Гебхард Хайдэр з Рэгенсбурга патэлефанаваў мне і прапанаваў суцяшэнне і падтрымку

25 кастрычніка 1992 г. – Нядзеля

7.30 – 10.30 дома – Група малітвы!
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта: ты нічога не можаш зрабіць самастойна. Усведамляй гэта». Я: «Так, мой Госпадзе, я ўжо гэта зразумела. Але спакусы заўсёды ёсць».
Збаўца: «Пакуль ты са Мной, цябе будуць весці ў спакусу. Усе, хто належыць Мне, сутыкнуцца са спакусай. Важна тое, каб ты супраціўлялася спакусе.
Яно дагаджае Мне, што ты зноў і зноў ідзеш да споведзі. Гэта пастаянна аслабляе ворага і дазваляе табе распазнаць яго падман. Дачкі Мая, вораг асабліва моцны ў гэты час."
Я не магу пашкадаваць цябе ад выпрабаванняў, якія ён табе прынясе. Усе, каго я выбраў, змагаліся супраць яго. Са мной ты заўсёды зможаш яго перамагчы.
«Мая дачушка, працягвай пісаць. Я хачу, каб кожны дзень і кожную ноч былі маімі». Я: «Гасподзь мой і Божа, любы Ісусе, мой духоўны правадніку, кожны дзень і кожную ноч будуць належаць табе. Бо якой мне будзе карысці ўсе гэтыя дні і ночы, калі б я не мела цябе? Мой любячы Айцец, дазволь мне проста быць у тваёй любові».
Збаўца: «Ты мая любая дачка, і ты ў маёй любові». Я: «Мне расказаць Фрыдэліну пра гэта што-небудзь?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты сказала яму тое, што я хацеў яму сказаць».
Я: «Дзякуй табе, Гасподзь мой і Бог».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, пішы; я даю табе нешта».
Я: «Мне цікава не тое, што вы мне даяце, але я прыму гэта ад вас. Але, калі ласка, скажыце мне, што я павінна запісаць тое, што вы мне даяце».
Збаўца: «Я даю табе сваю пастаяннасць у пакутах».
Я: «Я вельмі рада гэтаму і дзякую Табе, мой міласэрны Божа. О, мой Госпадзе, гэта выратуе шмат душ. Настойлівасць у пакутах значыць для мяне вельмі шмат, бо гэта вялікая ласка ад Цябе».
Збаўца: «Напішы, што ў табе так мне падабаецца».

Я: «Што гэта, Гасподзь?»
Спасіцель: «Ты кажаш людзям тое, што Я кладу табе ў сэрца». Я: «Што ж Вы кладзеце мне ў сэрца?»
Збаўца: «Словы жыцця. Мне падабаецца, што ты даяце гэтыя словы людзям». Я: «Але, Гасподзь, мая нямецкая такая слабая; насамрэч, я не магу нармальна размаўляць ні на адной мове». Збаўца: «Але гэтыя словы ідуць ад сэрца, а не ад свету».
Я: «Гасподзь мой, я буду гаварыць з Тваёй ласкай, і Святы Дух дасць мне патрэбныя словы».
Збаўца: «Маёй воляй ёсць тое, каб ты гаварыў. Мае святары таксама павінны гэта пачуць. Яны таксама атрымаюць ласку, слухаючы. Я магу зыходзіць ласку, калі захачу. Мае словы — гэта жыццё, любоў і святло».
Я: «Дарагі Божа, я больш не магу пісаць».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, я быў рады, што ты пісала. Я бласлаўляю цябе і ўсіх, каго ты сёння мне даверыла».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

Каля 16:00 мяне запрасілі на каву. Я зноў гаварыла пра Бога на дзвюх мовах.

18:30: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Мінгольсхайме. Я была там з мужам. Прапаведзь была добрай!

<u>26 кастрычніка 1992 г. – панядзелак</u>
8.30–9.30 дома:
малітоўнае
набажэнства!

Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, Я пачуў усё, што ты сказала.
Пакуты адкуплення, якія ты цяпер церпіш, паходзяць ад Мяне. Я магу надаць гэты дар ласкі таму, каму захачу».
Я: «Але гэта моцныя галаўныя болі і боль у левым плячы і руцэ».
Збаўца: «Мая дарагая дачко, запішы гэта».
Нейкі час панавала цішыня.
Тады Збаўца сказаў: «Цяпер ты павінна пісаць».
Збаўца: «Я хачу тваё "так", каб я мог адбіць пяць стыгматаў на табе». Я: «Але, Гасподзь, я ўжо дала табе гэта. Ты казаў гэта раней». Збаўца: «Я зноў выпрабоўваю цябе, дачушка мая».
Я: «Гасподзь мой і Бог мой, я даю Табе сваё "так" проста цяпер, і Ты можаш адбіць стыгматы ўва мне дзеля збаўлення душ».
Я: «О, мой любячы Айцец, маё "так" цяпер — гэта Тваё "так", і я паўтараю яго яшчэ раз: не дазволь ніколі мне быць асобнай ад Цябе, бо я люблю Цябе вышэй за ўсё і жадаю належаць Табе, бо Ты — мой Тройчы Божа, мой любячы Айцец, мой Ісусе, Духу Святому Божаму і вечнае полымя любові».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, Я вылью сваю любоў на цябе ў вялікай меры, каб ты змагла несці стыгматы. Не адмаўляйся ад гэтай любові. Ты павінна несці яе, каб добра пакутаваць. Мая дарагая дачушка, будзь гатовая да святых пяці стыгматаў».
Я: «Мне трэба гэта запісаць?» Збаўца:
«Ты павінна гэта запісаць».
Я: «Мой любы Ісусе, у мяне яшчэ няма святара».
Збаўца: «Мая дачцэ, Я — твой духоўны айцец; больш даверыся Мне. З Мной табе нічога не спатрэбіцца. Мая дачцэ, твае пакуты будуць і Маімі пакутамі».
Я: «Я пытаюся: ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Не».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.
20:00 Група малітвы:
Было шмат вернікаў. Таксама быў там айцец Бертольд з Вагхаўзэля.

Ён добры святар. Яго ўжо перавялі з Вагхаўзэля ў Дармштадт. Гэта шкада, бо ён марыянін. Айцец Дахат таксама быў там. Ён слухаў споведзі.
Пасля малітоўнай групы я размаўляла з айцом Дашатам у прысутнасці Ёзэфа і Гізэлы з Ной-Ульма і майго мужа.
Мне не спадабалася тое, што сказаў айцец Дохат пра біскупа Лефеўра. Яго ацэнка біскупа Лефеўра глыбока мяне закранула.

27 кастрычніка 1992 г. – аўторак
11.55 – 13.15
Малітоўнае брацтва!

Збаўца: «Мая дарагая дачушка, запішы гэта. Прычасце ў рукі прыводзіць да таго, што дробныя часцінкі падаюць на падлогу і іх таптаюць нагамі людзі; **гэтыя часцінкі — ГЭТА Я.**

Я: «Дарагі Збаўца, учора я спытала ў айца Дашата: што горш — пасвячэнне біскупаў арцыбіскупам Лефебврам ці часцінкі, якія падаюць на падлогу ў выніку прыняцця Камуніі ў руку?
Айцец Дакат адказаў:
«Пасвячэнне біскупаў арцыбіскупам Лефеўрам — горшае».
«Госпадзе, гэта прычыніла мне вялікі боль, і я не магу з гэтым змірыцца». Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, запішы гэта. Гэты святар павінен пакаяцца».
Я: «Але ж ён служыць Святую Імшу».
Збаўца: «Калі гэты святар не пакаецца, ён павінен сутыкнуцца з сур'ёзнымі наступствамі ад Мяне».
Я: «О, Гасподзь мой, гэта для мяне шок».
Я: «Дарагі Ісусе, ці не сказалі б Вы яму, ад майго імя, што ён павінен пакаяцца?»
Збаўца: «Дачушка мая, пакінь гэта Мне. Я дам яму яшчэ крыху часу на разважанне. Дачушка мая, ты павінна працягваць гаварыць пра прыняцце Камуніі на язык, каб сляпыя зноў убачылі, а глухія зноў пачулі».
Я: «Я спытала ў Збаўцы, ці трэба мне ісці на лекцыю Дэрыса. Там будзе і айцец Дахат».
Збаўца: «Маліся за гэтыя намеры».
Я: «Дарагі Збаўца, я хацела б спытаць у Цябе пра айца Фогта, бо ён быў асабліва добры да мяне ў споведзі ў суботу, зусім не падобна на яго звычайнае становішча. Пасля гэтага я адчула сябе такой шчаслівай».
Збаўца: «Айцец Вогт зробіць тое, што Я яму скажу».
Я: «Гасподзь і Божа мой, у мяне ўвесь ранішні час, да 12-й гадзіны, балела галава, а цяпер, калі я з Вамі размаўляю, яно прайшло».
Збаўца: «Запішы гэта, дачушка: Я магу аддаваць боль, калі захачу». Я: «Мне трэба яшчэ нешта запісаць? Бо я больш не магу пісаць». Збаўца: «Ты стомленая, і гэтага дастаткова».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

18:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот

Я падышла, каб прыняць Камунію, але калі манашка яе раздавала, я пакланілася, не прыняўшы яе, і вярнулася на сваё месца. Я адчула, што Збаўца прыйшоў да мяне духоўна, і я нават атрымала больш ласкі, чым атрымала б ад сакрамэнтальнай Камуніі. Бо Збаўца не хоча, каб я прымала Камунію з неасвечаных рук!

28 кастрычніка 1992 г. – серада
11.00 – 12.30
Малітоўная група!

Я: «Тады я спытала ў Збаўцы, ці правільна я зрабіла ўчора ў царкве, ці мне трэба было зрабіць нешта інакш?»
Збаўца: «Тое, што ты зрабіла, было маёй воляй. Гэта было слушна».
Я: «Сёння, паміж 8:30 і 9:00 раніцы, д'ябал з'явіўся мне перад абразом Ісуса.

Гэтая ікона асвечана, і яе падарыла мне Маргарэт з Бельгіі. Я вельмі люблю гэтую ікону і часта яе цалую. Я бачыў толькі галаву д'ябла перад іконай. Ён з'едліва смяяўся з мяне.
Але ў яго былі зубныя пратэзы; можна было падумаць, што ён скінуў адзін з стаматалагічнай клінікі. У яго было даволі шмат валасоў на твары. На левай шчацэ былі вялікія крывавыя драпіны. У яго былі кудлатыя валасы. Ён быў бачны толькі імгненне, потым знік. Ён хацеў пераймаць Ісуса, але ў яго нічога не атрымалася.
Я спытаў у Збаўцы, ці не прымроілася мне ўсё гэта.
Збаўца: «Ён проста хацеў цябе раздражніць».
Я: «Перад тым, як з'явіўся д'ябал, я чытала кнігу пра святых. Ён ужо турбаваў мяне, пакуль я чытала тую кнігу».
Збаўца: «Дачушка мая, я хачу, каб ты пісала. Я хачу атрымаць тваю згоду, у патрэбны час, каб я мог адбіць на табе стыгматы».
Я: «Гасподзь, Вы можаце выбраць час, калі захочаце». Збаўца

благаславіў мяне.

18:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

29 кастрычніка 1992 г. – чацвер

8.00–10.00: Збор на малітву дома!

Я была вельмі расчараваная святаром з Філіпін (місіянерам Стэлера); ён абараняў прычасце ў рукі. Я малілася за яго, бо ён госць у санаторыі «Рохус» у Мінгольсхайме. Збаўца: «Дачушка, запішы гэта: ты павінна працягваць казаць, што прычасце ў рукі — гэта блюзнерства. Усе, хто абараняе прычасце ў рукі, робяць тое, што хоча Сатана.
Гэты святар у цемры. Святар з Філіпін — гэта мая праблема; пакінь яго Мне. Заставайся нязменнай у тым, што напісала».
Збаўца: «Дачка мая, надыходзяць цяжкія часы».
Я: «Дарагі Божа, мой дарагі Ісусе, што Вы маеце на ўвазе пад "цяжкімі часамі"?»
Збаўца: «Надыходзіць вялікі голад. Пішы, дачушка мая: мой гнеў на зямлі не супакоіцца. Людзі павінны пакаяцца. Ніколі раней столькі людзей не трапляла ў пекла, як цяпер. Яны паверылі Д'яблу і выбралі яго. Дачушка мая, толькі нешматлікія належаць мне. Мой гнеў спасцігне ўсіх. Тады яны даведаюцца, каму яны належаць. Дачушка мая, пазбягай пустых размоў, бо яны перашкаджаюць твайму духоўнаму росту. Час кароткі. Ты павінна аддаваць перавагу малітве.
Я: «Што яшчэ мне напісаць?»
Збаўца: «Заставайся вернай мне».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

19:00: Ружанцовая малітва ў капліцы святога Роха.

30 кастрычніка 1992 г. – пятніца

З 8:30 да 11:20
раніцы — малітоўнае
набажэнства!

Збаўца: «Мая дарагая дачушка, Я пачуў цябе; ты — Мая слуга. Мая воля — каб ты гаварыла з святарамі. Яны не слухаюць цябе, але разважаюць над тым, што ты кажаш. Чым глыбей святар заграз у багне, тым менш ён слухае. Мая дарагая дачцэ, не смуткуй з-за святароў, бо яны цяпер заблытаныя. Самае горшае тое, што яны не ўсведамляюць, што заблытаныя. Вось чаму Я прашу цябе гаварыць з імі».
Я: «О, Гасподзь мой, але гэта для мяне ўдар, бо я адчуваю ў іх столькі пыхі». Збаўца: «Маліся, каб яны былі пакорлівыя. Для святароў патрэбна шмат малітвы. Яны павінны вярнуць заблукалых дзяцей».
Я: «Але, Гасподзь, калі непаслухмяныя святары вядуць непаслухмяных дзяцей, ці не ўпадуць яны абодва ў яму?»
Збаўца: «Так яно і ёсць».

Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Твая любоў да Мяне праўдзівая. Ты любіш Мяне Маёй жа любоўю. Ты прагнеш пакутаваць са Мной, і Я з прагненнем чакаю той гадзіны, бо Я люблю цябе больш, чым ты любіш Мяне. Толькі тыя, хто сапраўды любіць Мяне, разумеюць, што значыць пакутаваць са Мной. Дачушка Мая, дзякую табе за тое, што ты хочаш пакутаваць са Мной. Добраахвотныя пакуты — гэта вялікая ўзнагарода для тых, хто пакутуе са Мной. Дачушка Мая, Мне яшчэ трэба ачысціць цябе."
Я: «Мой Госпадзе і Божа, дык як жа?»
Збаўца: «Агнём майго кахання». Я: «О,
Госпадзе, калі ласка, ачысці мяне яшчэ
больш».
Збаўца: «Ты зноў адчуеш боль у сэрцы». Я: «О, мой Госпадзе, я
цяпер гэтага не разумею».
Збаўца: «Гэта будзе палаючы агонь. І гэтым агнём ты будзеш ачышчана. Ты ўжо ведаеш гэта, мая дачцэ».
Я: «Дзякуй».
Збаўца: «Дачушка мая, я хачу, каб ты ахвяравала свой боль за збаўленне душ. Кожны боль, які такім чынам аб'яднаны са Мной, прыносіць плод».
Я: «Мой любячы Айцец, у мяне няма ўласных жаданняў. Прасі ў мяне ўсяго, што захочаш».
Збаўца: «Так, дачка мая, у мяне ёсць адно жаданне ад цябе. І яно ў тым, каб ты ішла са мной Дарогай Крыжа да канца».
Я: «Гасподзь, няхай збудзецца Твая воля. Мой любы Езу, я не хачу цяпер пераставаць пісаць. Я хачу заставацца ў Табе. Гэта так прыгожа. Я люблю Цябе, мой Гасподзь і Бог. Я не магу гэта апісаць. Я не магу зразумець, як людзі могуць Цябе адкінуць».
Збаўца: «Усе, хто адкінуў Мяне, абралі Бацьку хлусні. Нельга служыць двум гаспадарам. Дачкі Мая, працягвай любіць Мяне, як ты рабіла дагэтуль».
Я: «Я малілася настойліва і ўзнесла Небеснаму Айцу праз Беззаганнае Сэрца Марыі ўсе пакуты Ісуса Хрыста, Крыжовы Шлях, кожную кроплю крыві, якую Ён праліў з моманту Свайго ўкрыжавання, Яго пяць святых ран, Яго заслугі і Яго смерць. Потым я ахвяравала Сем Боляў Маці Божай, яе слёзы крыві, якія яна праліла за нас дагэтуль, усе малітвы, якія яна аб'яднала з маімі, усё дзеля збаўлення душ, каб бруд быў вымецены з Касцёла і каб была адновлена сапраўдная Касцёл Пятра. Гасподзі, няхай будзе зроблена Твая воля».
Збаўца: «Дачушка мая, Мне спадабалася тое, што ты напісала.
«Благаславіць цябе Усемагутны і міласэрны Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы. Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».
Я: «Дзякуй Богу, Госпаду. Няхай Тройчы Святы Бог будзе праслаўлены, любімы, пакланяемы і ўзвышаны, цяпер і заўсёды. **Амін**.

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

<u>31 кастрычніка 1992 г. – субота</u>
7.00 раніцы Святая Імша ў капліцы Святога Роха.

Пасля Святой Імшы я малілася паўгадзіны. Я сяджу ў капліцы проста перад табэрнакулярам і вельмі шчаслівая маліцца тут. Сёння раніцай амаль усе сталі на калені перад Святой Камуніяй, за выключэннем манашак і некалькіх хворых. Я была вельмі рада гэта ўбачыць. Часта я станавілася на калені адна, бо іншыя не адважваліся. Аднойчы колену кожнага паклоніцца перад нашым Госпадам Богам.

А 11:20 раніцы, пасля малітвы, я ўвайшла ў

з'яднанне з Ім. Збаўца: «Мая дарагая дачо,

пішы».
Я: «Ісусе, любы Божа, што мне пісаць?»
Збаўца: «Стыгматы, якія Я адбіваю на табе, вельмі блізка. Настаў час. Вер у Мяне. Выпрабаванні для стыгматаў заканчваюцца».
Я: «Ці ёсць яшчэ што-небудзь, што я павінна ведаць пра стыгматы? Калі ёсць
нешта, пра што вы лічыце, што я павінна ведаць?»
Збаўца: «Так, ёсць яшчэ нешта, што ты павінна ведаць. Ты павінна рабіць прамовы пра стыгматы».

Я: «Дзе, мой Госпадзе і Божа?»
Збаўца: «Дзе б цябе ні патрабавалі».
Я: «А што, калі біскупы забароняць мне гэта рабіць?»
Збаўца: «Я буду гаварыць за цябе, куды б ты ні пайшоў. Калі яны адкінуць цябе, значыць, яны адкінулі і Мяне. Ты пойдзеш туды, куды Я вяду цябе».
Я: «Гасподзь мой і Божа, з любові да Цябе і дзеля збаўлення душ я зраблю ўсё, што Ты пажадаеш. Гасподзь, няхай будзе Твая воля. Гасподзь мой і Цар мой, мой любячы і міласэрны Айцец, я зраблю ўсё, бо я так люблю Цябе — Цябе, Тройчы Святога Бога».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, напішы гэта. Пяць святых стагматаў, якія Я адзначу на табе, — гэта знак для ўсяго свету, бо ты будзеш пакутаваць за душы ўсяго свету. Аддай Мне ўсе душы, якія адкідаюць цябе. Кожная душа павінна стаць перада Мной і несці адказнасць перада Мной. Таму любі іх усіх, нават тых, хто не будзе любіць цябе.
Бо менавіта за гэтыя душы ты таксама будзеш праліваць Маю Кроў. Мая дарагая дачцэ, перад намі стаіць вялікая задача».
Я: «О, Гасподзь мой, я думала, што мая праца ўжо скончылася».
Збаўца: «Гэта толькі пачатак, мая дачцэ. Калі мы будзем узвышаны, мы прыцягнем да сябе ўсіх добрай волі. Мая Кроў — ваша збаўленне і лекі. Яна вызваляе вас ад вечнай смерці. Толькі Мая Кроў можа ачысціць вашыя грахі, калі Мая Святая Кроў будзе вяліка ўшанавана. Вы станеце крыніцай Святой Крыві, з якой будзе цячы Кроў кожную пятніцу. Мая дарагая дачушка, дзякую табе за тваё цярпенне."
Я: «Гэта тое, што я павінна напісаць?»
Збаўца: «Так, ці гэта тое, што ты павінна напісаць?»
Я: «Гасподзь мой, я ўсё зразумела і прымаю ўсё, каб выканаць тваю волю разам з табой. Няхай будзе так, як ты сказаў, бо я аддала табе сваю волю».

Збаўца благаславіў мяне.

12.45 – Розіта патэлефанавала мне; калі я пажадаю, яе сын Вольфрам дапаможа мне пісаць дзённік. Я была вельмі радая гэтаму, бо Збаўца ўжо заклікаў мяне пісаць хутчэй. Я сказала ёй, што спытаюся спачатку ў Збаўцы.
12.55 – Я спытала ў Збаўцы, ці правільна, каб пісаў Вольфрам. Збаўца: «Так, дачушка мая, няхай піша».

З 13:30 да 18:00 я пісала дзённік разам з Вольфрамам. Ён вельмі старанна працаваў і напісаў 8 старонак фармату А4. Дзякуй Табе, Божа, за гэтую ласку.

З 18:15 да 21:30 я займалася хатнімі справамі.

22:30 – Я перапісала свой запіс з нататніка ў сшытак, каб Вальфрам мог заўтра раніцай зноў пісаць пасля Святой Імшы.

А 23:30 я малілася на Ружанцы Божай Маці ў таямніцах смутных. Пасля гэтага двойчы хадзіла ў саўну.
А 1:15 ночы я моцна малілася. Чытала кнігу да 2:30 ночы. Спала каля трох гадзін, а потым устала каля 5:50 раніцы. Спачатку малілася, а потым атрымала пасланне ад Збаўцы.

1 лістапада 1992 г. – Нядзеля

Удома
Малітоўнае супольніцтва!
Збаўца: «Дзяўчына мая, запішы гэта. Вялікая небяспека блізка. Вайна распаўсюджваецца хутчэй».
Я: «Гасподзь, ці пад пагрозай таксама і Федэратыўная Рэспубліка Германія?» Збаўца: «Дачушка мая, пад пагрозай уся Еўропа».
Я: «Гасподзь мой і Божа, збаў нас, бо Ты ўсё яшчэ можаш спыніць усё гэта. Калі ласка, не дазволь, каб гнеў Твой спасціг нас. Гасподзь, калі ласка, памілуй нас».
Збаўца: «Дачушка мая, надыходзяць жахлівыя дні». Я: «О, Збаўца, а ці варта мне тады будаваць капліцу?»
Збаўца: «Пабудуй яе як мага хутчэй. Дачушка, запішы гэта: набліжаецца рэвалюцыя. Яна прынясе з сабой хаос. Хрысціяне змешваюцца з масонамі.

Сярод хрысціян будзе вялікі адступніцтва. Маліся шмат, дачушка мая. Дачушка мая, тое, што ты зрабіла ўчора, было добра."
Я: «Вы маеце на ўвазе напісанне з Вольфрамам?»
Збаўца: «Так. Ты выканала маю волю. Працягвай пісаць, бо я добра ўзнагароджу гэтую працу. Дачка мая, я зыйду на цябе са сваёй ласкай».
Я: «Ці трэба мне яшчэ нешта запісаць?»
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Спачатку тваё сэрца будзе прабіта».
Я: «Дарагі Божа, Ты сказаў, што я атрымаю ўсе пяць стагматаў адначасова».
Збаўца: «Пазней я магу вырашыць інакш». Я:
«Гасподзь, няхай будзе зроблена паводле
Тваёй волі».
Збаўца: «Дачушка мая, так і павінна быць. Будзь гатовая, дачушка мая. Я люблю вас, мае дзеці». Я: «Цяпер я адна».
Збаўца: «Напішы так. Дачкі маёй, я бласлаўляю цябе і ўсіх табе блізкіх». Я: Збаўца
блаславіў мяне.

А 8-й гадзіне раніцы я прысутнічала на Святой Імшы.

З 9:30 да 12:30 я вела дзённік разам з Вальфрамам.

13:30: Малітвы.

З 19:00 да 20:00 – малітоўнае набажэнства!
Збаўца: «Дачушка мая, я рады паразмаўляць з табой. Дачушка мая, я даю табе нешта».
Я: «Цяпер ці тады, калі мне давядзецца выносіць
пакуты?» Збаўца: «Цяпер».
Я: «Ці магу я радавацца гэтаму?»
Збаўца: «Ты можаш радавацца, бо Я даю табе Маю любоў».
Я: «Гэта цудоўны дар. Дзякую Табе за яго, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, запішы гэта. Гэтая любоў, якую ты атрымліваеш ад Мяне, будзе агнём у тваім сэрцы».
Я: «Калі ласка, дазволь гэтай агні гарэць».
Збаўца: «Я дазволю ёй гарэць. Дачушка мая, ты таксама павінна вытрываць маю
любоў». Я: «Я так і зраблю, Гасподзь мой і Бог. Гэта знак таго, што маё сэрца будзе
прабіта?»
Збаўца: «Так, дачка мая, ты пазнала гэта. Толькі маёй любоўю ты зможаш
вытрываць боль».
Я: «Збаўца благаславіў мяне.

2 лістапада 1992 г. – панядзелак
10:45 раніцы ў кабінеце
ўрача – малітоўнае
зборушэ!

Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, ты павінна пісаць».
Я: «Мой дарагі Ісусе, пра што мне пісаць?»
Збаўца: «Усё, што ты пішаш, ты павінна захоўваць у бяспецы. Сатана люты за тое, што Я натхняю цябе пісаць. Прыйдзе час, калі ўсё гэта здзейсніцца. Я быў задаволены тваёй працай сёння. Я: «Гасподзі, Вы маеце на ўвазе, што я сёння расказала пра Цябе амаль усім пацыентам, раздала ім малітвы, раздала Цудоўны медаль ці што я адправіла іх усіх на споведзь?» Збаўца: «Так! Мая дачцэ, ты была добрай працаўніцай у Маёй вінаградніцы. Мая дарагая дачцэ, Я жадаю нешта ад цябе».
Я: «Дарагі Божа, я гатовая аддаць Табе ўсё, нават калі яшчэ не ведаю, што!» Збаўца:
«Час».
Я: «Дарагі Божа, час заўсёды належаў Табе».
Збаўца: «Дачушка мая, ты цалкам маеш рацыю. Дачушка мая, я прашу ў цябе тваёй
гаворкі».

Я: «Я аддаю Табе сваю мову. Але як мне гэта зразумець? Як мне тады гаварыць? Насамрэч, я ўжо аддала Табе ўсё. Ты карыстаешся маёй мовай. Калі б Ты не даў мне гэтыя словы, я б не змагла нічога сказаць пацыентам. Мая мова — гэта ж Твая мова».
Збаўца: «Дачушка мая, гэта таксама праўда. Бачыш, дачушка мая, Я працую ў табе». Я: «Дзякуй табе, Ісусе мой, цяпер я разумею гэтую працу ў сабе — што ты маеш на ўвазе».
Збаўца: «Таму Я буду працягваць дзейнічаць у табе, дачкі Мая. Толькі гэтая праца будзе больш балючай».
Я: «Вы маеце на ўвазе маё сэрца, дарагі Божа?»
Збаўца: «Так, я меў на ўвазе менавіта яго».
Я: «Маё сэрца цалкам належыць вам. Тады мы абодва будзем пакутаваць».
Збаўца: «Так, дачушка мая, усё так».
Я: «Дарагі Збаўца, дзейнічай у маім сэрцы, каб душы былі збаўлены. Дарагі Божа, у мяне ёсць адно вельмі вялікае жаданне».
Збаўца: «І што гэта?»
Я: «Каб я заўсёды была з Табою, бо Ты — любоў».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, ты ўва мне і са Мной. Ты ўжо не можаш быць без Мяне, інакш ты б загінула ад смагі. Малітвы твае Мяне цешаць. Маліся без перапынку. Дачушка Мая, Я пашлю табе дабрадзея для капліцы».
Я: «Мне запісаць гэта?» Збаўца:
«Так, запішы».
Я: «Гасподзь мой і Божа, гэта вялікая радасць для мяне, бо я жадаю, каб у гэтай капліцы штодня адпраўляліся імшы. Гасподзь мой і Божа, дзякую Табе загадзя».
Збаўца: «Марыён павінна запісаць. Вам абодвум трэба пісаць».
Я: «Дзякуй, мой Госпадзе і Божа; я перадам ёй і яму. А што, калі яна не захоча працягваць пісаць?»
Збаўца: «Яна хоча працягваць пісаць».
Я: «Я рада гэта пачуць, дарагі Ісусе, бо я не хачу яе страціць. Такім чынам, дарагі Збаўца, вам трэба тры чалавекі, каб працягваць пісаць».
Збаўца: «Гэта трэба напісаць хутка».
Я: «Так, дарагі Божа, мы будзем пісаць з Тваёй ласкай. Калі ласка, даруй нам шмат ласкі для пісьма».
Збаўца: «Я бласлаўляю вас, Мэрыян і Вальфрам».
Я: «Дзякуй Богу, Госпаду. Хвала Ісусу Хрысту і Марыі».

P.S.: Збаўца сказаў: «Благаславіць вас Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы». У думках я спытала, чаму ён не сказаў «вас усіх» у сваім благаславенні.

Збаўца: «Я благаславіў яе, дачушча мая».

12:30 дня – Я моцна малілася ў бальнічнай капліцы:
Збаўца: «Я люблю цябе, мая дачушка, больш, чым ты любіш мяне».
Я: «У вачах навярнуліся слёзы, бо я прагнула кахання. Чым больш п'еш з гэтага крыніцы, тым мацнейшым становіцца смага».
Збаўца: «Я даю табе нешта, дачушка. Ласку ацаляць». Я: «Як?»
Збаўца: «Ты можаш ацаляць — і духоўна, і фізічна». Я: «Але я нічога не магу зрабіць!»
Збаўца: «Я буду ацаляць праз цябе». Я: «Калі, любы Божа?»
Збаўца: «Можаш пачынаць».
Я: «Дарагі Божа, мой духоўны правадніку, я зраблю гэта Тваёй ласкай. Гасподзі, няхай будзе Твая воля».
Збаўца: «Напішы тое, што Я сказаў табе пра ацаленне».

13:45 Вераніка і я выпілі кавы і з'елі кавалачак торта Росвіты.

Прыйшоў памочнік доктара і прывёў нам пацыента на рэнтген. Я дала доктару кавалак торта. Ён спытаў у мяне, ці я пякла гэты торт.
Я сказала: «Гэта Божая прамысл. Трэба проста верыць у Бога». Ён
сказаў: «Вы цалкам маеце рацыю».
Я сказала яму: «Я малюся за ўсіх вас, каб вы трапілі ў рай». Ён адказаў:
«У раі ўжо няма месца».
Я сказала: «Не рай, а пекла». Ён засмяяўся.
Я паказаў яму малітвы, прылепленыя да шафы. І калі ён на дзяжурстве, ён павінен знайсці некалькі хвілін, каб памаліцца. Ён сышоў у добрым настроі.

3 лістапада 1992 г. –
аўторак, кабінет
урача, малітоўнае
сустрэчанне!

Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, запішы гэта, бо Я быў задаволены тваімі ўчынкамі ўчора». Я:
«Гэта быў не я; Ты дзейнічаў праз мяне».
Збаўца: «Ты пазнала Маю волю. Дачка Мая, ты заўсёды павінна ахвяраваць
Мне свае пакуты».
Я: «Я думала пра Нябеснага Айца».
Збаўца: «Я — Троічны Бог. Ты молішся Богу ў трох Асобах. Прапануй усё Мне». Я: «Я ўжо ўсё Табе аддала. Што я яшчэ Табе не аддала?»
Збаўца: «Тваёй любоўю».
Я: «Гасподзь, я ахвярую Табе маю любоў дзеля збаўлення
душ». Я думала, што ўсё гэта было па-за маім разуменнем.

Збаўца: «Дачкі маёй, мне падабаецца, што ты не ўсё разумееш. Малое дзіця прымае ўсё, не таму, што яно ўсё разумее».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая: пакуты, якія ты вытрываеш, увядуць у зман многіх людзей, бо ім не хапае майго святла, аднак яны аддаюць перавагу заставацца ў цемры, каб іх благія ўчынкі не былі выкрытыя. Свінская любіць валяцца ў сваім брудзе».
Я: «О, Гасподзь, я не магу гэта напісаць».
Збаўца: «Так, напішы гэта. Будзь спакойная, дачкі мая; некаторыя жывёлы лепшыя за некаторых людзей без Мяне».
Я: «О, я больш не магу пісаць, Збаўца».
Збаўца: «Дачушка мая, я здыму тваю стомленасць». Я:
«Дзякую табе, Гасподзь мой і Бог».
Збаўца: «Я магу ўсё, чаго табе не хапае. Дачушка мая, у Сербіі будзе грамадзянская вайна. Будзе шмат спусташэння. На Балканах будзе землятрус. Будзе шмат смерцяў. Дачушка мая, ніхто не ўцячэ ад майго гневу. Кожны нясе адказнасць за тое, што адбываецца ў свеце. Заставайся вернай мне, мая дачцэ. Я задаволены тваёй любоўю да мяне. Працягвай любіць
мяне, мая дачцэ». Я: Збаўца благаславіў мяне.

18:00: Ружаннец і Святая Імша ў чырвоным.

22:30: Я глядзела навіны ў пакоі маёй цешчы, а потым фільм. Я даўно не глядзела фільмаў. Але пасля фільма мяне ахапіла выпрабаванне / спакуса. Я плакала ўсяго сэрца. Я падумала, што Бог мяне пакінуў. Я абвінавачвала Бога ў многім, кажучы, што я толькі чую Яго, але не бачу. Я думала, што, магчыма, д'ябал таксама размаўляе са мной. Я адчувала сябе такой самотнай і пакінутай усімі. Я плакала і хацела ўсё кінуць, але потым я пакланілася перад вялікім крыжам у сваім пакоі.
Я абхапіла крыж і заплакала. Слёзы ліліся, як не ліліся яны ўжо даўно. Праз нейкі час я больш не магла плакаць. Збаўца забраў мой плач. Я спакойна заснула.

4 лістапада 1992 г. – серада

8.30 раніцы

Малітоўнае супольніцтва!

Учора ўвечары позна я сутыкнулася з выпрабаваннямі. Сёння я ўзносіла шмат ахвярных малітваў. Потым я аб'ядналася з Збаўцам:

Збаўца: «Твая любоў да Мяне
добрая». Я: «Наколькі добрая?»
Збаўца: «Праўда. Я дам табе больш любові. Запішы гэта, дачушка мая: тваё
сэрца — маё сэрца».
Я: «Але Вы ўжо казалі мне гэта». Збаўца: «Ты
адчуваеш мой боль у ім».
Я: «Мне здаецца, што я захварэю сэрцам».
Збаўца: «Я — твой доктар. Я магу вылечыць без лекаў. Маім агнём любові я згасаю ўсе болі. Дачушка мая, я дазволіў, каб адбыліся ўчарашнія выпрабаванні. Ты не павінна глядзець ніякіх тэлевізійных праграм. Ты цалкам належыш мне».
Я: «Гасподзь мой і Божа, прабач мяне, калі ласка. Я больш не буду глядзець».
Збаўца: «Пішы, дачушка мая. Мне патрэбна нешта ад цябе».
Я: «Так, мой Госпадзе і Божа. Я аддам табе гэта, хоць у мяне нічога і не засталося, бо ўсё ўжо належыць табе».
Збаўца: «Дачушка мая, напішы слова ў слова. Мне патрэбна тваё "так", каб адбіць стыгматы».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я аддаю Табе сваё "так", каб Ты адбіў на мне пяць святых стыгматаў. Я люблю Цябе, Гасподзь мой і Божа. Я не магу адказаць інакш».
Збаўца: «Дачушка мая, ты — маё любае дзіця. Я адзначу цябе пяццю святымі стыгматамі да канца гэтага года».
Я: «Гэта значыць да канца 1992 года».
Збаўца: «Так! Гэта так. Ты ўбачыш мяне, калі будуць адбітыя стыгматы». Я: «Як
я пазнаю, што гэта вы?»
Збаўца: «Я — Любоў. Я — Святло, якое разгоньвае цемру. Рабі ўсё, што Я табе кажу. Мая дарагая дачцэ, больш даверыся Мне. Пазбягай свецкіх размоў. Яны могуць толькі нашкодзіць табе. Ты пад Маёй абаронай і пад абаронай тваёй Нябеснай Маці.
Твае анёлы-ахоўнікі няспынна пільнуюць цябе. Не будзь скептычнай. Вер."
Я: "Дарагі Божа, я больш не магу пісаць."
Збаўца: «Я ведаю гэта, мая дачцэ».

Я: Збаўца благаславіў мяне. У гэтым благаславенні я ўключыла ўсе душы свету.

19.00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў капліцы Святога Роха.

5 лістапада 1992 г. – чацвер

У кабінеце ўрачоў

7.55 раніцы: Разам з Веранай я панесла сабраны адзенне і абутак да сваёй машыны, каб аддаць іх бяздомным.
8.30 раніцы – Пасля шчырай малітвы і просьбаў, у тым ліку за Універсітэцкую бальніцу (персанал і пацыентаў), я спытала ў Збаўцы: «Ці хочаце Вы, каб я пісала?»
Збаўца: «Так! Калі ласка, дачушка мая».
Я: «Міласэрны Божа, што мне пісаць?»
Збаўца: «Табе не трэба баяцца таго, што ты пішаш. Мая воля — каб ты пісала. Працягвай пісаць, мая дачцэ; твая задача — рабіць усё, на што я натхняю цябе».
Я: «Нават калі святары павернуцца супраць мяне?»
Збаўца: «Дачушка мая, Я — Ісціна. Мая праца ў табе вось-вось пачнецца. Але спачатку будуць пэўныя цяжкасці».
Я: «Раскажыце мне пра гэта больш».
Збаўца: «З боку Царквы будуць цяжкасці». Я: «Дарагі Божа, але гэта ж
жахліва для мяне. Што мне рабіць?»
Збаўца: «Проста скажы тое, што Я ўклаў табе ў сэрца. Астатняе пакінь Мне».

Я: «Мяне будуць допытваць, Збаўца?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты ўжо адняла ў д'ябла шмат душ. Ён шалены на цябе. Ён выкарыстоўвае добрых людзей, каб стварыць табе цяжкасці. Будзь асцярожная! Не спяшайся! Ён не можа вынесці тваёй цярплівасці. Ты пераможаш яго, дачушка мая. Будзь смелай і моцнай.
Мая дачушка, пішы яшчэ крыху. Святар, якога ты чакаеш, хутка будзе тут. Будзь упэўненая, што ён прыйдзе. Ты не застанешся без святара. Табе патрэбны сціплы святар. Ён пазнае маю волю.
Мая дачушка, працягвай пісаць. Ты стомленая і табе трэба адпачыць. Гэтае пісьмо хутка скончыцца. Я цаню тваю руплівасць. І руплівасць тых, хто табе дапамагае. Я шчодра ўзнагароджу вас усіх за гэта. Гэтая праца будзе ўзнагароджана сторазова. Будзь упэўненая».
Збаўца: «Дачушка, ты павінна стаць яшчэ чысцейшай. Я зраблю цябе яшчэ чысцейшай сваім агнём любові. Гэты агонь, які ты адчуеш, — гэта Мая праца ў табе».
Я: «О, Госпадзе, тады я супакойваюся. Бывалі часы, калі я адчувала, быццам маё сэрца палае». Збаўца: «Гэтым агнём любові Я ратую многія душы. Многія ўжо не могуць вытрымаць гэты агонь».
Я: «О, Гасподзь мой, я дазволю гэтай агнём любові дзейнічаць ува мне. Калі ласка, ачысці мяне, каб ува мне не было ніякай плямы».
Збаўца: «Так і будзе. Ты будзеш такой чыстай, як Я прагну».
Я: «Гасподзь мой і Божа, я загадзя дзякую Табе з глыбіні сэрца за гэтую чысціню». Збаўца благаславіў мяне, як заўсёды, і сказаў: «Ідзі з мірам, мая дарагая дачушка».

18:00: Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.

20:30–23:15: пісала дзённік з Вальфрамам. Дзякуй Табе, Божа, за такую вялікую ласку, што мы змаглі так шмат напісаць.

6 лістапада 1992 г. – пятніца – Найсвяцейшае Сэрца

8.45 раніцы Прыём урача
Сёння раніцай я ўжо малілася больш за паўтары гадзіны.

Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, пішы. Мне трэба...» Я:
«Чаго Табе трэба?»
Збаўца: «Усё, што вы напісалі, павінна быць прыведзена ў ідэальны парадак. Тое, што вы напісалі, яшчэ трэба надрукаваць».
Я: «Гасподзь, дай нам ласку пісаць хутчэй, бо мы сутыкаемся з мноствам перашкод ад Злога».
Збаўца: «Дачушка мая, Я даў табе гэтую ласку».
Я: «Я спытала ў Збаўцы, ці правільна тое, што напісаў Вальфрам».
Збаўца: «Дачушка мая, ён піша так, як я хачу. Дачушка мая, будзь гатовая; пачынаюцца стыгматы».
Я: «Дарагі Божа, я гэтага не разумею. Скажыце, што Вы маеце на ўвазе».
Збаўца: «Дачкі Мая, у цябе мала часу. Амаль усе Мае дзеці адмаўляюцца пакаяцца. Я мушу іх пакараць. Мой гнеў спадае на іх. Усе дзеці належаць Мне».
Я: «Сёння Вы не такія, як звычайна. Вы нагадваеце мне Бога-карацеля». Збаўца:
«Перад маім судом не прыносяць нічога добрага.
Яны падобныя на сухія дрэвы, якія можна толькі спаліць. Маліся, дачушка мая, каб мой гнеў супакоіўся».
Я: «Дарагі Нябесны Айцец, калі ласка, не дазволь, каб гнеў Твой спасціг зямлю. Айцец, яны не ведаюць, што робяць. Прабач нам, калі ласка. Улі грацыю Тваю на нас, каб усе дзеці Евы сталі дзецьмі Марыі, бо Яна — Маці наша і Каралева ўсіх дзяцей на зямлі.
Святая Маці, будзь прыстанішчам для грэшнікаў і нашай
заступніцай перад Богам. Мы, твае дзеці, любім цябе.
Ахініце ўсіх нас сваім ахоўным плашчом.
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, маліся няспынна; грэх занадта вялікі. Дачушка мая, рабі ўсё, як Я казаў табе дагэтуль. Абараняй Маю праўду. Я з табою».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

18:00: Ружаннец і Святая Імша на Рот. Свята Найсвяцейшага Сэрца не святкавалася, і Найсвяцейшы Сакрамэнт не быў выстаўлены, бо адбывалася Імша па душах памерлых.

7 лістапада 1992 г. – субота

12:10–13:10 сустрэча-
малітва!
Збаўца: «Дачушка мая, пішы».
Я: «Што Вы хочаце, каб я напісала?»
Збаўца: «Пішы; гэта важна. Дачкі Мая, твая задача — заставацца вернай Мне, нават калі боль не слабее».
Я: «Дарагі Божа, Ты ўжо даў мне ласку мець цярпенне, каб несці мае пакуты».
Збаўца: «Дачушка мая, калі ты яшчэ гэтага не забыла, тым лепш». Я:
«Гасподзь мой і Божа, што Вы маеце на ўвазе пад "важна"?»
Збаўца: «Тады ты будзеш цалкам ува мне».
Я: «О, маё каханне, тады я ў тваёй дастатку. Я не магла б пажадаць нічога большага, і вось што для мяне важна — што я заўсёды з табой».
Збаўца: «Дачка мая, важна, што Я — твой Гасподзь і Бог, і што тваё "так" застанецца "так"».
Я: «Гасподзь мой і Божа, калі ласка, дай мне ласку, каб маё "так", сказанае табе, засталося нязменным, як ты і жадаеш».
Збаўца: «Я хачу нешта ад цябе, дачушка мая».
Я: «Зноў? Прабачце мяне, калі ласка. Так, мой любы Ісусе».
Збаўца: «Я хачу тваё сэрца, твае рукі і твае ногі, каб Я мог пачаць».
Я: «Я ўжо аддала іх Табе. Я не перадумаю. Ты можаш пачынаць, калі захочаш».
Збаўца: «Ты прынесла мне вялікую радасць». Я:

Збаўца благаславіў мяне.

З 13:35 да 17:05 я пісаў дзённік з Вальфрамам.
А 17:20 я пайшоў у царкву споведацца. Было цёмна, і ўнутры нікога не было. Я зайшоў у споведніцу, думаючы, што там нікога няма.
Тады агуўт Фогт загаварыў.
Спачатку я вызнаў свае грахі, а потым расказаў яму, што мяне так раздражняла ў царкве. Я папрасіла святара пакінуць святло на пяць хвілін даўжэй пасля імшы. Ён сказаў, што сакрыстану трэба ісці дадому. Я сказала яму, што ён павінен забраць у яе ключ, каб сам мог зачыніць. Потым я сказала яму, што яму не варта практыкавацца ў званочках з алтарнымі слугамі адразу пасля імшы, бо ў царкве яшчэ былі людзі, якія хацелі памаліцца.
Я сказала яму, што мы атрымалі не хлебныя абразы, а Святую Троіцу.
Я паскардзіўся яму, што Пятніца Сэрца Езуса не была адзначана і што ён не выставіў Найсвяцейшы Сакрамэнт. Ён адказаў, што гэта немагчыма з-за імшы за памерлых.
На што я адказала, што, гэтаксама як ён пераносіць суботу на нядзелю, ён мог бы перанесці і пятніцу Сэрца Езуса.
Потым я сказаў яму, што хору нельга праводзіць рэпетыцыі ў царкве ў суботу падчас Ружанца. Тое ж самае адбывалася падчас споведзі. Пасля споведзі я памаліўся
.
З 19:00 да 20:00 я пісала ў дзённік.
А 20:45 прыбыў Фрыдэлін.
Я размаўляла з ім пра рэлігію. Ён таксама распавёў мне пра праблемы, звязаныя з прыняццем прычасця ў рукі ў Шпейеры.
З 11:00 да 11:45 я зноў пісала ў дзённіку.

8 лістапада 1992 – нядзеля
6.30–7.45: сустрэча малітвы
дома!

Збаўца: «Дачушка мая, добра, што ты малілася. Твая любоў да Мяне ісцінная. Прасі ісціннай любові да сваіх блізкіх. Мая дарагая дачушка, запішы гэта: айцец Фогт — Мой святар. Яму яшчэ патрэбны час, каб зразумець тое, што ты ўжо разумееш.
Працягвай маліцца за яго. За святароў адпраўляецца вельмі мала малітваў. Святар нясе вялікую адказнасць перад Мной. Маліцеся за іх.
Дачушка мая, айцец Вогт прыняў тое, што ты сказала яму ўчора на споведзі. Астатняе пакінь мне."
Я: «Я спытала пра біскупа ў Шпейеры, які прымусіў маладога кандыдата ў святары самастойна ўзяць Святую Камунію».
Збаўца: «Біскуп не робіць маёй волі. Ён робіць волю Айца Хлусні». Я: «Што павінен рабіць семінарыст, калі біскуп паводзіць сябе такім чынам?»
Збаўца: «Дачка мая, яны павінны маліцца за гэтыя намеры». Я: «Дарагі Божа, ці хочаш Ты, каб я запісала яшчэ нешта?»
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, запішы гэта: твая любоў да Мяне нязменная. Гэтая нязменнасць у тваёй любові да Мяне — гэта ласка ад Мяне. Захавай гэтую нязменнасць у Маёй любові. Гэта вялікая дабрадзейнасць, мая дачушка».
Я: «Нябесны Айцец, я дзякую Табе з усяго сэрца і буду берагчы гэта як жамчужыну».
Збаўца: «Дачушка мая, напішы яшчэ нешта. Вялікая вайна ўжо блізка. Яна прыйдзе з Усходу, дачушка мая. Людзі імчацца наўпрост у бездань. Сатана схапіў іх у сваю сетку. Яны сляпыя; яны гэтага не ўсведамляюць. Яны не хочуць вяртацца назад, бо гэты шлях занадта зручны для іх.
Прымі ўсе пакуты, якія спаткаюць цябе. Гэта Мая воля. Толькі так ты зможаш выратаваць тое, што яшчэ можна выратаваць».
Я: «О, Гасподзь мой, мне вельмі цяжка гэта пісаць».
Збаўца: «Мне нашмат цяжэй глядзець, як мае дзеці бягуць да бездані, з якой няма вяртання. Так, мая дачцэ, на сёння ўсё».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

8.00 Святая Імша ў Рот.

9.30–11.30: пісала дзённік з Вольфрамам.

13:00: Ружанцовая малітва і набажэнства. Я здзівіўся, што айцец Фогт адзначыў свята Найсвяцейшага Сэрца і выставіў Найсвяцейшы Сакрамэнт.
У царкоўным бюлетэні згадвалася набажэнства з благаславеннем.

14:15: Эрых прыходзіў да мяне.
Мой муж сказаў мне, што за гадзіну жанчына тэлефанавала да чатырох разоў, сцвярджаючы, што ў айца Дошатэ ёсць дзяўчына і што яго машына зараз стаіць каля яе дома. Я падумала, што Сатана таксама хоча забраць святара з малітоўнай групы. Я не паверыла гэтай жанчыне, бо ў яе мог быць уцелаўлены дэман.

9 лістапада 1992 г. – панядзелак
5.15–6.15 раніцы: малітоўнае
набажэнства дома!
Збаўца: «Мая дарагая дачцэ, запішы гэта. Ты атрымаеш стыгматы ў царкве. Спачатку будзе прабіта тваё сэрца».
Я: «Але Вы ж сказалі, што я атрымаю ўсе стыгматы адразу».
Збаўца: «Я магу рабіць, што заўгодна. Я магу змяніць свой план. Ты страціш шмат крыві ад стыгматаў у сваім сэрцы. Прапануй гэтую кроў за ўсе душы свету».
Я: «А бедныя душы?»
Збаўца: «І за бедныя душы ў Чысціві таксама».
Я: «Я спытала ў Збаўцы, ці правільна я напісала "Чысцілішча"?»

Збаўца: «Гэта месца ачышчэння.
Ты адчуеш вялікі боль, калі на табе адзнакі. Гэты боль нельга параўнаць з болем, які ты адчуваў дагэтуль. Гэта будзе мой боль у табе».
Я: «Пасля споведзі ў айца Фогта я адчула вялікі боль у сэрцы. Мяне закранула тое, што айцец Фогт не адзначаў Урачыстасць Найсвяцейшага Сэрца. Гэта быў боль
ад цябе таксама?"
Збаўца: «Дачушка Мая, ты заўсёды будзеш адчуваць боль, калі святары
Мяне крыўдзяць».
Я: «Дарагі Божа, апошнім часам у мяне пасля ежы такое млосна. Мне нават стала блага ў касцёле».
Збаўца: «Калі Я ўвасіў у табе, табе не трэба нічога есці». Я: «Гасподзь,
я яшчэ мала ў гэтым разумею».
Збаўца: «Я — тваё жыццё. Я магу ўсё замяніць». Я:
«Але д'ябал таксама можа прыносіць зло».
Збаўца: «Але ён не можа авалодаць табой, бо Я з табой. Твая млоснасць — гэта свецкая частка ў табе».
Я: «Што гэта?»
Збаўца: «Ты несеш з сабой грахі свету. Грэх — гэта вялікі цяжар і ён ёсць зло». Я: «Але я часта адчуваў сябе кепска ў царкве».
Збаўца: «Зла ў царкве горшае, чым звонку. Маліся, каб зло было вынясена з царквы».
Я: «Вы маеце на ўвазе Цела Хрыста, калі часцінкі падчас прычасця падаюць на падлогу і іх растаптуюць?»
Збаўца: «І гэта таксама, мая дачцэ».
Я: «Ці таму, што некаторыя прымаюць вас з нячыстым сэрцам?»
Збаўца: «Так, робячы так, яны самі сабе прыносяць пакаранне».
Я: «Ці таму, што Яго раздаюць неасвечанымі рукамі? Ці гэтая абыякавасць таксама з'яўляецца злом?» Спасіцель: «Так, дачушка мая, гэта так».
Я: «Тады, пэўна, гэтае зло трэба хутка выдаліць з Касцёла».
Збаўца: «Дачушка мая, я патрабую, каб усе святары рабілі гэта; інакш мой гнеў спасцігне іх».
Я: «Так, мой Гаспадару і Божа, я зразумеў».
Збаўца: «Мне спадабалася, што ты так рана ўстаў, каб пісаць. Цябе ніхто не турбаваў».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

12:15 у капліцы ЛОР-клінікі

Пасля малітвы «Анёлус» я малілася Захавальніку. Я хацела даведацца, ці варта мне сказаць айцу Дашату, што жанчына ананімна тэлефанавала і дрэнна пра яго гаварыла.
Збаўца: «Скажы яму памаліцца за гэту жанчыну».

Сёння раніцай я таксама перажыла некалькі нападаў ад Злога. Дзякуй Богу за ласку распазнаваць Злога, калі ён пранікае. Гэтым разам Злы дзейнічаў праз маю цешчу.
18:00: Ружаннец і Святая Імша ў Рот.
Манашка была непаслухмянай і зноў працягнула мне Камунію ў руку.
Я пакланілася Збаўцу і вярнулася на сваё месца, не прыняўшы яго. Збаўца прыйшоў да мяне духоўна. Я атрымала вялікую ласку.

20:00 Група малітвы
Там было два-тры чалавекі, якія скардзіліся перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам, што мы сёння зашмат маліліся па-лацінску.

10 лістапада 1992 г. – аўторак

8.00 раніцы

Малітоўная група!

Упершыню мы шмат маліліся на лацінскай мове ў малітоўнай групе.
Пасля 23:00 я пайшоў да споведзі да айца Дашата. Я ўбачыў у яго вачах жорсткі, нязменны позірк.

Збаўца: «Я дазволіў; гэта быў Сатана. Мае святары пад пагрозай, як ты ведаеш». Я: «Гасподзь мой і Божа, я толькі ўбачыла гэта ў яго вачах. Мне ўсё яшчэ млосна, калі я думаю пра ўчарашні дзень. Я б лепей ніколі больш не хадзіла ў царкву. Але, бо я люблю Цябе і верная Табе, я гатовая змагацца з д'яблам разам з Табою».
Збаўца: «Я рады, што ты гэта ўсвядоміла. Дачкі мая, ты павінна працягваць, бо табе дадзена ласка пераадолець гэта. Разам са мной ты пераможаш яго».
Я: «Я спытала ўчора, ці правільна было тое, што мы маліліся Ружанцам на іацейнішскай мове». Збаўца: «Запішы гэта, дачушка мая. У Іацейнішскай мове павінна быць шмат малітвы. Я выбраў лацінскую мову для свайго народа. Царква павінна працягваць маліцца па-лацінску. Я адмыслова ўзнагароджу сваіх дзяцей, якія моляцца па-лацінску. Дачушка мая, працягвай, як ты рабіла гэта ўчора».
Я: «Але, Гасподзь, яны скардзіліся, што нічога не разумеюць».
Збаўца: «Мая дачцэ, я патрабую гэтага».
Я: «Дарагі Божа, біскупы так шмат адмянілі лацінскай мовы». Збаўца:
«У Касцёле малітвы зноў будуць гучаць па-лацінску». Я: «Так, мой
Пане, я зраблю, як Ты загадваеш».
Збаўца: «Я прывяду да цябе вернікаў; яны будуць маліцца па-лацінску. Нават нешматлікія, хто скардзіцца, павінны прыстасавацца да цябе, а не наадварот. Вузкая сцежка, што вядзе да мяне, патрабуе агульнай малітвы для ўсіх маіх дзяцей. Не кожная малітва павінна быць на лацінскай мове; мне дастаткова таго, што маліліся заўсёды».
Збаўца: «Дачкі мая, мне патрэбна нешта ад цябе».
Я: «Гасподзь, я аддам гэта і скажу "Так", нават калі не ведаю, што гэта будзе». Збаўца: «Мне патрэбна ваша дазвол, каб бедныя душы маглі з'явіцца перад вамі».
Я: «Гэта для мяне не абыякавая справа. Але калі з Вашай дапамогай я змагу ім дапамагчы, і яны такім чынам хутчэй вызваляцца з месца ачышчэння, я адразу ж дам сваю згоду. Гасподзь мой і Божа, няхай не мая воля, а Ваша будзе зроблена. Аднак Вы павінны даць мне магчымасць пазнаць іх; інакш д'ябал таксама можа ўявіць сябе бедным духам».
Збаўца: «Дачушка мая, ты пазнаеш кожную душу, якая прыходзіць ад Мяне. Для гэтага Я дам табе Сваю ласку. Ты ўжо вельмі дапамагла душам».
Я: «Гасподзь, я адслужыла за іх шмат святых імшаў; заўсёды трымаю для іх запаленай добра асвечаную свечку; шмат разоў на дзень даю бедным душам святой вады і ахвярую за іх шмат малітваў аб адпушчэнні грахоў. Ці пра гэта вы кажаце?»
Збаўца: «Ты вельмі дапамагла ім гэтым».
Я: «Дарагі Божа, калі ласка, вазьмі ў мяне страх, калі да мяне прыходзяць бедныя душы».
Збаўца: «Ты не будзеш баяцца, бо бедныя душы шмат моляцца за тваю справу».
Я: «О, мой Гасподзь і Божа, благаславі іх усіх; я буду больш маліцца за іх у будучыні. Я люблю іх усіх, бо аднойчы яны ўсе будуць у Раі, хвалячы і праслаўляючы Цябе і аддаючы Табе пашану».
Збаўца: «Дачушка мая, Мяне асабліва ўзрадавала тое, што ты напісала. Я, Збаўца, благаславіў цябе».

18:00 Ружанцовая малітва і Святая Імша ў Рот.
Сёння я хацела легчы спаць каля 21:30. Але як толькі я збіралася легчы ў ложак, д'ябал з вялікай сілай кінуў вялікі двухметровы крыж і стол на падлогу. На стале стаяла нябеснае знаменне Святой Крыві з Родальбена.
Таксама там былі выява Маці Божай Неўпыннай Дапамогі і абраз Міласэрнага Ісуса сястры Фаўстыны. Ён скінуў усё на падлогу.
Выява Крывёй Найсвяцейшай не зламалася. Ён зноў даў адчуць сваю прысутнасць, паказваючы, што ён зноў побач са мной.
Пасля гэтага я пасыпала ўсю залу асвечанай соллю. Я спала ўсю ноч.

Ісус са мной; ён не можа мне нашкодзіць.

11 лістапада 1992 г. – серада

8.30–9.20 раніцы
Малітва —
Аб'яднанне!

Збаўца: «Мая дарагая дачушка, напішы. Я хачу, каб ты пісала». Я:
«Ісусе, Сыне Бога Жывога, што мне пісаць?» Збаўца: «Дачушка мая,
Я хачу нешта ад цябе!»
Я: «Чаго Ты хочаш ад мяне? Ці ёсць яшчэ нешта, чаго я Табе яшчэ не аддала? Гасподзь, я ні ў чым не адмоўлюся, бо я вельмі люблю Цябе, і калі мая любоў да Цябе не зусім правільная, то, калі ласка, дай мне ласку, каб я ніколі Табе не адмовіла. Бо я зраблю ўсё, чаго Ты пажадаеш ад мяне. Няхай споўніцца Твая воля ва ўсім, чаго Ты папросіш ад мяне. І цяпер мне дазволена ведаць гэта, бо я ўжо сказала табе сваё «так».
Збаўца: «Дачушка мая, Я хачу тваёй згоды. Я хачу зрабіць цябе цалкам новай». Я:
«Госпадзе, калі ласка, зрабі мяне новай. Калі ласка, растлумач мне гэта, бо я не разумею». Збаўца: «Старое памрэ ў табе. У цябе больш няма тваіх старых грахоў».
Я: «Гасподзь, ці вызваляеш Ты мяне ад усіх грахоў, якія я здзейсніла?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты будзеш вызвалена ад усіх грахоў».
Я: «О, Гасподзь мой, што гэта значыць?»
Збаўца: «Я магу зрабіць гэта, дачкі маёй. Ніхто не можа ставіць табе ў віну твае грахі. Я зрабіў цябе новай».
Я: «Гасподзь, але ж я шмат грашыла перад сваім
хростам». Збаўца: «Дачушка мая, Я зрабіў цябе новай».
Я: «Дарагі Божа, ці ёсць яшчэ слова замест "новы"?»
Збаўца: «Дачушка мая, ты адкінула старога чалавека. У табе — новы чалавек, і з ім я магу рабіць, што захачу».
Я: «Гасподзі, рабі з новай асобай ува мне, што захочаш, бо як новая асоба, я цалкам у Табе і з Табою».
Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Гэта мне вельмі падабаецца. Я пачну рабіць, што захачу, з новым "я". Дачушка мая, ты яшчэ гэтага не разумееш. Але надыдзе час, калі ты ўсё зразумееш. Незразумела тое, што чалавек разумее гэта толькі ў небе.
Тваёй любові да мяне мне дастаткова. Дачушка, то, што ты напісала, было
сапраўды важным».
Я: «Гасподзь мой і Бог, мой духоўны праваднік. Дзякую Табе, што Ты зрабіў мяне новым чалавекам. Я аддаю сябе Табе як новы чалавек».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, гэта ўсё».

Я: Збаўца благаславіў мяне.

З 17:55 да 19:05 я вела дзённік з Вальфрамам.

19:30: Святая Імша ў клініцы «Рохус» з Росвітай.

З 20:30 да 22:00 я зноў вяла дзённік разам з Вольфрамам.

12 лістапада 1992 г. – чацвер

8.00 раніцы
Малітоўная група!

Збаўца: «Мая дарагая дачушка, запішы
гэта». Я: «Так, мой Госпадзе і Божа».
Збаўца: «Стыгматы, якія ты атрымаеш, пераканаюць многіх людзей, што гэта Я. Многія святары навернуцца.
З'явіцца новае пакаленне многіх святароў, якія будуць належаць мне.
Я даў сваім апосталам уладу стаць святарамі, але не жанчынам. Жанчыны не абраныя на святарства. Мая дачо, гэта воля Сатаны, каб жанчыны бралі на сябе ролю святароў. Гэтыя жанчыны павінны будуць несці вялікую адказнасць перада мной. Яны не выконваюць маю волю, а волю Сатаны.

Сцеражыцеся гэтых жанчын.
Мая дачка, многія з заблукалых святароў знойдуць свой шлях назад у дом Айца. Радуйся з імі!"
Збаўца: «Пакаранне стане яшчэ большым, каб мае дзеці зразумелі, што Я ўсё яшчэ існую. Усе, хто няверны Мне, — мае здраднікі.
Мая дачо, нявернасць свайму Богу, які можа іх збавіць, — гэта вялікае зло. Гэтае зло павінна быць неадкладна выкарчавана."
Я: «Дарагі Божа, я больш не магу пісаць. Мне так цяжка пісаць, бо ў гэтым свеце так шмат нявернасці Табе».

Міласэрны Бог благаславіў мяне.

Мне было немагчыма працягваць пісаць. Збаўца сказаў мне яшчэ шмат чаго, але я больш не магла пісаць, бо грахі свету так цяжка ўзваліліся на мяне. Мне так блага, што я магу вантаваць у любы момант.

А 10:30 раніцы я сышла з працы. Я пайшла да доктара з-за болю.
Доктар Штауфер сказаў, што гэты боль паходзіць ад майго хрыбта. У мяне таксама быў востры, калючы боль справа, бліжэй да нырак. Гэты боль аддаваў па ўсім спіне. Мяне ўсё яшчэ вантавала. Удзень боль быў настолькі моцным, што я ўжо не мог хадзіць.
Бліжэй да вечара боль суцішыўся.

А 18-й гадзіне я пайшоў у царкву, нягледзячы на боль, бо мой сапраўдны доктар — Збаўца. Сёння я быў рады, што пасля Святой Імшы святло заставалася даўжэй. Айцец Фогт прыняў тое, што я яму расказаў у споведзі.
Дзякуй Табе, Божа, за гэтую ласку.

З 19:45 да 22:45 я працягвала весці дзённік разам з Вольфрамам. З 23:00 да 23:45 я запісвала свае нататкі ў дзённік.

13 лістапада 1992 г. – пятніца
10.30–13.00: Сустрэча малітвы
дома!

Спачатку я малілася перад статуяй Маці Божай. Я размаўляла з Маці Божай і плакала. Праз Марыю я аддала сябе ў рукі Збаўцы. Я аб'яднала сваё сэрца са сэрцамі Марыі і Збаўцы. Потым я гарача малілася Збаўцу.

Збаўца: «Дачушка мая, запішы гэта. Я хачу, каб ты яшчэ сёння аддала мне ўсё, што маеш».
Я: «Гасподзь і Божа мой, у мяне няма нічога. Усё належыць Табе. Ты — усё ўва мне. Я нічога не прынесла ў гэты свет. І нічога не змагу з сабой забраць. Ці былі добрымі ці дрэннымі мае ўчынкі дагэтуль? Я чакаю сваёй узнагароды ў Нябёсах. Я вельмі ўпэўненая ў гэтай узнагародзе. Я ўжо з нецярпеннем яе чакаю. Я радуюся кожны дзень, бо з кожным днём я крыху бліжэй да Нябёсаў. Каб там я магла працягваць любіць, хваліць і праслаўляць Цябе разам з Благаслаўлёнай Дзевай Марыяй, Святым Юзафам, усімі анёламі, анёламі-ахоўнікамі і святымі.
«Цудоўна ведаць мэту, дзеля якой жывеш на гэтай зямлі».
Збаўца: «Мая дарагая дачочка, я — твая ўласнасць. Ты — усё ўва мне. Я — твая будучыня; я — твая вечнасць. Мая дачочка, я задаволены тым, што ты напісала сёння. Мая дарагая дачочка, гэты ліст падыходзіць да канца. Можна было б напісаць нашмат больш, але таго, што ты напісала, мне дастаткова. Гэта прынесла мне радасць. Ты была стараннай. Ты прынесла шмат ахвяр.
Мая дачушка, крыху адпачні».
Я: «Што будзе цяпер? Мой Госпадзе і Божа, мой дарагі духоўны настаўніку, ці не трэба мне заўтра больш пісаць?»
Збаўца: «Ты можаш гаварыць са Мной, але пісаць гэта ўжо не трэба. Мая дарагая дачушка, заставайся вернай Мне».
Я: «Дарагі Божа, цяпер у мяне ў сэрцы калючы боль, сэрцабаленне».
Збаўца: «Гэта Мая праца ў табе. Я пачаў Сваю працу ў табе. Мая дарагая дачко, Я ў табе і заўсёды буду ў табе.

Добра запомні гэта. Ты ніколі не будзеш адна, нават калі адчуеш сябе пакінутай."
Я: «Гасподзь мой і Божа, я веру таму, што Ты сказаў мне. Няхай і споўніцца гэта, як Ты сказаў. Я — Тваё дзіця, Твая дачка, нявеста, сястра, слуга і Твой інструмент, праз які Ты працуеш. Гасподзь мой і Божа, усё гэта дзеля любові да Цябе, дзеля Тваёй вялікай славы і дзеля збаўлення душ».
Збаўца: «Мая дарагая дачушка, дзякую табе. Ты застанешся пад маёй абаронай. Я благаслаўляю цябе, дачушка мая».
Я: «Гасподзь, я ўключаю ўсе душы, нават тых, хто ў чысцы, каб ніхто не мог сказаць, што не атрымаў гэтага благаслаўлення».
Збаўца: «Няхай Бог Айцец, Бог Сын і Бог Дух Святы благаслаўляць цябе. Ідзі ў супакоі, мая дарагая дачо.
Я: «Дзякуй Богу, Госпаду. Хвала Тройцы, Богу Айцу, Богу Сыну і Богу Духу Святому. Хвала Ісусу Хрысту і Марыі, цяпер і заўсёды. **Амэн**».

З 13:30 да 16:00 я перапісала свае нататкі ў дзённік.

З 17:00 да 18:15 я вела дзённік разам з Вальфрамам.

18:30: Святая Імша ў Рот.

З 19:30 да 21:00 я працягваў весці дзённік разам з Вальфрамам.

А 21:30 мне патэлефанаваў айцец Гебхард Хайдэр з Рэгенсбурга.
Ён сказаў мне, што сёння скончыў сваю галоўную працу. І што я таксама павінна спыніць пісаць, бо гэтага будзе дастаткова. Я сказала, што Збаўца ўжо сказаў мне гэта сёння раніцай. Айцец Гебхард Хайдэр быў рады гэтаму, бо я ўжо ведала гэта ад Збаўцы. Бо гэта было пацвярджэннем таго, што Збаўца працаваў праз яго.
Я сказала яму, што сённяшні дзень будзе і маім апошнім днём пісьма. Айцец Гебхард благаславіў па тэлефоне мужа і мяне. Я была ў захапленні, што ён даў мне благаславенне на лацінскай мове. Я развіталася з ім. Я таксама дзякую Богу за гэтую ласку, што айцец Гебхард Хайдэр патэлефанаваў мне і зноў з ёй пагаварыў.

Падчас напісання гэтага дзённіка я ніколі не карысталася Бібліяй ці любой іншай рэлігійнай кнігай. Мой нямецкі слоўнікавы запас вельмі абмежаваны. Я таксама амаль не выкарыстоўвала замежных слоў, бо хацела пісаць вельмі проста, каб кожны мог зразумець.

Гэты дзённік быў завершаны сёння, 14 лістапада 1992 года.

Падпісала: Юліяна Эберт

Гэты дзённік быў набраны на машынцы Мэрыян Хамш і Вольфрамам Бельманам.

Два дадаткі да дзённіка:

5 лістапада 1993 г. – пятніца Сэрца Езуса

За вечар да гэтага (4 лістапада) Юліяна атрымала тэлефонны званок ад мужчыны, які сказаў святару з Вагхаўзэля (паломніцкая царква), што Маці Божая хацела, каб прычасце давалі на язык.
Святар адказаў: «Гэта д'ябал гаворыць праз цябе!»
Нарэшце святар сказаў мужчыну з Бруксала, што ён можа прычасціцца, стоячы на каленах.
Тады Юліяна атрымала патрэбныя словы: калі д'ябал гаварыў праз гэтага чалавека, як жа святар можа дазволіць яму зрабіць тое, што ён сказаў?!

5 лістапада каля 10-й гадзіны Юліяна спытала ў Маці Божай.
Яна памалілася Маці Божай, каб, калі гэта будзе воляй Божай і Яе ўласнай воляй, Яна сказала ёй, што хоча наконт пытання прыняцця прычасця на язык.

Маці Божая: «Скажу табе, дачушка мая! Я патрабую вуснага прычасця ва ўсіх цэрквах, гэтаксама як і Айцец».
Юліяна: «Дарагая Маці Божая, дзякуй, што сказалі мне гэта!»

Потым яна пытаецца наконт Марпінгена, ці павінен Тома пісаць; яна пытаецца ў Збаўцы.
Збаўца: «Правільна, што вы пішаце! Усё, што паходзіць ад Бога, павінна распаўсюджвацца, каб здзяйсніўся Божы план».

Тады Юліяна спытала ў Збаўцы: «У чым прычына, што святары, якія былі ў Меджугоржы, часткова вінаватыя? (за вайну, гл. 4 лістапада)».
Збаўца: «Напачатку ў Меджугоржы была пакора, але потым яе не стала. Яны ўклалі Маё Цела ў рукі людзей.
Дачушка Мая, напішы гэта: Я патрабую, каб святары прапаведавалі пра вялікую пашану да Майго Цела. Дзе ёсць пашана, там ёсць і любоў.
Дзе няма любові, там яны збіраюць толькі нянавісць.

Пішы, дачушка Мая: Я дарую святарам навяртанне. Яны павінны даваць Камунію на язык вернікам. Дачушка Мая, Я аддаю Сябе душам."

Юліяна пытаецца ў Збаўцы, ці павінны яны даваць Камунію на язык. Збаўца: «Яны павінны, бо Я ёсць Той, хто Я ёсць. Вось чаму Я дазволіў гэта толькі Маім святарам.
(Дакранацца да Маёй Найсвяцейшай Цялеснасці сваімі рукамі).
Я ўзнагароджу кожнага святара, які адгэтуль пачне ўстрымлівацца ад давання Камуніі ў руку.
Мая любоў і ласка будуць шчодра выліты на іх. Яны павінны ахвяраваць Мне ўсю сваю пыху.
Мая дарагая дачушка, дзякую табе, што запісала гэта!

5 лістапада 1994 г. – панядзелак

21:45

Маці Божая: «Дзеці Мае, Я люблю вас. Вы ўсе атрымалі ласку ад Госпада.
Нават калі вам цяжка маліцца гэтым Ружанцам да Святых Ранаў Пана, маліцеся ім кожны дзень.
Не ўсе могуць маліцца гэтым Ружанцам. Праз
яго ратуюцца многія душы.
Дзякуй вам, мае дзеці, за вашу руплівую малітву.

www.gnadenvolle-gebete.de

11 сакавіка 2026 г.
Скапіравана з арыгінальнага дзённіка – Бернхард

Найлепшая малітва, поўная ласкі –
Малітва Гаспадняя – для ўсіх людзей –
каб кожнае сэрца ўзрадавалася і многія душы былі збаўлены

(нямецкая)

† *(Мы молімся ад імя ўсіх і за ўсіх людзей)* 19 чэрвеня 2025 г.

† У імя *Усемагутнага Святой Тройцы,*
Айца, Сына і Духа Святога, мы просім і заклікаем вас маліцца з намі і абараняць нас: Святая Дзева Марыя, наша Маці і Каралева; Святы Юзаф; усе святыя; святыя анёлы ў Раі – Нябёсах; і нашых святых анёлаў-ахоўнікаў, якія заўсёды з намі. Мы просім душы ў чысцы быць нашымі заступнікамі і маліцца за нас.

Святая Тройца, † Айцец, Сын і Дух Святы, Ты — адзіны, непадзельны, добры, усемагутны і ўсюдыісны Бог.
Царства Тваё пасярод нас. Ты валадарыш на небе — у Раі — і на зямлі. Дый зробіцца воля Твая, як на небе, так і на зямлі. **Міласцівы, Жывы Божа,** прабач нам правіны нашы, як і мы прабачаем вінаватым нам. Сціпла просім Цябе: жыві і заставайся ў сэрцах нашых са Сваім святлом, сілай і любоўю. Дай нам і ўсім людзям ласку, каб твой супакой жыў у нашых сэрцах і ў сэрцах усіх людзей, каб мы належалі табе, служылі табе, былі табе верныя і заставаліся з табой навекі.

Ойча наш, мы пакорна просім Цябе;
ачысці і адкупі нас ад усіх грахоў нашых.
Калі ласка, дай нам штодзённы хлеб, які рыма-каталіцкі святар перамяняе ў жывую Святую Эўхарыстыю. Пасля кансэкрацыі Эўхарыстыя — гэта наш **цяперашні, жывы Святы Бог, Кароль і Збаўца ўсяго чалавецтва.** Яго мы прымаем у Касцёле з пакорай і чыстым сэрцам, і на Яго спадзяёмся на вечнае жыццё.

Усемагутны Святы Божа, маем да Цябе просьбу,
адкінь д'яблаў у пекла назаўсёды, каб людзі і мы не слухалі іх, не служылі ім і не грашылі; каб яны не нападалі на нас,
вясціць войны, прыгнятаць, забіваць, уводзіць у спакусу, турбаваць ці ўплываць на **нас**, і **не** ўкінь **нас ці чалавецтва** ў пекла.

Святы Божа, калі ласка, не дазволь нам і іншым адвярнуцца ад Цябе і заставацца ў смяротным граху; хутчэй, мы жадаем, згодна з Тваёй воляй, быць з Табою цяпер і назаўсёды.

Святы Тройчы Божа, Тваёй ласкай і Тваёй воляй мы будзем шчаслівыя ў Раі.

Вечны, **верны Святы Божа**, мы шануем, хвалім, любім і пакланяемся Табе; мы давяраем Табе і дзякуем Табе за ўсё, цяпер і заўсёды, і на векі вечныя.
Амэн.

Святая дня – святая Юліяна з Фальконьеры

Д-Форбах, Эрберсброн
Юліяна Эберт, Бернхард Копенгаген

Постскрыптум (ПС) – важна для чытання і выканання Божай волі: *(нямецкая)* Каталіцкі святар не спасылаецца на Рым, а на першага Папу, Святога Пятра, у Рыме.
Мы можам пісаць толькі столькі, колькі здольныя асэнсаваць. Вось чаму наш Збаўца дае нам мацнейшыя словы,
паколькі вайна распаўсюджваецца далей і многія людзі гінуць.

Значэнне – Transformāta – пераўтварэнне. Consecrata – «асвячэнне» або «абвяшчэнне святым». Рыхтаваць у падарунак – praemium dare

У класічным лацінскім алфавіце літары **J** не існуе. Імя Julijana пішацца з літарай «I»; «I» абазначае **J**, адсюль Julijana!
Джуліяна – Юліяна вымаўляецца па-італьянску гэтак жа, як і англійскае **Juliana** (дж).
Святая Юліяна з Льежа — Бельгія. Прарочыца свята Цела Хрыстова, яна мела вялікую любоў да Найсвяцейшага Сакрамэнту алтара. Папа Урбан IV у 1264 годзе ўвёў Найсвяцейшае свята Цела Хрыстова для ўсёй Царквы. Юліяна з Льежа шануецца разам з італьянкай Юліянай Фальконьеры 19 чэрвеня;
і яна можа служыць заступніцай. Нікамедыйская Юліяна шануецца ў Каталіцкай царкве 16 лютага.

Зменена малітва «Ойча наш» на свята Цела Хрыстова – *(19 чэрвеня 2025 г.)*:
Цярпенні – Tribulationes
не ўвядзі нас у спакусу – ne inducas in tentationem
і не ўкінь нас у пякел – et ne nos in infernum praecipites
Кароль і Збаўца ўсяго чалавецтва – Rex et Salvator pro omnibus hominibus in
Paradise – Рай
Святыя Анёлы-ахоўнікі, якія заўсёды з намі
неба і Святыя Анёлы-ахоўнікі, якія заўсёды з намі.

(19 чэрвеня 2025 г.) **Кёльн – падчас Святой Імшы:**
жоўтыя і чырвоныя парасоны, якія выкарыстоўваюцца падчас раздачы Камуніі – гэта ерась – Збаўца не хварэе людзей; Ён таксама і Цэліцель.
Усе, хто прымае або прымаў Камунію ў рукі, павінны пайсці да споведзі!
Бо прычасце ў рукі — гэта агіднасць у вачах Божых; да таго ж, гэта не звычайны хлеб — пасля асвячання ў Агніцы Бог, Святы Ісус Хрыстос, непадзельна злучаны з Богам Айцом і Богам Духам Святым — з целам і крывёю, целам і душой, Боствам і чалавецтвам, сапраўдна, па сутнасці, жыва і ўсемагутна прысутнічае.
(Ян 14:8–11: Філіп кажа Езусу: «Пакажы нам Айца, і гэтага нам дастаткова будзе».
Ісус Хрыстос адказаў: «Хто бачыў Мяне, той бачыў Айца», і: «…хутчэй, Айцец, які жыве ў Мяне…»).
Правільная практыка — калі прычасце падае святар, толькі на язык.

(19 чэрвеня 2025 г. – 14:10) **Айцец наш, малітва завершана**
Малітва «Ойча наш» цяпер завершана, і ўвесь Рай – Нябёсы – радуецца, молячыся разам з намі. Больш за 30 гадоў у школе Збаўцы мы вучыліся, як
Малітва «Ойча наш». Яе трэба маліцца перад і пасля Імшы, і калі мы будзем маліцца ёю некалькі разоў на дзень, больш душ будзе збаўлена! Збаўца сказаў: «Маёй воляй ёсць, каб гэтую малітву маліліся»! Мы просім вас таксама ўключыць Юліянку і Бернхард у вашыя малітвы; дзякуем вам – Святы Бог узнагародзіць вас.

Няхай Святая Тройца благаславіць вас і ўсіх людзей,
† Айца, Сына і Духа Святога! **Санкта Дыі – Святая Юліяна**

Фальконьеры 19 чэрвеня 2025 г.
www.gnadenvolle-gebete.de **Свята Цела Хрыстова**
www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de D-Форбах, Эрберсброн
www.vater-unser.net Юліяна Эберт, Бернхард Кёпенгаген

Малітва, поўная ласкі – Айцец наш – за ўсё чалавецтва – каб кожнае сэрца ўзрадавалася і многія душы былі збаўлены. **19 чэрвеня 2025** (*лацінскі)*

(Памалімся ў імя ўсіх і за ўсіх людзей)

***† У імя** Святой Тройцы, Айца, Сына і Духа Святога, мы запрашаем наступных маліцца з намі і абараняць нас: Найсвяцейшую Дзеву Марыю, нашу Маці і Каралеву; Святога Юзафа; усіх святых; святых анёлаў у Раі — нябесных і святых анёлаў-ахоўнікаў,*
якія таксама заўсёды з намі. Мы просім, каб бедныя душы ў чыстцы сталі нашымі заступнікамі і маліліся за нас.

Святая Тройца, Божа, † Айцец, Сын і Дух Святы, Ты — адзіны, непадзельны, усемагутны і ўсюдыісны Бог.
Царства Тваё сярод нас. Ты валадарыш на небе — у Раі — і на зямлі. Дзеецца воля Твая, як на небе, так і на зямлі.

Міласэрны і жывы Божа, маем навагу прасіць Цябе: адпусці нам доўгі нашыя, як і мы адпускаем даўжнікам нашым; пакорна просім Цябе: Жыві і заставайся ў сэрцах нашых са Сваім святлом, сілай і любоўю.
Дай нам і ўсім людзям ласку, каб у сэрцах тых, хто належыць Табе, служыць Табе, верны Табе і застаюцца з Табою навекі, жыло Тваё супакой.

Ойча наш, малім Цябе:
ачысці і збаў нас ад усіх грахоў нашых.
Маем навату, дай нам наш штодзённы хлеб, які праз рыма-каталіцкага святара перамяняецца ў жывую Святую Эўхарыстыю.
Пасля кансэкрацыі Святая Ахвяра — гэта наш Святы Бог **, жывы і прысутны, Кароль і Збаўца ўсяго чалавецтва**.
Мы прымаем Яго ў Касцёле з пакорай і чыстым сэрцам і чакаем жыцця вечнага.

Святы і магутны Божа, малітоўна просім Цябе: адкінь д'яблаў у пекла назаўсёды, каб ні мы, ні іншыя людзі не чулі іх, ні служыць ім, ні грашыць; каб яны не нападалі на нас, не вялі вайну супраць нас, не прыгняталі нас і не забівалі нас; каб Ты не вёў нас у спакусу, не турбаваў **нас** і не абураваў **нас**; і каб Ты не ўкінуў нас **і чалавецтва** ў пекла.

Святы Божа, малю Цябе, не дазволь нам адступіць ад Цябе або застацца ў смяротным граху, але няхай мы, паводле Тваёй волі, будзем з Табою цяпер і навекі.

Святы Тройчы Божа, Тваёй ласкай і Тваёй воляй мы будзем шчаслівыя ў раі. **Вечны Святы Божа**, мы шануем Цябе, хвалім, любім і пакланяемся Табе; мы давяраем Табе і дзякуем Табе за ўсё, цяпер і заўсёды, і на векі вечныя. **Амэн**.

Санкта Дэй – Святая Юліяна Фальконьеры 19 чэрвеня 2025

Постскрыптум (PS) – чытаць і рабіць паводле Божай волі:

(Лацінскі)

Рыма-каталіцкі святар не адказвае перад рымлянамі, а перад першым Папам, святым Пятром, у Рыме. Мы можам напісаць толькі столькі, колькі можам вынесці.
Вось чаму Збаўца дае нам мацнейшыя словы, калі
пачынаецца вайна і гінуць многія людзі.

Малітва «Ойча наш» у рэдакцыі да свята Цела Хрыстова *(19 чэрвеня 2025 г.)*

Чумы – Цярпенні
Не ўвядзі нас у спакусу – ne inducas in tentationem
і не ўкінь нас у пекла – et ne nos in infernum praecipites
Кароль і Збаўца ўсяго чалавецтва – Rex et Salvator pro omnibus hominibus Рай,
Нябёсы і з намі – Paradiso – caelum et apud nos

***(19 чэрвеня 2025 г.)* Кёльн – падчас Святой Імшы:**

Жоўтыя і чырвоныя парасоны — гэта ерась.
Біскуп сказаў падчас Імшы на свята Цела Хрыстова: Ісус Хрыстос — гэта Цела і Кроў! Ён — Бог і чалавек, праўдзівы, сапраўдны, жывы, прысутны і ўсемагутны, Тройчы Божы — Айцец, Сын і Дух Святы.
Прычасце ў руку – я прашу вас, прызнайцеся ў гэтым!

***(19 чэрвеня 2025* г. – 14:10) Малітва «Ойча наш» завершана.**

Малітва «Ойча наш» завершана сёння, і ўвесь рай – неба –
радуецца, молячыся з намі.
Больш за трыццаць (30) гадоў у Школе Збаўцы мы вучыліся маліцца лепш. Мы павінны маліцца перад Імшой і пасля Імшы, і чым больш мы молімся на працягу дня, тым больш душ будзе збаўлена!
Збаўца сказаў: «Воля Мая — гэта малітва!»

Просім вас уключыць у свае малітвы мяне, Юліянну і Бернхард; дзякуем вам – няхай Святы Бог узнагародзіць вас.

Няхай Святая Тройца, адзіны Бог,
† Айцец, Сын і Дух Святы.

www.gnadenvolle-gebete.de
www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de
www.vater-unser.net

Д-Форбах, Эрберсброн
Юліяна Эберт,
Бернхард Копенгаген

Мы шануем Благаслаўлёную Дзеву Марыю і ўшаноўваем дзень яе нараджэння

9 верасня 2025 года

У імя Святой Тройцы, † Айца, і Сына, і Духа Святога. **Амэн**.

Святая Божая Маці, Марыя, Каралева Міру, мы
любім Цябе і хвалім Цябе,
Ты — наша Безграхоўнае Зачацце, Маці Божая,
зачатая без першароднага граху,
якая любіць нас і дзейнічае ў нас з Божай любоўю з Раю.

Праслаўная Маці Касцёла, выпрастай свае рукі і
абдымі нас сваімі святымі анёламі.

Вядзі нас і прыміры з Сынам Тваім, нашым Каралём і Збаўцам, каб мы жылі ў святле Духа Святога.

Святая Маці, маліся за нас аб пакоры, лагоднасці,
вернасці і настойлівасці ў малітве,
каб у сэрцах усіх людзей панавалі мір і любоў.

Дзякуем Табе, магутная Святая Дзева, Ты — прыстанішча грэшнікаў, Дапамога хрысціянаў, вялікая Пасрэдніца ўсіх ласкаў.

З тваім нараджэннем пачынаецца для нас лепшае жыццё, з тваім святлом, абаронаю і бяспекай у тваёй прысутнасці.

Няхай Сын Твой, Бог наш Святы, заўсёды будзе з намі побач з Табою, благаслаўляючы нас, адкупляючы нас і захоўваючы ад граху.

Вечны, Усемагутны, Святы Тройчыца, Айцец, Сын і Дух Святы, мы хвалім, дзякуем і праслаўляем Цябе, цяпер і навекі.
Амін.

Маспальмас – Гран-Канарыя – 9 верасня 2025
Юліяна, Самуэль, Бернхард